

Điều Bí Mật - Julie Garwood

Contents

Điều Bí Mật - Julie Garwood	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	18
3. Chương 3	34
4. Chương 4	43
5. Chương 5	54
6. Chương 6	61
7. Chương 7	80
8. Chương 8	90
9. Chương 9	107
10. Chương 10	116
11. Chương 11	131
12. Chương 12	150
13. Chương 13	163
14. Chương 14	175
15. Chương 15	193

Điều Bí Mật - Julie Garwood

Giới thiệu

Cuối thế kỷ XXII, khi người Anh và người Scotland được sinh ra để làm kẻ thù của nhau. . . Cô tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-bi-mat-julie-garwood>

1. Chương 1

Nước Anh, 1181

Họ trở thành bạn trước khi đủ lớn để hiểu rằng mình sinh ra là để ghét nhau.

Hai cô bé gặp gỡ tại lễ hội mùa hè được tổ chức thường niên ở biên giới giữa Scotland và Anh. Đó là lần đầu tiên tiểu thư Judith Hampton tham gia các trò chơi của người Scot, cũng là lần đầu tiên cô bé thực sự bước ra khỏi ngôi nhà biệt lập ở miền Tây nước Anh, và nó quá hấp dẫn với cuộc thám hiểm đúng nghĩa đến nỗi khó có thể nhăm mắt suốt những giờ ngủ trưa bắt buộc. Có quá nhiều thứ để xem và để làm, và với một cô bé bốn tuổi đầy tò mò, nơi đây cũng có quá nhiều trò nghịch ngợm quý quái để nó lao vào.

Còn Frances Catherine Kirkcaldy thì đã nhỡ dính vào mấy trò tai quái rồi. Vì hư đồn mà cô bé đã bị cha phát vào mông để bắt phải hối lỗi, thế rồi cha vác nó trên vai như một bao thức ăn và băng qua khoảng sân rộng. Cha đặt nó ngồi trên một tảng đá bằng phẳng, cách xa khu vực hát hò nhảy múa, rồi ra lệnh nó phải ngồi yên đó cho tới khi cha thấy hết giận và sẵn sàng quay lại đón nó. Cha ra lệnh cho nó dùng khoảng thời gian yên tĩnh một mình để suy ngẫm về lỗi lầm của bản thân.

Do nó chịu không rõ suy ngẫm nghĩ là gì, Frances Catherine kết luận mình sẽ không phải nghe theo mệnh lệnh của cha. Cũng đành thế thôi, vì tâm trí nó đã bị choán sạch chỗ khi phải lo lắng đến con ong béo ị đang vo ve quanh đầu.

Judith đã nhìn thấy cảnh người cha trừng phạt con gái. Nó cảm thấy tội nghiệp cho cô bạn nhỏ có gương mặt ngơ ngơ và đầy tàn nhang. Nó biết chắc chắn mình sẽ khóc òa nếu bị bác Herbert phát vào mông, nhưng cô bạn tóc đỏ kia thậm chí còn chẳng hề nhăn mặt khi bị cha đánh.

Judith quyết định nói chuyện với cô bạn kia. Nó chờ đến khi cha cô bé đó thôi không lúc lắc ngón tay trước mặt con gái nữa và oai vệ quay lại bên kia sân rồi mới nhấc chân vẩy lên và chạy một quãng đường dài vòng quanh đến nắp sau tảng đá ở phía sau.

“Cha mình sẽ chẳng bao giờ đánh mình”, Judith tự giới thiệu bằng một giọng ba hoa.

Frances Catherine không hề quay lại xem ai đang nói chuyện với nó. Nó không dám rời mắt khỏi con ong lúc này đang đậu trên tảng đá ngay cạnh đầu gối trái.

Judith không nản lòng khi thấy cô bạn im lặng. “Cha mình chết rồi”, nó thông báo. “Từ hồi mình còn chưa ra đời cơ.”

“Thế làm sao cậu biết được cha có đánh cậu hay không?”

Judith nhún vai. “Mình biết chứ. Giọng cậu buồn cười thế, cứ như có gì dính ở cổ họng ấy, phải thế không?”

“Không”, Frances Catherine trả lời. “Giọng cậu cũng buồn cười mà.”

“Sao cậu không nhìn mình?”

“Mình không thể.”

“Sao cậu lại không thể?” Judith hỏi, tay vờ vò mép chiếc váy hồng trong lúc chờ cô bạn trả lời.

“Mình phải trông chừng con ong”, Frances Catherine trả lời. “Nó muốn đốt mình. Mình phải sẵn sàng để có thể đuổi nó đi.”

Judith nhích lại gần hơn và thấy con ong đang bay vòng quanh chân trái của cô bạn. “Sao cậu không đuổi nó luôn đi?” Nó thì thầm hỏi nhỏ.

“Mình sợ”, Frances Catherine nói. “Mình có thể đập trượt. Lúc đó chắc chắn nó sẽ đốt mình.”

Judith cau mày suốt một phút dài trước tình thế tiến thoái lưỡng nan đó. “Cậu có muốn mình đập nó hộ cậu không?”

“Cậu muốn làm thế không?”

“Có lẽ có”, Judith trả lời. “Tên cậu là gì?” Nó hỏi để kéo dài thời gian trong lúc thu hết can đảm tiến lại gần con ong.

“Frances Catherine. “Thế còn cậu?”

“Judith. Làm sao cậu lại có hai tên được? Mình chưa từng nghe nói ai đó có nhiều hơn một tên.”

“Ai cũng hỏi mình câu này”, Frances Catherine trả lời, thở dài rất kịch. “Frances là tên mẹ mình, mẹ chết trong lúc sinh mình. Catherine là tên bà ngoại, và bà cũng chết giống thế. Họ không được chôn trong khu đất thánh vì Nhà thờ bảo họ không sạch. Cha hy vọng mình sẽ ngoan để rồi được lên thiên đường, và khi Chúa nghe thấy hai cái tên của mình, người sẽ nhớ đến mẹ và bà.”

“Tại sao Nhà thờ lại nói họ không sạch?”

“Vì họ chết lúc đang sinh con”, Frances Catherine giải thích. “Cậu chẳng biết gì à, nhóc con?”

“Mình cũng biết một ít.”

“Mình thì biết tuốt”, Frances Catherine khoác lác. “Ít ra thì cha mình cũng bảo mình tin chắc như thế. Thậm chí mình còn biết em bé chui thế nào vào bụng mẹ nữa kìa. Muốn nghe không?”

“Ồ, có chứ.”

“Khi cưới nhau, người cha sẽ nhỏ nước bọt vào ly rượu rồi bắt người mẹ uống một ngụm to. Ngay khi nuốt xuống, người mẹ sẽ có một em bé ở trong bụng.”

Judith nhăn mặt trước mẫu thông tin ghê đến rụng rời đó. Nó đang định nài nỉ cô bạn kể thêm thì đột nhiên Frances Catherine rên lên thành tiếng. Judith nhào người đến gần hơn, và nó cũng rên theo. Con ong đã đậu trên mũi giày của cô bạn. Càng nhìn, Judith càng thấy con ong như càng to ra.

Câu chuyện về sinh đẻ ngay lập tức bị gạt sang bên. “Cậu sẽ đuổi nó đi chứ?” Frances Catherine hỏi.

“Mình sẵn sàng rồi đây.”

“Cậu có sợ không?”

“Không”, Judith nói dối. “Mình chẳng sợ cái gì sất. Mình nghĩ cậu cũng thế.”

“Sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Vì khi bị cha đánh cậu đâu có khóc”, Judith trả lời.

“Đó là vì cha không đánh mạnh thôi”, Frances Catherine giải thích. “Cha chẳng bao giờ làm thế. Cha còn đau hơn cả mình ấy chứ. Chỉ ít Gavin và Kevin cũng nói vậy. Mấy anh ấy bảo cha lúc nào cũng xoay quanh mình và quá nuông chiều mình, hẳn sau này khi lớn lên mình sẽ trở thành tai họa cho anh chàng tội nghiệp nào đó cưới phải mình cho mà xem.”

“Gavin và Kevin là ai?”

“Hai anh của mình”, Frances Catherine giải thích. “Cha cũng là cha của họ, nhưng họ có mẹ khác. Bác ấy cũng chết rồi.”

“Bác ấy cũng chết khi sinh ra họ à?”

“Không.”

“Thế sao bác ấy chết?”

“Bác ấy chỉ bị kiệt sức thôi”, Frances Catherine giải thích. “Cha bảo mình thế. Giờ mình sẽ nhắm chặt mắt đây nếu cậu muốn đập con ong kia.”

Vì rất quyết tâm gây ấn tượng với cô bạn mới, Judith không nghĩ thêm đến hậu quả nữa. Nó với tay ra đập con ong, nhưng ngay khi cảm thấy cánh con ong cọ vào lòng bàn tay nhồn nhột, nó liền nắm tay lại theo phản xạ.

Và thế là Judith bắt đầu khóc văng. Frances Catherine nhảy khỏi tảng đá để giúp bạn theo cách duy nhất mà nó biết. Nó cũng khóc văng theo.

Judith chạy lòng vòng quanh tảng đá, gào lên inh ỏi đến nỗi gần như không thở được. Cô bạn nó chạy theo sau, hét tướng lên chẳng kém, mặc dù là vì thông cảm và sợ hãi nhiều hơn là đau đớn.

Cha Frances Catherine hộc tốc chạy băng qua sân. Ông ôm lấy con gái trước, và khi cô bé lấp bắp thuật lại mọi chuyện, ông lại đuổi theo Judith.

Sau một lúc hai cô bé rồi cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Con ong bị lôi ra khỏi lòng bàn tay của Judith và bùn lạnh được đắp vào. Cha cô bạn mới của nó nhẹ nhàng dùng mép áo choàng len lau nước mắt cho nó. Lúc này ông ngồi trên tảng đá trừng phạt, cô con gái cuộn mình một bên đồi và Judith bên đồi còn lại.

Trước đây chẳng có ai cuống quýt lên như thế vì Judith. Cô bé trở nên khá bền lên trước sự quan tâm mà mình nhận được lúc này. Dầu vậy nó không từ bỏ cảm giác dễ chịu đó, mà thực ra còn nhích sát vào hơn nữa.

“Hai đứa thật là một cặp đáng xấu hổ”, người cha quở trách khi nghe hai cô bé đã hết nước nỡ và có thể nghe thấy ông nói. “Kêu gào còn to hơn cả tiếng kèn hiệu lệnh của trò ném lao, và chạy loảng quảng như mấy con gà mái bị mất đầu ấy.”

Judith không biết người cha này có tức giận hay không. Giọng ông cộc cằn nhưng ông không hề cau có. Frances Catherine cười khúc khích. Judith kết luận rốt cuộc cha cô bạn chỉ đang đùa mà thôi.

“Cha à, con ong làm bạn ấy đau lắm đấy”, Frances Catherine tuyên bố.

“Cha chắc chắn là vậy”, ông đồng ý, rồi quay sang nhìn Judith và bắt gặp cô bé đang nhìn mình chằm chằm. “Cháu là một tiểu thư bé nhỏ đầy can đảm khi giúp đỡ con gái bác”, ông khen nó. “Nhưng nếu còn có lần sau thì đừng cố bắt con ong nữa. Được chứ?”

Judith gật đầu một cách long trọng.

Ông vỗ lên tay nó. “Cháu thật xinh xắn”, ông nói. “Cháu tên gì thế, cô bé?”

“Cha à, tên bạn ấy là Judith, và bạn ấy là bạn của con. Bạn ấy ăn tối cùng nhà mình được không cha?”

“Xem nào, chuyện đó còn phụ thuộc vào cha mẹ bạn ấy”, cha cô bé trả lời.

“Cha bạn ấy chết rồi”, Frances Catherine thông báo. “Thật đáng thương phải không cha?”

“Hửn rồi”, ông đồng ý. Khóe mắt ông nheo lại, nhưng ông không cười. “Mặc dù thế, bạn ấy có đôi mắt xanh dương đẹp nhất mà cha từng thấy.”

“Con không có đôi mắt đẹp nhất mà cha từng thấy à cha?”

“Ái chà, có chứ, Frances Catherine. Con có đôi mắt nâu đẹp nhất mà cha từng thấy. Chắc chắn là vậy rồi.”

Frances Catherine hài lòng trước lời khen của cha đến nỗi nó vươn vai lên và cười khúc khích.

“Cha bạn ấy chết trước khi bạn ấy ra đời nữa”, Frances Catherine nói với cha. Cô bé chỉ vừa mới nhớ ra thông tin đó và đoán chắc cha cũng muốn nghe.

Ông gật đầu, rồi nói, “Con gái, giờ cha muốn con thật yên lặng trong lúc cha nói chuyện với bạn con”.

“Vâng, thưa cha.”

Ông lại chuyển sự chú ý sang Judith, thấy hơi bối rối khi cô bé cứ ngược nhìn ông không chớp mắt. Judith đúng là già dặn, quá già dặn đối với một cô bé ở lứa tuổi như thế.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi, Judith?”

Cô bé giơ lên bốn ngón tay.

“Cha thấy không? Bạn ấy bằng tuổi con.”

“Không, Frances Catherine, bạn ấy không bằng tuổi con, Judith mới bốn tuổi còn con đã lên năm rồi. Nhớ không?”

“Con nhớ rồi, cha à.”

Ông cười với con gái, rồi thử nói chuyện với Judith lần nữa. “Cháu không sợ bác chứ?”

“Bạn ấy chẳng sợ cái gì sất. Bạn ấy bảo con thế.”

“Yên nào, con gái. Cha muốn nghe bạn con nói chuyện. Judith, mẹ cháu có ở đây không?”

Cô bé lắc đầu. Nó bắt đầu xoắn một lọn tóc vàng nhạt quanh ngón tay ra chiều lo lắng, nhưng ánh mắt vẫn gắn chặt vào người cha. Gương mặt ông được bao phủ bởi hàm râu quai nón màu đỏ sậm, và khi ông nói, hàm râu cứ ngo ngoáy. Nó ước gì có thể chạm vào hàm râu đó xem cảm giác như thế nào.

“Judith? Mẹ cháu có ở đây không?” Người cha lặp lại câu hỏi.

“Không, mẹ ở với bác Tekel. Họ không biết cháu ở đây. Đó là một bí mật, và nếu nói ra, có thể cháu sẽ chẳng bao giờ được quay lại tham dự lễ hội nữa. Bác Millicent bảo cháu thế.”

Một khi đã bắt đầu, nó muốn nói tất cả những gì mình biết. “Bác Tekel bảo bác ấy như là cha cháu, nhưng bác ấy chỉ là anh trai của mẹ và cháu chẳng bao giờ ngồi trong lòng bác ấy. Nếu được thì cháu cũng không muốn ngồi trong lòng bác ấy, nhưng vì là không thể nên điều đó chẳng thành vấn đề, đúng không ạ?”

Cha Frances Catherine thấy thật khó khăn để hiểu được lời giải thích này, nhưng cô con gái của ông ấy thì chẳng gặp chút rắc rối nào. Cô bé cũng cảm thấy vô cùng tò mò, liền hỏi, “Sao cậu lại không thể ngồi trong lòng bác ấy nếu cậu muốn?”

“Vì bác ấy bị gãy cả hai chân.”

Frances Catherine thở hắt ra. “Thật đáng thương, phải không cha?”

Cha cô bé thở dài. Cuộc đối thoại đang tuột khỏi tầm kiểm soát của ông. “Phải, chắc chắn là vậy rồi”, ông đồng ý. “Nào, Judith, nếu mẹ cháu ở nhà thì cháu đến đây bằng cách nào?”

“Với bác Millicent, chị gái của mẹ”, Judith trả lời. “Trước đây cháu ở với bác Millicent và bác Herbert suốt, nhưng giờ mẹ không cho nữa.”

“Vì sao?” Frances Catherine hỏi.

“Vì mẹ nghe thấy mình gọi bác Herbert là cha. Mẹ tức điên lên, cốc lên đầu mình một cái. Thế rồi bác Tekel bảo mình phải sống với bác ấy và mẹ trong nửa năm để mình biết mình thuộc về ai, bác Millicent và bác Herbert sẽ phải lo mọi việc mà không có mình. Là bác Tekel nói vậy. Dù chỉ là nửa năm thì mẹ cũng không muốn mình đi xa, nhưng lúc đó bác Tekel vẫn chưa bắt đầu thói quen uống rượu sau bữa tối, nên mẹ biết bác ấy sẽ nhớ những gì bác ấy đã nói. Những lúc không say bác ấy luôn nhớ mọi thứ. Và thế là mẹ mình lại tức điên lên.”

“Mẹ cậu tức điên lên vì sẽ thấy nhớ cậu trong nửa năm đó đúng không?” Frances Catherine hỏi.

“Không”, Judith thì thầm. “Mẹ bảo mình là đồ phiền nhiễu.”

“Thế sao mẹ cậu không muốn cậu đi xa.”

“Mẹ không thích bác Herbert”, Judith trả lời. “Đó là lý do sao mẹ lại ngược đời như thế.”

“Sao mẹ cậu lại không thích bác ấy?” Frances Catherine gặng hỏi.

“Vì bác ấy có họ hàng với bọn Scot khốn kiếp”, Judith trả lời, lặp lại những gì mà nó đã nghe đi nghe lại nhiều lần. “Thậm chí mẹ còn bảo mình không nên nói chuyện với bọn Scot khốn kiếp nữa kìa.”

“Cha à, con có phải bọn Scot khốn kiếp không?”

“Chắc chắn là không rồi.”

“Còn cháu thì sao?” Judith hỏi, giọng hiện rõ vẻ lo lắng.

“Cháu là người Anh, Judith à”, cha Frances Catherine kiên nhẫn giải thích.

“Có phải cháu là bọn Anh khốn kiếp không?”

Người cha rõ ràng bực bội. “Chẳng có ai là bọn khốn kiếp gì cả”, ông tuyên bố, lúc đang định nói thêm thì đột nhiên cười phá. Cái bụng bự của ông rung rinh theo tiếng cười. “Tốt hơn hết ta phải ghi nhớ không được nói gì trước mặt hai con tiểu quỷ này nếu không muốn bị kể lại khắp nơi.”

“Sao lại thế, hả cha?”

“Đừng bận tâm”, ông trả lời.

Ông đứng dậy, một tay ôm lấy con gái còn tay kia ôm Judith. Cả hai cô bé đều ré lên thích thú khi ông giả vờ thả chúng rơi xuống.

“Tốt hơn hết chúng ta nên tìm hai bác của cháu trước khi họ trở nên lo lắng, Judith ạ. Chỉ đường cho bác đến lều của nhà cháu nào, tiểu thư.”

Judith đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Nó không thể nhớ được lều nhà nó nằm chỗ nào. Và vì vẫn chưa biết phân biệt màu nên nó thậm chí còn không thể miêu tả lại cho cha của Frances Catherine biết.

Nó cố gắng không khóc, cúi đầu xuống và nói lí nhí, “Cháu không nhớ”.

Nó căng thẳng chờ ông nổi giận. Nó tưởng ông sẽ quát nó là đồ dốt nát, giống kiểu bác Tekel vẫn hay làm mỗi khi say và bực mình do nó vô tình gây ra chuyện gì đó làm bác ấy phật lòng.

Nhưng cha Frances Catherine không nổi giận. Nó ghé mắt nhìn lên và bắt gặp ông đang cười. Sự lo lắng của nó biến mất hoàn toàn khi ông bảo nó đừng phiền muộn thế. Ông hứa sẽ tìm ra họ hàng nhà nó nhanh thôi.

“Nếu cậu không quay lại thì họ sẽ nhớ cậu chứ?” Frances Catherine hỏi.

Judith gật đầu. “Bác Herbert và bác Millicent sẽ khóc”, nó nói với cô bạn mới. “Nhiều lúc mình cứ ước họ là cha mẹ mình. Mình mong thế lắm.”

“Vì sao chứ?”

Judith nhún vai, nó không biết phải giải thích thế nào.

“Xem nào, ước mơ chẳng có gì sai trái cả”, cha Frances Catherine nói.

Judith vô cùng sung sướng khi được ông tán thành, liền ngả đầu vào vai ông. Cái áo choàng len ấm áp cọ vào má nó ran ran. Ông có mùi thật dễ chịu, như mùi cỏ cây ngoài trời.

Judith nghĩ ông là người cha tuyệt vời nhất trên đời. Nhân lúc ông không nhìn xuống, nó quyết định phải thỏa mãn tính tò mò. Nó giơ tay chạm vào hàm râu quai nón. Hàm râu có cảm giác nhồn nhột làm nó cười khúc khích.

“Cha à, cha có thích bạn mới của con không?” Frances Catherine hỏi khi họ đã đi được nửa đường băng qua sân.

“Chắc chắn là có rồi.”

“Con có thể giữ bạn ấy lại không?”

“Vì Chúa...Không, con không thể giữ bạn ấy lại. Bạn ấy đâu phải là cún của con. Nhưng con có thể là bạn của bạn ấy”, ông vội thêm vào trước khi cô con gái có thể tranh luận với mình.

“Mãi mãi, phải không cha?”

Frances Catherine hỏi cha câu đó, nhưng Judith là người trả lời. “Mãi mãi”, cô bé thẹn thùng lí nhí.

Frances Catherine với tay qua ngực cha để nắm lấy tay Judith. “Mãi mãi”, nó hứa.

Và chuyện bắt đầu như thế.

Kể từ giây phút đó, hai cô bé trở nên không thể tách rời. Lễ hội diễn ra trong ba tuần lễ, với nhiều thị tộc khác nhau đến rồi lại rời đi, và vòng chung kết của các trò chơi luôn được lên lịch vào ngày Chủ nhật cuối cùng của tháng.

Tuy nhiên, Judith và Frances Catherine chẳng để tâm gì đến các cuộc thi đấu. Chúng quá bận rộn kể cho nhau nghe tất cả những bí mật của bản thân.

Đó là một tình bạn hoàn hảo. Cuối cùng Frances Catherine cũng tìm được người muốn nghe những gì nó nói, còn Judith cuối cùng đã tìm được người muốn nói chuyện với mình.

Thế nhưng hai đứa trẻ cũng là một thử thách đối với tính kiên nhẫn của người thân. Frances Catherine bắt đầu chêm khốn kiếp vào tất cả các câu nói, còn Judith thì thường xuyên dùng cụm đáng thương. Một chiều

nọ, trong lúc lẽ ra phải đi ngủ, hai cô bé đã quyết định cắt tóc cho nhau. Khi bác Millicent nhìn thấy cái đồng nham nhở mà chúng đã tạo ra, bà bắt đầu gào thét và không chịu ngừng lại cho đến khi chụp được hai cái mũ vải trắng lên đầu chúng để che đi mái tóc. Bà cũng nổi giận với bác Herbert vì lẽ ra ông phải trông chừng hai đứa trẻ, và thay vì tỏ ra chút ăn năn tối thiểu trước tai họa này thì ông lại cười ha ha như phát cuồng. Bác Millicent ra lệnh cho chồng đưa hai đứa tiểu quỷ sang bên kia sân và phạt chúng ngồi trên tảng đá để suy ngẫm về hành vi đáng xấu hổ của mình.

Hai cô bé đúng là đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không phải về hành vi của mình. Frances Catherine đã nảy ra một ý hay ho là Judith cũng nên có hai tên để hai đứa trở nên giống nhau. Mất khá nhiều thời gian để chúng ấn định cái tên, Elizabeth, và một khi đã được quyết định, Judith trở thành Judith Elizabeth, và nó không chịu trả lời bất cứ ai nếu người đó không gọi nó bằng cả hai tên.

Một năm trời trôi qua, và khi hai cô bé gặp lại nhau, giống như thể chúng mới chỉ xa nhau một hai giờ đồng hồ. Frances Catherine không thể chờ đến khi tóm được Judith một mình, vì nó đã phát hiện ra một sự thực đáng kinh ngạc về việc sinh nở. Thì ra phụ nữ không cần phải cưới mới có thể có em bé. Nó chắc chắn vì một người phụ nữ của thị tộc Kirkcady đã mang thai em bé trong khi chưa cưới xin gì cả. Một số phụ nữ cao tuổi trong thị tộc đã ném đá vào cô gái trẻ tội nghiệp, Frances Catherine thì thào, và cha cô bé đã bắt họ phải thôi ngay chuyện đó.

“Thế người ta có ném đá vào người đàn ông đã nhổ nước bọt vào ly rượu không?” Judith tò mò muốn biết.

Frances Catherine lắc đầu trả lời, “Người phụ nữ đó không chịu nói ra ai đã làm thế”.

Bài học thật đơn giản, Frances Catherine tiếp tục, chứng tỏ nếu một người phụ nữ đã hoàn toàn trưởng thành uống hết cốc rượu của người đàn ông nào, thì chắc chắn cô ta sẽ có em bé trong bụng.

Cô bé bắt Judith phải hứa là sẽ không bao giờ làm như thế. Judith cũng bắt Frances Catherine phải hứa y hệt vậy.

Những năm trưởng thành mờ dần trong kí ức của Judith, và nhận thức về sự căm ghét tồn tại giữa người Scotland và người Anh đã dần dần xâm nhập vào tâm trí cô bé. Judith luôn biết mẹ và bác Tekel khinh thường người Scot, nhưng cô bé tin rằng đó là vì họ không hiểu biết nhiều hơn thôi.

Từ không biết sẽ sinh ra khinh miệt, đúng không? Ít nhất đó là điều bác Herbert nói. Judith tin mọi điều bác Herbert nói với mình. Ông là một người đàn ông tốt bụng và đáng yêu, và khi Judith phỏng đoán bác Tekel và mẹ chưa từng sống với gia đình Scotland nào nên mới không nhận ra họ là những người tử tế và tốt bụng, bác Herbert liền hôn lên trán nó và bảo có lẽ nó nói đúng.

Từ ánh mắt buồn bã của bác Herbert, Judith có thể khẳng định ông chỉ đồng ý với nó để làm nó vui, và cũng là để bảo vệ nó khỏi định kiến vô lý của mẹ nó mà thôi.

Lúc Judith lên mười một tuổi và đang trên đường đến tham dự lễ hội, cô bé phát hiện ra lý do thực sự vì sao mẹ lại ghét người Scotland. Mẹ đã từng kết hôn với một người Scotland.

Scotland, 1200

Khi bị chọc giận, Iain Maitland sẽ biến thành một tên khốn nhân tâm.

Lúc này anh đang bị chọc giận. Tâm trạng tồi tệ bao trùm lên anh ngay khi cậu em trai Patrick kể với anh về lời hứa của cậu ta với cô vợ yêu quý của mình, Frances Catherine.

Nếu Patrick muốn làm anh trai mình ngạc nhiên thì chắc chắn cậu ta đã đạt được mục đích. Lời giải thích của cậu ta khiến Iain trở nên á khẩu.

Tình trạng đó không kéo dài mãi. Cơn giận nhanh chóng bao trùm lấy anh. Thực ra, lời hứa kỳ quặc của em trai anh với vợ hầu như không khiến Iain diễn tiết bằng chuyện Patrick đã triệu tập toàn bộ Hội đồng bộ lão để xin ý kiến chính thức về vấn đề này. Hẳn Iain sẽ ngăn chặn em trai kéo các bộ lão vào loại chuyện anh cho là riêng tư, mang tính chất gia đình thế này; nhưng lúc xảy ra chuyện anh lại đang ở ngoài lãnh địa, đang săn lùng những tên khốn Maclean đã mai phục chặn đánh ba chiến binh Maitland non trẻ, và khi anh quay về nhà, mệt lử nhưng chiến thắng, thì chuyện kia đã xảy ra mất rồi.

Giao một vấn đề đơn giản cho Patrick xử lý và thế là cậu ta làm rối tung hết cả lên. Rõ ràng cậu ta chẳng cần nhắc đến những hậu quả từ hành động thiếu suy nghĩ của mình. Iain, trong vai trò là Lãnh chúa mới được chỉ định của toàn thị tộc, theo kì vọng của mọi người sẽ phải đặt bổn phận và lòng trung thành với gia đình sang một bên và chỉ được hành động như một cố vấn của Hội đồng bộ lão. Dĩ nhiên anh không định đáp ứng kỳ vọng đó. Anh sẽ đứng về phía em trai dù cho các bộ lão có phản đối thế nào đi chăng nữa. Anh cũng sẽ không để Patrick bị trừng phạt. Và nếu cần, anh hoàn toàn sẵn sàng để chiến đấu.

Iain không cho cậu em trai biết quyết định của mình đơn giản vì anh muốn Patrick phải chịu đựng cảm giác bất an lâu hơn một chút. Nếu thử thách này đem đến đủ đau đớn, có thể cuối cùng Patrick sẽ học được cách kiềm chế bản thân.

Khi Iain kết thúc bổn phận của mình và đang trên đường lên đồi thì Hội đồng bộ lão gồm năm người đã tập trung ở hội trường lớn để nghe lời thỉnh cầu của Patrick. Patrick đang đứng đợi ở chính giữa sân trong, trông đã sẵn sàng xông pha chiến trận. Hai chân đứng dạng ra, hai bàn tay nắm lại thành nắm đấm ở bên người, và gương mặt cau lại cũng dữ dội như cơn sấm sét đang kéo đến trên đầu.

Iain chẳng ấn tượng chút nào với vẻ hăm hè của cậu em trai. Anh xô Patrick ra khỏi đường đi khi cậu em trai cố chặn trước mặt anh rồi tiếp tục lên các bậc thềm dẫn lên pháo đài[1].

[1] Nguyên văn là “keep”, một dạng lâu đài tháp được thiết kế theo kiểu thành lũy, có tác dụng phòng vệ khi có chiến tranh.

“Iain”, Patrick gọi với theo. “Em muốn hỏi để còn biết lập trường của anh trước khi chúng ta vào trong. Trong chuyện này anh đứng về phía em hay chống lại em?”

Iain dừng chân, rồi từ từ quay lại nhìn cậu em trai, vẻ mặt vô cùng giận dữ nhưng giọng nói cất lên lại nhẹ nhàng đầy dối trá. “Còn anh muốn biết, Patrick, có phải em cố ý hỏi câu đó để khiêu khích anh không?”

Ngay lập tức thể đứng của Patrick thoải mái hẳn đi. “Em đâu có ý xúc phạm, nhưng anh là Lãnh chúa mới và cá nhân anh vẫn đang bị Hội đồng bộ lão sát hạch. Đến lúc này em mới nhận ra mình đã đặt anh vào vị trí khó khăn thế nào.”

“Em đang suy nghĩ lại đấy à?”

“Không”, Patrick cười toe toét trả lời, chân bước về phía anh trai. “Em biết anh không muốn em lồi Hội đồng vào, đặc biệt là khi anh đang phải đấu tranh khiến họ có hứng thú với việc thành lập liên minh với Dunbar để chống lại Maclean, nhưng Frances Catherine cứ cương quyết phải có được sự chấp thuận của Hội đồng. Cô ấy muốn bạn mình được chào đón ở đây.”

Iain chẳng thêm lưu ý đến lời giải thích đó.

Patrick tiếp tục dẫn tới. “Em cũng thấy anh không hiểu lý do em lại đi hứa chuyện đó với vợ em, nhưng một ngày nào đó, khi anh gặp được đúng người phụ nữ của mình, anh sẽ hoàn toàn thấy hiểu.”

Iain lắc đầu bức bối. “Patrick, thế có Chúa là anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Không có cái gì gọi là người phụ nữ đúng đâu. Ai mà chẳng như nhau.”

Patrick bật cười. “Em cũng từng tin như thế trước khi gặp Frances Catherine.”

“Em nói chuyện như đàn bà ấy”, Iain nói.

Patrick không cảm thấy bị câu nhận xét của anh trai xúc phạm. Anh biết Iain không hiểu được tình yêu anh dành cho vợ, nhưng thế có Chúa, một ngày nào đó Iain sẽ tìm thấy người để trao gửi trái tim. Khi ngày đó đến, anh sẽ triệt để tận hưởng việc nhắc Iain về thái độ chai sạn lúc này.

“Duncan cho biết có thể họ sẽ chất vấn vợ em”, Patrick nói, quay lại với chủ đề quan tâm chính của mình. “Anh có nghĩ ông ấy đùa em không?”

Iain trả lời mà không quay lại. “Chưa từng có ai trong Hội đồng biết đùa, Patrick ạ. Em biết rõ điều đó cũng như anh.”

“Khỉ thật, em chịu trách nhiệm về chuyện này.”

“Nhất trí, em phải chịu trách nhiệm.”

Patrick phớt lờ sự đồng tình nhanh chóng của anh trai. “Em sẽ không để Hội đồng dọa dẫm Frances Catherine đâu.”

Iain thở dài. “Anh cũng thế.”

Patrick quá ngạc nhiên với sự đồng thuận đó đến nỗi quên mất cau có. “Họ tưởng có thể khiến em đổi ý”, anh nói. “Tốt hơn hết anh nên hiểu rằng bọn họ không làm gì nổi để tạo ra sự khác biệt đâu. Em đã hứa với Frances Catherine, và em quyết giữ lời. Thế có Chúa, Iain ạ, em sẽ bước qua lửa địa ngục vì vợ em.”

Iain quay lại mỉm cười với em trai. “Lúc này chỉ cần một bước ngăn vào hội trường là đủ rồi”, anh dài giọng. “Giải quyết chuyện này đi thôi.”

Patrick gật đầu, rồi nhanh chóng lên trước anh trai để mở cánh cửa đôi ra.

“Một lời khuyên đây, Patrick”, Iain nói. “Để cơn tức giận của em bên ngoài cánh cửa này. Nếu họ thấy em láu táu thế nào, họ sẽ nhảy vào họng em đấy. Chỉ cần đưa ra lý do của mình bằng một giọng bình tĩnh. Hãy để logic chứ không phải cảm xúc dẫn đường cho những suy nghĩ của em.”

“Rồi sau đó thì sao?”

“Anh sẽ giải quyết phần còn lại.”

Cánh cửa đóng lại trước lời hứa đó.

Mười phút sau Hội đồng cử một người đưa tin đi gọi Frances Catherine. Cậu bé Sean được giao nhiệm vụ đó. Cậu tìm thấy vợ Patrick đang ngồi cạnh lò sưởi trong ngôi nhà nhỏ của mình và ngay lập tức giải thích rằng cô đến pháo đài và chờ bên ngoài cửa, rồi chồng cô sẽ ra tháp tùng cô vào trong.

Tim Frances Catherine bắt đầu nện thành thịch. Patrick đã bảo cô rằng có khả năng cô sẽ bị gọi ra trước Hội đồng nhưng cô không tin anh. Chưa ai từng nghe nói một người phụ nữ được trực tiếp trình bày ý kiến trước mặt Hội đồng bộ lão hay Lãnh chúa. Và cô chẳng hề thấy vững dạ hơn dù là tối thiểu trước thực tế Lãnh chúa mới chính là anh trai của chồng mình. Không, mối quan hệ đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tâm trí cô chạy đua từ ý nghĩ kinh hoàng này đến ý nghĩ kinh hoàng khác, và chẳng mấy chốc cô đã tự đưa mình vào trạng thái quá kích động. Rõ ràng Hội đồng nghĩ rằng cô bị mất trí. Đúng thế, cô kết luận. Đến lúc này chắc Patrick đã kể hết với họ về lời hứa của anh với cô rồi, và đó là lý do vì sao cô bị triệu tập đến hội trường lớn để đưa ra lời giải thích của riêng mình. Họ muốn đảm bảo cô thực sự đã mất trí trước khi trừng phạt cô phải chịu cô lập trong suốt quãng đời còn lại.

Hy vọng duy nhất của cô được đặt vào tay Lãnh chúa. Frances Catherine không biết rõ về Iain Maitland. Cô ngỡ là mình còn chưa nói được đến năm mươi từ với anh ấy trong suốt hai năm trong vai trò em dâu, nhưng Patrick đã đảm bảo với cô rằng Iain là một người đáng kính trọng. Anh ấy sẽ thấy sự đúng đắn trong lời đề nghị của cô.

Cô sẽ phải vượt qua Hội đồng bộ lão trước. Vì đây là cuộc họp chính thức nên bốn trong số năm bộ lão sẽ không trực tiếp nói chuyện với cô. Họ sẽ đưa ra những chất vấn của mình cho vị thủ lĩnh, là ông Graham, và chỉ mình ông bị bề mặt khi phải đối chất với cô. Suy cho cùng cô chỉ là đàn bà, và là một người ngoài, vì cô sinh ra và lớn lên ở biên giới chứ không phải vùng Cao nguyên hào hùng. Frances Catherine thực lòng thấy nhẹ nhõm khi Graham là người duy nhất sẽ chất vấn cô, vì cô thấy ông là người ít đáng sợ nhất trong các bộ lão. Người chiến binh già là người ăn nói nhẹ nhàng và được toàn thể thị tộc vô cùng ngưỡng mộ. Ông từng là Lãnh chúa của họ trong hơn mười lăm năm và mới rời khỏi vị trí quyền lực đó cách đây có ba tháng. Graham sẽ không làm cô sợ hãi, ít ra là không cố ý, nhưng ông sẽ sử dụng mọi mảnh khéo mình có để khiến cô phải giải thoát Patrick khỏi lời hứa.

Cô vội làm dấu thánh, và rồi cầu nguyện trên quãng đường lên đồi dẫn đến pháo đài. Cô tự nhắc nhở bản thân là mình sẽ vượt qua được thử thách này. Cho dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ không lùi bước. Patrick Maitland đã hứa với cô trước khi cô đồng ý lấy anh, và vì Chúa, anh sẽ đảm bảo lời hứa đó được thực hiện.

Một sinh mạng quý báu phụ thuộc vào lời hứa đó.

Frances Catherine lên đến bậc thang trên cùng dẫn đến pháo đài và đứng đó chờ đợi. Vài người phụ nữ đi ngang qua sân trong, tò mò trước cảnh một phụ nữ đang loay hoay trên bậc thềm của nhà Lãnh chúa. Frances Catherine không mở lời nói chuyện. Cô quay mặt đi, liên tục cầu nguyện sẽ chẳng có ai gọi mình. Cô không muốn những người phụ nữ trong thị tộc biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi chuyện này kết thúc. Chắc chắn rồi họ sẽ gây trở ngại, nhưng lúc đó thì đã quá muộn rồi.

Cô không nghĩ mình có thể chịu đựng sự chờ đợi thêm được nữa. Agnes Kerry, mẹ khom già với cái mũi lúc nào cũng hếch lên trời vì cô con gái xinh đẹp của mẹ chắc chắn sẽ trở thành cô dâu của Lãnh chúa, đã vòng lại lần thứ hai quanh sân với nỗ lực tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra, và vài kẻ dưới trướng mẹ lúc này cũng đang nhích đến gần.

Frances Catherine vượt thắng những nếp gấp của chiếc áo choàng len phủ trên cái bụng lùm lùm, phát hiện ra tay mình đang run lẩy bẩy, và ngay lập tức cố ngăn lại cơn hoảng loạn đang hiển hiện rõ ràng. Cô thở dài thườn thượt. Cô không thường xuyên cảm thấy nhút nhát và thiếu tự tin đến thế về bản thân, nhưng kể từ khi phát hiện ra mình đang mang thai, hành vi cư xử của cô đột nhiên thay đổi đến chóng mặt. Giờ cô nhạy cảm một cách tệ hại và ngay cả những chuyện lật vật nhất cũng làm cô bật khóc. Cảm giác mình béo ú, vụng về và phát tướng như một con ngựa cái phàm ăn càng chẳng giúp cải thiện được gì cho tính khí của cô. Cô đã mang thai gần được bảy tháng rồi, và trọng lượng đứa trẻ đã khiến cho chuyển động của cô chậm chạp đi đáng kể. Thế nhưng, những suy nghĩ của cô lại không hề bị ảnh hưởng. Chúng cứ ào qua đầu như một cơn gió xoáy trong lúc cô cố đoán xem Graham sẽ chất vấn mình những câu như thế nào.

Cuối cùng cánh cửa cũng kéo kẹt mở ra và Patrick bước ra ngoài. Cô vô cùng nhẹ nhõm khi thấy anh đến nỗi suýt òa lên khóc. Anh đang cau mày, nhưng ngay khi thấy cô nhợt nhạt và lo lắng đến thế nào, anh liền buộc mình phải cười. Anh nắm lấy tay cô, siết nhẹ và nháy mắt với cô. Hành vi thể hiện tình cảm hiếm thấy giữa ban ngày mang lại cảm giác dễ chịu chẳng khác gì những cái ve vuốt đêm của anh.

“Ôi Patrick”, cô kêu lên. “Em rất xin lỗi vì đã đặt anh vào tình thế xấu hổ này.”

“Tức là em sẽ không bắt anh phải giữ lời hứa nữa à?” Anh hỏi cô bằng cái giọng trầm khàn mà cô cực kỳ yêu thích.

“Không đâu.”

Anh bật cười trước sự thẳng thừng của cô. “Anh cũng nghĩ thế.”

Đang không có tâm trạng cho chuyện chòng ghẹo, Frances Catherine chỉ muốn tập trung vào thử thách phía trước. “Anh ấy đã về chưa?” Cô hỏi bằng giọng thì thào.

Đương nhiên Patrick biết cô đang nói đến ai. Frances Catherine mang một nỗi sợ hãi cực kỳ vô lý với anh trai của anh. Rất có thể do Iain là Lãnh chúa của toàn bộ thị tộc. Riêng số lượng các chiến binh đã lên đến hơn ba trăm người. Patrick đoán vị trí quyền lực đó đã khiến Iain trở nên xa vời đối với cánh phụ nữ.

“Làm ơn trả lời em đi”, cô nài nỉ.

“Phải, tình yêu của anh, Iain đang ở bên trong.”

“Vậy là anh ấy đã biết về lời hứa?” Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn. Cô nhận ra điều đó ngay khi buột miệng nói ra. “Ôi thánh thần ơi, dĩ nhiên là anh ấy biết. Anh ấy có giận chúng ta không?”

“Em yêu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”, anh hứa, rồi cố kéo cô qua khung cửa đang mở. Cô kháng cự lại.

“Nhưng còn Hội đồng, Patrick”, cô vội vã nói, “Họ phản ứng thế nào trước lời giải thích của anh?”

“Họ vẫn còn đang lấp bắp.”

“Ôi Chúa ơi!” Cô trở nên hoàn toàn cứng đờ bên cạnh anh.

Patrick phát hiện lẽ ra mình không nên trung thực quá với cô như thế. Anh vòng tay quanh vai cô và kéo cô sát lại. “Chuyện sẽ ổn cả thôi”, anh thì thầm bằng giọng trấn an. “Rồi em sẽ thấy. Dù có phải cuộc bộ đến Anh để đón bạn em đến đây, anh cũng sẽ đi. Em tin anh, đúng không?”

“Vâng, em tin anh. Em sẽ không lấy anh nếu không tuyệt đối tin ở anh. Ôi, Patrick, anh có hiểu chuyện này quan trọng với em đến nhường nào không?”

Anh hôn lên trán cô trước khi trả lời. “Ừ, anh biết. Em sẽ hứa với anh một chuyện chứ?”

“Bất cứ chuyện gì.”

“Khi bạn em đến đây, em sẽ lại cười nhé.”

Cô mỉm cười, khẽ nói, “Em hứa”, rồi vòng tay quanh eo anh và ôm anh thật chặt. Họ đứng đó ôm nhau một lúc lâu. Anh cố cho cô chút thời gian để bình tĩnh lại. Còn cô thì đang cố nhớ lại những lời lẽ chuẩn mực phải dùng đến khi được yêu cầu đưa ra lý do trước Hội đồng bỏ lão.

Một người phụ nữ đang vội vàng đi qua với một rổ đầy quần áo giặt là dừng lại mỉm cười với đôi vợ chồng đáng yêu.

Một người phụ nữ đang vội vàng đi qua với một rổ đầy quần áo giặt là dừng lại mỉm cười với đôi vợ chồng đáng yêu.

Patrick và Frances Catherine tạo thành một đôi rất đẹp. Tóc anh màu đen còn tóc cô màu vàng. Cả hai đều cao, mặc dù Patrick cao đến hơn một mét tám, và đỉnh đầu vợ anh cũng chỉ vừa chạm đến cằm anh. Chỉ khi nào đứng cạnh ông anh trai thì Patrick mới trở nên nhỏ bé, vì Lãnh chúa cao hơn anh gần cả tấc. Nhưng đôi vai của Patrick cũng chẳng kém cạnh gì so với anh trai, và tóc của họ cũng có tông màu nâu sẫm. Mắt anh mang màu xám sẫm hơn Iain, và anh cũng chẳng so được với anh trai về số sọc chiến trận để phá hỏng hình tượng đẹp trai của mình.

Frances Catherine thì thon thả mà trong khi chồng cô lực lưỡng. Cô có đôi mắt nâu rất đẹp mà Patrick thì là chúng lấp lánh ánh vàng mỗi khi cô cười. Nhưng mái tóc mới là báu vật của cô, dài đến thắt lưng, mang màu nâu vàng đậm, không một chút lộn quăn đã chiếm lấy ánh sáng rực rỡ của mặt trời.

Đầu tiên Patrick bị thu hút bởi vẻ bề ngoài của cô, vì anh là một người đàn ông với những khát khao cháy bỏng trong khi cô lại là một món quà của Thượng đế, nhưng chính nét hóm hỉnh kỳ diệu ở cô đã nhốt chặt trái tim anh. Cô không ngừng khiến anh say đắm. Cách nhìn cuộc sống của cô rất sâu sắc, và trong cô luôn có một nỗi đam mê muốn được trải nghiệm từng chuyến phiêu lưu mới đến cháy bỏng. Cô không bao giờ làm gì theo kiểu nửa vời, ngay cả trong cách cô yêu và nuông chiều anh.

Patrick cảm thấy cô rung mình trong tay anh và quyết định đã đến lúc họ phải vào trong và cùng nhau vượt qua thử thách để cô có thể trút bỏ được phiền muộn. “Vào trong thôi, tình yêu của anh. Họ đang chờ chúng ta.”

Cô hít một hơi thật sâu, lùi khỏi anh và bước vào bên trong. Anh vội bước theo và đi ngay cạnh cô.

Lúc họ bước tới các bậc dẫn xuống hội trường lớn thì đột nhiên cô ghé sát vào anh và thì thầm, “Anh họ Steven của anh bảo rằng khi Iain nổi giận, vẻ mặt cau có của anh ấy có thể khiến tim người ta ngừng đập. Chúng ta thực sự phải cố không làm anh ấy nổi giận. Được không, Patrick?”.

Vì cô quá nghiêm túc và quá lo lắng nên Patrick không cười, nhưng anh không hoàn toàn kiềm chế được cảm giác bức bối. “Frances Catherine, chúng ta thực sự phải làm gì đó với nỗi sợ hãi vô lý của em mới được. Anh trai anh...”

Cô túm lấy cánh tay anh, gấp rút lên tiếng, “Chúng ta sẽ tính đến chuyện đó sau. Giờ chỉ cần anh hứa với em thôi”.

“Được rồi”, anh thở dài đồng ý. “Chúng ta sẽ không làm Iain nổi giận.”

Ngay lập tức cô buông lỏng cánh tay anh. Patrick phải lắc đầu trước thái độ của vợ. Anh quyết định rằng ngay khi vợ anh cảm thấy ổn hơn, anh sẽ tìm ra cách giúp cô vượt qua nỗi sợ hãi này. Nhưng anh sẽ chẳng chần chừ mà phải nói chuyện ngay với Steven. Phải, ngay khi có cơ hội anh sẽ lôi gã anh họ sang một bên và ra lệnh cho anh ta ngừng kể những câu chuyện vớ vẩn như thế với đám phụ nữ.

Iain là một đối tượng rất dễ bị phóng đại. Anh ít khi nói chuyện với phụ nữ, ngoại trừ những trường hợp hiểm hoi anh phải đưa ra chỉ dẫn cụ thể trong vai trò Lãnh chúa, và thái độ cứng rắn của anh thường bị hiểu nhầm là tức giận. Steven biết hầu hết phụ nữ đều sợ Iain, và anh ta rất lấy làm khoái chí khi thì thoảng lại kích động nỗi sợ hãi đó lên.

Lúc này Iain cũng vô thức khiến Frances Catherine sợ hãi. Anh đứng một mình trước lò sưởi, đối diện với đôi vợ chồng trẻ, hai tay khoanh trước bộ ngực vạm vỡ. Thế đứng tự nhiên, nhưng ánh nhìn từ đôi mắt xám sắc sảo biểu lộ khác hẳn. Về cau có anh mang khiến ngọn lửa trong lò sưởi sau lưng anh trở nên lạnh lẽo.

Vừa mới bắt đầu bước xuống các bậc đá, Frances Catherine nhìn qua hội trường và bắt gặp ngay vẻ cau có ấy của Iain. Ngay lập tức cô bước hụt. Patrick vội giơ tay giữ lấy vợ vừa kịp lúc.

Iain nhận thấy nỗi sợ hãi trong cô và cho là cô sợ Hội đồng bộ lão. Anh quay sang trái, nơi các bộ lão đang ngồi, và ra hiệu cho Graham bắt đầu. Cuộc chiến bắt buộc này càng kết thúc sớm thì cô em dâu của anh càng kiểm soát được nỗi sợ này sớm hơn.

Các bộ lão đều đang nhìn cô chăm chăm. Về kích thước, năm người họ trông như những bậc thang. Người già nhất, Vincent, cũng là người thấp nhất. Ông ngồi cuối hàng tính từ Graham, người phát ngôn. Duncan, Gelfrid và Owen ngồi ở giữa hai người họ.

Tóc các bộ lão đều đã điểm bạc với những cấp độ khác nhau, và sẹo trên cơ thể họ đủ để bao phủ các bức tường đá của pháo đài. Frances Catherine tập trung vào Graham. Có những đường hằn sâu quanh khóe mắt của vị thủ lĩnh, và cô muốn tin rằng những đường đó hình thành do ông đã cười qua từng ấy năm. Ý nghĩ đó giúp cô dễ hình dung chuyện ông sẽ hiểu được vấn đề của mình hơn.

“Frances Catherine, chồng cô vừa mới chia sẻ với chúng tôi một câu chuyện rất lạ lùng”, Graham mở đầu. “Và sự thật là chúng tôi bị ép buộc phải tin vào câu chuyện đó.”

Vị thủ lĩnh gật đầu nhấn mạnh ý cuối cùng trong câu nói, rồi dừng lại. Cô không biết chắc mình đã phải lên tiếng chưa hay vẫn phải chờ. Cô nhìn sang Patrick, thấy anh gật đầu khuyến khích, liền nói, “Chồng tôi sẽ chỉ nói những gì là sự thật”.

Bốn bộ lão còn lại trong Hội đồng đều đồng loạt cau mày. Graham mỉm cười. Ông hỏi bằng giọng nhẹ nhàng, “Cô sẽ cho chúng tôi biết lý do cô đòi hỏi phải thực hiện lời hứa đó chứ?”

Frances Catherine phản ứng như thể Graham vừa quất vào mặt cô. Cô biết ông cố tình dùng từ đòi hỏi để lăng mạ cô. “Tôi là phụ nữ và sẽ chẳng bao giờ đòi hỏi bất kì điều gì từ chồng mình. Tôi chỉ đề nghị, và bây giờ tôi đề nghị lời hứa của Patrick phải được tôn trọng.”

“Tốt lắm”, Graham nhường bước, giọng vẫn êm ái. “Cô không đòi hỏi, chỉ đề nghị. Giờ tôi muốn cô giải thích với Hội đồng những lý do mà cô lại đề nghị một chuyện quá đáng như thế.”

Frances Catherine cứng người lại. Thực ra là thấy bị xúc phạm. Cô hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh. “Trước khi đồng ý kết hôn với Patrick, tôi đã đề nghị anh ấy hứa sẽ đưa người bạn thân nhất của tôi, là tiểu thư Judith Elizabeth, đến với tôi khi nào tôi sắp sửa sinh con. Giờ thời gian mang thai của tôi đã gần hết. Patrick đã đồng ý với đề nghị của tôi, và cả hai chúng tôi đều muốn thực hiện lời hứa đó càng sớm càng tốt.”

Về mặt Graham cho thấy ông hoàn toàn không thỏa mãn với lời giải thích của cô. Ông háng giọng và nói, “Tiểu thư Judith Elizabeth là người Anh, nhưng điều đó không quan trọng với cô sao?”

“Không, thưa ông, chuyện đó chẳng sao cả.”

“Cô tin việc giữ lời hứa này quan trọng hơn sự náo loạn mà cô ta sẽ gây ra ư? Cô định cố tình làm xáo trộn cuộc sống của chúng tôi sao, cô gái?”

Frances Catherine lắc đầu. “Tôi không định cố tình làm điều gì như thế.”

Trông Graham có vẻ nhẹ nhõm. Cô đoán là lúc này ông tin rằng mình đã có cách điều khiển cô từ bỏ chuyện này. Những gì ông nói tiếp theo đã xác nhận nghi ngờ đó.

“Tôi rất vui khi nghe cô nói vậy, Frances Catherine”, ông dừng lại gật đầu với bốn ông bạn già. “Dù chỉ một phút tôi cũng không tin cô gái của chúng ta lại gây ra một chuyện lùm xùm như thế. Giờ cô ấy sẽ quên câu chuyện vô nghĩa này...”

Cô không dám để ông nói hết. “Tiểu thư Judith Elizabeth sẽ không làm gì náo loạn đâu.”

Vai Graham sụm xuống. Làm Frances Catherine đổi ý hóa ra không phải là một nhiệm vụ dễ dàng chút nào. Ông cau mày quay lại nhìn cô, tuyên bố, “Nghe này cô gái, người Anh chưa bao giờ được chào đón ở đây. Người phụ nữ này sẽ ăn uống cùng chúng ta...”

Một nắm tay đập rầm xuống mặt bàn. Lão chiến binh có tên Gelfrid là tác giả của hành vi bùng nổ đó. Ông trừng mắt nhìn Graham và nói bằng giọng trầm, cáu kỉnh, “Người đàn bà của Patrick đã làm ô danh thị tộc Maitland khi đề nghị chuyện này”.

Frances Catherine rưng rưng nước mắt. Cô có thể thấy cơn hoảng loạn đang bắt đầu dâng lên, và chẳng thể nghĩ ra một lý lẽ hợp lý nào để đáp trả câu nói của Gelfrid.

Patrick bước lên đứng trước mặt vợ mình. Anh nói với vị bộ lão thành viên của Hội đồng bằng giọng run lên vì giận dữ, “Gelfrid, ông có thể bày tỏ sự bất mãn với tôi, nhưng ông không được cất cao giọng trước mặt vợ tôi”.

Frances Catherine nhìn qua lưng chồng xem phản ứng của Gelfrid trước yêu cầu của anh. Ông già gật đầu. Và rồi Graham vẫy tay ra hiệu yên lặng.

Vincent, người già nhất trong nhóm, phớt lờ dấu hiệu đó. “Tôi chưa từng nghe nói có người đàn bà nào có hai tên trước khi Frances Catherine đến với chúng ta. Tôi tưởng đó là trò đùa kỳ quặc của người biên giới. Giờ lại nghe nhắc đến một người đàn bà khác có đầy đủ hai tên. Ông nghĩ sao về chuyện đó, hử Graham?”

Vị thủ lĩnh thở dài. Đôi khi tâm trí của Vincent cứ ở đâu đâu. Đây là một điều phiền nhiễu mà mọi người phải chịu đựng. “Tôi chẳng biết phải nghĩ thế nào”, Graham trả lời. “Nhưng giờ đó không phải là vấn đề.”

Sự chú ý của ông quay lại với Frances Catherine. “Tôi hỏi lại một lần nữa, có phải cô sẵn lòng làm cuộc sống của chúng ta xáo trộn không?”

Trước khi trả lời, cô tiến lên đứng cạnh Patrick chứ không phải phía sau để không tỏ ra mình là người hèn nhát. “Tôi không biết vì sao các ông lại nghĩ tiểu thư Judith Elizabeth sẽ gây náo loạn. Cô ấy là một người tốt bụng, hiền lành.”

Graham nhắm mắt lại. Đến khi lên tiếng trở lại, giọng ông pha một chút hài hước. “Frances Catherine, chúng tôi đặc biệt không thích người Anh. Chắc chắn đây là điều cô phải nhận ra suốt những năm cô sống cùng chúng tôi.”

“Cô ta lớn lên ở biên giới”, Gelfrid nhắc nhở vị thủ lĩnh, tay gãi chiếc cằm đầy râu quai nón của mình. “Có khi cô ta chẳng biết gì đâu.”

Graham gật đầu đồng ý, đôi mắt đột nhiên sáng lấp lánh. Ông quay lại sang mấy người bạn già, cúi xuống và thì thầm nói chuyện với họ. Khi ông nói xong, những người kia gật đầu đồng thuận.

Frances Catherine cảm thấy muốn bện. Từ vẻ mặt đắc thắng của Graham, cô chỉ có thể kết luận rằng ông đã tìm ra cách khước từ lời đề nghị của cô trước khi hỏi ý kiến của Lãnh chúa.

Rõ ràng Patrick cũng có cùng kết luận như cô. Mặt anh tối sầm lại vì tức giận. Rồi anh bước tới một bước. Cô túm chặt lấy tay anh, biết anh nhất quyết giữ lời hứa với mình, nhưng cô không muốn anh bị các bộ lão trừng phạt. Sự trừng phạt sẽ rất nghiêm khắc, ngay cả với một người đàn ông kiêu hãnh và khỏe mạnh như Patrick, và anh sẽ không thể chịu đựng nổi sự nhục nhã đó.

Cô siết chặt tay anh. “Ông sẽ kết luận vì tôi thiếu hiểu biết nên ông có trách nhiệm phải biết điều gì là tốt nhất cho tôi. Đúng thế không?”

Graham ngạc nhiên khi thấy cô thông minh đến mức biết được suy nghĩ của ông. Ông đang định đáp lại câu thách thức của cô thì Patrick đã lên tiếng. “Không, Graham sẽ không kết luận đâu là điều tốt nhất cho em. Như thế là sỉ nhục anh, vợ ạ.”

Người đứng đầu Hội đồng nhìn Patrick chằm chằm một lúc lâu. Rồi ông ra lệnh bằng một giọng mạnh mẽ, “Cậu sẽ phải tôn trọng quyết định của Hội đồng, Patrick”.

“Một khi người Maitland đã hứa thì lời hứa đó phải được tôn trọng.”

Giọng Iain vang vọng khắp hội trường. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn anh. Ánh mắt Iain chiếu thẳng vào người đứng đầu Hội đồng, giọng anh ra lệnh, “Đừng cố lẫn lộn vấn đề này. Patrick đã hứa với vợ, và lời hứa đó phải được thực hiện”.

Không ai nói gì một lúc lâu. Rồi Gelfrid đứng dậy, lòng bàn tay chống lên mặt bàn, người vươn tới trước nhìn Iain trừng trừng. “Ồ đây cậu chỉ là cố vấn, không hơn.”

Iain nhún vai ngăn lại, “Tôi là Lãnh chúa của các ông. Do các ông bầu ra. Và giờ tôi khuyên các ông nên tôn trọng lời hứa của em trai tôi. Chỉ có người Anh mới hay phá vỡ cam kết, Gelfrid ạ, chứ người Scot thì không”.

Gelfrid miễn cưỡng gật đầu thừa nhận. “Cậu nói đúng.”

Một người đã ngã, chỉ còn bốn nữa thôi, Iain tự nhủ. Khỉ thật, anh ghét phải dùng mấy trò ngoại giao để đạt được mục đích. Anh thích dùng một cuộc chiến của những nắm đấm hơn phải dùng lời nói. Anh cũng ghét hành động của mình hay em trai phải thông qua sự cho phép của người khác. Cố gắng hết sức, anh kiểm soát cơn giận và tập trung vào vấn đề trước mắt. Anh quay sang Graham. “Ông đã già rồi sao, Graham, khi lại quá quan tâm đến một chuyện tầm thường như thế? Không lẽ ông lại sợ một cô gái người Anh?”

“Dĩ nhiên là không”, Graham lầm bầm, mặt thể hiện rõ nổi tức giận trước khả năng Iain vừa nói ra. “Tôi chẳng sợ người đàn bà nào sất.”

Iain cười toe. “Tôi nhẹ cả người khi nghe ông nói thế. Tôi đã thoáng bắt đầu lấy làm lạ đấy.”

Thủ đoạn xảo trá của anh không qua được mắt của vị thủ lĩnh. Graham mỉm cười. “Cậu đã giảng một cái bẫy rất khôn ngoan và tôi đã mắc bẫy vì tính kiêu ngạo của mình.” Iain không nói gì trước thực tế đó. Graham vẫn còn cười khi quay lại với Frances Catherine lần nữa. “Chúng tôi vẫn thấy bối rối trước lời đề nghị này và sẽ rất cảm kích nếu cô cho chúng tôi biết vì sao cô muốn người phụ nữ này đến đây.”

“Bảo cô ta giải thích vì sao cả hai bọn họ cùng có hai tên nữa”, Vincent xen vào.

Graham phớt lờ yêu cầu của ông bạn già. “Cô sẽ đưa ra lý do của mình chứ, cô gái?”

“Tôi được đặt tên theo mẹ tôi, Frances, và theo bà ngoại tôi, Catherine, bởi vì...”

Graham sốt ruột phẩy tay cắt ngang câu nói. Ông vẫn đang cười nên cô nghĩ ông không quá bức bối với cô. “Không, không, cô gái. Lúc này tôi không muốn nghe làm thế nào cô lại có hai tên. Tôi muốn nghe lý do vì sao cô muốn cô gái người Anh kia đến đây kia.”

Cô có thể cảm thấy mặt mình đỏ bừng vì đã hiểu nhầm ông già. “Tiểu thư Judith Elizabeth là bạn của tôi. Tôi muốn có cô ấy bên cạnh vào thời điểm tôi chuyển dạ sinh đứa con này. Cô ấy đã hứa với tôi là cô ấy sẽ đến.”

“Là bạn và là người Anh ư? Sao có thể như thế được?” Gelfrid hỏi. Ông xoa cằm bối rối trước sự mâu thuẫn đó.

Frances Catherine biết ông già không chú ý bẫy cô. Có vẻ ông thực sự bối rối. Cô không tin mình có thể nói gì để làm ông hiểu. Thành thật mà nói, cô cũng không tin là Patrick thực sự hiểu được sợi dây liên kết đã hình thành giữa cô và Judith từ nhiều năm về trước, nhưng chồng cô không cố chấp như Graham và các bộ lão. Thế nhưng, cô biết mình sẽ phải cố gắng giải thích.

“Chúng tôi gặp nhau tại lễ hội hè được tổ chức ở biên giới”, cô bắt đầu kể. “Lúc đó Judith mới bốn tuổi còn tôi lên năm. Chúng tôi không hiểu được là hai đứa...không giống nhau.”

Graham thở dài. “Nhưng khi hai người đã hiểu ra thì sao?”

Frances Catherine mỉm cười. “Chuyện đó chẳng thành vấn đề.”

Graham lắc đầu thú nhận, “Nói thật nhé, tôi vẫn không hiểu được tình bạn này. Nhưng Lãnh chúa đã đúng khi nhắc nhở người của chúng ta không phá vỡ cam kết. Bạn cô sẽ được chào đón ở đây, Frances Catherine”.

Cô choáng ngợp với niềm vui sướng đến nỗi ngã hẳn vào người chồng, thậm chí còn dám liếc nhìn những thành viên khác trong Hội đồng. Vincent, Gelfrid và Duncan đang cười, nhưng Owen - vị bô lão mà cô tin là đã ngủ gục trong suốt buổi chất vấn - lúc này đang nhìn cô lắc đầu.

Iain nhìn thấy hành động đó. “Ông không đồng ý với quyết định này sao, Owen?”

Ông già lên tiếng trả lời, mắt vẫn nhìn thẳng vào Frances Catherine. “Tôi đồng ý, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên đưa ra cảnh cáo với cô gái này. Cô ta không nên quá hi vọng hảo huyền. Tôi đồng ý với cậu, Iain ạ, từ quá nhiều kinh nghiệm của bản thân tôi biết người Anh không có khả năng giữ lời. Dĩ nhiên bọn chúng bắt chước theo thói quen vua của bọn họ. Mỗi phút tên vô lại đó lại đổi ý một lần. Cô gái người Anh có hai tên này có thể đã hứa hẹn với vợ của Patrick thật, nhưng cô ta sẽ không giữ lời đâu.”

Iain gật đầu đồng ý. Anh đã bắn khoản không biết mất bao lâu thì những thành viên Hội đồng mới rút ra được kết luận như thế. Các bô lão lúc này đều có vẻ phần khởi hơn. Nhưng Frances Catherine vẫn tiếp tục mỉm cười. Dường như cô chẳng hề lo lắng đến khả năng bạn cô có thể không giữ lời. Iain cảm thấy trách nhiệm lớn lao của mình là phải bảo vệ từng thành viên trong thị tộc. Nhưng anh biết mình không thể bảo vệ cô em dâu khỏi thực tế khắc nghiệt của cuộc sống. Cô ấy sẽ phải một mình chịu đựng nỗi thất vọng này, nhưng khi đã có được bài học, cô ấy chắc chắn sẽ nhận ra chỉ có thể nương tựa vào chính gia đình của mình.

“Iain, cậu sẽ cử ai đi lo chuyện này?” Graham hỏi.

“Tôi sẽ đi”. Patrick tuyên bố.

Iain lắc đầu. “Chỗ của em lúc này là ở bên vợ em. Thời điểm ở cữ của con bé sắp đến. Anh sẽ đi.”

“Nhưng cậu là Lãnh chúa”, Graham phản đối. “Chuyện này không phải là bổn phận của cậu...”

Iain không để ông nói tiếp. “Đây là vấn đề gia đình, Graham ạ. Vì Patrick không thể rời xa vợ nên tôi phải lãnh trách nhiệm này. Tôi đã quyết định rồi”, anh cau mày lại, không khuyến khích thêm lời tranh cãi nào nữa.

Patrick mỉm cười. “Em chưa từng gặp cô bạn của vợ em, Iain ạ, nhưng em có thể hình dung cô ấy sẽ nghĩ lại về chuyện đến đây khi nhìn thấy anh.”

“Ồ, Judith Elizabeth sẽ rất vui khi được Iain hộ tống”, Frances Catherine thốt lên. Cô quay sang cười với Lãnh chúa. “Cô ấy sẽ không sợ anh đâu, em chắc chắn. Em cũng cảm ơn anh vì đã tự nguyện đi đón cô ấy. Judith sẽ cảm thấy an toàn với anh.”

Iain nhướn mày lên khi nghe câu cuối. Thế rồi anh thở dài thườn thượt. “Frances Catherine, anh cũng chắc chắn là cô ấy sẽ chẳng sẵn lòng đến đây đâu. Cô có muốn anh ép buộc cô ấy không?”

Vì đang nhìn Iain, cô không thấy Patrick gật đầu nhanh với ông anh trai. “Ồi không, anh không phải ép cô ấy đâu. Cô ấy sẽ muốn đến với em thôi.”

Vì đang nhìn Iain, cô không thấy Patrick gật đầu nhanh với ông anh trai. “Ồi không, anh không phải ép cô ấy đâu. Cô ấy sẽ muốn đến với em thôi.”

Cả Patrick lẫn Iain đều thôi không cố cảnh báo cô không nên hi vọng quá nhiều nữa. Graham lịch sự cho Frances Catherine lui khỏi buổi họp. Patrick nắm lấy tay cô và đi về phía cửa.

Cô nhanh chóng ra ngoài để có thể ôm lấy chồng mình và nói với anh là cô hạnh phúc đến nhường nào vì đã lấy anh làm chồng. Anh quá...quá tuyệt vời khi đứng về phía cô. Dĩ nhiên cô chưa từng nghi ngờ chuyện đó, nhưng cô vẫn muốn tặng anh lời khen ngợi mà cô nghĩ là anh muốn nghe. Đôi khi những đức ông chồng vẫn muốn nghe vợ mình tâng bốc, đúng không?

Khi bước lên đến bậc trên cùng dẫn đến lối ra thì cô nghe thấy Graham nhắc đến cái tên Maclean. Cô liền dừng lại lắng nghe. Patrick cố kéo cô bước tiếp, thế là cô đá rơi một chiếc giày và ra hiệu bảo anh nhặt nó lại cho cô. Cô không quan tâm liệu anh có nghĩ cô vụng về hay không. Cô quá tò mò muốn biết cuộc họp nói về cái gì. Graham có vẻ rất giận dữ.

Hội đồng hoàn toàn không chú ý đến cô. Duncan đã ngồi xuống sàn. “Tôi phản đối mọi hình thức liên minh với bọn Dunbar. Chúng ta không cần họ”, ông gần như quát lên.

“Thế nếu người Dunbar tiến hành liên minh với người Maclean thì sao?” Iain hỏi, giọng run lên vì tức giận. “Đừng sống mãi với quá khứ như thế, Duncan. Hãy cân nhắc đến các hậu quả xem.”

Vincent lên tiếng tiếp theo. “Tại sao phải là Dunbar? Bọn chúng lươn lẹo và lén lút như bọn Anh ấy. Tôi không thể chấp nhận ý kiến đó. Không, tôi không thể.”

Iain cố nín lấy sợi dây kiên nhẫn. “Lãnh địa của Dunbar nằm giữa chúng ta và Maclean, tôi nhắc lại với các ông điều đó. Nếu chúng ta không tiến hành liên minh với họ, rất có thể họ sẽ quay sang bọn khốn Maclean để tìm sự bảo hộ. Chúng ta không thể để điều đó xảy ra. Đây đơn giản là sự lựa chọn giữa một điều tồi tệ với một điều tồi tệ hơn mà thôi.”

Frances Catherine không thể nghe thêm cuộc tranh luận này nữa. Patrick đã đi lại giày cho cô và lại giục cô đi tiếp.

Cô quên hết sạch chuyện phải khen ngợi chồng. Ngay khi cửa đóng lại sau lưng, cô liền quay sang Patrick. “Sao người Maitland lại ghét người Maclean?”

“Mối hận thù đã có từ thời xưa”, anh trả lời. “Từ trước thời của anh.”

“Có thể xóa bỏ mối hận thù đó không?”

Patrick nhún vai. “Sao em lại có hứng thú với bọn Maclean thế?”

Dĩ nhiên cô không thể nói cho anh biết. Nếu làm thế cô sẽ thất hứa với Judith, và cô sẽ không bao giờ để lộ bí mật ấy. Có một khả năng lớn nữa là Patrick sẽ lên cơn đau tim nếu anh phát hiện cha của Judith chính là Lãnh chúa Maclean. Phải rồi, còn nguy cơ đó nữa.

“Em biết người Maitland căm ghét người Dunbar, cả người Macpherson nữa, nhưng em chưa hề nghe đến người Maclean. Đó là lý do vì sao em tò mò. Sao chúng ta lại không hòa hoãn với những thị tộc khác?”

Patrick bật cười, nói với vợ, “Chẳng có mấy người mà chúng ta gọi là bạn đâu.”

Cô quyết định thay đổi sang chủ đề khen ngợi mà cô muốn dành cho anh. Patrick đưa cô về nhà, và sau khi trao cho cô một nụ hôn tạm biệt thật dài, anh quay người để trở lại pháo đài.

“Patrick, anh biết lòng trung thành của em dành cho anh rồi đúng không?” Frances Catherine hỏi.

Anh quay lại nhìn cô. “Đương nhiên rồi.”

“Em đã luôn quan tâm đến cảm nghĩ của anh, đúng không?”

“Đúng thế.”

“Vì thế, nếu em biết chuyện gì đó có thể khiến anh buồn phiền, thì tốt hơn hết em nên giữ im lặng, đúng không?”

“Không.”

“Nếu nói ra đồng nghĩa em đã thất hứa với một người khác. Em không thể làm thế.”

Patrick quay lại đứng trước mặt vợ. “Em đang cố nói với anh chuyện gì thế?”

Cô lắc đầu. “Em không muốn Iain ép buộc Judith”, cô kêu lên, hy vọng làm anh không còn chú ý đến câu chuyện về những lời hứa từ ngày xưa nữa. “Nếu cô ấy không thể đến đây thì Iain không được ép cô ấy.”

Cô nài nỉ Patrick phải hứa với mình. Anh miễn cưỡng đồng ý, chỉ để cô hài lòng, nhưng anh không hề có ý định giữ lời hứa này. Anh sẽ không để cô gái người Anh này làm trái tim vợ anh tan nát. Nhưng nói dối Frances Catherine cũng chẳng hay ho gì, Patrick cau có nghĩ đến chuyện đó trong suốt quãng đường lên đồi.

Ngay khi Iain bước ra ngoài, Patrick liền lên tiếng gọi. “Chúng ta phải nói chuyện, Iain.”

“Quý tha ma bắt, Patrick, nếu em đang định kể về một lời hứa khác của em với vợ thì anh cảnh cáo, anh không có tâm trạng để nghe đâu.”

Patrick bật cười. Anh chờ đến lúc Iain đến gần rồi mới nói. “Em muốn nói chuyện với anh về cô bạn của vợ em. Em không quan tâm sẽ phải làm thế nào, Iain ạ. Cứ lời cô ta đến đây nếu cần phải làm thế, được chứ? Em sẽ không để vợ em phải thất vọng. Cô ấy đã có đủ thứ để lo lắng về chuyện sinh đứa bé rồi.”

Iain hướng về phía chuồng ngựa. Hai tay bắt chéo sau lưng, đầu cúi xuống suy nghĩ. Patrick bước bên cạnh.

“Em có phát hiện anh rất có thể sẽ khơi ra một cuộc chiến với gia đình cô ta, và sẽ là một cuộc chiến với nước Anh trong trường hợp lão vua hứng thú, nếu anh ép buộc người phụ nữ này không?”

Patrick liếc sang nhìn để xem anh trai nghĩ gì về cái khả năng xa vời đó. Iain đang cười. Patrick lắc đầu. “John sẽ không đâm đầu trừ khi lão ta thu được lợi lộc gì từ chuyện này. Gia đình cô ta mới là vấn đề. Chắc hẳn họ sẽ không đồng ý để cô ta rời nhà cho một chuyến đi như thế.”

“Chuyện có thể sẽ rối tinh lên”, Iain nhấn mạnh.

“Có vấn đề gì không?”

“Không.”

Patrick thở dài. “Khi nào anh sẽ đi?”

“Sáng mai, ngay khi mặt trời mọc. Tối nay anh sẽ nói chuyện với Frances Catherine. Anh muốn biết càng nhiều càng tốt về gia đình cô gái này.”

“Có chuyện gì đó mà Frances Catherine không nói với em”, Patrick nói, giọng ngập ngừng. “Cô ấy hỏi em về mối hận thù với người Maclean...”

Anh không nói tiếp. Iain đang nhìn anh như thể anh bị mất trí. “Và em không bắt con bé nói ra cái chuyện quái quỷ con bé đang giấu à?”

“Không đơn giản thế”, Patrick giải thích. “Anh phải... khéo léo với vợ. Khi nào đến lúc cô ấy sẽ kể cho em nghe mình đang lo lắng về chuyện gì. Em phải kiên nhẫn. Bên cạnh đó, có thể em đã kết luận quá sớm. Đạo này vợ e lo lắng về mọi thứ.”

Về mặt của Iain khiến Patrick hồi tiếc vì đã đề cập đến thái độ kỳ quặc của Frances Catherine.

“Em muốn cảm ơn anh vì đã nhận nhiệm vụ lần này, nhưng anh sẽ chỉ cảm thấy bị sỉ nhục thôi.”

“Đây không phải là bốn phạt mà anh thích thú lắm”, Iain thừa nhận. “Sẽ mất khoảng bảy hay tám ngày để đến được vùng đất đó, cũng có nghĩa là mất ít nhất tám ngày nữa để quay về với một cô nàng suốt ngày than vãn. Quý tha ma bắt, anh thà đương đầu một mình với cả đoàn quân Maclean còn hơn chịu đựng nhiệm vụ này.”

Giọng Iain ảm đạm đến nỗi Patrick muốn cười phá lên. Nhưng dĩ nhiên anh không dám, vì chỉ cần mỉm cười thôi là anh trai anh sẽ đâm vỡ mặt anh ra rồi.

Hai anh em bước đi trong im lặng một lúc, mỗi người chạy theo những suy nghĩ của riêng mình.

Patrick bất ngờ dừng lại. “Anh không thể ép buộc cô ta. Nếu như cô ta không muốn đến đây, vậy cứ mặc kệ cô ta đi.”

“Nếu thế thì vì lý do quái quỷ gì mà anh lại phải bận tâm đến việc đi đón cô ta?”

“Vợ em có thể đúng”, Patrick vội nói. “Tiểu thư Judith Elizabeth có thể sẵn lòng đến đây.”

Iain ném cho cậu em trai ánh mắt nghiêm khắc. “Sẵn lòng ư? Hẳn là em đã mất trí khi tin vào điều đó. Cô ta là người Anh đấy.” Anh dừng lại và thở ra một hơi. “Cô ta sẽ không sẵn lòng đến đây đâu.”

2. Chương 2

Cô đang đứng đợi trên ngưỡng cửa nhà mình.

Dĩ nhiên tiểu thư Judith đã nhận được thông báo từ trước. Hai ngày trước, anh họ Lucas của cô đã nhìn thấy bốn chiến binh Scot chỉ cách cửa khẩu biên giới gần Horton Ridge một quãng ném đá. Lucas không tình cờ có mặt ở đó, anh đã rất cần mẫn làm theo những chỉ dẫn của bác Millicent, và sau gần một tháng ăn không ngủ rồi và mơ màng nghĩ đến những buổi tối chớm hè đang trôi đi mất, cuối cùng anh đã thấy người Scot. Anh quá ngạc nhiên khi được thấy người Cao nguyên thuần chủng đến mức suýt quên mất mình phải làm gì tiếp theo. Nhưng trí nhớ nhanh chóng quay lại, và anh đã cưỡi ngựa chạy hộc tốc suốt ngày đêm đến vùng đất xa xôi nơi tiểu thư Judith đang sống để báo với cô rằng tốt hơn hết cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần để đón khách.

Để sẵn sàng, Judith chẳng phải làm gì quá nhiều. Kể từ ngày hay tin Frances Catherine đang mang thai từ những lời đồn đại lung tung, cô đã sắp xếp hết hành lý và dùng ruy băng hồng xinh xắn thắt lên tất cả những món quà dành cho bạn mình.

Lẽ ra Frances Catherine đã có thể chọn thời điểm thuận tiện hơn. Judith chỉ vừa quay lại nhà bác Tekel vì chuyến viếng thăm bắt buộc kéo dài sáu tháng thì nhận được thông điệp này. Cô không thể gói ghém đồ đạc để quay lại nhà bác Millicent và bác Herbert được, vì làm thế sẽ nảy sinh những câu hỏi mà cô không định trả lời, và thế là cô giấu hành lý và quà cáp trên gác xép chuồng ngựa và chờ cho mẹ cô – trong một lần dừng chân hiếm hoi mà có mặt ở nhà – cảm thấy chán và lại bỏ đi tiếp. Sau đó cô sẽ trình bày về chuyến đi đến Scotland của mình với bác Tekel, người bảo trợ của cô.

Anh trai mẹ cô là một người đàn ông nhả nhặn, ôn hòa, hoàn toàn trái ngược với tính khí của người em gái, là quý bà Cornelia, trừ những lúc ông uống rượu. Khi đó ông trở nên nhẩn tâm như loài rắn rết. Theo Judith còn nhớ, bác Tekel bị tàn phế từ rất nhiều năm rồi, và trong những năm đầu ông hiếm khi mất kiểm soát bản thân với cô, ngay cả lúc đêm khuya khi cơn đau ở đôi chân bị tật trở nên quá sức chịu đựng với ông. Cô biết được nỗi đau đớn của ông khi ông bắt đầu chà xát lên hai chân và ra lệnh cho người hầu mang đến cho mình một ly rượu nóng. Từ kinh nghiệm trước đó, những người hầu biết ý và đem đến một bình rượu đầy. Một số đêm Judith có thể lên được về phòng mình trước khi bác cô bắt đầu chửi rửa, nhưng những đêm khác ông ra lệnh cho cô ngồi xuống cạnh mình. Ông trở nên khá sảo mụn và muốn nắm lấy tay cô trong lúc kể về quá khứ, khi ông còn trẻ và sung sức, được liệt vào hàng chiến binh. Một chiếc xe ngựa lật úp đã nghiền nát hai đầu gối ông khi ông chỉ mới ở tuổi hai mươi hai, và khi lượng rượu đã đủ để lấn át đi cơn đau và miệng lưỡi được nơi lỏng, ông bắt đầu chửi rửa sự bất công của cái tai nạn quái quỷ đó.

Ông cũng chửi rửa cả Judith nữa. Cô không cho ông biết cơn giận của ông đã làm cô đau khổ đến mức nào. Bụng cô cuộn thắt và cảm giác đó không thể tan biến cho đến khi cuối cùng cô cũng bị đuổi cổ ra khỏi phòng.

Chuyện bác Tekel uống rượu càng lúc càng tồi tệ hơn qua từng năm. Ông bắt đầu ra lệnh đem rượu đến vào những giờ sớm hơn, và tính khí của ông càng thay đổi chóng mặt với mỗi ly rượu đầy ông uống cạn. Khi đêm xuống, hoặc ông sẽ khóc lóc tự ghê tởm chính mình hoặc là hét quát những lời chửi rửa đút quăng vào Judith.

Buổi sáng hôm sau bác Tekel thường chẳng nhớ gì về những điều mình đã nói tối hôm trước. Nhưng Judith thì nhớ từng từ một. Cô tuyệt vọng cố tha thứ cho sự nhẩn tâm mà ông đã đối xử với cô. Cô cố tin rằng nỗi đau ông phải gánh chịu khủng khiếp hơn cô rất nhiều. Bác Tekel cần được cô thấu hiểu và thông cảm.

Mẹ của Judith, quý bà Cornelia, lại chẳng có chút cảm thông nào dành cho anh trai. Cũng may bà chẳng bao giờ ở nhà liên tục quá một tháng. Thậm chí ngay cả lúc ở nhà bà cũng chẳng quan tâm gì đến Tekel hay đứa con gái. Khi Judith còn nhỏ, còn dễ bị tổn thương hơn bởi thái độ lạnh lùng, xa cách của người mẹ, bác Tekel sẽ bảo cô làm mẹ luôn nhớ đến cha, và mẹ quá yêu vị Nam tước đó đến mức bà vẫn tiếc thương sự ra đi của ông từng ấy năm trời để an ủi cô. Mỗi khi nhìn cô con gái – theo lời bác cô nói – nỗi đau đớn vì mất mát sẽ lại dâng lên trong bà, chẳng còn chừa chỗ cho những tình cảm khác nữa. Judith không có lý do nghi ngờ lời giải thích đó vì lúc ấy bác Tekel chưa uống quá nhiều. Nhưng cô không hiểu kiểu tình cảm ấy giữa vợ và chồng, và cô cảm thấy đau đớn trước tình yêu và sự chấp nhận của mẹ.

Judith đã sống với bác Millicent và bác Herbert trong bốn năm đầu đời. Thế rồi, trong lần đầu tiên thực sự viếng thăm bác Tekel và mẹ, cô đã vô tình nhắc đến bác Herbert như là cha mình. Mẹ Judith nổi trận lôi đình. Cả bác Tekel cũng không hài lòng chút nào. Ông quyết định cô phải ở bên ông nhiều hơn, và ra lệnh mỗi năm bác Millicent phải đưa Judith đến ở nhà ông trong sáu tháng.

Tekel rất khó chịu trước ý nghĩ cô cháu gái coi Herbert là cha mình. Vì lý do đó ông dành thời gian mỗi sáng một giờ đồng hồ, khi đầu óc ông vẫn chưa bị mụ đi vì rượu, kể cho cô nghe những câu chuyện về người cha thực sự của cô. Thanh gươm dài cong cong treo phía trên lò sưởi chính là thứ cha cô đã sử dụng để giết những kẻ dị giáo cố cướp nước Anh khỏi tay vị vua hợp pháp, và người cha cao quý của cô đã chết khi đang bảo vệ nhà vua của mình, bác Tekel kể với cô như vậy.

Những câu chuyện tưởng như không bao giờ kết thúc... và đây những chi tiết hoang đường. Chẳng bao lâu trong đầu Judith cha cô đã trở thành một vị thánh. Cô được kể rằng cha cô mất vào ngày đầu tiên của tháng Năm, và vào buổi sáng những ngày giỗ cha, cô gom đầy một vạt vấy những bông hoa mùa xuân và phủ lên mộ cha thành sắc màu rực rỡ. Cô cầu nguyện cho linh hồn của cha, dù thực lòng cô không tin lời thỉnh cầu của mình là cần thiết. Cha cô chắc chắn đang ở trên thiên đường rồi, đang phục vụ Đấng tạo hóa thay vì vị vua mà ông đã dũng cảm phụng sự cả đời khi còn ở nơi hạ giới.

Năm Judith lên mười một tuổi và đang trên đường tham gia lễ hội ở biên giới là lúc cô tìm ra sự thật về cha mình. Ông không chết vì bảo vệ nước Anh khỏi những người dị giáo. Ông thậm chí còn không phải là người Anh. Mẹ cô không hề khóc thương chồng; bà căm ghét ông với mỗi xúc cảm không phai mờ qua nhiều năm. Bác Tekel chỉ kể cho cô một nửa sự thật. Đối với mẹ, Judith gợi nhớ không ngớt về sai lầm tệ hại mà bà từng mắc phải.

Bác Millicent đã bảo Judith ngồi xuống và kể cho cô nghe tất cả những gì bà biết. Mẹ cô cưới vị Lãnh chúa người Scot để trả thù khi gã Nam tước người Anh mà bà đã cất công quyến rũ không được cha bà và Đức vua chấp thuận. Quý bà Cornelia không quen bị người khác từ chối những mong muốn của mình. Bà kết hôn với người chiến binh Cao nguyên chỉ hai tuần sau khi gặp ông tại một buổi tiệc ở Luân Đôn. Cornelia muốn ăn thua đủ với cha. Bà muốn làm cha tổn thương, và chắc chắn đã đạt được mục đích đó, nhưng trong cuộc mặc cả do bà lập nên, bà đã làm tổn thương bản thân hơn cả.

Cuộc hôn nhân kéo dài được năm năm. Thế rồi Cornelia trở về Anh. Bà cầu xin được ở với anh trai Tekel của mình, và không chịu giải thích về những chuyện đã xảy ra. Sau đó, khi rõ ràng là mình đang mang thai, bà bảo với anh trai rằng chồng bà đã trục xuất bà ngay khi ông ta phát hiện ra bà có thai. Ông ta không cần bà nữa, và ông ta cũng không muốn có đứa trẻ.

Tekel muốn tin lời em gái. Ông sống cô độc, và ý nghĩ về việc nuôi dạy một đứa cháu đã hấp dẫn ông. Thế nhưng sau khi Judith ra đời, Cornelia lại không chịu đựng được chuyện có đứa trẻ trong nhà. Millicent và Herbert đã thuyết phục được Tekel để họ nuôi Judith. Đổi lại họ phải hứa sẽ không bao giờ cho Judith biết về chuyện cha cô.

Millicent không định giữ lời hứa đó, nhưng bà cũng đợi đến khi cảm thấy Judith đủ lớn để thấu hiểu. Lúc đó bà mới bảo cô ngồi xuống và kể lại tất cả những gì bà biết về cha cho cô nghe.

Judith có cả nghìn thắc mắc, nhưng bác Millicent lại chẳng có nhiều lời giải đáp. Bà thậm chí còn không biết chắc vị Lãnh chúa người Scot kia có còn sống hay không. Nhưng bà biết họ của ông. Là Maclean.

Bà chưa từng gặp người đàn ông đó vì thế không thể miêu tả vẻ ngoài của ông. Nhưng vì trông Judith chẳng giống mẹ chút nào nên bà chỉ có thể cho rằng mái tóc vàng nhạt và đôi mắt xanh da trời là nét di truyền của bên nhà nội.

Đơn giản là có quá nhiều chuyện khiến Judith không thể tiếp nhận hết. Tâm trí cô chỉ có thể tập trung vào tất cả những lời dối trá đã được nghe qua từng ấy năm. Sự phản bội đó có sức mạnh tàn phá đối với cô.

Lúc đó Frances Catherine đang chờ cô ở lễ hội. Ngay khi chỉ còn lại hai cô bé, Judith liền kể cho bạn nghe tất cả những gì mình vừa được biết. Cô đã khóc sướt mướt. Frances Catherine nắm lấy tay bạn và cũng khóc theo.

Cả hai cô bé đều không thể hiểu được lý do đằng sau sự lừa dối đó. Sau nhiều ngày thảo luận về chủ đề này, chúng quyết định giữ lý do là gì cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Sau đó chúng lên kế hoạch cho riêng mình. Chúng quyết định Judith sẽ không đối chất với mẹ và bác Tekel về chuyện đó. Nếu bọn họ nhận ra bác Millicent đã kể toàn bộ sự thật về cha cho cô nghe, rất có khả năng họ sẽ buộc cô phải chuyển về ở với họ vĩnh viễn.

Khả năng xác thực đó thật đáng sợ. Bác Millicent, bác Herbert và Frances Catherine đã trở thành gia đình của Judith. Họ là những người duy nhất mà cô bé có thể tin tưởng, và cô sẽ không cho phép mẹ tách mình ra khỏi họ.

Dù nhiệm vụ có khó khăn đến mức nào, Judith vẫn sẽ phải kiên nhẫn. Cô sẽ chờ cho đến lúc trưởng thành hơn. Lúc đó, nếu vẫn còn giữ ý định, cô sẽ tìm ra cách đến vùng Cao nguyên và gặp người đàn ông sinh ra mình. Frances Catherine đã hứa sẽ giúp cô.

Những năm tiếp theo trôi qua nhanh chóng, ngay cả với một cô gái trẻ muốn nắm giữ cả thế giới. Frances Catherine đã được hứa gả cho một anh chàng ở vùng biên giới thuộc thị tộc Stewart, nhưng một cuộc tranh chấp giữa người Kirkcaldy và Lãnh chúa Stewart đã xảy ra ba tháng trước ngày cưới. Patrick Maitland đã tận dụng cơ hội và ngỏ ý với Frances Catherine chỉ một tuần sau khi việc kết giao với người Stewart bị phá vỡ.

Khi Judith nghe tin cô bạn đã kết hôn với một anh chàng Cao nguyên, cô tin rằng định mệnh đã ra tay giúp mình. Cô đã từng hứa với Frances Catherine sẽ đến thăm cô ấy khi cô ấy chuẩn bị sinh con. Một khi đã đến đó, Judith nghĩ, cô sẽ tìm ra cách gặp cha mình.

Ngày mai cô sẽ bắt đầu chuyến đi đó. Ngay lúc này họ hàng của Frances Catherine đã đang trên đường đến đón cô rồi. Vấn đề duy nhất là phải giải thích với bác Tekel ra sao.

Ít ra mẹ cô cũng đã quay lại Luân Đôn. Nhà cửa lúc nào cũng náo nhiệt mỗi khi mẹ ở nhà, nhưng sự cô lập của làng quê đã khiến bà chán ngấy và tuần trước bà đã đến Luân Đôn rồi. Quý bà Cornelia yêu sự ồn ào và thói đưa chuyện của cuộc sống chốn hoàng gia, những quy tắc đạo đức bệ rạc, và trên hết là chuyện tăng tị và bí mật đi kèm vô số quan hệ bất chính. Gần đây bà đang để mắt tới Nam tước Ritch, người chồng đẹp trai của người bạn thân nhất, và đã ngấm ngấm lên kế hoạch kéo ông ta lên giường trong vòng nửa tháng. Judith đã nghe mẹ khoác lác như thế với bác Tekel và cười phá lên trước phản ứng tức giận của ông.

Mẹ không thể làm điều gì khiến Judith ngạc nhiên. Cô thấy mình thật may mắn khi chỉ phải đương đầu với bác Tekel. Cô đã chờ đến đêm trước ngày lên đường mới cho ông biết về kế hoạch của mình. Cô sẽ không đợi ông cho phép, nhưng cũng khó mà chấp nhận được nếu cứ tự ý bỏ đi.

Cô khiếp sợ cuộc đối mặt này. Trên đường lên phòng ngủ của ông, cảm giác quặn thắt quen thuộc lại hình thành trong ruột cô. Cô cầu trời tối nay rượu bia sẽ làm bác Tekel sầu muộn chứ không trở nên nhẩn tâm khắc nghiệt.

Căn phòng chìm trong bóng tối. Mùi ẩm mốc lan tỏa trong không trung. Judith luôn có cảm giác ngột thở mỗi khi ở trong căn phòng này. Lúc này cô cũng đang có cảm giác đó, liền hít một hơi thật sâu để bình tâm lại.

Một ngọn nến đang cháy trên chiếc tủ đặt cạnh giường của bác Tekel. Judith hầu như không thấy được gương mặt của ông trong bóng tối. Nỗi lo một cây nến bị bỏ quên có thể gây cháy nhà luôn là nỗi sợ hãi trong tâm trí cô, vì bác cô thường chìm vào giấc ngủ trong cơn say trước khi thổi tắt nến.

Cô lên tiếng gọi. Ông không trả lời. Judith bước vào ngay khi bác Tekel nhìn thấy cô và cất tiếng gọi.

Giọng ông nhịu lại với nhau. Ông vẫy tay ra hiệu cho cô đến gần, và sau khi cô nhanh chóng đến bên giường, ông liền với tay nắm lấy tay cô.

Ông trao cho cô nụ cười run rẩy. Cô thở ra nhẹ nhõm. Tối nay ông ở trong trạng thái sầu muộn.

“Ngồi xuống cạnh ta và ta sẽ kể cho cháu nghe câu chuyện ta vừa nhớ ra về quãng thời gian tham gia cuộc chiến cùng cha cháu. Ta đã kể cha cháu thường hay hát đúng một bản ballad mỗi khi kèn trận nổi lên chưa nhỉ? Cha cháu luôn ngêu ngao trong suốt thời gian chiến đấu.”

Judith ngồi xuống chiếc ghế đặt sát cạnh giường. “Bác à, trước khi bác kể tiếp câu chuyện, cháu muốn nói với bác một chuyện quan trọng.”

“Nghe chuyện về cha cháu, không quan trọng sao?”

Cô phớt lờ câu hỏi và nói, “Có một chuyện cháu phải nói với bác”.

“Chuyện gì thế?”

“Bác hứa với cháu sẽ cố không nổi giận nhé?”

“Đã bao giờ ta nổi giận với cháu chưa?” Ông hỏi, hoàn toàn không hay biết gì về hàng trăm đêm ông đã nổi cơn thịnh nộ với cô. “Nào, giờ hãy cho ta biết điều gì làm cháu phiền lòng, Judith. Ta sẽ mỉm cười nghe lời thú nhận của cháu.”

Cô gạt đầu và xếp hai tay trong lòng. “Mỗi mùa hè, bác Millicent và bác Herbert đều đã đưa cháu tham gia lễ hội hè ở vùng biên giới. Bác Herbert có họ hàng sống ở đó.”

“Ta biết điều đó”, bác Tekel nói. “Đưa ta ly rượu và tiếp tục nói đi. Ta muốn biết vì sao cháu không hề kể ta nghe về những lễ hội này.”

Judith nhìn bác Tekel nuốt một ngụm rượu lớn rồi tự rót cho mình một ly nữa trước khi cô trả lời câu hỏi của ông.

Cơn nhức nhối trong bụng như tăng thêm. “Bác Millicent nghĩ sẽ tốt hơn nếu cháu không nói với bác cả hay mẹ - bác ấy nghĩ hai người sẽ bức mình nếu biết cháu có giao du với người Scot.”

“Những gì cháu nói là đúng đấy”, bác Tekel đồng ý. Ông uống một ngụm rượu thật lớn nữa. “Thường ta cũng chẳng ôm mãi một mối cảm hận như thế, nhưng ta sẽ cho cháu biết lý do chính đáng khiến mẹ cháu có cảm nhận như thế. Ta cũng hiểu vì sao cháu lại giữ im lặng về chuyện tham gia những lễ hội đó. Ta biết cháu phải có những lúc vui vẻ. Ta chưa quá già đến nỗi không nhớ ra điều đó. Thế nhưng ta phải đặt dấu chấm hết cho chuyện này. Cháu sẽ không đến vùng biên giới thêm lần nào nữa.”

Judith hít một hơi thật sâu để cố kiềm chế cơn giận. “Trong kỳ lễ hội đầu tiên mà cháu tham gia, cháu đã gặp một cô bạn tên là Frances Catherine Kirkcaldy. Cô ấy và cháu ngay lập tức trở thành bạn thân. Trước khi Frances Catherine cưới chồng và rời khỏi vùng biên giới, bọn cháu luôn vun đắp tình bạn của hai đứa vào mỗi mùa hè tại lễ hội. Cháu đã hứa với cô ấy một chuyện, và giờ đã đến lúc cháu phải thực hiện lời hứa đó. Cháu phải đi xa một thời gian”, cô kết thúc bằng giọng thì thầm.

Bác Tekel nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt đỏ ngầu. Rõ ràng ông cảm thấy khó khăn để có thể theo kịp những gì cô đang nói. “Cái gì?” Ông gắng hỏi. “Cháu nghĩ là cháu sẽ đi đâu?”

“Đầu tiên cháu muốn kể với bác về lời hứa của cháu với cô ấy lúc cháu lên mười một tuổi.” Cô chờ ông gạt đầu rồi mới tiếp tục. “Mẹ Frances Catherine đã chết trong lúc sinh con và bà ngoại cô ấy cũng như vậy.”

“Chuyện đó cũng chẳng khác thường lắm”, ông lầm bầm. “Rất nhiều phụ nữ chết trong lúc sinh con.”

Cô cố không để thái độ nhẫn tâm của ông ảnh hưởng đến mình. “Mấy năm trước, cháu nghe Frances Catherine kể thực ra bà cô ấy qua đời trong tuần lễ sau khi sinh, và dĩ nhiên đó là một thông tin đầy hứa hẹn.”

“Sao thông tin đó lại hứa hẹn?”

“Vì cái chết của bà ấy không thể nào do hông quá hẹp.”

Judith biết mình vừa mới đưa một lời giải thích rất ghê tởm, nhưng vẻ mặt cau có của bác Tekel đã khiến cô mất tập trung.

Bác Tekel nhún vai, rồi nói, “Vấn cứ do việc sinh nở đã làm bà ta chết. Và cháu không nên quá quan tâm đến những chủ đề nhạy cảm như thế”.

“Frances Catherine tin rằng cô ấy cũng sẽ chết”, Judith nói. “Vì lý do đó, cháu buộc phải quan tâm.”

“Tiếp tục câu chuyện về lời hứa xem nào”, ông ra lệnh. “Nhưng rót thêm cho ta một chút rượu ngon kia trong lúc cháu kể lại.”

Judith rót hết phần rượu còn lại trong chiếc bình thứ hai.

“Frances Catherine yêu cầu cháu hứa sẽ đến với cô ấy khi cô ấy chuẩn bị sinh con. Cô ấy muốn có cháu ở bên khi đối mặt với tử thần. Yêu cầu đó thật nhỏ nhoi, và cháu ngay lập tức đồng ý. Cháu đã hứa điều đó rất lâu rồi, nhưng cứ mỗi mùa hè cháu lại bảo cô ấy là cháu không đổi ý. Cháu không muốn bạn mình chết. Và vì lý do đó, cháu thấy mình có nghĩa vụ tìm hiểu càng nhiều càng tốt về những phương pháp sinh nở mới. Cháu đã dành rất nhiều thời gian cho kế hoạch này. Bác Millicent là một người hỗ trợ tuyệt vời. Trong suốt hai năm qua, bác ấy đã tìm được rất nhiều bà đỡ có tiếng tăm để cháu tìm hiểu kinh nghiệm.”

Bác Tekel hoảng hốt trước lời thú nhận của Judith. “Cháu tự coi mình là cứu tinh của cô gái này ư? Nếu Chúa muốn cô bạn ấy thì sự can thiệp của cháu sẽ khiến linh hồn cháu mang tội. Cháu chẳng là gì mà dám nghĩ mình đủ quan trọng để tạo ra sự khác biệt ư?” Giọng ông đầy chế nhạo.

Judith không tranh luận với ông. Cô đã trở nên quá quen thuộc với những lời sỉ nhục của ông, chúng không còn khiến cô đau đớn nữa. Cô tự hào trước thành tựu đó, nhưng vẫn ước gì có thể tìm ra cách dừng cơn nhức nhối trong bụng lại. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu nữa, rồi tiếp tục xông tới. “Frances Catherine sắp chuyển dạ và họ hàng của cô ấy đang trên đường đến đón cháu. Cháu sẽ tuyệt đối an toàn. Cháu chắc chắn sẽ có ít nhất hai người phụ nữ nữa đi cùng cháu và một toán đàn ông chịu trách nhiệm đối với sự an toàn của cháu.”

Đầu bác Tekel rơi xuống gối. “Lạy Chúa lòng lành, cháu đang xin phép ta quay lại vùng biên giới đấy ư? Và ta sẽ phải nói thế nào với mẹ cháu khi mẹ cháu quay lại và không thấy cháu đâu?”

Judith không xin phép ông, nhưng cô quyết định không nói rõ điều đó với ông. Bác Tekel nhắm mắt lại. Trông ông như sắp sửa ngủ thiếp đi. Cô biết mình phải nhanh lên nếu muốn nói nốt phần còn lại trước khi chìm vào giấc ngủ trong cơn say.

“Cháu sẽ không đến biên giới”, cô lên tiếng. “Cháu sẽ đến một nơi gọi là vùng Cao nguyên, ở títt phía bắc, trong một khu vực cô lập gần Moray Firth.”

Mi mắt bác Tekel mở choàng ra, ông gầm lên, “Ta sẽ không nghe về chuyện đó”.

“Bác...”

Ông gơ tay tát cô, nhưng Judith đã dời chiếc ghế ra khỏi tầm tấn công của ông.

“Ta đã nghe đủ cuộc nói chuyện này rồi”, ông gầm lên, bực mình đến nỗi những mạch máu trên cổ nổi vằn lên.

Judith lên dây cót tinh thần trước cơn giận của ông, kiên quyết nói tiếp, “Nhưng cháu vẫn chưa nói xong”.

Bác Tekel choáng váng. Judith vẫn luôn là một đứa trẻ lặng lẽ, nhút nhát. Trước đây cô chưa từng cãi lại ông. Có chuyện gì xảy ra với con bé thế? “Có phải Millicent đã gieo vào đầu cháu những ý nghĩ hoang đường không?” Ông gặng hỏi.

“Cháu biết chuyện về cha cháu.”

Ông nheo mắt nhìn cô một lúc lâu trước khi với lấy ly rượu. Judith nhận thấy tay ông đang run rẩy.

“Đĩ nhiên cháu biết về cha cháu. Ta đã kể cho cháu nghe về vị Nam tước tuyệt vời đó. Cha cháu...”

“Tên ông ấy là Maclean và ông ấy sống ở đâu đó trên Cao nguyên. Ông ấy không phải là một Nam tước người Anh. Ông ấy là một Lãnh chúa người Scot.”

“Kể nào kể chuyện nhảm nhí này cho cháu?”

“Bác Millicent đã kể với cháu lâu lắm rồi.”

“Đó là chuyện dối trá”, ông gào lên. “Tại sao cháu lại nghe lời Millicent. Em gái ta...”

“Nếu chuyện đó không đúng thì sao bác lại phản đối cháu đến vùng Cao nguyên?”

Đầu ông đã quá mụ mẫm vì rượu nên không thể nghĩ ra được một câu trả lời thuyết phục. “Cháu sẽ không đến đó và chuyện này đến đây là hết. Cháu nghe ta nói rồi chứ?”

“Ngay cả quỷ dữ cũng không ngăn được cháu đến với Frances Catherine”, cô phản đối bằng giọng bình tĩnh.

“Nếu cháu rời khỏi đây, cháu sẽ không bao giờ được đón chào quay lại nữa.”

Cô gật đầu. “Vậy thì cháu sẽ không quay lại nữa.”

“Đồ khốn kiếp vô ơn”, ông gào lên. “Tao đã cố chần chỉnh mày. Những câu chuyện tao dựng lên về cha mày...”

Ông không nói tiếp. Judith lắc đầu hỏi, “Sao bác lại dựng lên những câu chuyện đó?”

Ông không nói tiếp. Judith lắc đầu hỏi, “Sao bác lại dựng lên những câu chuyện đó?”

“Ta muốn cho cháu một cái gì đó để nương tựa, nhất là khi mẹ cháu không thể chịu được khi nhìn thấy cháu. Cháu biết đấy. Ta thấy tội nghiệp cho cháu và cố giúp cháu thấy khá hơn.”

Lúc này bụng Judith cuộn và co thắt lại mạnh mẽ đến mức khiến cô gần như gập người lại. Căn phòng dường như siết lại quanh cô. “Cháu nghe mẹ nói bác Herbert là người thấp kém vì ông chảy dòng máu ô uế trong người. Mẹ cũng có cảm giác như thế về cháu, đúng không?”

“Ta không có câu trả lời dễ chịu nào hơn”, ông trả lời, nghe có vẻ mệt mỏi và bất lực. “Ta chỉ có thể cố giảm ảnh hưởng của mẹ cháu lên cháu.”

“Thanh gươm treo phía trên lò sưởi... nó thực sự thuộc về ai?” Cô hỏi.

“Nó là của ta.”

“Và chiếc nhẫn hồng ngọc trên sợi dây chuyền cháu đang đeo?” Cô hỏi, tay nhắc chiếc nhẫn đang nằm giữa hai bầu ngực mình. “Cũng là của bác ư?”

Ông khịt mũi. “Chiếc nhẫn là của thằng khốn Maclean. Hình vẽ rối rắm quanh viên đá có ý nghĩa gì đó về gia tộc. Mẹ cháu đã cầm nó theo khi bỏ đi chỉ để chọc giận thằng khốn đó.”

Judith thả chiếc nhẫn xuống. “Thế còn về ngôi mộ thì sao?”

“Nó trống không.”

Cô không còn câu hỏi nào nữa mà chỉ ngồi đó thêm vài phút, hai tay nắm chặt để trong lòng. Khi cô nhìn lên bác Tekel, ông đã ngủ thiếp đi. Trong chốc lát ông ngáy o o. Cô gỡ chiếc ly ra khỏi tay ông, nhắc chiếc khay đặt phía bên kia giường, thổi tắt nến, rồi rời khỏi phòng.

Đột nhiên cô biết mình muốn làm gì. Cô có thể hủy đi một lời dối trá.

Mặt trời chỉ vừa mới lặn lúc cô chạy ngang qua chiếc cầu kéo và lên đồi đến khu nghĩa trang. Cô không hề giảm tốc độ cho đến khi đến trước ngôi mộ rỗng. Cô đá văng những bông hoa héo, rồi túm lấy tấm bia đá chạm trổ bên trên mộ đất. Mất một lúc lâu sau cô mới nhổ được tấm bia khỏi mộ đất rắn chắc, và mất nhiều thời gian hơn nữa để phá hủy được ngôi mộ hoàn toàn.

Sáng hôm sau cô đã sẵn sàng lên đường. Cô không quay lại phòng ngủ của bác Tekel để nói lời tạm biệt.

Tất cả người hầu đều lắng xăng quanh cô, tranh nhau tìm cơ hội giúp đỡ. Đến tận lúc này Judith mới nhận ra rằng lòng trung thành của bọn họ dành cho cô nhiều hơn là cho bác cô. Cô cảm thấy mình thật tầm thường trước sự đồng tâm giúp đỡ của họ. Paul, người trông coi chuồng ngựa, đã chuẩn bị một con ngựa vông cả lưng vì đồng hành lý mà cô sẽ đem theo. Anh ta đang thắng yên con ngựa mà cô yêu thích, một con ngựa cái chân đốm có tên là Glory, trong lúc Jane lắng xăng bên ngoài với một túi đầy áp thức ăn mà chị cam đoan là sẽ đủ cho một cuộc hành trình dài. Từ trọng lượng của túi đồ và cái kiểu Jane vật lộn đưa nó ra chuồng ngựa. Judith kết luận thức ăn bên trong đủ để nuôi sống cả một quần đoàn.

Samuel, người gác cổng, hét lên thông báo đoàn người Scot đã đến. Chiếc cầu kéo lập tức được hạ xuống. Judith đứng trên bậc thềm cao nhất, hai tay để bên hông, nụ cười chào đón nở trên môi, dù cô phải nặn ra nụ cười đó vì đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Khi các chiến binh xuất hiện ở chân chiếc cầu kéo bằng gỗ và rồi mấy con ngựa ầm ầm phóng qua, nụ cười của cô trở nên ngập ngừng.

Một cơn run mình lo lắng chạy dọc sống lưng cô. Chẳng có người phụ nữ nào trong đoàn người đó. Chỉ có những chiến binh, tất cả bốn người, và với cô, họ trông giống những tên khổng lồ man rợ. Nỗi lo lắng chạy vào trong dạ dày ngay khi họ tiến đến gần hơn và cô có thể trông rõ mặt. Bọn họ chẳng ai mỉm cười. Thế có Chúa, với cô họ trông cực kỳ thù địch.

Tất cả bọn họ đều mặc áo choàng sẫm màu. Judith biết mỗi một thị tộc đều dùng hai loại áo choàng len riêng biệt. Loại màu trắng như tuyết, nâu và xanh lá được họ ưa dùng cho các trò săn bắn hoang dã... hoặc dùng cho đàn ông, vì những màu này có thể dễ dàng hòa lẫn với rừng cây và che giấu họ trước con mồi. Loại áo choàng sẫm màu hơn được dùng cho tất cả các dịp khác.

Đầu gối dễ trầy của họ không làm Judith ngạc nhiên. Cô đã quen với loại trang phục khác thường đó vì tất cả đàn ông tham gia các trò chơi vùng biên giới đều mặc áo choàng dài đến đầu gối. Cô thậm chí còn có thể nhận ra một số thị tộc nhờ vào màu áo choàng. Ở Anh, cờ của một Nam tước mang màu sắc riêng, nhưng ở Scotland, như Frances Catherine từng giải thích, người ta nhận biết một Lãnh chúa và người của anh ta nhờ vào màu sắc của quần áo trên người họ.

Điều làm Judith ngạc nhiên là vẻ mặt giận dữ của họ. Cô không hiểu sao trông họ cau mày rõ ràng đến thế. Thế rồi cô kết luận hẳn cuộc hành trình đã khiến họ mệt mỏi. Lý do đó thật vụn vặt, nhưng là lý do hợp lý nhất cô có thể nghĩ ra.

Chẳng có chiến binh nào xuống ngựa khi đã đến trước mặt cô. Ba trong số họ đứng thành hàng phía sau một người mà cô cho là thủ lĩnh. Không một ai lên tiếng suốt một lúc rất, rất lâu. Tất cả bọn họ đều trở mắt nhìn cô đầy khiếm nhã. Cô không thể ngăn mình quắc mắt nhìn đáp trả, dù sự chú ý của cô chỉ tập trung vào vị thủ lĩnh. Cô không nghĩ trong cuộc đời mình đã từng thấy một hình ảnh ngoạn mục đến thế. Người đàn ông đó thôi miên cô. Chắc chắn anh ta là người lực lưỡng nhất trong cả đội. Bờ vai rộng che hết ánh mặt trời đang chiếu xuống đằng sau lưng anh ta, khiến anh ta có một vẻ ngoài vô địch, đầy ma lực.

Nhưng anh ta không có chút ma lực nào. Anh ta chỉ là một người đàn ông, một người đàn ông đẹp trai thô kệch, và chắc chắn là chiến binh lực lưỡng nhất trong nhóm. Chiếc áo choàng anh ta mặc hở bên đùi trái. Bắp thịt trơn láng ở đó trông rắn chắc như thép đặc. Vì cứ nhìn chăm chăm vào một chỗ riêng tư như thế không đúng đắn chút nào nên cô vội ngược lên nhìn gương mặt anh ta. Vẻ mặt anh ta không bộc lộ có phát hiện ra cô vừa liếc trộm đùi mình, và cô thở phào trước sự may mắn đó.

Chúa ơi, cô nghĩ, cô rất sẵn lòng ngắm nhìn anh chàng chiến binh thủ lĩnh này cả ngày trời. Tóc anh ta sẫm màu, mang ánh nâu sẫm và hơi gọn quăn. Hai cánh tay trần sạm màu đồng y hệt gương mặt. Anh ta có vẻ ngoài rất ấn tượng. Ở đúng thế, đúng là anh rất khỏe mạnh, nhưng thực ra màu mắt của anh ta mới là thứ khiến cô ưa thích nhất. Chúng có tông màu xám lấp lánh rất đẹp.

Ánh mắt của người chiến binh đó thật dữ dội, đầy đe dọa. Có một vẻ quyền uy toát ra từ anh ta gần như làm cô ngưng thở. Ánh mắt anh ta nhìn cô dữ dội đến mức cô muốn đổ mắt, nhưng cô không hiểu được nguyên do. Lạy Chúa lòng lành, cô hy vọng người đàn ông này không phải chồng của Frances Catherine. Anh ta có vẻ là một kẻ cực kỳ cứng nhắc và gia trưởng. Cô không nghĩ anh ta có thể cười nhiều.

Nhưng chắc chắn có một điều gì đó ở anh ta đã tác động đến trái tim cô, một điều gì đó khiến cô muốn với tới anh. Đó là phản ứng thật kỳ quặc trước anh chàng người Scot này, nhưng chắc chắn chẳng có gì kỳ quặc hơn chuyện càng ngắm nhìn anh ta lâu thì cảm giác lo lắng trong lòng cô lại càng dấy đi nhiều.

Cô sắp có một chuyến phiêu lưu kỳ thú đây. Nhận thức đó đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Thật vô lý, nhưng vì quá bối rối trước phản ứng của bản thân với người chiến binh kia nên giờ đây cô không cố suy nghĩ kỹ càng nữa. Cô chỉ biết rằng đột nhiên mình có cảm giác được giải thoát hoàn toàn khỏi những nỗi lo lắng. Cả cảm giác an toàn nữa. Biểu cảm của vị thủ lĩnh cho thấy nhiệm vụ này không khiến anh ta thích thú là bao, nhưng cô tin chắc anh ta sẽ bảo vệ cô trong chuyến đi đến Cao nguyên.

Cô thậm chí còn chẳng quan tâm đến chuyện không có người phụ nữ nào trong đoàn hộ tống cho đúng khuôn phép nữa. Thỏa thuận đã xong. Cô không thể chờ đến lúc lên đường. Cô sẽ để lại những dối trá, nỗi đau, sự cự tuyệt và tất cả những phản bội ở lại sau lưng. Ngay lúc này cô tự hứa với mình: cô sẽ không bao

giờ quay trở lại đây nữa. Không bao giờ. Thậm chí cô sẽ chẳng đồng ý viếng thăm gì sất, dù chỉ là chốc lát. Cô sẽ đến sống với bác Millicent và bác Herbert, và thế có Chúa, nếu muốn cô sẽ gọi họ là mẹ, là cha, và không một ai có thể ngăn được cô.

Judith cảm thấy một thôi thúc bao trùm muốn được hét lên, được cười vang thành tiếng để bày tỏ niềm vui sướng mà mình đang cảm nhận. Cô cố kìm nén khao khát đó vì biết chắc là các chiến binh Scot sẽ không hiểu được. Làm sao họ hiểu được đây? Cô gần như còn không hiểu chính mình cơ mà.

Dường như sự im lặng đã kéo dài hàng giờ, nhưng cô biết mới chỉ vài phút trôi qua. Thế rồi Paul đẩy cửa chuồng ngựa mở ra. Ngay lập tức tiếng bản lề cũ ken két và rền rĩ đòi tra dầu thu hút sự chú ý của các chiến binh. Tất cả trừ vị thủ lĩnh đều quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh. Trong đó có hai người, Judith phát hiện, vươn tay về phía những thanh gươm. Đến giờ cô mới nhận ra những chiến binh này đều coi mình đang đứng trên lãnh thổ kẻ thù và đương nhiên họ lúc nào cũng đề phòng bị tấn công.

Chẳng trách gì họ lại cau kinh đến thế. Giờ cô đã hiểu những vẻ mặt cau có kia rồi. Judith quay lại với vị thủ lĩnh. “Anh là chồng của Frances Catherine?”

Anh ta không trả lời. Cô đang định lặp lại câu hỏi bằng tiếng Gaelic^[1] thì người chiến binh đứng ngay sau vị thủ lĩnh đã lên tiếng. “Patrick đang ở nhà với vợ. Chúng tôi là họ hàng của cậu ấy.”

[1] Một tộc người ở Scotland.

Giọng anh ta nghe ậm ừ trong cổ họng, cô khó khăn lắm mới hiểu anh ta nói gì. Người chiến binh đó thúc ngựa về phía trước, khi đã đứng ngang với vị thủ lĩnh, anh ta lại nói tiếp. “Cô là tiểu thư Judith Elizabeth?”

Cô mỉm cười. Không ai ngoài Frances Catherine chịu thêm Elizabeth vào khi gọi tên cô. Với cô đó là một kỷ ức ngọt ngào của những ngày đã qua. “Là tôi đây”, cô trả lời. “Nhưng anh có thể gọi tôi là Judith. Anh có thể làm ơn cho tôi biết Frances Catherine hiện giờ thế nào rồi không?”

“Béo.”

Cô bật cười trước câu trả lời cộc lốc. “Cô ấy phải béo chứ”, cô nói. “Nhưng cô ấy có cảm thấy dễ chịu không?”

Anh gật đầu. “Này cô, chúng tôi đi một quãng đường dài đến đây để nghe cô nói sẽ không đi cùng chúng tôi. Giờ xin hãy nói lời từ chối để chúng tôi có thể lên đường quay về.”

Cô mở to mắt ngạc nhiên. Người đàn ông này vừa vô tình xúc phạm cô có mái tóc nâu vàng và đôi mắt xanh da trời rất dễ chịu.

Cô quay sang nhìn những người còn lại. “Tất cả các anh đều tin là tôi sẽ không đi cùng các anh ư?” Cô hỏi bằng giọng ngờ vực.

Tất cả bọn họ đều gật đầu.

Cô sững sốt. “Các anh đi từng đó quãng đường đến đây chỉ để nghe tôi nói không ư?”

Họ lại đồng loạt gật đầu. Judith không còn giấu nổi cảm xúc của mình nữa. Cô phá lên cười.

“Cô đang cười Frances Catherine của chúng tôi vì cô ấy đã ngây thơ tin tưởng cô sẽ giữ lời hứa đúng không?” Một chiến binh đã lên tiếng hỏi.

“Không, thưa anh”, cô thốt lên. “Tôi đang cười các anh đấy.”

Cô kết luận không nên quá thành thật với người Scot. Lúc này anh chàng kia đang nhìn cô như muốn bóp cổ cô vậy.

Cô buộc mình không được cười nữa, rồi nói, “Tôi thực lòng xin lỗi vì đã xúc phạm anh. Tôi đang cười các anh, nhưng chỉ một chút thôi. Anh biết không, những gì anh nói đã làm tôi ngạc nhiên”.

Có vẻ như lời xin lỗi của cô chẳng làm anh ta dịu đi chút nào.

Judith thở dài vì đã bắt đầu câu chuyện một cách tệ hại như thế và quyết định làm lại từ đầu. “Tên anh là gì, thưa anh?”

“Alex.”

“Rất vui được gặp anh, Alex”, cô khẽ nhún gối chào.

Anh ta đảo tròn mắt với vẻ bức bối, rồi đáp trả, “Cô gái, cô đang làm phí thời gian của chúng tôi đấy. Chỉ cần cô nói lời từ chối, chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay. Cô không cần viện lý do từ chối. Chỉ một từ không là đủ”.

Tất cả bọn họ lại gật đầu đồng tình. Cô nghĩ mình có thể chết ngạt vì nén cười mất.

“Tôi e không thể thực hiện điều mà rõ ràng là các anh đang hy vọng”, cô mở lời. “Tôi hoàn toàn có ý định giữ lời hứa với bạn tôi. Tôi đang vô cùng háo hức được gặp lại Frances Catherine. Đối với tôi, chúng ta rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Dĩ nhiên tôi có thể thông cảm nếu các anh muốn nghỉ ngơi lấy lại sức trước khi chúng ta lên đường.”

Cô nhận thấy mình đã khiến họ kinh ngạc bằng bài diễn văn nho nhỏ đó. Alex có vẻ choáng váng. Những người còn lại, ngoài vị thủ lĩnh đến lúc này vẫn chưa hề lộ chút ít phản ứng thì tất cả đều trông như muốn bệnh. Judith không phá lên cười, nhưng cô có mỉm cười. Cô cũng cố ý nói bằng tiếng Gaelic, chỉ để làm họ thêm ấn tượng, và từ cái cách họ đang trở mắt nhìn cô, cô cho rằng mình đã đạt được mục đích rồi.

Judith quyết định phải đảm bảo nhớ kỹ từng biểu hiện của họ để có thể kể lại cặn kẽ cuộc gặp mặt lần này cho Frances Catherine nghe. Bạn cô chắc chắn cũng sẽ thấy chuyện này buồn cười như cô.

“Cô thực sự có ý định đi cùng chúng tôi ư, cô gái?” Alex hỏi.

Không phải cô vừa nói thế hay sao? Judith che giấu vẻ bức bối của mình và trả lời bằng giọng chắc chắn, không hề đùa cợt, “Phải, tôi thực sự định đi cùng các anh”, rồi cô quay sang vị thủ lĩnh. “Tốt hơn hết các anh nên hiểu dù có muốn tôi đi cùng hay không cũng không quan trọng. Sẽ không có gì ngăn được tôi giữ lời hứa của mình. Nếu phải cưỡi bộ đến nhà Frances Catherine, thì thề với tất cả những gì linh thiêng nhất, tôi sẽ đi. Giờ thì”, cô thêm vào bằng giọng nhẹ nhàng hơn. “Tôi đã nói rõ ý kiến của mình rồi chứ?”

Vị thủ lĩnh không gật đầu cũng chẳng nói gì, nhưng anh ta có nhướn một bên mày. Judith quyết định xem phản ứng đó là đồng ý.

Paul huyết sáo thật dài khiến cô chú ý. Cô ra hiệu cho anh ta đem ngựa ra, rồi nhấc chân váy màu xanh dương lên và nhanh chóng bước xuống bậc thềm. Vừa mới đi ngang qua các chiến binh đang xếp hàng thì cô nghe thấy một người thì thầm, “Tôi đảm bảo cô ta sẽ khó đối phó đấy, Iain ạ”.

Cô thậm chí còn chẳng thèm giả vờ là mình không nghe thấy lời nhận xét đó.

“Đúng là có thể tôi sẽ khó đối phó đấy”, cô nói với lại trong lúc tiếp tục bước về phía chuồng ngựa. Tiếng cười vang theo bước chân cô.

Vì không hề quay lại, cô không thấy được bọn họ đều mỉm cười trước lời khoác lác của cô.

Iain dường như không thể rời mắt khỏi cô gái đó. Dĩ nhiên anh thấy ngạc nhiên khi cô có ý định giữ lời hứa, nhưng khi thật, anh không ngờ mình lại bị cô gái này cuốn hút. Phản ứng đáng sợ đó khiến anh ngạc nhiên, và anh hoàn toàn không chắc được mình có thể làm gì với nó.

Mái tóc dài màu vàng nhạt lúc lắc sau lưng khi cô đi nhanh về phía tên chăm sóc ngựa. Iain không thể không để ý...và thích thú khi thấy hông cô lắc lư nhẹ nhàng. Mọi chuyển động của cô đều toát lên vẻ duyên dáng. Phải, đúng là cô rất đẹp. Đôi mắt cô mang màu hoa violet đẹp nhất mà anh từng thấy, nhưng chính tiếng cười kỳ diệu của cô mới là thứ thực sự làm anh ấn tượng. Tiếng cười đó đầy ắp niềm vui.

Iain đã quyết định sẽ buộc cô gái này về nhà với anh, một quyết định mà anh không cho các bạn đồng hành được biết. Khi thời điểm đến, họ sẽ làm theo những gì anh ra lệnh. Nhưng tiểu thư Judith thực sự đã làm anh ngạc nhiên. Cô là người biết giữ lời hứa. Nhưng cô lại là người Anh. Anh lắc đầu trước sự mâu thuẫn đó.

“Anh nghĩ gì về cô ta?”

Gowrie, em họ của Iain, cất tiếng hỏi. Anh ta vừa nhìn theo cô gái người Anh vừa gãi hàm râu quai nón màu đen với một cử chỉ nhịp nhàng, như thể hành động lặp đi lặp lại đó sẽ giúp anh ta rút ra được một kết luận quan trọng nào đó. “Cô ta xinh xắn đấy chứ? Tôi nghĩ mình đang nóng người vì cô gái này.”

Gowrie, em họ của Iain, cất tiếng hỏi. Anh ta vừa nhìn theo cô gái người Anh vừa gãi hàm râu quai nón màu đen với một cử chỉ nhịp nhàng, như thể hành động lặp đi lặp lại đó sẽ giúp anh ta rút ra được một kết luận quan trọng nào đó. “Cô ta xinh xắn đấy chứ? Tôi nghĩ mình đang nóng người vì cô gái này.”

“Tôi thì đang nghĩ là anh nói quá nhiều”, Alex lẩm bẩm. “Quý tha ma bắt, Gowrie, thứ gì mặc váy chả làm anh nóng lên.”

Gowrie mỉm cười. Anh ta chẳng hề thấy bị xúc phạm chút nào trước lời nhận xét của cậu bạn. “Cô ta giữ lời hứa với Frances Catherine của chúng ta”, anh ta nói. “Và đó là lý do duy nhất khiến tôi nóng người với một cô nàng người Anh.”

Iain đã nghe đủ cuộc cãi vã vô vị đó rồi. Anh đang vội vàng muốn lên đường. “Ra khỏi nơi quái quỷ này thôi”, anh ra lệnh. “Tôi không thể ở được khi ở trên đất Anh.”

Các chiến binh còn lại hoàn toàn nhất trí. Iain quay người trên lưng ngựa để nhìn Brodick. “Cô ta sẽ đi cùng cậu”, anh nói. “Buộc túi hành lý của cô ta đằng sau yên ngựa đi.”

Gã chiến binh tóc vàng lắc đầu. “Anh yêu cầu quá nhiều đấy, Iain.”

“Tôi không yêu cầu”, Iain cắt ngang, giọng cứng rắn. “Mà đang ra lệnh cho cậu. Thử nói không với tôi xem.”

Brodick lùi bước trước lời đe dọa. “Quý tha ma bắt”, anh ta lẩm bẩm. “Theo ý anh vậy.”

“Cô ta có thể đi với tôi”, Gowrie gợi ý. “Tôi không ngại đâu.”

Iain quay lại trừng mắt nhìn gã chiến binh. “Phải, cậu không ngại đâu. Cậu sẽ không được động vào cô ta, Gowrie. Bây giờ không, sau này cũng không. Hiểu ý tôi chứ?”

Anh không chờ Gowrie đồng ý mà quay lại ra lệnh cho Brodick. “Làm đi.”

Judith vừa mới trèo lên lưng con ngựa của mình thì gã chiến binh đã tiến đến bên cạnh. “Cô sẽ đi cùng tôi”, anh ta tuyên bố, rồi khựng lại khi thấy số hành lý buộc sau lưng con ngựa. Anh ta lắc đầu. “Cô phải để lại...”

Anh ta không có cơ hội kết thúc câu nói. “Cảm ơn anh rất nhiều vì lời đề nghị, thưa anh, nhưng tôi thực sự không cần thiết phải đi với anh. Con ngựa của tôi khá khỏe. Chắc chắn nó phù hợp cho chuyến đi này.”

Brodick không quen bị phụ nữ cãi lời nên chẳng biết phải làm thế nào tiếp theo. Anh ta định giơ tay về phía cô, nhưng rồi dừng lại giữa chừng.

Iain nhận thấy vẻ do dự của thuộc hạ. Thế rồi Brodick quay lại nhìn anh và anh thấy vẻ bối rối trong mắt anh ta.

“Cô ta thực sự khó đối phó”, Alex lẩm bẩm.

“Nhất trí”, Gowrie cười khùng khục đồng ý. “Tôi đã sai, Alex. Cô ta không xinh xắn, mà là đẹp tuyệt trần.”

Alex gật đầu thừa nhận. “Nhất trí chuyện đó.”

“Cậu có thấy Brodick không?” Gowrie nói tiếp. “Nếu không biết rõ cậu ta, tôi sẽ đoán là cậu ta sắp ngất đến nơi rồi.”

Alex thấy câu nhận xét đó cực kỳ buồn cười. Iain lắc đầu và thúc ngựa tiến về phía trước. Judith không phát hiện vẻ khó chịu của Brodick. Cô đang còn bận vuốt chân váy trùm qua cổ chân. Rồi cô chỉnh lại chiếc áo choàng nặng nề trên vai, buộc sợi dây màu đen thành một cái nơ, và cuối cùng giơ tay lên đón lấy sợi dây cương mà Paul vẫn kiên nhẫn giữ hộ cô.

Iain ra hiệu cho Brodick tránh sang một bên, rồi thúc ngựa tiến sát vào Judith. “Cô chỉ có thể mang theo một túi hành lý thôi, cô gái.”

Giọng anh không khuyến khích cô tranh cãi với mình. “Tôi sẽ đem theo tất cả”, cô phản đối. “Hầu hết đều là quà tôi đã làm cho Frances Catherine và đứa bé, và tôi không định sẽ để chúng lại.”

Cô nghĩ mình đang hành động vô cùng dũng cảm, dựa vào chuyện gã chiến binh khổng lồ trước mặt đang trừng mắt nhìn cô như ăn tươi nuốt sống. Rõ ràng anh ta thích làm theo ý mình. Cô hít vào thật nhanh, rồi thêm vào, “Tôi cũng không thích cưỡi ngựa chung với chàng trai trẻ đó. Ngựa của tôi sẽ chở tôi đi ổn thôi”.

Anh không nói gì một lúc lâu. Cô chẳng hề kém cạnh anh đến từng cái cau mày cho đến khi anh rút gươm ra khỏi cái bao dắt bên mình, khiến cô thở dốc. Trước khi cô kịp tránh, anh đã tuốt gươm, chỉnh vị trí của mình trên lưng ngựa, và rồi dùng lưỡi gươm cắt đứt hết các dây thừng chằng buộc đồng hành lý quý giá của cô.

Tim cô đang nện thình thịch trong ngực. Cô bình tĩnh lại khi anh cất thanh gươm đi. Rồi anh ra hiệu cho người của mình tiến về phía trước, ra lệnh cho mỗi người cầm lấy một túi hành lý của cô. Judith không nói lời nào trong lúc mấy chiến binh cúi kính buộc hành lý của cô sau yên ngựa của họ, nhưng rồi cô lại đột nhiên thở dốc khi vị thủ lĩnh cổ loi cô ra khỏi lưng ngựa. Cô gạt ngay tay anh ra khỏi người cô.

Với một người đàn ông lực lưỡng như anh thì đó chỉ là hành động tự vệ yếu ớt, và cô cũng thấy rõ ràng là anh vô cùng buồn cười trước phản ứng của cô. Tia lấp lánh trong mắt anh đã nói lên điều đó. “Sẽ là một chuyến đi gian khổ lên vùng núi, cô gái ạ, và sẽ tốt hơn cho cô nếu cô đi cùng một người trong chúng tôi.”

Cô lắc đầu. Ý tưởng ở quá gần người đàn ông đẹp trai này không thực sự làm cô khó chịu, nhưng cô không muốn anh nghĩ cô là người kém cỏi. Trước đây cô đã phải chịu đựng điều đó cho cả đời người rồi.

“Tôi sẽ chịu được chuyến đi này”, cô lên mặt. “Anh không cần lo tôi sẽ bị tụt lại phía sau.”

Iain kìm lại cơn bực tức và kiên nhẫn giải thích, “Sẽ có những lúc chúng ta phải băng qua lãnh thổ của kẻ thù. Ngựa của chúng tôi được huấn luyện giữ im lặng...”.

“Ngựa của tôi cũng sẽ giữ im lặng như thế”, cô cắt ngang.

Đột nhiên anh cười với cô. “Nó có im lặng như cô không?”

Cô ngay lập tức gạt đầu.

Anh thở dài. “Tôi nghi ngờ lắm.”

Cô không nhận ra mình vừa bị anh sỉ nhục cho đến khi anh lại túm lấy cô. Anh cũng chẳng cho cô cơ hội để đẩy tay anh ra. Người đàn ông này đã quyết tâm, được thôi. Anh không hề quá nhẹ tay khi nhắc cô ra khỏi yên ngựa và đặt cô vào lòng mình. Anh cũng chẳng thềm can nhắc đến tư thế ngồi thiếu đúng đắn đó. Chân cô dẹt ra trên yên giống kiểu đàn ông cưỡi ngựa, và nếu chuyện đó chưa nhằm nhò vào đâu thì phải nhắc đến chuyện đùi cô đang tỳ hẳn lên đùi anh. Cô có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên.

Anh không hề để cô điều chỉnh lại tư thế xấu hổ đó. Cánh tay trái của anh ôm chặt ngang eo cô. Cô không thể cự quạ, nhưng vẫn thở được, và cô đoán có lẽ thế là đủ. Judith vẫy tay chào tạm biệt những người hầu đang chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa xảy ra.

Cô hơi bực mình với gã chiến binh vì đã dùng thủ đoạn cao tay đó để làm mọi việc theo ý mình. Nhưng cô vẫn nhận thấy ở trong vòng tay anh thật ấm áp. Cô cũng ngửi thấy mùi của anh nữa, và cái mùi đàn ông thoang thoảng đó thực sự vô cùng dễ chịu.

Judith ngả người ra sau tựa vào ngực Iain. Đỉnh đầu cô ngay dưới cằm anh. Cô không cố nhìn lên anh khi hỏi anh tên gì.

“Iain.”

Cô húc phải cằm anh khi gạt đầu để anh biết rằng cô đã nghe thấy câu trả lời lầm rầm cộc lốc đó. “Anh có họ hàng thế nào với Frances Catherine?”

“Chồng cô ấy là em trai tôi.”

Lúc này họ đã vượt qua chiếc cầu kéo và đang leo lên ngọn đồi sát cạnh khi nghỉ trang gia đình. “Và tên anh ấy là Patrick ư?”

“Phải.”

Rõ ràng lúc này anh không có tâm trạng để nói chuyện. Judith nhích ra khỏi người anh và quay lại nhìn. Anh vẫn đang nhìn thẳng phía trước, phớt lờ cô. “Tôi chỉ còn một câu nữa muốn hỏi anh, Iain ạ” cô nói. “Rồi tôi hứa sẽ buông tha cho anh.”

Cuối cùng anh cũng chịu nhìn xuống cô. Hơi thở của Judith như tắc nghẽn trong cổ họng. Chúa ơi, anh có đôi mắt tuyệt đẹp. Cô kết luận thật là sai lầm khi làm cho anh hoàn toàn chú ý đến mình, vì ánh mắt xuyên thấu của anh đã đánh cắp mất khả năng tập trung ở cô.

Cô rút ra kết luận chẳng có gì phải lo lắng khi thấy anh hấp dẫn. Dĩ nhiên sẽ không có gì phát sinh từ chuyện đó rồi. Cô đang trên đường đến nhà anh, đúng vậy, nhưng cô sẽ là người ngoài, là khách. Một khi đã đến đó, chắc chắn anh sẽ chẳng còn liên quan gì đến cô nữa, và cô cũng vậy.

Hơn nữa, cô là người Anh. Không, chẳng có gì có thể xảy ra từ sự lỗi cuốn vô hại này.

“Anh đã có vợ chưa?” Cô buột miệng thốt.

Đường như cô còn ngạc nhiên hơn cả anh nữa.

“Chưa, tôi chưa lấy vợ.”

Cô mỉm cười.

Anh không biết phải nghĩ thế nào về chuyện đó. Cô đã hỏi xong và giờ anh có thể mặc kệ cô. Thật không may, vấn đề là ở chỗ anh không thể rời mắt khỏi cô.

“Tôi có một câu nữa muốn hỏi anh”, cô thì thầm. “Rồi tôi sẽ buông tha cho anh.”

Họ nhìn vào mắt nhau một lúc thật lâu. “Cô muốn hỏi tôi câu gì?”

Câu hỏi của anh là lời thì thầm nhẹ nhàng, như đang vuốt ve cô. Phản ứng đó khiến cô bối rối và cô phải dứt ánh mắt ra khỏi con quỷ đẹp trai đó để có thể chấn chỉnh lại phản ứng kỳ quái của mình.

Anh nhận thấy cô do dự. “Câu hỏi này của cô hẳn là không quan trọng lắm.”

“Ồ, quan trọng chứ.” Cô phản đối, rồi dừng lại một lúc trong lúc cố nhớ ra câu hỏi đó là gì. Cô nhìn chăm chăm vào cằm anh để có thể tập trung. “Giờ thì tôi nhớ rồi”, cô mỉm cười tuyên bố. “Patrick có tử tế với Frances Catherine không? Anh ấy có đối xử tốt với bạn tôi không?”

“Tôi cho là nó tử tế với vợ”, anh nhún vai trả lời. Rồi gần như chợt nhớ ra, anh thêm vào, “Patrick sẽ không bao giờ đánh con bé”.

Cô ngược lên nhìn vào mắt anh để anh có thể thấy vẻ thích thú của cô trước câu nói đó. “Tôi biết chắc anh ấy sẽ không đánh vợ.”

“Làm sao cô biết?”

“Nếu có bao giờ anh ta giơ một cánh tay lên với Frances Catherine, cô ấy sẽ rời bỏ anh ta ngay.”

Thật báng bổ khi nói ra một điều như thế. Iain không biết phải đáp lại cô thế nào. Anh nhanh chóng tìm lại khả năng dí dỏm. “Thế cô ấy sẽ đi đâu?”

“Đến với tôi.”

Vì nghe cô nói rất thật lòng nên anh biết là cô tin tưởng những gì mình vừa nói ra. Iain chưa từng nghe thấy chuyện gì trái khoáy như thế. Đơn giản là người vợ sẽ không rời bỏ chồng mình, cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa.

“Trong lúc tức giận, không một người Maitland nào lại động đến vợ mình cả.”

“Iain à, anh nghĩ sao?”

Câu hỏi đến từ Alex, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người. Judith quay lại vừa đúng lúc thấy gã chiến binh ra hiệu về phía ngôi mộ mà cô đã phá tan từ tối hôm qua. Ngay lập tức cô quay lại nhìn hàng cây trên đỉnh đồi. Iain cảm thấy cô cứng người lại trong tay anh. “Cô có biết ai làm chuyện này không?”

“Tôi biết”, cô trả lời, giọng thoang thoảng.

“Ngôi mộ này là của...”

Cô không để anh nói hết. “Đó là mộ cha tôi.”

Cô nói câu đó ngay lúc họ bắt kịp Alex. Đôi mắt xanh lục của gã chiến binh liếc sang nhìn Iain, rồi quay lại với Judith. “Cô có muốn chúng tôi dừng lại bìa trước khi chúng ta đi tiếp không, cô gái?”

Cô lắc đầu. “Nếu các anh làm thế, tôi sẽ lại phải nhờ nó lên thôi, nhưng cảm ơn vì anh đã có ý đó.”

Alex không thể che giấu được sự kinh ngạc. “Cô đang bảo chính cô đã gây ra chuyện này đấy hả?”

Chẳng có chút xấu hổ nào trên gương mặt khi cô trả lời anh ta. “Phải, là tôi đó. Tôi đã phải mất cả giờ đồng hồ. Mộ đất cứng như đá vậy.”

Anh chàng Scot trông có vẻ hoảng hồn. Rồi Iain lại làm cô chú ý. Anh dùng ngón tay cái nâng mặt cô ngẩng lên. “Sao cô lại làm một việc như thế?”

Cô khẽ nhún vai. “Có vẻ đúng thời điểm.”

Anh lắc đầu. Hành động tàn bạo mà cô vừa mới thừa nhận có vẻ hoàn toàn lạc điệu với nét tính cách anh phỏng đoán về cô. Anh đã nghĩ rằng cô là một cô gái ngây thơ, tính tình dễ chịu. Và cả bướng bỉnh nữa. Thông qua cách cô đòi tự mình cưỡi ngựa. Thế nhưng, cô chẳng có vẻ gì là loại người có thể phá hủy một nơi thiêng liêng như thế.

“Đây là mộ cha cô thật à?” Anh hỏi lại, quyết tâm tìm ra được lời giải cho câu đố kỳ lạ này.

“Phải”, cô trả lời, rồi khẽ thở dài. “Anh không cần phải quan tâm đến chuyện này. Ngôi mộ đó trống không.”

“Trống không ư?”

“Phải.”

Cô sẽ không giải thích thêm nữa, và anh quyết định không ép. Cô đã trở nên căng cứng hoàn toàn trong tay anh. Rõ ràng câu chuyện này khiến cô phiền muộn.

Iain ra hiệu cho Alex tiếp tục dẫn đường, rồi thúc ngựa đi vào hàng. Khi khu nghĩa trang đã ở phía sau, Judith thoải mái đi trông thấy.

Họ không nói gì thêm cho đến khi mặt trời lặn và đã đến lúc phải đi cắm trại nghỉ qua đêm. Họ đã đi được một khoảng thời gian khá dài. Băng qua biên giới và một lần nữa lại ở trên đất Scotland khiến đám đàn ông vui vẻ hơn rất nhiều.

Đến lúc cả đoàn dừng lại thì Judith đã kiệt sức. Iain nhận ra điều đó khi giúp cô xuống ngựa. Cô gần như không tự mình đứng nổi nữa. Tay anh giữ chặt lấy hông cô giúp cô đứng vững cho đến khi hai chân cô lấy lại sức lực.

Iain có thể cảm thấy cô run rẩy. Anh nhìn xuống đỉnh đầu cô trong khi cô cúi gằm nhìn mặt đất. Vì cô không đề cập đến vấn đề rõ rệt của mình nên anh cũng không nhắc đến. Cô nín lấy tay anh một lúc, nhưng ngay khi cô thả ra, anh cũng bỏ tay khỏi eo cô.

Ngay lập tức anh quay sang con ngựa chiến của mình. Cô chậm chậm bước quanh con ngựa và tiếp tục đi về phía dòng suối mà cô đã thoáng nhìn thấy ở phía sau hàng cây cạnh bãi đất trống nhỏ. Iain nhìn cô bước đi và một lần nữa bị chấn động bởi dáng vẻ quyền quý của cô. Anh tự nhủ rằng cô bước đi như một nàng công chúa vậy.

Chúa ơi, cô thực sự rất xinh đẹp, và ngây thơ đến chết tiệt nữa. Cái kiểu cô luôn đỏ mặt vì những chuyện nhỏ nhặt mới ấn tượng làm sao. Cô cũng rất có sức mê hoặc.

Cô gái này có thể chạm đến trái tim anh. Iain sửng sốt khi đột nhiên nhận ra điều đó đến nỗi mặt gần như trắng bệch vì sợ hãi. Anh tiếp tục nhìn trừng trừng về phía hàng cây nơi Judith vừa biến mất, nhưng lúc này anh đang cau có.

“Điều gì làm anh bức bối thế?” Alex hỏi từ phía sau.

Iain tựa cánh tay lên yên ngựa và trả lời, “Những suy nghĩ ngớ ngẩn”.

Alex liếc về phía hàng cây nơi Judith biến mất, rồi quay lại với Iain. “Những suy nghĩ ngớ ngẩn về một cô nàng người Anh xinh đẹp, có lẽ thế chăng?”

Iain nhún vai thừa nhận. “Có lẽ vậy.”

Alex biết tốt hơn hết không nên theo đuổi chủ đề này nữa. Lãnh chúa của anh ta trông chẳng vui vẻ chút nào khi thú nhận chuyện đó. “Sẽ là một chuyến đi rất dài về nhà đây”, anh ta thở dài dự đoán trước khi quay lại chăm sóc cho con ngựa chiến của mình.

Judith duy trì được dáng đi kiêu kỳ cho đến khi cô an toàn giấu mình sau hàng cây. Thế rồi cô gặp người lại và ôm chặt lấy eo. Chúa ơi, cô đau ê ẩm. Mông và đùi có cảm giác như bị ai đó quất roi vào vậy.

Cô đi lòng vòng cho đến khi hai chân không còn cảm thấy căng cứng nữa. Rồi cô rửa mặt và tay trong dòng nước lạnh. Cô cảm thấy khá hơn, cả đói nữa, nên vội quay lại bãi đất trống. Cô có thể nghe thấy đám đàn ông đang nói chuyện, nhưng ngay khi cô xuất hiện trong tầm mắt, tất cả bọn họ liền im bật.

Nhận ra Iain không có ở đó, trong một khoảnh khắc cô thấy hoàn toàn hoảng loạn. Cô cảm thấy dạ dày nhộn nhào, và cảm giác đó nhanh chóng bao trùm lên cô. Thế rồi cô thấy con ngựa của anh và ngay lập tức nổi sợ hãi dội đi. Gã chiến binh Scot đó hoàn toàn có thể bỏ rơi cô, nhưng anh ta sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi con ngựa trung thành của mình, đúng không?

Cô đang ở một mình trong rừng với bốn người đàn ông hoàn toàn xa lạ. Nếu chuyện này có bao giờ đến tai ai đó ở Anh thì thanh danh của cô sẽ bị hủy hoại. Mẹ cô chắc chắn cũng muốn giết chết cô. Thật kỳ lạ, ý nghĩ cuối cùng đó chẳng hề khiến Judith bận tâm. Đường như lúc này cô đã mất cảm giác với mẹ cô. Bằng sự dối trá, bác Tekel đã lấy lý do Judith luôn gợi nhớ bà đến người đàn ông mà bà đã yêu và đánh mất để bào chữa cho thái độ lạnh nhạt bà dành cho đứa con duy nhất của mình.

Dối trá, quá nhiều điều dối trá.

“Tốt nhất cô nên nghỉ ngơi một chút, cô gái.”

Judith nhảy dựng khi giọng nói trầm trầm của Alex vang lên sau lưng, và giật thót tay lên ngực. Cô hít vài hơi thật sâu trước khi trả lời anh ta. “Chúng ta phải ăn tối trước khi nghỉ ngơi. Các anh đã làm gì với đám hành lý thế?”

Alex ra hiệu về phía bên kia bãi đất trống. Ngay lập tức Judith băng qua đó thật nhanh để dọn đồ ăn ra. Jane đã xếp một tấm vải trắng xinh xắn ở trên túi đồ. Đầu tiên cô trải tấm vải lên nền đất cứng, sau đó bày biện các thứ lên trên. Có bánh mì đen dày và giòn, phô mai tam giác đỏ và vàng, những lát thịt heo muối béo ngậy cùng táo xanh chua và tươi.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, cô mời đám đàn ông cùng ăn với mình. Rồi cô chờ. Mãi một lúc cô mới nhận ra họ chẳng hề có ý định ăn uống với mình. Cô có thể cảm thấy mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Cô ngồi xuống đất, chân rúc vào trong váy, hai tay xếp lại đặt trong lòng, đầu cúi xuống để không người nào cảm thấy sự nhục nhã của bản thân.

Thật là một sai lầm ngớ ngẩn khi mời họ cùng ăn với mình. Suy cho cùng cô là người Anh, và có lẽ họ không thể chịu được cái ý nghĩ ngồi ăn uống chung với cô.

Cô tự nhủ là chẳng có gì phải xấu hổ cả. Cô đâu có cư xử như một kẻ thô lỗ kém văn minh. Là bọn họ đẩy chứ.

Iain quay lại bãi đất trống và nhanh chóng khựng lại. Chỉ nhìn qua Judith anh liền biết có chuyện gì đó không ổn. Mặt cô đỏ bừng bừng. Thế rồi anh quay sang nhìn người của anh. Alex và Gowrie ngồi trên đất phía đối diện, lưng dựa vào thân cây. Alex vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nhưng Gowrie trông như đang lơ mơ ngủ. Brodick, vẫn lặng im như mọi khi, thì đã ngủ rồi. Anh ta đã cuốn cả người trong chiếc áo choàng, chỉ có thể nhìn thấy cái đầu với mái tóc vàng nhạt mà thôi.

Iain nhìn thấy núi thức ăn trước mặt Judith và đoán được chuyện gì đã xảy ra. Anh thở dài, rồi chấp tay sau lưng và bước đến đứng cạnh cô. Cô không ngẩng lên nhìn anh. Ngay khi thấy anh bước về phía mình,

cô liền quay sang tập trung gói ghém lại đồng thức ăn. Cô đang nhét mấy hộp đồ vào túi trở lại thì anh ngồi xuống trước mặt cô.

Anh nhặt lên một quả táo. Cô giật nó ra khỏi tay anh. Anh cướp lại. Bị kinh ngạc trước hành động táo tợn đó, cô liền ngẩng lên nhìn anh. Đôi mắt anh lấp lánh ánh cười. Cô không hình dung ra được lý do khiến anh thấy thích thú đến thế. Thế là cô tiếp tục nhìn anh trong lúc anh cắn một miếng táo. Rồi anh chồm người tới trước và đưa quả táo cho cô. Cô cắn một miếng trước khi kịp nhận ra mình đã làm gì.

Alex đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô. Không nói lời nào, anh ta ngồi xuống và giơ tay lấy túi đồ. Anh ta lôi ra tất cả số hộp mà cô vừa xếp lại. Sau khi quăng cho Iain một miếng bánh mì. Alex dứt một miếng phô mai tam giác vào miệng.

Rồi Gowrie cũng tham gia cùng họ. Judith đặt một quả táo trong lòng và ngượng ngùng bảo rằng cô sẽ để dành nó cho anh chàng chiến binh đang ngủ ăn vào buổi sáng hôm sau.

“Brodick phải mệt cực kỳ thì mới bỏ lỡ mất bữa tối”, cô nhận xét.

Alex khịt mũi buồn cười. “Brodick không mệt mà chỉ bướng bỉnh thôi. Mai anh ta cũng sẽ không ăn táo của cô đâu, cô là người Anh. Không, anh ta...”

Về mặt cau có của Judith làm anh ta dừng lại. Cô quay sang nhìn Brodick, thầm phán đoán khoảng cách, rồi nhặt quả táo trong lòng lên. “Nếu anh thực sự chắc ngày mai anh ta sẽ không ăn quả táo này, thì anh ta sẽ phải ăn nó ngay bây giờ.”

Cô hoàn toàn có ý ném quả táo đó vào gã Scot cẩu kính kia, nhưng ngay khi cô ngả người ra sau để ngắm ném thì Iain đã tóm lấy tay cô.

“Cô không muốn làm thế đâu, cô gái”, anh nói.

Anh không chịu thả tay cô ra. Judith chống cự lại vài giây rồi chịu thua. “Anh nói đúng”, cô nói. “Như thế thì phí mất một quả táo ngon tuyệt vời, tôi phải thêm vào là một quả táo Anh thượng hạng, chỉ vì một gã Scot tính khí tầm thường.” Cô dừng lại và lắc đầu. “Tôi không thể tin anh ta lại là bà con với Frances Catherine. Anh có thể thả tay tôi ra được rồi, Iain.”

Rõ ràng anh không tin cô, vì anh thả tay cô ra nhưng lại giữ lấy quả táo. Judith quá ngạc nhiên trước nụ cười bất ngờ của anh mà quên tranh cãi với anh.

“Cô không muốn Brodick trở thành kẻ thù đâu, Judith”, Alex nói.

“Nhưng anh ta thành kẻ thù của tôi rồi”, cô trả lời, rất khó khăn mới rời mắt khỏi Iain để trả lời bạn anh. “Chẳng phải từ lúc chúng tôi chưa gặp nhau thì Brodick đã quyết tâm ghét tôi rồi sao?”

Không ai trả lời cô. Thế rồi Gowrie đổi đề tài. “Nếu cô luôn trả đũa mỗi khi nghĩ có ai đó ghét mình, cô sẽ phải ném táo cả ngày khi chúng ta về đến Cao nguyên.”

“Những quả táo Scotland cao cấp”, Alex trêu chọc.

Judith quay lại cau có nhìn gã chiến binh. “Tôi chẳng quan tâm mình có được yêu quý hay không”, cô nói. “Frances Catherine cần tôi. Đó là tất cả những gì đáng nói. Cảm giác của tôi chắc chắn là không quan trọng.”

“Sao cô ấy lại cần cô?”

Brodick là người đưa ra câu hỏi đó. Judith quá ngạc nhiên vì anh ta lên tiếng nói chuyện với mình đến nỗi cô quay lại và mỉm cười với anh ta.

Trước khi cô có thể trả lời, anh ta nói tiếp, “Cô ấy đã có Patrick”.

“Và tất cả chúng tôi”, Alex nói. “Chúng tôi là họ hàng của cô ấy.”

Judith quay lại. “Tôi chắc chắn là cô ấy thấy được an ủi trước lòng trung thành thể này, nhưng suy cho cùng các anh đều là đàn ông.”

Iain nhún mảy lên trước câu trả lời của cô. Rõ ràng anh không hiểu cô đang nói về chuyện gì. Không chỉ có mình anh thấy bối rối. Gowrie và Alex trông cũng hoang mang chẳng kém.

“Frances Catherine cũng có họ hàng là phụ nữ nữa”, Gowrie nói.

“Tôi cũng cho là như vậy”, Judith đồng ý.

“Vậy thì tại sao cô ấy lại cần cô?” Gowrie hỏi. Anh ta nhặt lấy lát thịt lợn thứ ba, nhưng mắt vẫn dán vào cô chờ câu trả lời.

“Vì chuyện sinh đẻ”, Iain gợi ý.

“Vậy là cô ấy nghĩ mình sẽ gặp vấn đề ư?” Gowrie hỏi Lãnh chúa.

Iain gật đầu. “Có vẻ là thế.”

Alex khịt mũi. Judith bỏ qua phản ứng đó. “Frances Catherine hoàn toàn có quyền lo lắng. Cô ấy không nhất gan, nếu như đó là những gì các anh đang nghĩ. Nhìn mà xem, cô ấy là người phụ nữ dũng cảm nhất mà tôi từng biết. Cô ấy mạnh mẽ và...”

“Nào, đừng kích động lên quá thế”, Alex cười toe xen ngang. “Chúng tôi đều biết Frances Catherine có rất nhiều phẩm chất tốt. Cô không cần phải bảo vệ cô ấy trước chúng tôi.”

“Cô ấy nghĩ mình sẽ chết ư?” Gowrie hỏi. Anh ta có vẻ sững sốt, như thể chỉ vừa mới luận ra khả năng đó tức thì.

Trước khi Judith có thể trả lời, Brodick đã lên tiếng, “Nếu như vợ Patrick nghĩ rằng mình sắp chết, tại sao cô ấy lại gọi cô đến, hả người Anh kia?”

Cô ngoái lại trừng mắt nhìn cái kén choàng len, rồi quay người lại. Cô quyết định phớt lờ gã đàn ông khiếm nhã đó. Anh ta có thể gào lên hàng trăm câu hỏi dành cho cô, nhưng cô sẽ không trả lời bất kỳ câu nào.

Đám đàn ông chờ câu trả lời của cô một lúc lâu, Judith lại tự tạo công việc cho mình bằng cách thu dọn lại đám hộp đựng đồ ăn để cất đi.

Sự tò mò của Brodick cuối cùng đã vượt qua cảm giác căm ghét mà anh ta dành cho cô. Gã đàn ông khiếm nhã không chỉ nhập hội. Không, anh ta dùng khuỷu tay huých Alex sang một bên để ngồi cạnh cô. Judith nhích ra để nhường chỗ cho anh chàng khổng lồ, nhưng cánh tay Brodick vẫn chạm vào tay cô khi anh ta đã yên vị, và anh ta không hề tránh đi. Cô nhìn Iain để xem xét phản ứng của anh. Nhưng vẻ mặt của anh chẳng nói lên điều gì. Anh nhặt quả táo lên và tung cho Brodick. Judith vẫn không thèm nhìn gã đàn ông đó, đoán là anh ta vẫn còn quắc mắt lên, nhưng cô nghe thấy anh ta cắn một tiếng táo giòn tan.

Thế rồi Iain nháy mắt với cô, và cô mỉm cười.

“Cô đang định bắt tôi phải hỏi lại đấy à, người Anh?” Brodick lăm bắm qua một miệng đầy táo.

Cô quyết định mình sẽ làm thế. “Hỏi tôi cái gì cơ, Brodick?” Cô hỏi, cố tỏ ra thành thật.

Brodick thở hắt ra mạnh đến nỗi đủ để hất đổ mấy hộp đồ ăn. Judith cắn chặt môi dưới để không cười phá lên.

“Cô đang cố ý khiêu khích tôi phải không?” Anh ta gầm ghè.

Cô gật đầu.

Alex và Gowrie đều cười vang. Brodick trừng mắt. “Trả lời câu hỏi của tôi đi”, anh ta ra lệnh. “Nếu Frances Catherine nghĩ rằng mình sắp chết, thế quái nào mà cô ấy lại phải gọi cô đến?”

“Anh sẽ không hiểu được đâu.”

“Vì tôi là người Scot?”

Judith cho anh ta thấy mình bức tức thế nào. “Anh có biết lúc nào người ta cũng bảo tôi rằng người Scot là những con lừa cứng cổ không. Dĩ nhiên là tôi chưa bao giờ tin vào một điều vô lý như thế, nhưng giờ khi gặp anh, tôi tin là mình phải xem xét lại quan điểm của bản thân về vấn đề này.”

“Đừng có chọc giận anh ta”, Alex cười khùng khục cảnh báo.

“Nhất trí, Brodick sẽ cực kỳ cáu kỉnh mỗi khi khó ở”, Gowrie bảo cô.

Cô tròn mắt. “Ý anh là lúc này anh ta đang vui vẻ ư?”

Cả Gowrie và Alex đồng thời gật đầu. Judith cười phá lên. Cô chắc chắn họ đang nói đùa mình.

Còn họ cũng chắc chắn không kém là cô đã mất trí rồi.

“Tất cả chúng tôi đều tò mò không hiểu vì sao Frances Catherine lại gọi cô đến”, Alex nói khi cô đã bình tĩnh trở lại.

Cô gật đầu. “Vì các anh không biết rõ về tôi nên tôi sẽ phải thú nhận một số tính xấu đáng chú ý của mình để các anh thông cảm. Tôi là kẻ tuyệt đối bướng bỉnh, cả ngạo mạn nữa, mặc dù trên thực tế tôi chẳng có gì để mà ngạo mạn. Tôi ích kỷ một cách đầy tội lỗi...tôi đã nhắc đến tính xấu đó chưa nhỉ?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu trừ Iain. Nhưng Judith lại nhìn vị thủ lĩnh chăm chăm. Mắt anh lóe lên một tia sáng ấm áp. Thật là bối rối khi có một người đàn ông đẹp trai như thế hoàn toàn chú ý đến mình. Cô phải buộc mình nhìn đi nơi khác để có thể tập trung vào những gì đang nói.

Cô nhìn vào lòng. “Thế đấy, tôi rất ích kỷ”, cô lầm bầm. “Frances Catherine cũng biết rất rõ những nét không hoàn hảo ở tôi. Thực ra cô ấy đang kỳ vọng vào đó nữa kìa.”

“Vì sao?” Brodick hỏi.

“Vì cô ấy nghĩ mình sắp chết”, Judith nói, rồi khẽ thở dài trước khi thêm vào. “Và tôi thì quá ngang bướng để chấp nhận cho phép điều đó xảy ra.”

3. Chương 3

Bọn họ không cười cô, Iain có mỉm cười, nhưng mấy người còn lại không có phản ứng gì trước lời nói khoác lác báng bổ của cô cả. Judith vẫn còn cảm thấy mình đang đỏ mặt, và giấu thái độ xấu hổ bằng cách quay sang gói lại các hộp đựng thức ăn.

Không còn chút đồ ăn thừa nào để cất đi. Một khi Brodick đã bắt đầu ăn thì anh ta không dừng lại cho đến khi mẫu bánh cuối cùng đã biến mất.

Judith cáo lỗi và quay lại suối để rửa sạch những ngón tay dính đầy nhựa táo. Cô ngồi xuống bờ cỏ gần mặt nước và chải đầu cho đến khi da đầu rất lên. Cô kiệt sức, nhưng vẫn mê mẩn vẻ đẹp và sự tĩnh lặng yên bình của cảnh vật xung quanh đến mức không thể rời đi.

Khi mặt trời hầu như đã biến mất trên bầu trời, chỉ còn lại những vệt sáng màu vàng cam mờ mờ, Iain đến đón cô về.

Cô mỉm cười chào khiến anh ngạc nhiên, và phản ứng lại với vẻ cằn nhằn hơn thông thường. “Cô nên ngủ một chút đi, Judith. Mai sẽ là một ngày vất vả với cô đấy.”

“Có vất vả với anh không?” Cô hỏi rồi đứng dậy, vượt những nếp nhăn trên váy, rồi bắt đầu xuống bờ dốc. Trong lúc vội vã cô quên mất chiếc lược. Nó vướng vào chân, làm cô vấp ngã. Iain di chuyển với tốc độ đáng kinh ngạc so với một người đàn ông có kích cỡ khổng lồ như thế. Anh chộp được cô trước khi cô ngã chúi.

Judith hoảng hồn trước sự vụng về của mình. Cô ngẩng lên và cảm ơn anh đã giúp đỡ, nhưng lời nói tắc nghẽn trong cổ họng và cô chỉ có thể ngẩng người nhìn anh bối rối. Ánh mắt dữ dội của anh khiến bên trong cô run rẩy. Phản ứng với bản thân trước người chiến binh này làm cô khó hiểu, và vì thế cô càng khó lòng kiểm soát được phản ứng đó.

“Không.” Câu trả lời của anh là một lời thì thầm. Cô hoàn toàn mù mờ trước điều anh đang nói.

“Không ư? Không chuyện gì?” Cô thì thầm hỏi lại.

“Mai sẽ không phải là một ngày vất vả với tôi”, anh giải thích.

“Vậy thì với tôi cũng chẳng vất vả gì”, cô nói.

Mắt anh lấp lánh vẻ thích thú. Anh cũng mỉm cười làm đầu gối cô bủn rủn. Chúa ơi, anh là con quỷ đẹp trai vô cùng, nhận thức đó làm cô phải lắc đầu và buộc mình quay khỏi anh. Iain cúi xuống nhặt chiếc lược cùng lúc với cô. Trán họ va vào nhau. Tay cô chạm vào chiếc lược trước. Tay anh phủ lên tay cô. Hơi ấm từ bàn tay anh làm cô giật mình. Cô nhìn xuống đó, ngây người trước kích cỡ của nó. Ít nhất bàn tay đó phải to gấp đôi tay cô. Sức mạnh của anh hiển hiện quá rõ ràng đối với cô và anh có thể nghiền nát cô nếu muốn. Từ anh toát ra vẻ quyền lực bao trùm, nhưng sự dịu dàng khi anh chạm vào cô cũng rất rõ rệt. Cô biết mình có thể rút tay lại nếu muốn.

Cô đứng dậy cùng anh, nhưng vẫn không rút tay lại. Anh cũng vậy. Họ cứ đứng như thế trong một khoảng thời gian như vô tận với Judith, nhưng cô biết mới chỉ một hoặc hai phút trôi qua mà thôi.

Cô không rõ nên hiểu sao với biểu cảm khó hiểu của Iain. Rồi bất thành linh anh rút tay lại. Hành động đột ngột đó khiến cô ngượng ngùng. “Anh làm tôi bối rối đấy, Iain.”

Không nhận ra mình đã nói điều đó thành lời cho đến khi câu đó thốt lên, cô liền lùi khỏi anh rồi vội vã bước xuống sườn dốc.

Iain nhìn cô bỏ đi, hai tay anh chấp sau lưng. Khi nhận ra tư thế của mình cứng nhắc thế nào, anh mới ép bản thân thả lỏng.

“Quý tha ma bắt”, anh tự lẩm bẩm. Anh muốn cô và không ngần ngại chấp nhận thực tế đó. Anh tự bào chữa cho thái độ của mình bằng cách tự nhủ rằng bất kỳ người đàn ông nào có những khao khát lành mạnh cũng sẽ bị cô thu hút. Suy cho cùng cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp, mềm mại đến không ngờ và cũng quá là nữ tính.

Và phát hiện mới đây cho thấy cô cũng bị cuốn hút về phía anh khiến anh choáng váng và không thoải mái chút nào. Anh biết mình có thể điều khiển nỗi khao khát của bản thân, nhưng anh chẳng biết làm thế nào để điều khiển được nỗi khao khát của cô.

Cái công việc đưa đón đơn giản này đã trở nên phức tạp rồi. Iain kết luận tốt nhất mình nên tránh cô càng xa càng tốt trong suốt thời gian còn lại của cuộc hành trình. Anh sẽ phớt lờ cô.

Sau khi lên kế hoạch cho hành động của mình, anh cảm thấy khá hơn. Anh quay lại khu cắm trại và thấy Judith đã chui vào trong chiếc lều mà Alex và Gowrie dựng lên cho cô. Iain đến bên gốc cây cạnh Brodick, ngồi xuống nghe chừng đã ngủ. Iain tưởng Brodick cũng đã ngủ cho đến khi anh ta quay lại nói với anh, “Cô ta là người Anh đấy, Iain. Cố mà đề cao chuyện đó đi.”

Iain trừng mắt nhìn bạn. “Ý là gì đây?”

“Anh muốn cô ta.”

“Làm thế quái nào cậu biết được tôi muốn gì chứ?”

Brodick chẳng nao núng trước giọng nói giận dữ của Iain. Hai người họ đã là bạn của nhau nhiều năm rồi. Bên cạnh đó, Brodick luôn đặt lợi ích của Iain lên hàng đầu, và biết rằng Iain sẽ hiểu động cơ của mình là tích cực.

“Nếu anh không che giấu cảm xúc đi, Alex và Gowrie sẽ sớm phát hiện thôi.”

“Khốn kiếp, Brodick...”

“Tôi cũng muốn cô ấy.”

Iain sững sốt. “Cậu không thể có cô ấy”, anh ra lệnh trước khi kịp dừng lại.

“Anh nói theo kiểu rất sở hữu, Iain ạ.”

Thấy Iain không đáp lại trước sự thật hiển nhiên đó, Brodick thở dài thườn thượt.

“Tôi tưởng cậu ghét người Anh chứ, Brodick”, Iain lên tiếng sau vài phút im lặng.

“Tôi ghét”, Brodick trả lời. “Nhưng khi nhìn cô ấy, tôi quên mất điều đó. Đôi mắt của cô ấy ...nổi muộn phiền...”

“Vượt qua chuyện đó đi.” Giọng Iain trở nên khắc nghiệt.

Brodick nhướn một bên mày trước mệnh lệnh dữ tợn đó. Iain đã đặt dấu chấm hết cho cuộc nói chuyện. Anh nhắm mắt và hít vào thật sâu, không thể hiểu nổi phản ứng của mình trước lời thú nhận của Brodick rằng cậu ta cũng muốn Judith. Anh đã nổi điên. Quỷ tha ma bắt, anh vẫn còn điên tiết. Sao anh lại quan tâm Brodick có muốn cô gái đó hay không? Không, lẽ ra chuyện đó không nên khiến anh để tâm, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện ai đó chạm vào cô - bất kỳ ai không phải là anh, anh tự cho mình có quyền đó – là anh đã sôi máu lên rồi.

Một lúc rất lâu sau Iain vẫn trần trọc. Anh cứ cố sắp xếp lại những ý nghĩ phi lý của mình.

Sáng hôm sau tâm trạng anh cũng chẳng khá hơn. Anh chờ đến giây phút cuối cùng mới đánh thức Judith dậy. Cô không cựa quậy gì cả đêm. Anh biết chắc điều đó vì anh đã dành cả đêm ngắm nhìn cô. Chiếc lều che gần hết cơ thể cô, anh chỉ có thể nhìn thấy hai bàn chân và cổ chân của cô, nhưng chúng không nhúc nhích suốt cả đêm.

Chỉ đến khi mấy con ngựa đã sẵn sàng Iain mới đến chỗ chiếc lều để đánh thức Judith. Anh quăng tám phủ bằng lông thú cho Alex, rồi quỳ một chân xuống và nhẹ nhàng lay vai cô. Anh gọi cả tên cô nữa.

Cô không động dậy. Iain lại lay cô, lần này mạnh hơn.

“Chúa ơi, cô ta ngủ say như chết ấy nhỉ?” Gowrie nhận xét. Anh ta bước đến đứng cạnh Iain. “Cô ta có thở không?”

Cuối cùng Judith cũng mở mắt ra. Cô nhìn lên những kẻ khổng lồ lù lù bên trên mình và suýt hét lên, nhưng kịp ngăn mình lại và chỉ thở hắt ra hoảng hốt.

Iain nhận thấy nỗi sợ hãi của cô, cũng nhận thấy cô đã túm lấy tay mình. Anh đứng dậy, rồi đỡ cô đứng lên.

“Đến lúc phải đi rồi, Judith”, anh nói khi cô vẫn đứng yên tại chỗ. “Sao cô không ra suối và rửa mặt cho tỉnh ngủ đi?”

Cô gật đầu.

Cuối cùng cô cũng bắt đầu cử động. Brodick đón cô từ phía sau. Tay anh đỡ vai cô, từ từ xoay cô lại để cô đi đúng hướng. Thế rồi anh ta phải đẩy thì cô mới tiếp tục cất bước.

Đám đàn ông vô cùng buồn cười trước trạng thái ngẩn ngơ của Judith, nhưng không ai cười cho đến khi cô không còn trong tầm mắt.

“Có nghĩ cô ấy bước xuống nước không?” Alex hỏi.

“Có thể cô ấy sẽ tỉnh lại trước đó”, Gowrie cười khùng khục.

Lúc đến bờ suối Judith đã hoàn toàn tỉnh táo. Dòng nước thật là khoan khoái. Cô cố gắng làm vệ sinh cá nhân thật nhanh, rồi vội vàng quay lại khu cắm trại.

Tất cả mọi người trừ Iain đều đã lên ngựa và chờ. Judith không biết hôm nay cô sẽ phải đi với ai. Cả Alex và Gowrie đều ra hiệu cho cô đến chỗ họ.

Iain đứng ở bên kia bãi đất trống. Cô nhìn anh trèo lên lưng con ngựa chiến, và khi anh vẫn không nhìn về phía mình, Judith quyết định đi cùng Alex vì anh ta ở gần hơn.

Tối hôm trước Iain đã quyết định sẽ giữ khoảng cách với Judith. Tuy nhiên dự định đó hoàn toàn biến mất khi anh thấy cô bước về phía Alex.

Judith chỉ mới vừa nắm lấy tay gã chiến binh thì bị chặn ngay lại. Con ngựa của Iain vẫn không ngừng rảo chân. Anh cuốn lấy eo cô và nhắc cô lên lòng mình mà không hề dừng lại.

Cô thậm chí còn không có thời gian để bám chặt lấy anh. Iain dẫn đầu đoàn đi. Cô nghe ai đó cười vang ở phía sau, nhưng khi cô cố quay lại để xem ai đang gây ra tất cả huyền não đó thì Iain đã kéo cô vào ngực anh và không để cô cựa quậy nữa.

Anh ôm cô chặt đến nỗi làm cô đau điếng. Nhưng cô không cần phải bảo anh nới tay. Ngay khi cô chạm vào cánh tay anh và ngả người trong lòng anh, vòng tay Iain liền buông lỏng.

Vài giờ tiếp theo đích thực là một thử thách khiến Judith kiệt quệ. Họ đổi hướng khỏi con đường mòn lên phía bắc và thúc ngựa như thể có một quân đoàn quỷ dữ đang đuổi theo phía sau. Tốc độ di chuyển luôn ở mức cao nhất cho đến khi họ đến khu vực núi non hiểm trở. Lúc đó họ phải đi chậm lại.

Cuối cùng Iain cũng đồng ý nghỉ chân trong chốc lát. Họ dừng lại ở một bãi đất trống bao quanh bởi một lớp kê^[1] rậm rạp. Những bông hoa đỏ tía và vàng rung rinh bao phủ trên thân cây đầy gai. Judith nghĩ nơi đây thật đẹp. Cô bước vòng quanh khu thiên đường đáng yêu đó, cẩn thận không giẫm lên những bông hoa rực rỡ trong lúc vận động để xoa cơn đau nhức khỏi hai chân. Cô cũng muốn xoa bóp cặp mông nhức nhối của mình, nhưng không dám vì đám đàn ông vẫn đang dõi theo mọi cử động của cô.

[1] Một loại cây dại ở vùng Địa Trung Hải, có trên quốc huy của Scotland.

Họ không phải là một nhóm cởi mở, thế nên Judith dành thời gian nâng niu những bông hoa bên bĩ đến bất ngờ và thưởng thức hương thơm kỳ lạ của chúng. Cô bước về phía hồ nước mà Gowrie đã kể với cô và uống thật nhiều nước lạnh. Khi cô quay lại bãi đất trống, Alex đưa cho cô một miếng phô mai và một lát bánh mỳ to bự.

Cô ngồi một mình trên một tảng đá bằng phẳng, bữa ăn để trên đùi. Iain quay lại bãi đất trống và nhập hội cùng đám đàn ông. Bốn chiến binh đứng cạnh mấy con ngựa và nói chuyện với nhau. Thi thoảng Iain quay lại nhìn cô như thể để chắc chắn cô vẫn đang ngồi ở đó.

Cô nhẩn nha ăn hết phần thức ăn của mình, dành hầu hết thời gian nhìn Iain. Cô chợt nhận ra mình thực sự không biết gì nhiều về mấy gã đàn ông kia, trừ việc họ là họ hàng gì đó với Frances Catherine và rất trung thành với cô ấy. Cô hy vọng người bạn thân thiết của mình nhận ra cô ấy may mắn nhường nào khi có bao nhiêu người xung quanh quan tâm. Dĩ nhiên cả bọn họ cũng cực kỳ may mắn khi có Frances Catherine trong gia đình rồi.

Đột nhiên cô nhớ lại lần đầu tiên họ gặp nhau. Lúc đó cô quá nhỏ nên không thể nhớ được mọi chi tiết về ngày hôm ấy, nhưng rồi nhiều năm trôi qua, cha Frances Catherine đã rất thích kể lại câu chuyện lần đầu tiên ông gặp Judith. Cô nghe ông kể chuyện bị ong đốt nhiều đến nỗi không còn biết đâu là chi tiết mình nhớ được còn đâu là chi tiết do ông nghe kể nữa.

Lúc này cô đang nghĩ về cuộc gặp gỡ tình cờ đó. Theo lời cha Frances Catherine, có một con ong phiền nhiễu...

“Chuyện gì làm cô cười thế, cô gái?”

Judith đã nhắm mắt lại và quá mải mê với những hồi tưởng nên không nhận ra Alex đã đến gần cô. Cô mở mắt ra và thấy anh ta đang đứng cạnh mình chỉ một bước chân.

“Tôi đang nhớ lại lần đầu tiên tôi gặp Frances Catherine”, cô trả lời.

“Đó là lúc nào?” Alex hỏi.

Anh ta trông có vẻ thực sự hứng thú. Judith cho rằng anh ta muốn nghe về thời thơ ấu của Frances Catherine. Cô kể cho anh ta nghe họ đã gặp nhau như thế nào, và đến lúc câu chuyện kết thúc, Gowrie và Iain cũng đã đến ngồi nghe cô kể. Alex cũng nêu ra vài câu hỏi. Judith thành thật trả lời cho đến khi câu chuyện chuyển đến phần xuất hiện của cha Frances Catherine. Cô cứ nắn nà mãi ở đoạn mình đã gặp người đàn ông tuyệt vời đó như thế nào, thậm chí còn miêu tả về bề ngoài của ông nữa. Ông có giọng nói nhẹ nhàng, đáng yêu. Iain nhận thấy sự thay đổi đó, cũng nhận thấy cô đã ba lần nhắc đến chuyện cha Frances Catherine tử tế với mình ra sao. Giống như qua từng đó năm rồi mà cô vẫn còn ngạc nhiên khi nhận ra điều đó.

“Frances Catherine có nghĩ về cha cô theo cái cách cô nghĩ về cha cô ấy không?” Gowrie hỏi.

“Cha tôi không có ở đó.”

Giọng cô tắt hẳn tiếng cười. Cô đứng dậy và bước về phía lùm cây kín đáo. “Tôi chỉ đi vài phút thôi”, cô nói vọng lại.

Judith im lặng suốt khoảng thời gian còn lại trong ngày. Cô cũng trầm ngâm trong bữa ăn tối. Gowrie, người nói nhiều nhất trong nhóm, đã hỏi cô có chuyện gì không ổn. Cô mỉm cười, cảm ơn anh ta đã quan tâm, và bảo mình chỉ hơi mệt để bào chữa cho thái độ của mình.

Tối hôm đó họ ngủ ngoài trời, bốn đêm tiếp theo cũng thế, và đến ngày thứ sáu của cuộc hành trình, Judith đã đạt đến ngưỡng kiệt sức thực sự. Những đêm lạnh cũng chẳng giúp gì thêm. Càng đi xa về phía bắc, những cơn gió càng lạnh hơn. Ngủ trở thành một nhiệm vụ gần như bất khả thi, chỉ thỉnh thoảng cô mới thực sự chớp mắt được vài phút. Chiếc lều không che chắn được nhiều cho cô trước cơn gió dữ dội, và có những lần trong đêm cô cảm giác như thể cái lạnh đang xuyên qua xương cốt.

Iain cũng trở nên thu mình lại. Anh vẫn nhất quyết bắt cô đi cùng mình, nhưng hầu như chẳng nói lời nào với cô.

Qua Alex, Judith biết được Iain là Lãnh chúa mới được bổ nhiệm của thị tộc, và thông tin ấy chẳng hề khiến cô ngạc nhiên. Anh sinh ra là để làm thủ lĩnh, một điều mà cô cho là điều may mắn vì anh ngạo mạn đến nỗi chẳng thể nghe lệnh từ người khác. Anh thích làm mọi chuyện theo ý mình.Ồ, cô đã nhận ra tính xấu đó ở anh rất nhanh.

“Có rắc rối gì ở nhà khiến anh lo lắng ư?” Cô hỏi khi sự im lặng suốt quãng đường dài bắt đầu khiến cô căng thẳng.

Lúc này họ đang đi qua một ngọn núi gồ ghề và tốc độ di chuyển đã chậm lại. Judith quay lại ngược lên nhìn anh, chờ câu trả lời.

“Không.”

Anh không nói gì thêm ngoài câu trả lời cụt lủn đó.

Một giờ đồng hồ nữa trôi qua trong yên lặng. Thế rồi Iain cúi xuống hỏi. “Còn cô?”

Cô không hiểu anh đang nói về chuyện gì, liền ngẩng lên nhìn anh lần nữa. Miệng anh chỉ cách miệng cô trong gang tấc. Ngay lập tức anh lùi lại. Cô cũng nhanh chóng quay đi. “Còn tôi cái gì cơ?” Cô hỏi lại bằng giọng thì thào căng thẳng.

“Cô có rắc rối gì ở nhà cần phải lo lắng không?”

“Không.”

“Chúng tôi rất kinh ngạc khi gia đình cô cho phép cô đi cùng chúng tôi.”

Cô nhún vai. “Mùa hè ở đây trời có ấm hơn không hay lúc nào cũng lạnh thế này?” Cô hỏi nhằm thay đổi chủ đề nói chuyện.

“Lúc này trời đang ấm như mọi khi”. Về thích thú trong giọng nói của anh khiến cô bối rối. “Có gã quý tộc nào ở nhà hỏi cưới cô chưa, Judith? Cô có đính ước với ai không?”

“Không.”

Gã chiến binh không chịu từ bỏ những câu hỏi riêng tư của mình. “Vì sao không?”

“Chuyện phức tạp lắm”, cô trả lời, rồi vội thêm vào. “Tôi thực sự không muốn nói về chuyện này. Sao anh lại chưa kết hôn?”

“Không có thời gian cũng chẳng có ý định.”

“Tôi cũng không có ý định luôn.”

Anh bật cười. Cô quá ngạc nhiên trước phản ứng đó liền ngẩng lên nhìn anh. “Sao anh lại cười?”

Khỉ thật, mỗi khi vui vẻ trông anh thật lôi cuốn. Khóe mắt anh nheo lại đầy thích thú, và đôi mắt lấp lánh ánh bạc. “Thế nghĩa là cô không nói đùa với tôi?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu. Anh phá lên cười to hơn khiến cô không biết phải nghĩ thế nào. Cả Gowrie cũng vậy. Anh ta quay ngựa lại, xem chuyện gì đang xảy ra, trông có vẻ hơi choáng váng, Judith kết luận rằng gã chiến binh đó chẳng mấy khi nghe thấy Lãnh chúa của mình cười.

“Ở vùng Cao nguyên, phụ nữ có ý định hay không chẳng thành vấn đề”, Iain giải thích. “Tôi đã cho rằng ở Anh chuyện đó cũng tương tự.”

“Cũng như vậy thôi”, cô nói. “Phụ nữ chẳng có tiếng nói gì về tương lai của mình.”

“Thế thì vì sao...”

“Tôi đã nói rồi”, cô nói. “Chuyện phức tạp lắm.”

Iain nhường bước, thôi không hỏi nữa làm Judith vô cùng biết ơn. Cô không muốn nói về gia đình mình. Cô thực sự chưa bao giờ quá trăn trở về tương lai của mình, dẫu vậy cô nghi ngờ khả năng mẹ cô có thể sắp đặt một cuộc hôn nhân cho cô. Thực tế là cả cô và mẹ vẫn là tài sản của Lãnh chúa Maclean...nếu ông ta vẫn còn sống. Nếu ông ta không còn thì bác Tekel sẽ trở thành người giám hộ của cô...liệu có phải thế không?

Phải, chuyện thực sự phức tạp. Kết luận mình quá mệt mỏi nên không thể nghĩ đến nó được nữa, cô liền tựa người vào Iain và nhắm mắt lại.

Một lúc sau, Iain cúi xuống thì thầm. “Trong khoảng một giờ nữa chúng ta sẽ đi qua lãnh thổ của kẻ thù đấy, Judith. Cô phải giữ im lặng đến khi nào tôi cho phép lên tiếng trở lại.”

Sự an toàn của cô nằm trong tay anh, và vì lý do đó cô ngay lập tức gạt đầu đồng ý. Vài phút sau cô ngủ thiếp đi. Iain điều chỉnh lại tư thế của cô sao cho cả hai chân cô vắt qua một bên đùi mình. Một bên má cô tựa vào vai anh.

Anh ra hiệu cho cả Gowrie và Alex đi lên trước và để Brodick bọc hậu.

Khu vực hẻo lánh mà họ đi qua phủ đầy lá cây và hoa mùa hè rực rỡ. Tiếng thác đổ xuống khe núi khổng lồ âm ỉ ầm ầm át tiếng chân ngựa.

Đột nhiên Gowrie ghì chặt cương ngựa và giơ một nắm đấm lên trời. Iain lập tức quay sang hướng đông và thúc ngựa chạy vào một lùm cây rậm rạp. Những người còn lại đi theo chỉ đạo của anh và ẩn náu trong khu rừng bao quanh.

Một tiếng cười rú lên từ phía con đường mòn cách nơi ẩn trốn của Judith và Iain chưa đến chục mét. Một tiếng cười khác hòa theo. Iain căng người lắng nghe qua tiếng thác đổ ầm ầm. Anh đếm có ít nhất mười lăm người Macpherson xuất hiện. Anh nóng lòng nắm lấy chuôi gươm. Khỉ thật, anh ước sao có thể nhảy bổ vào kẻ thù. Chiến đấu với chênh lệch về quân số luôn là sở thích của anh. Có Gowrie, Alex và Brodick bên phía mình, mười lăm hay hai mươi tên nhãi nhép Macpherson thậm chí vẫn còn chưa đủ để tạo nên một chiến thắng lấy lòng.

Nhưng an toàn của Judith là trên hết. Theo bản năng Iain siết chặt vòng tay quanh eo cô. Cô rúc sát vào anh hơn, rồi bắt đầu nhe nhẹ thở. Tay anh đưa lên bịt chặt lấy miệng cô, làm cô tỉnh dậy, trừng mắt ngược lên nhìn anh. Anh lắc đầu, vẫn không buông tay. Rồi cô nhận ra họ đang ở trên lãnh thổ của kẻ thù. Thoắt cái mắt cô mở to lo sợ. Thế rồi cô buộc mình phải thả lỏng.

Cô sẽ an toàn chừng nào còn ở bên anh. Judith không hiểu sao mình tin cậy khả năng của anh đến thế, nhưng trong thâm tâm cô biết anh sẽ không để bất cứ ai làm hại đến mình.

Cô sẽ an toàn chừng nào còn ở bên anh. Judith không hiểu sao mình tin cậy khả năng của anh đến thế, nhưng trong thâm tâm cô biết anh sẽ không để bất cứ ai làm hại đến mình.

Hai mươi phút trôi qua rồi cuối cùng anh cũng bỏ tay khỏi miệng cô. Ngón tay cái của anh chạm rai cọ nhẹ lên môi dưới cô và cô không hiểu nổi nguyên do ngay cả khi những cơn rừng mình thích thú chạy xuyên qua người cô. Anh lại nhìn cô lắc đầu; một dấu hiệu, cô đoán vậy, rằng cô phải tiếp tục giữ im lặng. Cô gạt đầu ra hiệu rằng mình đã hiểu.

Đơn giản là cô phải thôi không nhìn anh nữa. Bụng cô đang xốn xang, cả trái tim cũng thế, và thế nào mặt mũi cô sẽ đỏ bừng bừng nếu không kiểm soát những suy nghĩ của mình. Cô cho rằng mình sẽ chết mất nếu anh loáng thoáng biết ảnh hưởng của mình đối với cô. Judith nhắm mắt lại và tựa vào người anh. Cả hai tay anh đều đang ôm chặt eo cô. Giả vờ anh muốn ôm mình sẽ đáng hơn cho cô, cũng dễ dàng để mơ những giấc mơ không tưởng về một vị Lãnh chúa đẹp trai.

Cô tự nhủ không được cho phép những chuyện ngớ ngẩn ấy xảy ra. Cô là một người mạnh mẽ hơn thế và chắc chắn có thể kiểm soát được những cảm xúc và ý nghĩ của mình.

Sự chờ đợi vẫn tiếp tục. Cuối cùng khi Iain chắc chắn những người Macpherson đã đi xa khỏi nơi ẩn nấp của họ, anh mới nới lỏng vòng tay mạnh mẽ quanh cô. Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, để cô nhìn anh, ngón tay cái để dưới cằm cô.

Anh định nói mỗi nguy hiểm đã qua rồi, nhưng lại quên sạch ý định đó khi ánh mắt họ gặp nhau. Nỗi khát khao anh chưa một lần trải qua đã chiếm toàn bộ sự chú ý của anh. Khả năng kiểm soát rời bỏ anh. Sự lôi cuốn này khiến anh cảm thấy bất lực và không thể ngăn mình thưởng thức cô. Anh từ từ cúi xuống, cho cô rất nhiều thời gian để thoát khỏi anh nếu cô muốn, nhưng Judith không cử động. Miệng anh nhẹ nhàng chạm lên miệng cô. Một lần. Hai lần. Và cô vẫn không quay đi.

Iain muốn nhiều hơn nữa. Tay anh ôm gương mặt cô và miệng anh phủ lên miệng cô đầy chiếm hữu. Anh nuốt lấy hơi thở dốc của cô, phớt lờ nó đi. Anh định chấm dứt sự cuốn hút này bằng một nụ hôn thực sự, tự nhủ đến lúc đó sự tò mò của mình sẽ nguôi ngoai. Một khi nếm được mùi vị của cô, cảm nhận được đôi môi mềm mại đó, thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Anh sẽ thấy thỏa mãn.

Song Iain sớm nhận ra không hiệu quả. Dường như anh không thể có đủ từ cô. Khỉ thật, cô có vị thật tuyệt. Và cô quá mềm mại, quá ấm áp và hoàn toàn dâng hiến trong vòng tay anh. Anh cần nhiều hơn nữa. Anh ép cô hé môi, và trước khi cô đoán được ý định của anh, lưỡi anh đã trượt vào trong quần lấy lưỡi cô.

Lúc ấy Judith đã cố đẩy mình khỏi anh, dù chỉ trong giây lát. Thế rồi cô vòng tay quanh eo anh và nín chặt lấy anh. Lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô cho đến khi anh run rẩy vì khao khát. Lúc này chắc chắn cô không còn ngượng ngùng gì nữa. Không, cô đang chủ động hôn trả anh.

Anh khẽ gầm gừ trong cổ họng. Cô rên rỉ. Nỗi đam mê bùng nổ giữa họ. Miệng anh chiếm đoạt miệng cô hết lần này đến lần khác, và đến lúc nhận ra mình sẽ không thỏa mãn cho đến khi được ở giữa hai đùi cô thì anh buộc mình phải dừng lại.

Iain sững sốt và cả điên cuồng, dù chỉ với chính bản thân mình. Tình trạng mất kiểm soát khiến anh hoảng sợ. Cô vẫn đang nhìn lên anh với vẻ mặt vô cùng hoang mang. Môi cô như sưng phồng ...anh lại muốn hôn cô lần nữa.

Anh đẩy đầu cô áp vào vai mình, rồi giật mạnh dây cương thúc ngựa quay lại con đường mòn.

Judith biết ơn hành động vô thức của anh lúc này. Nụ hôn vẫn còn khiến cô run rẩy, và cô cũng bị sự đáp lại đầy đam mê của bản thân làm kinh ngạc nữa. Đây là trải nghiệm kỳ diệu nhất và cũng đáng sợ nhất mà cô từng có trong đời.

Cô muốn nhiều hơn nữa, nhưng không nghĩ Iain cũng như mình. Anh không nói một lời với cô, nhưng cái cách anh đột nhiên lảng tránh cùng nỗi tức giận thoáng qua trong mắt anh cho thấy anh không hài lòng.

Đột nhiên cô có cảm giác kém cỏi và nhục nhã tột độ. Thế rồi cô thấy muốn hét vào mặt kẻ thô lỗ kia vì đã làm tổn thương đến cảm xúc và lòng kiêu hãnh của cô. Hai mắt rưng rưng, cô hít vào một hơi thật sâu cố lấy lại bình tĩnh. Sau vài phút cơn run rẩy của cô đã dịu đi đôi chút, và khi cô bắt đầu nghĩ mình sẽ thắng trong cuộc chiến với những cảm xúc hỗn loạn của bản thân thì Iain lại làm cô tổn thương. Anh ghì cương cạnh con ngựa chiến màu nâu của Alex, và trước khi Judith có thể lơ mơ nhận ra ý định của anh, kẻ thô lỗ đó đã ném cô vào lòng Alex.

Thế đấy. Nếu anh không muốn dính dáng đến cô, cô sẽ đáp trả tương tự. Thậm chí cô còn chẳng thèm liếc về phía anh lần nào. Cô cẩn thận điều chỉnh lại váy áo, giữ ánh mắt luôn nhìn xuống và cầu xin Đấng tạo hóa đừng để Iain thấy gương mặt đỏ bừng của mình. Lúc này cô cảm giác như mặt mình đang bốc lửa vậy.

Iain làm nhiệm vụ dẫn đường. Gowrie thúc ngựa vào vị trí ngay sau Lãnh chúa, rồi đến Judith và Alex tiếp theo sau. Một lần nữa Brodick lại bọc hậu.

“Cô có lạnh không, cô gái?” Alex thì thầm câu hỏi sát bên tai cô. Sự quan tâm trong giọng anh ta thể hiện rõ ràng.

“Không”, cô trả lời.

“Vậy sao cô lại run thế?”

“Vì tôi lạnh.”

Cô nhận ra sự mâu thuẫn trong hai câu trả lời của mình và khẽ thở dài. Nếu Alex có cho rằng cô nói linh tinh, anh ta cũng đủ tử tế để không đề cập đến chuyện đó. Anh ta không nói thêm lời nào với cô suốt buổi chiều dài đằng đẵng đó, và cô cũng không nói gì với anh ta.

Đường như cô cũng không thấy thoải mái trong vòng tay Alex. Lưng cô cọ vào ngực anh ta vài lần, nhưng cô không tài nào cảm thấy đủ thoải mái để tựa hẳn vào người anh ta.

Khi màn đêm buông xuống, cô kiệt sức đến nỗi hầu như không thể mở mắt ra được nữa. Họ dừng chân tại một ngôi nhà vách đá xinh xắn lợp mái tranh, nép mình bên ngọn núi. Dây thường xuân rậm rạp che phủ phía nam ngôi nhà và có một con đường lát đá kéo dài từ nhà kho liền kề đến tận cửa ra vào.

Một người đàn ông tóc hoa râm với râu quai nón rậm rạp và bờ vai rộng đứng trên lối vào. Ông ta cười chào cả nhóm và vội vàng bước ra.

Judith nhìn thấy người phụ nữ lẳng vẳng trên ngưỡng cửa. Bà đứng sau lưng chồng, nhưng khi ông bước ra, bà lại lùi vào trong bóng tối.

“Chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đây”, Alex nói. Anh ta xuống ngựa rồi quay lại giúp cô. “Cô sẽ được ngủ trong nhà và nghỉ ngơi thoải mái.”

Cô gật đầu, kết luận Alex là một người giàu lòng trắc ẩn. Anh ta giúp cô xuống ngựa, nhưng không buông cô ra. Anh ta biết cô sẽ ngã dập mặt nếu mình làm vậy. Anh ta không đề cập đến tính mạng đáng thương của cô, thậm chí còn để cô nắm lấy tay mình cho đến khi chân cô hết run. Tay anh giữ chặt eo cô và cô biết anh ta có thể cảm thấy cô đang run lẩy bẩy.

“Bỏ tay khỏi cô ấy, Alex.”

Giọng Iain nghiêm khắc vang lên sau lưng Judith. Ngay lập tức Alex buông tay. Đầu gối cô khụy xuống. Iain đỡ lấy cô từ phía sau ngay khi cô lao đảo chúm về trước. Cánh tay trái của anh ôm trọn eo cô và kéo cô không nhẹ nhàng chút nào vào người mình. Alex lùi lại trước ánh mắt của vị Lãnh chúa, rồi quay người bước về phía ngôi nhà.

Iain tiếp tục đứng đó ôm Judith thêm vài phút. Vai cô tựa hẳn vào ngực anh. Cô vẫn cúi đầu, quá mệt mỏi đến nỗi chỉ muốn nhắm mắt lại và để mặc anh bế cô vào bên trong. Dĩ nhiên như thế chẳng hề thích đáng chút nào.

Làm sao một người đàn ông có thể sở hữu mùi hương tuyệt vời như thế sau một ngày dài cưỡi ngựa? Mùi từ Iain là sự kết hợp của không gian tinh khiết ngoài trời và ...mùi đàn ông. Hơi nóng tỏa ra từ anh. Cô đang bị hút về phía hơi ấm của anh, và khi nhận ra điều đó, cô biết mình phải tránh đi.

Anh xa xôi như cơn bão nổi lên ở trời nam vậy. Judith biết anh ôm cô chỉ vì cô cần được giúp đỡ. Anh cảm thấy có trách nhiệm với cô và chỉ đang làm nhiệm vụ của mình mà thôi.

“Cảm ơn anh đã giúp”, cô nói. “Giờ anh có thể buông tôi ra. Tôi đỡ rồi.”

Cô cố ý đẩy tay anh ra, nhưng anh có ý định khác. Anh hơi quay người cô lại và nâng cằm cô lên.

Cô không biết phải nghĩ sao về nụ cười của anh. Chỉ vài phút trước anh còn xử sự như một con gấu nổi điên, mặc dù cô phải thừa nhận Alex mới là mục tiêu của anh.

“Tôi sẽ bỏ cô ra lúc nào tôi muốn”, anh thì thầm lên tiếng. “Chứ không phải khi cô cho phép tôi, Judith ạ.”

Vẻ ngạo mạn của anh thật là quá quắt. “Thế theo anh đó là khi nào?” Cô hỏi. “Hay liệu tôi có được phép hỏi không?”

Anh nhướn một bên mày trước giọng nói cẩu kính của cô, rồi lắc đầu nói, “Cô đang nổi giận với tôi. Cho tôi biết lý do xem nào”.

Cô cố đẩy tay anh khỏi cằm nhưng đành chịu thua khi anh siết chặt quai hàm mình.

“Tôi sẽ không thả cô ra đến chừng nào cô cho tôi biết vì sao cô lại khó chịu”, anh nói với cô.

“Anh đã hôn tôi.”

“Cô cũng hôn tôi.”

“Điều đó đúng”, cô thừa nhận. “Tôi cũng chẳng hối tiếc. Anh nghĩ sao về chuyện đó?”

Vẻ thách thức hiện lên rõ ràng trong giọng nói và ánh mắt của cô. Đành ông có thể quên sạch mọi ý định trong đầu nếu để bản thân bị sắc đẹp này bắt giữ. Ý nghĩ đó chiếm lĩnh trong đầu anh ngay cả khi anh lên tiếng trả lời. “Tôi cũng không hối tiếc.”

Cô ném cho anh ánh mắt cẩu kính. “Có thể lúc đó anh không hối tiếc, nhưng giờ thì khác, đúng không?” Anh nhún vai làm cô chỉ muốn đá anh một cái. “Tốt hơn là anh đừng chạm vào tôi nữa, Iain.”

“Đừng ra lệnh cho tôi, cô gái.”

Giọng anh có vẻ rần rại. Judith phớt lờ. “Nếu liên quan đến chuyện hôn tôi, tôi có thể tùy ý đưa ra tất cả mệnh lệnh. Tôi không thuộc về anh.” Cô thêm vào với giọng nhẹ nhàng hơn.

Trông anh như thể muốn siết cổ cô. Suy cho cùng cô đúng là hơi quá đáng với anh. Đường như tính Iain rất dễ nổi cáu.

“Tôi không định khó chịu như thế”, cô nói. “Và tôi biết anh đã quen việc làm theo ý mình, vì dù sao thì anh cũng là Lãnh chúa. Thế nhưng, là một người ngoài, lẽ ra tôi không phải tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của anh”, giọng cô đã chuyển thành lý luận. “Trong ví dụ này, với vai trò là khách...”

Cô thôi không cố giải thích nữa khi thấy anh lắc đầu. “Judith, cô có đồng ý rằng trong lúc ở nhà của em trai tôi, cô sẽ thuộc sự bảo vệ của cậu ấy không?”

“Phải.”

Anh gật đầu, rồi mỉm cười, cư xử như thể anh vừa thắng một cuộc tranh luận quan trọng, mà cô thậm chí còn chưa biết chắc đề tài là gì.

Anh thả cô ra vài bước đi. Cô liền bám theo anh. Khi đã bắt kịp, cô túm lấy tay anh, làm anh ngay lập tức dừng lại.

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Sao anh lại cười?”

“Vì cô vừa đồng ý với tôi.”

“Như thế nào?”

Cô không cố tình bẫy anh. Anh có thể thấy vẻ bối rối trong mắt cô. “Trước khi cô quay lại Anh, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm về cô. Cô sẽ tuân theo mọi mệnh lệnh của tôi”, anh gật đầu khẳng định. “Đó là những gì cô vừa đồng ý.”

Cô lắc đầu. Gã đàn ông này mất trí rồi. Làm thế nào lời tuyên bố anh không được tiếp tục hôn cô lại dẫn đến cái kết luận rồi tình thế này?

“Tôi chẳng đồng ý với chuyện gì như thế cả”, cô nói.

Cô không thả tay anh ra. Anh ngỡ là cô còn chẳng nhận ra mình vẫn đang nắm lấy anh. Lẽ ra anh đã có thể lùi lại. Nhưng anh không làm thế.

“Anh bảo tôi sẽ chịu sự bảo vệ của Patrick”, cô nhắc nhở anh. “Vì thế, anh ấy sẽ chịu trách nhiệm về tôi, Iain ạ, chứ không phải anh.”

“Phải”, anh đồng ý. “Nhưng tôi là Lãnh chúa và vì thế Patrick phải tuân lệnh tôi. Giờ cô hiểu rồi chứ?”

Cô rút tay lại. “Tôi hiểu anh nghĩ cả anh lẫn Patrick đều có thể ra lệnh cho tôi”, cô trả lời. “Tôi hiểu như vậy đấy.”

Anh mỉm cười, rồi gật đầu. Cô cười phá lên. Anh không thể hình dung phản ứng ấy từ đâu mà ra. Anh không mất nhiều thời gian để đoán.

“Nghĩa là cả anh và Patrick sẽ phải chịu trách nhiệm cho những hành động của tôi sao?”

Anh gật đầu.

“Những lỗi lầm của tôi sẽ trở thành của anh?”

Anh chấp hai tay sau lưng và cau mày nhìn cô. “Cô lên kế hoạch quậy phá đấy à?”

“Ồ không, dĩ nhiên là không rồi”, cô trả lời thật nhanh. “Tôi thực sự rất biết ơn vì anh đã cho phép tôi đến nhà anh, và chắc chắn tôi không muốn gây ra rắc rối nào hết.”

“Nụ cười kia khiến tôi cảm thấy nghi ngờ lòng chân thành của cô đấy”, anh nhận xét.

“Tôi cười hoàn toàn vì một lý do khác”, cô giải thích, rồi gật đầu nói thêm khi thấy anh có vẻ nghi ngờ. “Tôi vừa nhận ra anh là một kẻ phi logic đến mức nào thôi.”

“Tôi chẳng phi logic chút nào cả”, anh vạch lại.

Cô không nhận thấy mình đã xúc phạm anh. “Đúng vậy đấy”, cô phản công. “Trừ khi anh giải thích làm sao quyết định không cho anh tiếp tục hôn lại dẫn đến cuộc nói chuyện kỳ cục này.”

“Chuyện tôi hôn cô không mấy liên quan đến cuộc nói chuyện này”, anh trả lời. “Chẳng có gì quan trọng.”

Chẳng khác nào anh đã tát vào mặt cô. Những lời vô tình của anh nhức nhối vô cùng. Nhưng cô không định cho anh biết anh đã làm cô tổn thương. Cô gật đầu, rồi quay người bỏ đi.

Anh đứng đó nhìn theo cô một lúc lâu.

Thế rồi anh thở dài mệt mỏi. Judith không hiểu, nhưng cô đã gây ra rắc rối rồi. Người của anh không thể rời mắt khỏi cô. Chết tiệt, ngay cả anh cũng thế.

Cô là một cô gái xinh đẹp, và bất kỳ gã đàn ông nào cũng nhận ra điều đó. Phải, chính là thế. Chuyện đó hợp lý thôi. Nhưng cái cảm giác chiếm hữu nguyên sơ của anh đối với cô lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Riêng chuyện này lại chẳng hợp lý một chút nào.

Anh tuyên bố cuối cùng thì anh là người sẽ chịu trách nhiệm về cô ...cho đến khi cô quay lại Anh. Quỷ tha ma bắt, anh gần như mắc nghẹn khi nói ra điều đó. Ý nghĩ đưa cô quay về không hề dễ chịu. Có vấn đề quái gì đang xảy ra với anh thế.

Làm sao anh có thể để cô ra đi?

4. Chương 4

Cô không tài nào kiên nhẫn để thoát khỏi anh. Judith biết suy nghĩ của mình lúc này không được sáng suốt. Cuộc hành trình dài vô tận đã rút kiệt sức lực và khiến đầu óc cô đặc quánh lại. Phải thừa nhận là cô đã phản ứng thái quá trước những lời tàn nhẫn của Iain. Dường như cô không thể xem xét thấu đáo vì cứ bị cảm xúc chen ngang. Cô cho rằng mình vẫn còn nhức nhối trước lời cự tuyệt của anh.

“Judith, đến gặp Cameron nào”, Alex gọi với ra.

Mọi người đều quay lại nhìn cô. Cô vội bước tới trước mặt chủ nhà, khẽ nhún gối và cố nặn một nụ cười. Đó là một nhiệm vụ khó khăn, vì Cameron đang nhìn cô chăm chăm như thể cô vừa biến thành quỷ dữ... hoặc tệ hơn nữa. Về mặt ông ta cho biết chính xác những suy nghĩ trong đầu. Rõ ràng ông ta hoảng hốt trước sự xuất hiện của cô.

Chúa ơi, cô thực sự không đủ sức để chịu đựng sự vô lý này. Cô khẽ thở dài, rồi nói, “Buổi tối tốt lành, thưa ông”.

“Cô ta là người Anh.”

Cameron gầm lên với vẻ khó khăn, mạch máu hằn trên trán ông ta. Judith đã nói bằng thứ tiếng Gaelic hoàn hảo, nhưng cô không thể che giấu chất giọng Anh của mình. Dĩ nhiên, váy áo cô đang mặc cũng là một dấu mối khác tiết lộ xuất thân của cô. Tuy cô hiểu rõ sự ngờ vực đáng hổ thẹn tồn tại giữa người Scot và người Anh, nhưng thái độ thù địch của Cameron quá vô lý và chứa đầy sự kinh tởm, khiến cô hoảng sợ. Cô bất giác rụt lùi một bước nhằm tự vệ trước sự phẫn nộ của ông ta.

Cô va vào Iain và cố tránh sang bên, nhưng anh nhìn ra ý định đó liền đặt hai tay lên vai cô, bàn tay siết chặt và kéo cô lại cho đến khi cô áp vào người anh.

Iain không nói gì một lúc lâu. Alex bước tới đứng cạnh vị Lãnh chúa. Rồi Gowrie cũng bước lên đứng phía bên kia. Brodick là người di chuyển cuối cùng. Anh ta nhìn Iain chăm chăm, chờ lệnh, và cuối cùng khi vị Lãnh chúa rời mắt khỏi Cameron và quay sang gật đầu với anh ta, Brodick liền bước tới và đứng ngay trước mặt Judith.

Judith bị chèn giữa hai gã chiến binh đứng theo nghĩa đen. Cô cố nhìn qua lưng Brodick, nhưng bàn tay siết chặt của Iain khiến cô không thể động đậy.

“Chúng tôi biết cô ấy là người Anh, Cameron ạ”, Brodick tuyên bố bằng chất giọng trầm nhưng mạnh mẽ. “Giờ tôi muốn ông biết tiểu thư Judith đây thuộc sự bảo vệ của chúng tôi. Chúng tôi đang đưa cô ấy về nhà.”

Ông già nọ dường như đang phải tự lắc mình khỏi trạng thái ngơ ngẩn. “Phải, dĩ nhiên”, ông ta lắp bắp. “Chỉ là quá ngạc nhiên, cậu biết đấy, khi nghe cô ta ... giọng cô ta và những thứ khác.”

Cameron không thích ánh mắt của Lãnh chúa Maitland. Ông ta quyết định tốt hơn hết nên giải quyết vấn đề bất đồng quan điểm này càng nhanh càng tốt. Ông ta bước sang trái để có thể nhìn trực tiếp vào cô gái người Anh trong khi lên tiếng xin lỗi.

Brodick bước sang cùng ông ta, ngăn chặn ý định đó một cách hiệu quả. “Tất cả chúng tôi đều được chào đón ở đây chứ?”

“Dĩ nhiên rồi”, Cameron trả lời. Những ngón tay thọc vào mái tóc hoa râm đầy bối rối, và ông ta vô cùng hy vọng Lãnh chúa không nhận thấy tay ông ta run rẩy đến thế nào. Thực sự ông ta đã biến cuộc đón tiếp này trở nên thật tồi tệ. Điều cuối cùng ông ta muốn làm là xúc phạm một người quyền lực và nhấn tâm thế này... và nếu xúc phạm Iain thì ông ta biết đó rất có thể là điều cuối cùng mình thực hiện trong cuộc đời ngọt ngào này.

Cameron kiềm chế thôi thúc làm dấu thánh như muốn dâng trào. Không chịu được ánh mắt của Iain lâu hơn, ông ta liền hướng toàn bộ sự chú ý vào Brodick. Ông ta hắng giọng, rồi nói, “Kể từ ngày anh trai cậu cưới đứa con gái duy nhất của tôi, cậu và mọi thành viên khác của thị tộc Maitland đều được hoan nghênh ở đây. Dĩ nhiên cả người phụ nữ của Lãnh chúa Maitland nữa”, ông ta vội thêm vào, nửa quay người, rồi rống lên gọi vợ, “Margaret, chuẩn bị bữa tối cho các vị khách của chúng ta đi nào”.

Judith đã thắc mắc không hiểu vì sao Iain lại không lên tiếng, nhưng ngay khi Cameron nhắc đến chuyện anh trai của Brodick đã cưới con gái của mình, cô liền hiểu vì sao Iain lại giao cho Brodick nhiệm vụ giải quyết tình huống trở trêu này.

Cameron gật đầu ra hiệu cho mọi người vào trong. Judith giơ tay nắm lấy lưng áo choàng của Brodick làm anh ta ngay lập tức quay lại. “Cảm ơn anh đã bảo vệ tôi”, cô khẽ nói

“Cô không cần phải cảm ơn tôi, Judith”, giọng anh ta cộc cằn vì ngượng ngập.

“Không, tôi phải cảm ơn anh chứ”, cô cãi lại. “Brodict này, anh có thể làm ơn giải thích với họ hàng của anh rằng tôi không phải người phụ nữ của Iain được không? Đường như ông ấy đã hiểu lầm.”

Brodict lẳng lẳng nhìn cô chăm chăm suốt một phút dài, rồi liếc lên nhìn Iain. Sao anh ta lại lưỡng lự thế nhỉ? “Tôi chỉ yêu cầu anh làm cho ông ấy hiểu đúng thôi mà”, cô nói.

“Không.”

“Không ư?” Cô hỏi. “Vì lý do gì cơ chứ?”

Brodict không thực sự cười, nhưng khóe mắt anh ta nheo lại theo kiểu mà cô kết luận hẳn đó là thích thú. “Vì cô là người phụ nữ của Iain”, anh ta dài giọng.

Cô lắc đầu. “Anh lấy cái ý tưởng kỳ quặc đó ở đâu đấy? Tôi chỉ là khách...”

Cô thôi không cố giải thích nữa khi thấy Brodict quay người bước vào nhà. Cô nhìn theo gã đàn ông ngoan cố đó. Alex và Gowrie theo sau, ngang nhiên cười toe toét.

Judith đứng im tại chỗ. Cuối cùng Iain cũng thả vai cô ra và đẩy nhẹ.

Cô không động đậy. anh bước lên cạnh cô, đầu cúi xuống. “Giờ cô có thể vào trong rồi.”

“Sao anh không nói gì khi Cameron bảo tôi là người phụ nữ của anh.”

Anh nhún vai. “Tôi thấy không thích.”

Dĩ nhiên anh không nói thật với cô. Cameron đã sai; Judith không phải là người phụ nữ của anh, nhưng anh thích nghe điều đó đến mức không muốn phản đối. Chúa ơi, anh phát mệt khi cứ nghĩ ngớ ngẩn như thế. “Vào trong thôi”, Iain ra lệnh lần nữa, giọng có chút cục cằn so với dự định.

Cô lắc đầu và nhìn xuống đất.

“Gì thế?” Anh gặng hỏi, dùng lưng bàn tay nâng cằm cô lên.

“Tôi không muốn vào trong.”

Giọng cô nghe cực kỳ đáng thương. Anh cố không cười. “Tại sao không?”

Cô nhún vai. Anh siết nhẹ quai hàm cô. Cô biết anh sẽ không buông tay nếu không cho anh một câu trả lời thỏa đáng. “Tôi chỉ không muốn đến nơi mà mình không được chào đón”, cô khề nói. Nụ cười của anh chan chứa dịu dàng. Đột nhiên cô muốn khóc òa, hai mắt lúc này đã mờ đi, liền vội bảo chữa, “Tối nay tôi đã quá kiệt sức rồi”.

“Nhưng đó không phải lý do mà cô muốn ở ngoài này, đúng không?”

“Tôi vừa giải thích đấy thôi... Tôi thấy nhục nhã”, cô kêu lên. “Tôi biết không nên cho sự thù ghét của ông ấy là nhằm vào cá nhân tôi. Toàn bộ người Cao nguyên đều ghét người Anh, và hầu hết người Anh ghét người Scot, kể cả những người Scot ở biên giới... Còn tôi ghét tất cả mớ hận thù này. Chuyện đó thật... ngu ngốc, Iain ạ.”

Anh gật đầu đồng ý. Đã có đôi chút bức tức thoát ra từ cô. Thật là khó mà tiếp tục nổi giận khi anh không chịu tranh cãi với cô. “Ông ta làm cô hoảng sợ ư?”

“Là cơn giận của ông ta”, cô thừa nhận. “Chuyện đó thật quá sức vô lý. Hay tôi lại đang phản ứng thái quá rồi? Tôi quá kiệt sức, chẳng muốn biết nữa.”

Cô mệt lử. Đều do anh không để tâm đầy đủ, nếu không chắc chắn anh phải nhận thấy quãng thâm dưới mắt cô từ trước. Cô đã nắm lấy tay anh khi thừa nhận mình cảm thấy nhục nhã, và giờ cô vẫn chưa thả ra.

Phải, trông Judith thật mệt mỏi, rầu rĩ, và cực kỳ xinh đẹp đối với anh.

Đột nhiên cô thẳng vai lên. “Anh phải vào trong đi. Tôi sẽ vui lòng chờ ngoài này.”

Anh mỉm cười và gỡ tay khỏi tay cô, rồi nói: “Nhưng tôi sẽ vui hơn nếu cô vào trong cùng tôi.”

Nói rồi anh vòng tay quanh vai cô, hơi siết nhẹ, và kéo cô đi cùng mình về phía cửa.

“Cô vừa nói có lẽ cô lại phản ứng thái quá”, anh vừa nói vừa lờ cô theo, cố ý phớt lờ hành động như một khúc gỗ cứng nhắc của cô. Bản tính của cô gái này thật bướng bỉnh, và khuyết điểm đó khiến anh thích thú. Chưa có người phụ nữ nào từng tỏ vẻ cáu kỉnh với anh, nhưng Judith rất khác so với những phụ nữ anh đã biết trước đây. Cô cứ trừng mắt nhìn anh từng phút một, hoặc có vẻ như thế. Anh thấy những phản ứng ấy chân thực đến thú vị. Cô không phải cố tạo ấn tượng với anh, và chắc như đinh đóng cột là cô cũng không hề co rúm lại trước anh. Thật kỳ cục, nhưng thái độ thoải mái của cô khiến anh thư thái. Với Judith, anh không cần phải hành động như một Lãnh chúa trước một kẻ ngoan ngoãn phục tùng. Chuyện cô là người ngoài đường như đã phá bỏ sự trói buộc truyền thống đè nặng lên vai anh trong vai trò là Lãnh chúa của thị tộc Maitland.

Iain buộc bản thân quay lại với câu hỏi đang phiền nhiễu anh. “Thế lần đầu tiên cô phản ứng quá lên là lúc nào?” Anh hỏi.

“Khi anh hôn tôi.”

Họ vừa đặt chân lên ngưỡng cửa thì cô thì thầm thú nhận điều đó. Anh đứng khựng lại và nắm chặt lấy cô. “Tôi không hiểu”, anh nói. “Cô phản ứng thái quá như thế nào?”

Cô có thể cảm thấy mặt nóng bừng, liền gỡ tay anh khỏi vai. “Rõ ràng anh đã nổi giận với tôi... sau đó, và điều ấy cũng khiến tôi nổi giận. Lẽ ra tôi không nên quan tâm mới phải”, vừa nói cô vừa gật đầu kiên quyết.

Cô không chờ xem phản ứng của anh trước những lời thật lòng bộc phát của mình mà vội bước vào trong. Người phụ nữ có tuổi thấy cô đứng trong bóng tối trước đó giờ bước tới chào cô. Judith thấy bà cười có vẻ chân thành, sự căng thẳng trong cô phần nào được giải tỏa khi cô mỉm cười chào lại.

Margaret là một người phụ nữ đẹp. Những nếp nhăn hằn sâu trên trán và quanh khóe miệng không làm bà mất đi vẻ hấp dẫn. Bà có đôi mắt xanh lục đáng yêu lấp lánh ánh vàng, mái tóc nâu dày được những lọn tóc bạc tô điểm. Bà bện tóc thành bím phía sau gáy. Mặc dù bà cao hơn cô đến gần ba mươi phân nhưng cô không cảm thấy sợ hãi. Từ bà toát ra vẻ tốt bụng.

“Cảm ơn bà đã cho tôi vào nhà”, Judith nói sau khi đã nhún gối chào.

Margaret chìa tay lên chiếc tạp dề trắng đang đeo ngang người trước khi nhún gối chào lại. “Mời cô ngồi vào bàn, tôi sẽ chuẩn bị bữa tối xong ngay đây.”

Judith không muốn ngồi cùng đám đàn ông. Iain đã nhập hội cùng bọn họ, còn Cameron đang nhồi người qua bàn để rót đầy rượu vào ly cho anh. Ruột Judith đột nhiên quặn thắt. Cô hít vào thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Một ly rượu sẽ không khiến Iain trở nên tàn nhẫn... đúng không? Phản ứng này tuyệt đối là lỗi lằng, cô tự nhủ. Và không thể kiểm soát. Bụng cô rất buốt như thể đang nuốt phải lửa. Iain không giống bác Tekel chút nào. Anh sẽ không trở nên xấu xa. Anh sẽ không như thế.

Iain tình cờ liếc lên. Anh vừa nhìn Judith đã biết ngay có chuyện gì đó cực kỳ không ổn. Mặt cô tái nhợt. Trông như thể đang có điều gì đó khiến cô hoảng sợ. Anh định đứng dậy để tìm hiểu thì nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào bình rượu.

Có chuyện quái quỷ gì với cô thế?

“Judith? Cô có muốn uống một chút ...”

Cô lắc đầu dữ dội. “Không phải nước sẽ... sẽ làm ta tỉnh táo hơn sau một ngày dài đi đường sao?”

Anh ngả người ra sau. Thứ họ uống có vẻ cực kỳ quan trọng đối với cô. Anh không biết tí gì về lý do, và anh nghĩ đây cũng không thực sự thành vấn đề. Rõ ràng cô vô cùng bất an. Nếu cô gái này muốn họ uống nước, vậy thì họ sẽ uống nước.

“Phải”, anh đồng ý. “Nước sẽ làm ta tỉnh táo hơn.”

Vai cô sụp xuống đầy nhẹ nhõm.

Brodick cũng nhận thấy phản ứng của cô. “Chúng tôi sẽ phải dậy sớm, Cameron ạ.” Anh ta nói, mặc dù ánh mắt vẫn khóa chặt vào Judith. “Chúng tôi sẽ không uống rượu cho đến khi về đến nhà.”

Margaret cũng nghe được cuộc hội thoại. Bà vội bước về phía bàn ăn với một bình nước suối sạch đầy ắp. Judith giúp đem đến thêm vài cái ly.

“Cô ngồi xuống và nghỉ ngơi đi”, Margaret bảo cô.

“Tôi thích được giúp bà hơn.” Judith trả lời.

Margaret gật đầu. “Vậy hãy đem chiếc ghế đẩu kia lại đây và ngồi cạnh lò sưởi. Cô có thể khuấy nồi thịt hầm trong lúc tôi cắt bánh mỳ.”

Judith nhẹ cả người. Đám đàn ông đang thảo luận với nhau, và từ những gương mặt cau có, cô cho rằng họ đang nói đến một chủ đề quan trọng. Cô không muốn xen ngang. Quan trọng hơn, cô không muốn ngồi cạnh Cameron, mà chiếc ghế trống duy nhất lại đặt ở cuối bàn, ngay bên trái ông ta.

Judith bê chiếc ghế đang tựa vào tường đến chỗ lò sưởi theo chỉ dẫn của Margaret. Cô nhận thấy người phụ nữ ấy cứ liếc trộm mình. Rõ ràng bà muốn nói chuyện với cô, nhưng lại phải để ý đến phản ứng của chồng. Bà cứ ngó về phía bàn ăn xem Cameron có chú ý đến họ không.

“Hiếm khi chúng tôi có khách”, Margaret thì thào.

Judith gật đầu. Cô nhìn bà lại nhìn trộm về phía chồng lần nữa, rồi quay sang cô.

“Tôi tò mò muốn biết lý do cô muốn đến vùng đất của người Maitland”, bà tiếp tục thì thào.

Judith mỉm cười. “Bạn tôi cưới một anh chàng Maitland và yêu cầu tôi đến khi cô ấy sinh con đầu lòng”, cô trả lời, giữ giọng mình thấp như giọng của Margaret khi bà nêu ra câu hỏi.

“Các cô gặp nhau thế nào?” Margaret tò mò.

“Tại lễ hội ở vùng biên giới.”

Margaret gật đầu. “Ở cao nguyên chúng tôi cũng có những lễ hội tương tự, nhưng được tổ chức vào mùa thu chứ không phải mùa xuân.”

“Bà có bao giờ tham gia không?”

“Hồi Isabelle vẫn còn sống cùng chúng tôi thì có”, Margaret trả lời, rồi nhún vai nói thêm, “Sau đó Cameron quá bận rộn nên chẳng đi được, còn tôi lúc nào cũng có thời gian rảnh rỗi.”

“Tôi đoán Isabelle được gả cho anh trai của Brodick”, Judith nói. “Đám cưới mới diễn ra thôi phải không?”

“Không, đã hơn bốn năm rồi.” Margaret trả lời.

Giọng Margaret thể hiện rất rõ nỗi buồn. Judith dừng khuấy thịt hầm và ngả người ra để có thể chú ý hoàn toàn đến bà. Thật kỳ cục, nhưng mặc dù là những người hoàn toàn xa lạ, cô vẫn cảm thấy rất muốn an ủi người phụ nữ có tuổi này. Bà có vẻ vô cùng cô độc, và Judith hiểu rất rõ cảm giác đó.

“Bà không có thời gian đến thăm con gái ư?”

“Từ lúc Isabelle lấy chồng đến giờ tôi chưa gặp lại nó”, Margaret trả lời. “Người Maitland sống tách biệt. Họ không muốn tiếp người ngoài.”

Judith không thể tin được những gì mình vừa nghe. “Nhưng bà chắc chắn không phải người ngoài”, cô phản đối.

“Giờ Isabelle thuộc về Winslow. Yêu cầu nó về thăm chúng tôi sẽ không thích đáng chút nào, và yêu cầu được đến thăm nó cũng thế.”

Judith lắc đầu. Cô chưa từng nghe điều gì quá mức vô lý như thế. “Cô ấy có gửi tin tức gì cho ông bà không?”

“Ai sẽ chuyển những tin tức đó đây?”

Một phút trôi qua trong im lặng. “Tôi sẽ chuyển”, Judith khê nói.

Margaret nhìn về phía chồng, rồi quay lại nhìn Judith. “Cô sẽ giúp tôi chuyển đó ư?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tôi sợ chuyện đó không đúng mực”, Margaret nói.

“Dĩ nhiên là đúng mực chứ”, Judith tranh luận. “Nào có khó khăn đâu. Nếu bà có tin tức nào muốn tôi chuyển cho Isabelle, tôi hứa sẽ tìm cô ấy và báo cho cô ấy. Rồi sau đó, trên đường quay lại Anh, tôi sẽ chuyển tin tức của cô ấy cho bà. Có khi còn có cả lời mời đến thăm cũng nên.”

Judith tranh luận. “Nào có khó khăn đâu. Nếu bà có tin tức nào muốn tôi chuyển cho Isabelle, tôi hứa sẽ tìm cô ấy và báo cho cô ấy. Rồi sau đó, trên đường quay lại Anh, tôi sẽ chuyển tin tức của cô ấy cho bà. Có khi còn có cả lời mời đến thăm cũng nên.”

“Bà nó ơi, bọn tôi ra ngoài kiểm tra mấy con ngựa đây”, Cameron thông báo bằng giọng oang oang. “Sẽ không lâu đâu. Bữa tối sắp xong rồi chứ?”

“Được rồi, Cameron”, Margaret trả lời. “Bữa tối sẽ sẵn sàng trên bàn khi mọi người quay lại.”

Đám đàn ông rời khỏi nhà. Cameron đóng cửa lại sau lưng. “Chồng bà có vẻ tức giận”, Judith nhận xét.

“Ồ không đâu, ông ấy không giận gì đâu”, Margaret vội nói. “Nhưng ông ấy hơi căng thẳng. Thật vinh dự khi được tiếp Lãnh chúa Maitland tại nhà mình. Cameron sẽ khoe khoang chuyện này cả mấy tháng trời cho xem.”

Margaret sắp xếp các thứ trên bàn, rồi đặt thêm một bình nước nữa. Bánh mỳ được cắt lát. Judith giúp bà múc thịt hầm ra một bát gỗ lớn và đặt vào giữa chiếc bàn dài.

“Có lẽ trong lúc ăn tối, bà có thể hỏi Brodick xem Isabelle dạo này thế nào”, Judith gợi ý.

Margaret có vẻ hoảng hốt. “Tôi mà lên tiếng hỏi thì xúc phạm lắm”, bà giải thích. “Nếu tôi hỏi nó có hạnh phúc không, ngang có ý bảo Winslow không khiến nó hạnh phúc. Cô có thấy chuyện này phức tạp thế nào không?”

Có gì đâu mà phức tạp, Judith thấy kỳ quặc thì có. Cô có thể cảm nhận mình nổi giận thay cho Margaret. Người Maitland thật nhẫn tâm khi có thái độ như thế. Không ai trong số họ có lòng trắc ẩn với người thân làm cha làm mẹ hay sao?

Cô không biết mình sẽ làm gì nếu có người bảo cô sẽ không bao giờ gặp lại bác Millicent và bác Herbert nữa. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi mắt cô đã mờ đi rồi.

“Nhưng nếu cô hỏi...” Margaret mỉm cười với Judith trong lúc chờ cô hiểu ra.

Judith gật đầu. “Brodick có thể sẽ nghĩ tôi là người Anh nên tôi không hiểu chuyện.”

“Phải.”

“Tôi rất vui lòng hỏi hộ bà, Margaret ạ”, cô hứa. “Có phải thị tộc nào ở vùng Cao nguyên cũng như người Maitland không? Bọn họ đều cô lập bản thân khỏi người ngoài ư?”

“Người Dunbar và Maclean thì như thế”, Margaret trả lời. “Khi nào không đánh nhau là họ lại tự cô lập”, bà giải thích. “Lãnh thổ của người Dunbar nằm giữa Maitland và Maclean, và Cameron bảo tôi là họ đánh nhau liên miên để chiếm đất. Bọn họ chẳng ai tham gia các lễ hội, nhưng những thị tộc khác thì có. Có phải người Anh nào cũng như cô không?”

Judith cố tập trung vào những gì Margaret vừa hỏi. Đó là một nhiệm vụ khó khăn, vì cô vẫn đang quay cuồng với lời bình luận người Maclean là kẻ thù của người Maitland mà bà vừa vô tình tiết lộ.

“Cô gái?” Margaret hỏi. “Cô thấy không khỏe ư?”

“Ồ, tôi rất khỏe”, Margaret trả lời. “Bà vừa hỏi tôi có giống những người Anh khác không, đúng chứ?”

“Đúng vậy”, Margaret trả lời, mảy chau lại khi nhận thấy nước da của vị khách đã trở nên tái nhợt.

“Tôi không biết mình có giống những người khác không”, Judith trả lời. “Vì thực tế cuộc sống của tôi quá chớ che. Margaret này, làm thế nào đám đàn ông có thể tìm được vợ nếu họ chẳng bao giờ tiếp xúc với các thị tộc khác?”

“Ồ, họ có cách của họ”, Margaret trả lời. “Winslow đến đây để đổi lấy một con ngựa cái đốm. Cậu ta gặp Isabelle và ngay lập tức ngỏ lời. Tôi đã phản đối vì biết mình sẽ chẳng bao giờ được gặp lại con gái nữa, nhưng Cameron không chịu nghe tôi. Hơn nữa, cô không từ chối người Maitland được, ít ra tôi chưa từng nghe nói có người cố làm điều đó, và Isabelle đã quyết tâm lấy Winslow.”

“Trông Winslow có giống Brodick không?”

“Ồi, giống lắm. Nhưng Winslow ít nói hơn.”

Judith bật cười. “VẬY thì anh ta hẳn là chết rồi”, cô nhận xét. “Brodick hiếm khi lên tiếng lắm.”

Margaret không ngăn được tiếng khúc khích. “Bọn họ là một giống nòi kỳ lạ, người Maitland ấy, nhưng dưới sự bảo vệ của họ thì tôi có thể khẳng định nếu có lúc Cameron bị tấn công hay cần bất kỳ sự giúp đỡ thật sự nào, ông ấy sẽ chỉ cần nói một tiếng với Lãnh chúa Iain.”

“Trước đám cưới, thỉnh thoảng vài con cừu của chúng tôi tự nhiên biến mất. Việc trộm cắp này chấm dứt ngay khi tin Isabelle sẽ cưới một thành viên của thị tộc Maitland lan ra. Cameron cũng được kính nể hơn. Đương nhiên, phản ứng ban đầu của ông ấy khi gặp cô có thể sẽ làm thay đổi tình trạng đó.”

“Bà đang đề cập đến vẻ ngạc nhiên của ông ấy lúc phát hiện tôi là người Anh?”

“Phải, ông ấy quá ngạc nhiên.”

Hai người phụ nữ nhìn nhau rồi đột nhiên phá lên cười đúng lúc đám đàn ông quay trở lại. Iain là người đầu tiên bước vào. Anh gật đầu với Margaret, rồi ngừng lại cau mày nhìn Judith. Cô đoán anh không cho rằng sự hứng khởi của cô là đúng mực. Khả năng đó làm cô cười to hơn.

“Đến ngồi vào bàn đi”, Margaret giục.

“Bà không ăn cùng chúng tôi ư?”

“Tôi sẽ phục vụ trước, rồi vào cùng mọi người sau.”

Dù nhận ra hay không, Margaret cũng vừa cho Judith lý do không phải ngồi cạnh Cameron. Đám đàn ông đã ngồi vào chỗ cũ. Judith bê chiếc ghế cạnh lò sưởi đến bên kia bàn ăn, rồi len vào giữa Iain và Brodick.

Nếu mấy chiến binh cảm thấy ngạc nhiên trước sự táo bạo của cô thì họ cũng không biểu hiện. Brodick thậm chí còn ngồi dịch ra để cô không quá chật chội.

Họ im lặng dùng bữa. Judith chờ cho đến khi đám đàn ông ăn xong rồi mới nêu chủ đề về sức khỏe của Isabelle.

Cô khéo léo bắt đầu thảo luận. “Margaret này, món thịt hầm rất ngon.”

“Cám ơn cô”, Margaret đỏ mặt trả lời.

Judith quay sang Brodick. “Anh có hay gặp anh trai anh không?”

Gã chiến binh liếc mắt nhìn cô, rồi nhún vai.

“Thế anh có gặp vợ anh ấy không, Isabelle ấy?” Cô gợi chuyện.

Anh ta lại nhún vai. Cô lấy chân đá anh ta ở dưới gầm bàn. Brodick nhướn một bên mày trước hành động liều lĩnh đó. “Cô vừa đá tôi đấy à?”

Đã cố nhẹ nhàng lắm rồi đấy, Judith nghĩ. “Phải, tôi đá anh đấy.”

“Vì sao?” Iain buột miệng hỏi. cô quay sang mỉm cười với anh. “Tôi không muốn Brodick nhún vai với tôi lần nữa. Tôi muốn anh ấy nói về Isabelle.”

“Nhưng cô thậm chí còn không biết cô ấy”, Iain nhắc cô.

“Tôi muốn tìm hiểu về cô ấy”, Judith tranh luận.

Trông Iain như thể đang nghĩ cô mất trí rồi. Cô thở dài, rồi bắt đầu gõ các ngón tay lên mặt bàn.

“Làm ơn kể tôi nghe về Isabelle đi”, cô giục Brodick lần nữa.

Anh ta phớt lờ cô.

Cô thở hắt ra. “Brodict, anh có thể ra ngoài với tôi một lát được không? Tôi có chuyện này cực kỳ quan trọng muốn nói riêng với anh.”

“Không.”

Cô không kiềm chế được nữa, liền đá anh ta thêm một cú. Rồi cô quay sang Iain và bỏ lỡ mất nụ cười thoáng qua của Brodict. “Iain, làm ơn ra lệnh cho Brodict ra ngoài với tôi đi.”

“Không.”

Cô lại gõ ngón tay xuống bàn trong khi cân nhắc mách tiếp theo. Rồi cô nhìn lên, bắt gặp vẻ mặt đáng thương của Margaret, và ngay lập tức quyết tâm dù có giống một con ngó đi chẳng nữa thì cô cũng phải thực hiện ý định của mình bằng được.

“Thôi được rồi”, cô tuyên bố. “Thế thì tôi chỉ cần nói chuyện với Brodict trong chuyến khởi hành ngày mai. Tôi sẽ đi với anh”, cô thêm vào với một nụ cười vô tội. “Chắc tôi sẽ nói chuyện từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn mất thôi, Brodict ạ, vì vậy tốt hơn hết tối nay anh nên nghỉ ngơi đi.”

Lời đe dọa lập tức có tác dụng. Brodict đẩy mình ra khỏi bàn ăn và đứng dậy. Mắt anh ta quắc lên như thiêu đốt. Anh ta tỏ rõ cho mọi người trong bàn biết rằng mình đang rất giận dữ.

Judith không hề giận. Mà cô cảm thấy điên tiết. Thề có Chúa, cô không thể chờ đến khi lời được cục đất vô cảm này ra ngoài. Cô nặn một nụ cười và thậm chí còn nhún gối chào chủ nhà trước khi quay người bước ra cửa. Cô vẫn giữ khuôn mặt tươi cười lúc quay người và đóng cửa lại sau lưng.

Trong tâm trạng nóng lòng muốn thuyết giảng cho Brodict một bài, cô quên mất hai ô cửa sổ ở hai bên cửa ra vào.

Margaret và Gowrie ngồi quay lưng về phía cửa, nhưng Iain và Alex có thể nhìn thấy rõ khu vực đầy cỏ bên ngoài cửa sổ.

Không cần phải nói, trí tò mò của tất cả mọi người đều bị kích thích. Gowrie hơi quay người trên ghế để xem chuyện gì đang diễn ra.

Iain tập trung chú ý vào Brodict. Anh ta đứng quay mặt về phía anh, chân dậm ra và hai tay chắp sau lưng. Anh ta cũng không cố che giấu nổi tức giận dành cho Judith. Tính khí Brodict rất dữ dội, Iain biết anh ta sẽ không chạm vào Judith, dù cô có làm anh ta tức giận đến nhường nào, nhưng vài lời nhận xét cay độc của anh ta có thể sẽ làm cô tổn thương.

Iain chờ xem liệu mình có phải can thiệp hay không. Điều cuối cùng anh cần tối nay là một cô nàng khóc sướt mướt trong vòng tay anh, và xét về thủ đoạn dọa dẫm thì Brodict cũng giỏi gần như anh.

Đột nhiên Iain mỉm cười đầy ngạc nhiên. Anh không thể tin được những gì mình đang thấy. Cả Alex cũng vậy.

“Các anh có nhìn thấy không?” Anh ta thì thào.

“Tôi đang nhìn đây”, Gowrie nói. “Không thể nào tin được. Có phải Brodict của chúng ta đã lùi lại không?” Anh ta khịt mũi khoái chí. “Tôi chưa thấy vẻ mặt kỳ lạ đó ở anh ấy bao giờ. Mấy người đoán cô ấy đang nói gì với Brodict?”

Iain nghĩ cô đang cho Brodict một trận ra trò. Tay Judith chống lên hông, và khi đã tấn công đối thủ, cô không hề dừng lại. Theo đúng nghĩa đen, Brodict đang lùi bước trước cô. Trông anh ta cũng có vẻ... kinh ngạc.

Giọng cô nghẹt đi vì gió và khoảng cách, nhưng Iain biết cô không hề thì thào. Không, đúng là cô đang hét lên, và đôi lúc Brodict thực sự co người lại.

Iain quay sang nhìn Margaret. Tay bà che miệng, và khi nhận ra anh đang nhìn mình, bà lập tức nhìn xuống mặt bàn. Nhưng bà không đủ nhanh. Anh đã thấy ánh mắt lo lắng của bà và biết bà có liên quan gì đó đến chuyện này.

Cửa mở ra. Judith nặn một nụ cười và nhanh chóng quay lại bàn ăn. Cô ngồi xuống, xếp hai tay trong lòng và thở hắt một hơi. Brodick chậm chạp theo sau cô. Khi anh ta đã yên vị trên ghế, tất cả mọi sự chú ý lại dồn sang đó. Judith cảm thấy đủ an toàn để gạt đầu với Margaret. Cô còn nháy mắt nữa.

Iain bắt gặp hành động đó. Sự tò mò trong anh tăng lên.

Brodick hắng giọng, rồi lẩm bẩm, “Isabelle và Winslow có một ngôi nhà to gần bằng ngôi nhà này”.

“Tốt quá, thật tốt khi biết tin đó”, Cameron đáp lời.

Brodick gạt đầu. Anh ta xử sự cực kỳ không thoải mái. “Giờ cô ấy có thể sinh con bất kỳ lúc nào.”

Margaret thở hắt ra sung sướng. “Mắt bà ngân ngấn nước. Bà với tay nắm lấy tay chồng, miệng thì thầm, “Chúng ta sắp có cháu ngoại”.

Cameron gạt đầu. Judith thấy mắt ông cũng nhòe hắt đi. Ông ta quay sang tập trung vào chiếc ly trên tay.

Cuối cùng Iain cũng hiểu trò của Judith là gì. Cô đã nổi cơn tam bành, rồi tự làm xấu mặt bản thân nữa, và tất cả là vì cô muốn giúp Margaret biết được con gái bà hiện nay như thế nào. Judith thực sự là một người tốt bụng. Ý nghĩ cha mẹ của Isabelle có thể sẽ muốn biết tin tức về con gái mình chưa bao giờ đến với anh, nhưng một người ngoài như cô đã phát hiện ra điều hiển nhiên đó và ra tay giúp đỡ.

“Ông bà muốn hỏi về con gái mình không?” Brodick hỏi.

Margaret không chỉ có một mà là cả trăm câu hỏi. Thậm chí cả Alex và Gowrie cũng trả lời hộ một số câu.

Judith không thể hài lòng hơn nữa. Cũng thật bực mình khi biết lý do duy nhất khiến Brodick chịu hợp tác là do cô đã dọa sẽ đi cùng anh ta. Ý tưởng động chạm đến cô khiến anh ta ghê tởm hơn là nói về các vấn đề riêng của gia đình. Thế nhưng, cảm giác của cô thì có vấn đề gì chứ? Về mặt sung sướng của Margaret đã là sự bồi thường xứng đáng cho thái độ thù địch của Brodick rồi.

Ngôi nhà ấm cúng một cách kỳ diệu, gần như nóng rực lên. Judith cố để tâm vào câu chuyện, nhưng cảm giác kiệt sức đã biến điều đó trở thành một nhiệm vụ khó khăn. Cô nhận thấy Cameron đã cố rót thêm một ly nước nữa cho Brodick, nhưng bình nước đã cạn sạch.

Judith đẩy chiếc ghế mình đang ngồi vào phần tường cạnh lò sưởi và lấy thêm một bình nước nữa đem đến bên bàn. Cameron gạt đầu cảm ơn cô.

Judith đẩy chiếc ghế mình đang ngồi vào phần tường cạnh lò sưởi và lấy thêm một bình nước nữa đem đến bên bàn. Cameron gạt đầu cảm ơn cô.

Chúa ơi, cô mệt quá. Đám đàn ông đã lấn hết sang chỗ của cô, và dù sao lưng cô cũng đang nhức nhối đến mức không thể tiếp tục ngồi ở chỗ đó được. Cô bước về phía chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi, ngồi xuống và tựa vai vào bức tường đá lạnh ngắt. Cô nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi chỉ trong chưa đầy một phút.

Iain không thể dời mắt khỏi cô. Cô thật quá đáng yêu. Gương mặt cô trông như thiên thần vậy. Anh ngẩn nhìn cô một lúc rất, rất lâu, cho đến khi nhận ra cô đang sụm người trên ghế.

Anh gạt đầu bảo Brodick cứ tiếp tục câu chuyện, rồi bước đến đứng cạnh Judith. Anh tựa người vào tường, thư thái khoanh tay trước ngực và lắng nghe câu chuyện mà Brodick đang kể về Winslow và Isabelle. Margaret và Cameron như nuốt từng lời của anh ta. Cả hai cùng mỉm cười khi Brodick nhắc đến chuyện Isabelle vô cùng rộng lượng.

Judith mất thăng bằng. Cô hẳn sẽ ngã chúi về trước nếu Iain không giữ cô lại. Anh đẩy cô dựa vào tường trở lại, rồi kéo đầu cô về phía mình. Một bên má cô tựa vào đùi dưới của anh.

Một giờ đồng hồ trôi qua rồi Iain mới kêu gọi dừng cuộc trò chuyện. “Chúng tôi sẽ lên đường lúc bình minh, Cameron ạ. Chúng tôi vẫn còn hai ngày dài trước mắt trước khi về đến nhà.”

“Người phụ nữ của anh có thể dùng giường của chúng tôi”, Cameron gợi ý. Mới đầu giọng ông ta sang sảng, nhưng rồi khi quay lại và nhận ra Judith đang ngủ, ông ta ngay lập tức hạ giọng xuống thành tiếng thì thào.

“Cô ấy sẽ ngủ bên ngoài cùng chúng tôi”, Iain trả lời, nhẹ nhàng từ chối. “Judith sẽ không muốn ông bà phải nhường giường cho cô ấy đâu.”

Cả Margaret và Cameron đều không tranh cãi với quyết định của Lãnh chúa. Iain cúi xuống, bế Judith lên tay rồi đứng dậy.

“Cô nàng ngủ say như chết vậy”, Alex cười toe nhận xét.

“Các anh có cần thêm chăn bông không? Tối nay gió buốt lắm”, Margaret cảnh báo.

Gowrie mở cửa cho Iain. “Chúng tôi đã có mọi thứ cần thiết rồi.”

Iain bế Judith qua ngưỡng cửa, rồi đột ngột dừng lại. Anh quay người. “Cảm ơn vì bữa tối, Margaret. Đồ ăn tuyệt lắm.”

Lời khen nghe có vẻ kỳ cục với anh, nhưng Margaret trông rất hài lòng. Mặt bà đỏ lên như ngọn lửa trong lò. Cameron phản ứng như thể chính mình cũng vừa được khen ngợi. Ngực ông ta cứ ưỡn ra cho đến khi rất có nguy cơ bị vỡ tung.

Iain tiếp tục bước về phía rừng cây cạnh nhà kho. Tán lá sẽ bảo vệ họ khỏi những cơn gió và đem đến cả sự riêng tư nữa. Anh ôm Judith trong lúc Alex dựng lều cho cô, rồi quỳ xuống và đặt cô lên tấm áo choàng len mà Gowrie đã trải ra bên trong chiếc lều sọc bằng da thú.

“Tôi đã hứa tối nay cô ấy sẽ có một chiếc giường ấm áp trong nhà”, Alex nói.

Iain lắc đầu tuyên bố, “Cô ấy sẽ ở với chúng ta”.

Không ai tranh cãi với anh. Đám đàn ông quay lưng bỏ đi ngay khi Iain đắp lên người Judith chiếc áo choàng thứ hai. Cô không hề mở mắt. Lưng bàn tay anh cố ý cọ vào má cô.

“Anh sẽ phải làm gì với em đây?” Anh thì thầm.

Anh không kỳ vọng sẽ nhận được câu trả lời, và đúng là không có. Judith rúc vào dưới đồng chăn và khẽ thốt lên một tiếng rên rỉ.

Anh miễn cưỡng tách khỏi cô rồi ép mình đứng dậy và cầm một trong số đám áo choàng Alex đưa để đến gốc cây gần nhất. Anh cọ vai lên lớp vỏ cây, ngả người ngồi xuống và nhắm mắt lại.

Một âm thanh lạ lẫm đã đánh thức anh vào lúc nửa đêm. Những người còn lại cũng nghe thấy.

“Tiếng quái gì thế?” Brodick lẩm bẩm.

Judith đứng sau tất cả những huyền ảo đó. Cô đã hoàn toàn tỉnh táo và vô cùng đáng thương nữa. Cô nghĩ mình đang có nguy cơ bị đông cứng cho đến chết. Cô không thể ngừng run, hai hàm răng va vào nhau lập cập, và đó là âm thanh mà đám đàn ông đã nghe thấy.

“Tôi không định đánh thức anh, Brodick”, cô gọi với ra, giọng run rẩy theo từng lời nói. “Tôi rên lên vì quá lạnh mà thôi.”

“Cô thực sự thấy lạnh ư, cô gái?” Alex hỏi, giọng rõ ràng ngạc nhiên,

“Tôi vừa nói đấy thôi”, cô trả lời.

“Lại đây nào”, Iain ra lệnh, giọng có vẻ hơi cục cằn.

Judith trả lời nhả nhận. “Không.”

Anh mỉm cười trong bóng đêm. “Vậy thì tôi sẽ phải đến chỗ cô.”

“Anh tránh xa tôi ra, Iain Maitland”, cô ra lệnh. “Và nếu anh nghĩ đến chuyện ra lệnh cho tôi không được lạnh nữa, thì tôi báo cho anh biết luôn – chuyện đó chẳng có tác dụng đâu.”

Anh bước sang đứng trước chiếc lều. cô chỉ có thể nhìn thấy mũi ủng của anh cho đến khi anh xé bỏ tấm phủ bằng da thú. Trong chốc lát anh đã phá tan chiếc kén.

“Chuyện đó hữu ích đấy”, cô lẩm bẩm, rồi ngồi dậy để có thể trừng mắt nhìn anh.

Iain đẩy cô nằm xuống còn anh nằm duỗi người trên đất bên cạnh cô. Anh nằm nghiêng lại, để cô hưởng hơi ấm từ lưng anh.

Brodick đột nhiên xuất hiện bên kia cô. Anh ta cũng nằm duỗi ra và nghiêng về một bên, lưng quay về phía cô. Theo bản năng Judith dịch sát về phía Iain hơn, Brodick dịch theo cô cho đến khi lưng anh ta chạm vào lưng cô.

Chắc chắn lúc này cô đã đủ hơi ấm. hơi ấm tỏa ra từ hai gã chiến binh khổng lồ thật đáng sửng sốt.

Cảm giác thật kỳ diệu.

“Cô ấy như một tảng băng vậy”, Brodick nhận xét.

Judith cười vang. Tiếng cười đó khiến cả Iain và Brodick cùng mỉm cười.

“Brodick?”

“Gì thế?”

Anh ta nghe chừng lại có vẻ xấu tính. Cô không để chuyện đó làm mình bận tâm. Cuối cùng cô cũng bắt bài được anh ta, và biết lối hăm dọa om sòm đó chỉ là ra vẻ thế thôi. Phía trong cái mặt nạ cục cằn đó là một trái tim nhân hậu. “Cảm ơn anh.”

“Vì chuyện gì?”

“Vì đã dành thời gian nói chuyện về Isabelle.”

Gã chiến binh lâu bầu. Judith lại cười vang.

“Judith?”

Cô nép sát hơn vào lưng Iain trước khi trả lời anh. “Gì thế, Iain?”

“Thôi cựa quậy và ngủ đi.”

Cô cảm giác muốn nghe lời anh, và ngay lập tức ngủ thiếp đi.

Một lúc lâu sau Brodick lên tiếng trở lại. Anh ta muốn chắc chắn Judith đã ngủ rồi và sẽ không nghe thấy những gì anh ta đang nói. “Mỗi khi có cơ hội, cô ấy lại quay về phía anh.”

“Thế là sao, Brodick?”

“Giờ cô ấy đang dính sát vào lưng anh, chứ không phải tôi. Cô ấy cũng thích đi cùng anh hơn. Anh không nhận thấy vẻ mặt đáng thương của cô ấy hôm nay khi bị anh bắt đi cùng Alex sao? Trông cô ấy cực kỳ đau khổ.”

Iain mỉm cười thừa nhận, “Tôi có nhận thấy. Nhưng nếu cô ấy thích tôi hơn thật thì chỉ vì tôi là anh trai của Patrick thôi.”

“Còn cả đồng lý do nhiều hơn thế.”

Iain không đáp lại câu nói đó.

Vài phút trôi qua trước khi Brodick lại lên tiếng. “Cho tôi biết đi, Iain.”

“Cho cậu biết chuyện gì?”

“Anh có định giữ cô ấy lại hay không?”

“Và nếu không thì sao?”

“Thì tôi sẽ làm điều đó.”

5. Chương 5

Mất thêm hai ngày nữa họ mới đến lãnh thổ của người Maitland. Họ trải qua đêm cuối cùng trong một khu rừng tuyệt đẹp có tên là Glenndden Falls. Những cây bu lô, thông và sồi ở đây rất dày đặc, ngựa gần như không thể xuyên qua được con đường hẹp. Một màn sương mờ thiên về sắc trắng hơn là xám, vài nơi cao ngang thắt lưng – lững lờ trôi quanh vùng cây cỏ, tạo nên một cảm giác huyền diệu cho chốn thiên đường này.

Judith như bị mê hoặc. Cô bước vào màn sương mù cho đến khi nó bao phủ lấy cô hoàn toàn. Iain ngẩng nhìn cô. Cô quay người lại, bắt gặp anh đang nhìn mình, và thì thầm bằng một giọng chứa chan kích động rằng đây chắc chắn là nơi đẹp nhất trên trần gian.

“Đây đúng là những gì mà tôi nghĩ về thiên đường, Iain ạ”, cô nói với anh.

Anh dường như ngạc nhiên, nhìn kỹ một vòng xung quanh, và rồi, với một vẻ ngạo mạn, anh nói, “Có lẽ vậy”.

Rõ ràng người đàn ông này chưa từng dành thời gian tận hưởng vẻ đẹp xung quanh mình. Cô đã nói với anh thế đấy. Anh nhìn cô một lúc, bắt đầu từ đỉnh đầu xuống đến tận gót chân. Thế rồi anh bước tới, nhẹ nhàng chạm vào má cô, rồi nói, “Giờ nhận ra là được chứ gì?”

Cô có thể cảm giác mặt mình nóng bừng. Dĩ nhiên là anh đang nói đến cô. Anh có thực sự thấy cô xinh đẹp sao? Cô xấu hổ đến nỗi chẳng dám hỏi anh điều đó. Tuy nhiên, anh đánh lạc hướng chú ý của cô khi tuyên bố cô có thể tắm rửa tử tế.

Judith sướng run lên. Dòng nước đổ xuống dốc đá thoai thoải rất lạnh, nhưng cô sung sướng vì có cơ hội tắm rửa sạch sẽ đến mức chẳng thèm để tâm đến cái lạnh. Thậm chí cô còn gội cả đầu nữa. Cô sẽ phải bện tóc khi vẫn còn ướt, nhưng điều đó cũng không khiến cô bận tâm.

Cô muốn mình trông tươi tắn nhất khi hội ngộ với cô bạn. Judith cảm thấy hơi hồi hộp về chuyện gặp lại Frances Catherine. Đã hơn bốn năm rồi kể từ lần cuối cùng họ gặp nhau. Liệu bạn cô có nghĩ cô đã thay đổi quá nhiều không? Và nếu thế không biết cô ấy sẽ nghĩ những thay đổi ấy là tốt lên hay xấu đi?

Judith không cho phép bản thân bứt rứt quá lâu về cuộc hội ngộ. Trong thâm tâm cô biết mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Cảm giác háo hức lớn dần lên ngay khi cô gạt những lo lắng ngổ ngàng sang bên, và đến lúc họ đã ăn xong bữa tối, cô đã đang rảo bước vòng quanh đồng lửa trại.

“Các anh có biết vợ Cameron đã thức cả đêm qua để nấu đồ ăn cho chúng ta không?” Cô hỏi vu vơ. “Bà ấy gửi cho Isabelle món bánh bích quy mà cô ấy thích nhất, nhưng bà ấy cũng làm đủ đồ ăn cho chúng ta.”

Alex, Gowrie và Brodick đang ngồi quanh ngọn lửa. Iain thì tựa người vào một cây bu lô to bụi và ngắm nhìn cô. Không ai trả lời câu hỏi của cô về Margaret.

Cô không thấy nao núng. Chẳng gì có thể làm giảm sự nhiệt tình của cô lúc này. “Sao tối nay chúng ta lại đốt lửa? Trước đây chúng ta chưa từng làm thế”, cô nhận xét.

Gowrie trả lời cô. “Giờ chúng ta đã ở trên đất của người Maitland. Trước đây thì không.”

Cô thở hắt ra. “Xứ sở thần tiên này thuộc về các anh ư?”

Cả Alex và Gowrie đều mỉm cười. Brodick cau mày. “Cô thôi đi lại có được không, cô gái? Nhìn cô làm tôi chóng hết cả mặt đây này.”

Cô tặng Brodick một nụ cười khi lướt qua anh ta. “Vậy thì đừng nhìn nữa”, cô gợi ý.

Cô muốn chọc tức anh ta một chút, nhưng lại ngạc nhiên khi anh ta cười toe toét.

“Sao cô cứ đi tới đi lui thế?” Iain hỏi.

“Tôi quá háo hức về ngày mai đến mức không ngồi yên được. Lâu lắm rồi tôi chưa gặp Frances Catherine, và tôi có nhiều chuyện muốn nói với cô ấy đến mức đầu óc tôi rối tinh lên. Tôi cá đêm nay tôi không tài nào chợp mắt được đâu.”

Iain thầm cá là cô sẽ ngủ được. Và anh đã thắng, Judith ngủ say như chết ngay khi vừa nhắm mắt.

Sáng hôm sau, cô nhất định không chịu nhanh tay nhanh chân. Cô báo với đám đàn ông rằng mình sẽ chuẩn bị một cách chậm rãi, và khi quay lại chỗ cắm trại nơi Iain và những người khác đang sốt ruột chờ cô trên lưng ngựa, trông cô lộng lẫy như cảnh đẹp xung quanh. Cô mặc chiếc váy dài màu xanh da trời tươi tắn phù hợp một cách hoàn hảo với màu mắt. Mái tóc xõa ra, những lọn tóc xoăn dày bông bênh quanh vai theo từng bước chân.

Ngực Iain thất lại. Dường như anh không thể rời mắt khỏi cô. Cảm giác mất kiểm soát khiến anh hoảng sợ. Anh lắc đầu thật mạnh trước hành vi đáng xấu hổ của mình và quắc mắt với người phụ nữ đang làm anh phân tâm.

Judith bước đến bãi đất trống và dừng lại. Iain không hiểu sao lại lưỡng lự cho đến khi anh quay người và thấy ba gã chiến binh của mình đều đang chìa tay về phía cô. Ai cũng ra hiệu cho cô bước tới.

“Cô ấy sẽ đi cùng tôi.”

Giọng anh không khuyến khích bất kỳ sự phản đối nào. Cô nghĩ anh nổi giận vì sáng nay cô đã làm mất quá nhiều thời gian chuẩn bị.

Cô chậm chậm bước về phía anh. “Tôi đã báo trước là hôm nay mình sẽ cần nhiều thời gian rồi mà, thế nên anh thực sự không cần phải khó chịu.”

Anh thở dài, rồi nói, “Nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó thật chẳng ra đáng quý cô chút nào”.

Mắt cô mở lớn. “Giọng nào cơ?”

“Đòi hỏi.”

“Tôi không đòi hỏi.”

“Cô cũng không nên tranh cãi với tôi.”

Cô thậm chí còn chẳng thèm cố giấu vẻ căm giận của mình mà chống hai tay lên hông. “Iain, tôi hiểu anh là Lãnh chúa nên đã quen với việc ra lệnh cho mọi người. Tuy nhiên...”

Cô không thể nói hết câu. Iain cúi xuống, ôm ngang eo cô và nhấc cô lên đặt vào lòng mình. Cô kêu ré lên. Nhưng anh không làm cô đau. Không, chính sự nhanh nhẹn không ngờ của anh khiến cô bất ngờ.

“Cô và tôi sẽ phải thống nhất một số điều để hiểu nhau hơn”, anh tuyên bố bằng một giọng nghiêm khắc, không hề đùa cợt, rồi quay lại phía mấy chiến binh. “Đi trước đi”, anh ra lệnh. “Chúng tôi sẽ đuổi theo ngay.”

Trong lúc anh đợi người của mình rời đi, cô cố xoay người trong lòng anh để quay mặt về phía trước. Anh siết chặt quanh eo cô, một thông điệp ngầm yêu cầu cô ngồi yên tại chỗ.

Cô véo vào tay anh để anh lỏng. Iain nhìn các chiến binh của mình thúc ngựa đi, chờ cho đến khi chỉ còn lại hai người để anh có thể tự nhiên nói chuyện với cô, nhưng tay anh cũng nổi lỏng. Ngay lập tức cô không còn vịn vịn nữa.

Judith ngẩng đầu lên nhìn anh. Sáng nay anh không cạo râu. Trông anh hơi bù xù và rất, rất đàn ông.

Đột nhiên, Iain dồn toàn bộ sự chú ý vào cô. Họ nhìn vào mắt nhau một lúc rất lâu. Anh tự hỏi một khi đã về đến nhà rồi, làm thế nào anh có thể để cô một mình được đây. Còn cô tự hỏi làm thế nào anh có thể có một hình ảnh tuyệt vời, hoàn hảo như thế. Cô chuyển sang chú ý đến đôi môi của anh, và dường như không thở được. Chúa cứu giúp cô, cô thực sự muốn được hôn.

Anh muốn hôn cô. Anh hít một hơi thật sâu nhằm cố gắng kiểm soát những ý nghĩ bất trị trong đầu. “Judith, sự cuốn hút giữa hai ta chắc hẳn là vì chúng ta đã buộc phải chịu đựng sự đồng hành của nhau trong suốt hơn một tuần qua. Sự gần gũi...”

Judith phản ứng ngay lập tức với vốn từ nghèo nàn của anh. “Anh cảm thấy bị buộc phải chịu đựng việc có tôi đi cùng ư?”

Anh phớt lờ chuyện cô cắt ngang. “Khi chúng ta về đến nơi, dĩ nhiên mọi chuyện sẽ thay đổi. Sẽ có dây chuyền mệnh lệnh riêng biệt, và tất cả mọi người trong thị tộc Maitland đều phải tuân thủ những quy tắc đó.”

“Vì sao?”

“Như thế sẽ tránh được sự hỗn loạn.”

Anh chờ cô gật đầu rồi mới nói tiếp, cố gắng không nhìn xuống đôi môi ngọt ngào của cô.

“Quy tắc mà tất cả chúng tôi tuân theo... hay đúng hơn là dây chuyền mệnh lệnh, đã được bỏ qua một bên trong suốt cuộc hành trình này vì hoàn cảnh bất buộc, nhưng một khi đã đến đích, chúng ta sẽ không có được mối quan hệ tự do như thế nữa.”

Anh dừng lại lần nữa. Cô cho rằng anh đang chờ cô đồng ý. Cô gật đầu đầy trách nhiệm. Trông anh có vẻ nhẹ nhõm cho đến khi cô lên tiếng hỏi, “Tại sao lại thế?”

Anh thở dài. “Bởi vì tôi là Lãnh chúa.”

“Tôi biết anh là Lãnh chúa rồi”, cô trả lời. “Và tôi còn chắc chắn anh là một Lãnh chúa giỏi nữa. Thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu mục đích của cuộc nói chuyện này. Tôi tin mình đã nói tôi không phải là thành viên trong thị tộc của anh.”

“Và tôi chắc chắn là mình đã giải thích cô phải tuân theo luật lệ như tất cả những người khác trong lúc là khách trên đất của tôi.”

Cô vỗ lên cánh tay anh. “Anh vẫn lo tôi sẽ gây ra rắc rối, đúng không?”

Đột nhiên anh cảm thấy muốn siết cổ cô.

“Tôi thực sự sẽ cố hòa đồng với mọi người”, cô khẽ nói. “Tôi sẽ không gây ra rắc rối nào đâu.”

Anh mỉm cười. “Không chắc đâu. Ngay khi họ nhận ra cô là người Anh, tâm trí họ sẽ chống lại cô ngay.”

“Chẳng phải thật không công bằng sao?”

Anh không có tâm trạng tranh cãi với cô. “Công bằng không phải là vấn đề. Tôi chỉ đang cố chuẩn bị tinh thần cho cô. Khi mọi người vượt qua được sự ngạc nhiên ban đầu...”

“Ý anh là không ai biết rằng tôi sắp đến ư?”

“Đừng có xen ngang khi tôi đang nói”, anh ra lệnh.

Cô lại vỗ lên tay anh, giọng hạ xuống. “Tôi thật lòng xin lỗi.”

Nghe cô chẳng có vẻ gì là hối lỗi. Anh thở dài. “Patrick, Frances Catherine và những thành viên trong Hội đồng bộ lão biết là cô sắp đến. Những người khác sẽ biết khi cô đến nơi. Judith, tôi không muốn cô gặp khó khăn khi phải... điều chỉnh chính mình.”

Anh thực sự lo lắng cho cô, và cố che giấu sự quan tâm của mình dưới giọng nói cộc cằn và gương mặt cau có. “Anh là một người rất tốt bụng”, cô nói, giọng khàn đi xúc động.

Anh phản ứng như thể vừa bị cô sỉ nhục. “Quên chuyện đó đi.”

Ngay lúc này Judith kết luận rằng mình sẽ chẳng bao giờ hiểu được anh. Cô vuốt tóc ra sau vai, thở dài rồi nói, “Chính xác là anh quan tâm đến chuyện gì? Anh có nghĩ rằng họ sẽ coi tôi là kẻ thấp kém không?”

“Có thể lắm, vào lúc đầu”, anh nói. “Nhưng một khi...”

Cô lại cắt ngang anh. “Thái độ đó sẽ không làm tôi bận tâm. Trước đây tôi đã từng bị coi là thấp kém rồi. Không, chuyện đó không làm tôi bận tâm chút nào hết. Cảm xúc của tôi không dễ bị tổn thương như thế. Thế nên làm ơn đừng lo lắng cho tôi nữa.”

Anh lắc đầu nhìn cô. “Không đâu, cô sẽ bị tổn thương đấy”, anh phản đối khi nhớ lại vẻ mặt của cô lúc người của anh không lập tức ngồi cùng ăn tối với cô vào đêm đầu tiên. Anh dừng lại, cố nhớ xem mình muốn nói với cô điều gì, rồi đột nhiên gần như hét lên, “Kẻ khốn kiếp nào đã nghĩ cô thấp kém?”

“Mẹ tôi”, cô trả lời trước khi kịp suy nghĩ. “Tôi không có tâm trạng nói chuyện về gia đình”, cô gật đầu kiên quyết. “Không phải chúng ta nên lên đường rồi sao?”

“Judith, tôi chỉ cố nói nếu cô gặp rắc rối gì lớn, hãy nói với Patrick. Em trai tôi sẽ tìm tôi.”

“Sao tôi không thể nói thẳng với anh cho đơn giản? Sao tôi lại phải lôi chồng Frances Catherine vào?”

“Đây chuyện mệnh lệnh...” Cô đột nhiên mỉm cười khiến anh khựng lại. “Sao cô lại cười?”

Cô khẽ nhún vai. “Tôi thấy vui khi biết anh quan tâm đến tôi.”

“Cảm giác của tôi với cô không liên quan gì đến cuộc nói chuyện này”, anh bảo cô, giọng trở nên cực kỳ tàn nhẫn. Anh cố tình tỏ ra cộc cằn vì muốn cô hiểu tầm quan trọng của những gì anh đang nói với cô. Chết tiệt, anh đang cố bảo vệ cô khỏi bị tổn thương. Xúc cảm của phụ nữ hẳn sẽ yếu ớt đi trông thấy nếu những nhận xét của Patrick bị cho là nghiêm túc, mà anh thì không muốn Judith phải buồn phiền. Anh muốn cô có thể dàn xếp mọi thứ trong yên bình, và anh biết nếu cô không cư xử đúng mực thì những thành viên trong thị tộc sẽ khiến cuộc sống của cô trở nên khổ sở. Nhất cử nhất động của cô sẽ bị soi mói. Judith đã nói đúng. Sự căm ghét ngay từ ban đầu là không công bằng. Thật ngầy thơ khi nghĩ mọi việc theo hướng đó. Nhưng Iain là một người thực tế, và anh thừa hiểu sự công bằng không có sức nặng. Nhưng sự tồn tại thì có. Anh gần như choáng ngợp bởi nhu cầu muốn được bảo vệ cô bằng mọi cách mình biết, và nếu điều đó có nghĩa là phải đe dọa để cô hiểu được hoàn cảnh hiểm nguy của mình, thì thế có Chúa anh sẽ đe dọa.

“Tôi thực sự không bận tâm đến cái lỗi anh cau có với tôi, Iain ạ. Tôi chẳng làm sai chuyện gì cả.”

Anh nhắm mắt lại đầu hàng. Không thể đe dọa được cô. Chúa ơi, anh cảm thấy muốn cười thật to. “Nói chuyện với cô là một trải nghiệm đầy nỗ lực.”

“Vì tôi là người ngoài hay vì tôi là phụ nữ?”

“Tôi cho là cả hai”, anh trả lời. “Tôi không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện với phụ nữ.”

Mắt cô mở to đầy nghi ngờ. “Tại sao không?”

Anh nhún vai giải thích, “Không cần thiết.”

Cô không thể tin được điều anh đang nói. “Anh nói như thể đó là việc vặt vãnh không bằng.”

Anh cười toe. “Đúng thế đấy.”

Có thể anh vừa mới xúc phạm cô, nhưng cô không bận tâm. Nụ cười của anh làm câu nói đó nhẹ nhàng hơn. “Ồ nhà anh không có người phụ nữ nào để thi thoảng tâm sự ư?”

“Đó không phải là chủ đề nói chuyện lúc này”, anh phản đối.

Anh vừa định quay lại chủ đề cũ thì cô chặn anh lại. “Tôi biết, tôi biết”, cô lẩm bẩm. “Mặc dù những luật lệ của anh không nên áp dụng với tôi, nhưng tôi hứa sẽ cố hòa nhập trong lúc còn làm khách trên đất của anh. Đấy, như thế anh thấy thoải mái rồi chứ?”

“Judith, tôi sẽ không chấp nhận thái độ thiếu tôn trọng đâu.”

Giọng anh nhẹ nhàng và chẳng hề mang dấu hiệu tức giận. Anh chỉ nói ra điều đương nhiên. Cô nhã nhặn đáp lại. “Tôi sẽ không thiếu tôn trọng”, cô nói. “Ít nhất là không cố tình.”

Về thành thật của cô rất rõ ràng. Anh gật đầu hài lòng, rồi cố giải thích thêm một lần nữa vị trí của cô. “Trong khi ở trên đất của tôi, cô sẽ tuân theo các mệnh lệnh mà tôi đưa ra, bởi vì cuối cùng thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm về cô. Cô hiểu chứ?”

“Tôi hiểu anh ích kỷ đến tội lỗi”, cô trả lời. “Và vì Chúa, tôi mệt vì cuộc nói chuyện này lắm rồi.”

Anh quắc mắt như muốn nói anh chẳng thèm quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt ấy.

Anh quắc mắt như muốn nói anh chẳng thèm quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt ấy.

Cô quyết định thay đổi đề tài. “Iain, các anh không có nhiều khách lắm, đúng không?”

Cô đang suồng sã với anh chẳng? Anh không nghĩ vậy. “Rất ít người ngoài được phép vào lãnh thổ của chúng tôi”, anh thừa nhận.

“Vì sao lại thế?”

Anh không có sẵn câu trả lời. Trên thực tế, anh thậm chí cũng không biết vì sao người ngoài lại không được phép. Anh chưa bao giờ dành thời gian nghĩ đến chuyện đó. “Chỉ là từ trước đến nay mọi chuyện vẫn thế”, anh nói.

“Iain này?”

“Hử?”

“Sao anh lại hôn tôi?”

Cô đột ngột thay đổi đề tài khiến anh hoàn toàn chú ý. “Tôi mà biết thì chết ngay”, anh trả lời.

Mặt cô hơi ửng hồng. “Thế anh sẽ chết nếu được biết thêm lần nữa chứ?” Anh không hiểu cô đang đòi hỏi chuyện gì. Ánh mắt anh đã nói lên điều đó. Cô gạt cảm giác ngượng ngùng sang bên, nghĩ rằng lúc này đây có lẽ là giây phút riêng tư cuối cùng họ có với nhau, và cô có ý tận dụng cơ hội hiển nhiên này. Cô vươn tay vuốt ve gương mặt anh.

“Cô đang làm gì thế?” Anh giữ tay cô lại nhưng không đẩy cô ra.

“Chạm vào anh”, cô trả lời, cố tỏ ra thờ ơ nhưng biết rằng mình đã không làm được kỳ tích đó. Về mặt căng thẳng của anh lưu lại trong trái tim cô. “Tôi đã tò mò không biết cảm giác sờ râu của anh ra sao”, cô mỉm cười. “Và giờ tôi biết rồi.” Cô rút tay ra khỏi tay anh và thả xuống đùi. “Nhột lắm.”

Cô cảm thấy mình như một con ngốc. Iain cũng chẳng làm dịu bớt cảm giác không thoải mái đó. Trông anh giống như bị á khẩu. Thì đúng là sự liều lĩnh của cô khiến anh ngạc nhiên. Cô khẽ thở dài. Chắc anh nghĩ rằng cô chỉ là một đứa con gái trẻ trên thiếu đoan trang. Hẳn cô đã cư xử giống như vậy rồi. Có chuyện gì xảy ra với cô thế nhỉ? Thường thì cô đâu có chủ động đến thế.

Đầu ngón tay của cô vuốt ve cánh tay anh trong lúc ngẫm nghĩ về những gì mà có lẽ anh đang nghĩ về cô. Cô thậm chí còn không nhận thấy mình đang vuốt ve anh. Nhưng anh thì có. Sự đụng chạm nhẹ nhàng, mềm mại như cánh bướm khiến anh phát điên.

Cô nhìn lên cảm anh và bào chữa vòng vo. “Bình thường tôi không tò mò hay chủ động vậy đâu.”

“Sao cô biết được?”

Cô quá ngạc nhiên trước câu hỏi đó, liền ngẩng lên nhìn anh. Mắt anh thể hiện rõ vẻ thích thú. Anh đang chế giễu cô phải không?

Trông cô như thể vừa bị anh nghiền nát trái tim. “Đó là một câu hỏi nghiêm túc, Judith.” Giờ thì đến lượt ngón tay anh ve vuốt gương mặt cô. Phản ứng của cô cũng làm anh hài lòng. Cô ngả người vào tay anh, theo bản năng muốn có được nhiều hơn, như một con mèo con vắn hay tỳ vào bàn tay đang vuốt ve, mơn trớn nó.

“Tôi cứ nhớ cái cách anh đã hôn tôi, và tôi muốn anh hôn tôi lần nữa. Đó là lời thú nhận đáng xấu hổ, đúng không? Tôi đã sống rất...”

Miệng anh ngăn lời giải thích của cô lại. Nụ hôn rất nhẹ nhàng, cũng không đòi hỏi, cho đến khi cô vòng tay quanh cổ anh và trở nên hoàn toàn mềm mại và dâng hiến cho anh. Anh không thể kiểm soát bản thân được nữa. Nụ hôn trở nên mạnh mẽ, nóng bỏng, thiêu đốt. Đây kích thích một cách kỳ diệu. Cô cảm giác như thể mình đang tan chảy trong vòng tay anh. Cô yêu mùi vị của anh, yêu cảm giác lưỡi anh khiêu khích cô, yêu cái cách miệng anh di chuyển trên miệng cô hết lần này đến lần khác. Cô yêu âm thanh gầm gừ thoát ra từ cổ họng anh, và sự dịu dàng mà thô bạo trong cái cách anh ôm cô trong vòng tay.

Nhưng cô ghét cái cách anh nhìn cô khi chấm dứt nụ hôn. Chính là vẻ mặt mà anh đã đeo sau lần đầu tiên hôn cô. Iain nổi giận vì đã chạm vào cô, chắc là cả ghê tởm nữa.

Cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó, liền nhắm mắt lại và sụm người trong lòng anh. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. anh cũng vậy. Cô có thể nghe tiếng nện liên hồi bên tai. Nụ hôn đó ảnh hưởng anh, có lẽ cũng nhiều như cô vậy. Có phải đó là lý do khiến anh nổi giận? Anh không muốn bản thân mình thích chạm vào cô.

Cô thấy buồn vì khả năng đó. Cả xấu hổ nữa. Đột nhiên cô muốn tạo đôi chút khoảng cách giữa họ. Cô quay người trong vòng tay anh cho đến khi lưng cô tựa vào ngực anh, cố tránh khỏi đùi anh. Anh không để cô làm điều đó. Hai tay anh đặt lên hai bên eo cô và thô bạo kéo cô tựa sát vào mình. “Đừng cựa quậy như thế”, anh ra lệnh, giọng thô lỗ, giận dữ.

Cô nghĩ mình đã làm anh tổn thương. “Tôi xin lỗi”, cô nói, giữ ánh mắt nhìn xuống. “Lẽ ra tôi không nên đòi anh hôn tôi. Tôi sẽ không bao giờ yêu cầu điều đó nữa.”

“Thật không?”

Nghe như thể anh sắp cười vang. Sóng lưng cô dựng thẳng dậy phản ứng lại. Iain cảm giác như thể mình đang ôm một tảng băng. “Judith, cho tôi biết có chuyện gì không ổn nào”, anh ra lệnh bằng giọng thì thào cộc lốc.

Lẽ ra cô đã có thể giải thích nếu anh không cúi xuống và cọ hàm vào má cô. Một cơn rùng mình thích thú chạy xuyên qua vai cô. Chúa ơi, cô thấy ghê tởm bản thân. Sao cô không thể kiểm soát phản ứng của mình trước anh chứ?

“Trả lời tôi đi.”

“Tôi biết tương lai chúng ta ở bên nhau là không thể”, cô mở lời, giọng run rẩy. “Tôi không hoàn toàn ngu ngốc, mặc dù tôi có nhận thấy mình đang hành động như một con ngốc thực sự. Lời bào chữa duy nhất tôi có là tôi cảm thấy an toàn trước sự cuốn hút này, chính vì thế đấy.” Cô đang nói năng vô cùng lộn xộn, nhưng cũng dần nổi điên lên. Cô đang xoắn chặt hai tay vào nhau với sự kích động thực sự.

“Giải thích chính cái vì thế xem nào”, anh yêu cầu.

“Cái lý do rằng tôi là người Anh còn anh thì không phải ấy”, cô trả lời. “Giờ tôi không cảm thấy an toàn nữa.”

“Cô không cảm thấy an toàn với tôi ư?” Giọng anh nghe có vẻ kinh ngạc.

“Anh không hiểu đâu”, cô lẩm bẩm, đầu cúi xuống để anh không thấy mình ngượng ngùng. “Tôi tưởng sự cuốn hút giữa tôi và anh là an toàn bởi vì anh là Lãnh chúa còn tôi là người Anh, nhưng giờ tôi rút ra kết luận là chuyện đó thật nguy hiểm. Nếu tôi cứ mặc kệ thì anh có thể làm trái tim tôi tan nát, Iain Maitland ạ. Anh phải hứa sẽ tránh xa tôi ra. Chuyện đó là... không thể.”

Cầm anh tựa vào đỉnh đầu cô. Anh hít vào mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu của cô và cố không nghĩ đến cảm giác có cô trong vòng tay tuyệt vời thế nào. “Không phải là không thể”, anh lẩm bẩm. “Nhưng phức tạp bỏ xừ.”

Anh không nhận ra tầm quan trọng của những gì mình đang nói cho đến khi đã thực sự nói to lên thành lời. Ngay lập tức anh cân nhắc đến những hậu quả. Những vấn đề đang chồng chéo lên nhau. Anh quyết định là mình cần có thời gian và khoảng cách, tránh xa khỏi Judith, để anh có thể nghĩ thông suốt vấn đề này.

“Tôi tin sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta chỉ cần phớt lờ nhau đi”, cô gợi ý. “Khi đã đến địa phận của anh, anh sẽ quay lại với những bốn phận quan trọng của mình và tôi sẽ bận rộn với Frances Catherine. Phải, chuyện đó sẽ dễ dàng hơn theo cách đó, đúng không Iain?”

Anh không trả lời cô mà chỉ cầm lấy dây cương và thúc ngựa phi nước đại. Cánh tay anh gạt những cành cây trong lúc họ xuyên qua con đường hẹp. Anh cảm thấy cô run rẩy, và khi đã ra đến cánh đồng trên quê hương mình, anh liền lấy chiếc áo choàng từ sau yên ngựa và khoác lên người cô.

Chẳng ai nói lời nào với đối phương trong mấy tiếng đồng hồ tiếp theo. Họ cưỡi ngựa băng qua một cánh đồng nho đẹp tuyệt trần; màu vàng rực rỡ khiến người ta lóa mắt, cô phải nheo mắt lại vì vẻ đẹp tuyệt vời ở đó. Những ngôi nhà nép mình âm cúng giữa những ngọn đồi thông uy nghi bao phủ những ngọn

đồi phía xa. Hoa tươi đủ sắc màu rực rỡ trải dài trên sườn đồi, vây quanh bởi một thảm cỏ dày mang màu xanh biếc của ngọc lục bảo.

Họ băng qua chiếc cầu cong bắc ngang qua một con suối trong vắt lấp lánh, rồi bắt đầu leo lên con dốc thẳng đứng. Không khí đặc sệt hương vị mùa hè. Mùi hương của những bông hoa trộn lẫn với mùi đất trong lành.

Người Scot, cả đàn ông và đàn bà, đều ra khỏi nhà để nhìn đoàn người đi qua. Các thành viên trong thị tộc đều mặc cùng một màu áo giống nhau, áo choàng của họ giống y hệt áo của Iain, và vì lý do đó mà Judith biết cuối cùng họ đã về đến nhà.

Đột nhiên cô cảm thấy quá háo hức muốn gặp Frances Catherine đến nỗi gần như không thể ngồi yên. Cô quay lại mỉm cười với Iain. Anh nhìn thẳng về phía trước, phớt lờ cô.

“Chúng ta sẽ đi thẳng đến nhà Frances Catherine chứ?”

“Họ đang chờ ở sân trong ở trên đỉnh đồi”, Iain trả lời.

Anh thậm chí còn không thèm liếc nhìn cô trong lúc giải thích. Cô quay người lại, không định để tâm trạng khó chịu của anh phá hủy cảm giác háo hức của bản thân. Cô đang mê mẩn với vẻ đẹp thô sơ của đất trời xung quanh và không thể chờ được đến lúc kể hết với Frances Catherine.

Thế rồi cô nhìn thấy rõ pháo đài của Iain. Chúa ơi, nhìn nó thật kinh khủng. Tòa kiến trúc khổng lồ bằng đá nằm ngay trên đỉnh đồi. Cũng chẳng có bức tường nào bao xung quanh. Hẳn Iain không phải lo lắng đến chuyện kẻ thù sẽ tấn công nhà mình. Cô đoán anh sẽ có cả đồng thời gian để chuẩn bị, vì người ngoài sẽ phải trèo hết cả ngọn đồi này để lên đến đỉnh.

Một lớp sương mù màu xám lơ lửng bên trên mái của công trình khổng lồ. Tòa pháo đài vuông vắn, mang màu xám và ảm đạm như bầu trời bên trên.

Khoảnh sân trong cũng chẳng khác hơn. Ở đó có nhiều đất hơn là cỏ, và xơ xác y như cánh cửa đôi sứt sẹo dẫn vào trong pháo đài.

Judith chuyển sự chú ý vào đám đông đang tụ tập trước mặt. Đám đàn ông gật đầu với Iain, nhưng những người phụ nữ không thể hiện phản ứng nào khác ra ngoài đối với sự xuất hiện của đoàn người. Hầu hết số này đứng sau lưng những người đàn ông im lặng, ngấm nhìn, chờ đợi.

Judith đưa mắt tìm Frances Catherine. Cô thực sự không e dè chút nào cho đến khi nhìn thấy thật rõ ràng gương mặt của cô bạn.

Frances Catherine trông như sắp khóc đến nơi. Gương mặt cô nhợt nhạt như người chết. Cô rõ ràng là sợ hãi. Judith không hiểu lý do vì sao, nhưng nỗi sợ hãi của cô bạn ngay lập tức trở thành nỗi sợ hãi của chính cô.

Iain ghì cương ngựa dừng lại. Gowrie, Alex và Brodick ngay lập tức dừng lại theo. Frances Catherine bước một bước về trước. Người đàn ông đứng bên cạnh nắm lấy bàn tay cô và bắt cô đứng yên tại chỗ.

Judith chuyển sự chú ý sang Patrick Maitland. Cô hầu như không hề nghi ngờ gì về việc người đó là chồng của Frances Catherine. Trông anh ta rất giống Iain, và dù thân hình anh có vẻ mảnh khảnh hơn nhưng vẻ mặt cau có thì dữ dội y hệt Iain.

Trông anh ta có vẻ cũng lo lắng. Khi anh liếc xuống nhìn vợ, Judith nhận thấy sự quan tâm anh dành cho Frances Catherine.

Frances Catherine thì đang xoắn hai tay lại với nhau. Cô nhìn lên Judith một lúc lâu, rồi do dự bước thêm một bước nữa về phía trước. Lần này Patrick không ngăn cô lại.

Đó là một khoảnh khắc ngưng đọng kinh khủng vì cả đám đông khổng lồ đang chăm chú nhìn họ.

“Sao Frances Catherine lại hoảng sợ như thế?” Judith thì thầm hỏi Iain. Anh cúi xuống ghé sát vào tai cô và trả lời bằng câu hỏi của mình. “Thế sao cô lại hoảng sợ?”

Cô định lên tiếng phản đối lời buộc tội đó, nhưng Iain làm cô chú ý khi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi cánh tay anh. Chúa ơi, cô đã bầu chặt vào anh.

Anh siết nhẹ cô trước khi xuống ngựa, gập đầu chào Patrick, rồi quay lại và giúp Judith xuống đất.

Lúc này cô không thèm nhìn anh lấy một cái. Cô quay người và từ từ bước về phía bạn, rồi dừng lại khi chỉ còn cách Frances Catherine vài bước chân.

Cô không biết phải nói gì để xoa tan nỗi sợ hãi của Frances Catherine. Hay là nỗi sợ hãi của chính mình. Cô nhớ rằng khi còn nhỏ, mỗi khi một người khóc, người còn lại sẽ ngay lập tức khóc theo. Ký ức đó dẫn tới những ký ức khác, và đột nhiên cô biết chính xác mình muốn nói gì để chào người bạn thân thiết.

Ánh mắt của cô tập trung vào cái bụng lùm lùm của Frances Catherine. Cô bước thêm một bước nữa về trước và ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt bạn. Với một giọng thì thầm nhẹ nhàng mà cô chắc chắn là chỉ có mình Frances Catherine có thể nghe thấy, cô nói, “Mình nhớ chính xác là cả hai ta đều đã hứa tuyệt đối không uống rượu của người đàn ông nào. Nhìn cậu lúc này, Frances Catherine, mình nghĩ cậu đã thất hứa rồi.”

6. Chương 6

Frances Catherine thở hắt ra, mắt mở to kinh ngạc. Rồi cô phá lên cười và lao vào vòng tay của Judith. Cô nhớ lại mình đã chắc chắn và đáng tin cậy ra sao khi bảo Judith phụ nữ chỉ có thể mang thai nếu uống hết ly rượu của một người đàn ông.

Cô gần như nuốt chửng Judith khi họ ôm lấy nhau. Hai người phụ nữ vừa khóc vừa cười, và chẳng khác nào đã mất trí dưới cơn mắt của đám đông đang tập hợp xung quanh.

Sự căng thẳng và lo lắng buông tha đôi vai của Patrick. Anh quay lại nhìn Iain và chậm rãi gập đầu. Anh trai anh gập đầu đáp lại.

Patrick kết luận chuyến đi có rắc rối cũng đáng. Anh chấp hai tay sau lưng và chờ vợ anh nhớ lại thái độ cư xử đúng đắn của mình. Niềm vui sướng trên gương mặt của cô giải thích hết thảy cho sự vô ý đó. Và Chúa ơi, anh đã nhớ tiếng cười của cô biết bao nhiêu. Một phần trong anh muốn kéo cô gái người Anh này vào lòng và ôm cô ấy thật mãnh liệt như vợ anh đang làm, để cô ấy biết rằng anh cảm kích sự trung thành của cô ấy đến nhường nào.

Anh phải chờ thêm chừng năm phút nữa thì vợ anh nhớ ra sự có mặt của anh. Cả hai người phụ nữ cùng đồng thời lên tiếng, hỏi han và trả lời những câu hỏi của nhau. Họ đã tạo nên một cơn lốc rít niềm vui.

Iain cũng hài lòng như Patrick trước cuộc hội ngộ. Anh cũng hơi ngạc nhiên đôi chút vì cho đến tận phút giây này anh mới nhận ra rằng phụ nữ cũng có thể là những người bạn đáng tin của nhau. Sức mạnh của mối liên kết giữa Judith và Frances Catherine là độc nhất vô nhị. Điều đó khiến anh tò mò. Anh nhớ Judith đã kể với anh rằng họ trở thành bạn trước khi đủ lớn để hiểu rằng họ sinh ra là để trở thành kẻ thù, và anh càng thấy ngưỡng mộ hai người họ hơn vì vẫn tiếp tục trung thành với nhau ngay cả sau khi đã có những bài học về sự nghi ngờ và... lòng căm ghét.

Judith nhớ đến những khán giả của mình trước Frances Catherine. “Bọn mình có rất nhiều chuyện phải chia sẻ với nhau”, cô nói. “Nhưng giờ mình phải cảm ơn Iain và những người khác vì đã đưa mình đến với cậu.”

Frances Catherine nắm lấy tay bạn. “Đầu tiên, mình phải giới thiệu cậu với chồng mình đã”, cô nói, rồi quay lại mỉm cười với Patrick. “Đây là Judith.”

Nụ cười của Patrick như bản sao của Iain. “Anh đã đoán ra rồi”, anh nói với vợ. “Rất vui được gặp cô, Judith.”

Lẽ ra cô đã nhún gối chào thật tử tế nếu Frances Catherine buông tay cô ra. Thay vào đó cô mỉm cười. “Và tôi rất vui vì đã được đến đây, Patrick. Cảm ơn anh đã mời.”

Cô quay sang Iain. Anh đã nắm lấy dây cương và bắt đầu bước về phía chuồng ngựa. Cô gỡ tay ra khỏi tay Frances Catherine, hứa là sẽ quay lại ngay rồi vội vàng đuổi theo người hộ tống của mình. “Iain, làm ơn dừng lại đã”, cô kêu lên. “Tôi muốn nói lời cảm ơn.”

Anh không dừng lại, nhưng quay đầu nhìn ra sau, gạt đầu cụt lủn rồi tiếp tục bước đi. Cô cảm ơn Alex, Gowrie và Brodick khi họ đi qua cô. Họ đáp lại bằng thái độ y hệt, rất cộc lốc và xa cách.

Judith tự nhủ lẽ ra mình không nên hy vọng gì hơn. Họ đã hoàn thành nhiệm vụ và cuối cùng đã thoát khỏi cô. Cô giữ nụ cười trên môi và quay lại. Khi đi ngang qua một toán phụ nữ, cô nghe một người thì thào, “Lạy Chúa lòng thành, tôi nghĩ cô ta là người Anh, nhưng không thể thế được, đúng không?” Nếu váy áo của Judith không khiến cô bị lộ thì cô biết giọng nói chắc chắn sẽ làm điều đó.

Cô tiếp tục bước về phía Frances Catherine, nhưng mỉm cười với toán phụ nữ đang trở mắt ra nhìn mình. “Phải, tôi là người Anh.”

Miệng của một người phụ nữ trong nhóm thực sự đã trễ xuống, Judith cố kềm để không cười phá lên, vì cô cảm thấy sẽ cực kỳ khiếm nhã nếu tỏ ra thích thú trước nỗi bức bối rõ ràng của người khác.

Khi đến chỗ Frances Catherine, cô nói, “Mọi người có vẻ sững run lên khi có mình làm khách ở đây.”

Frances Catherine bật cười. Patrick phản ứng theo chiều ngược lại. Rõ ràng anh tưởng Judith đã nêu ra câu nhận xét đó một cách nghiêm túc. “Judith, tôi không nghĩ ‘sững run’ là từ thích hợp ở đây. Thực ra, tôi cá là họ...”

Anh nhìn sang vợ cầu cứu cô làm dịu bớt thực tế khắc nghiệt. Tuy nhiên Frances Catherine chẳng giúp anh được chút nào. Cô không thể thôi cười.

Judith mỉm cười với Patrick. “Liệu ‘hoảng vía’ có phải là một từ thích hợp hơn không?”

“Không”, Frances Catherine nói. “Điên tiết, ghê tởm, hay có lẽ là...”

“Đủ rồi đấy”, Patrick gầm gừ cắt ngang. Ánh lấp lánh trong mắt cho thấy anh không thực sự tức giận. “Váy là cô đã đùa với tôi khi nói rằng...”

Judith gạt đầu. “Phải, tôi đùa thôi. Tôi biết mình không được chào đón ở đây. Iain đã cảnh báo tôi rồi.”

Trước khi Patrick có thể nhận xét về câu nói đó thì một chiến binh già đã lên tiếng gọi anh. Anh cúi đầu chào Frances Catherine và Judith, rồi bước về phía đám đàn ông đang đứng gần những bậc thang dẫn lên pháo đài. Frances Catherine khoác tay Judith và bắt đầu đi xuống sườn dốc.

“Cậu sẽ ở với Patrick và mình”, cô giải thích. “Sẽ hơi chật một chút nhưng mình muốn có cậu ở bên cạnh.”

“Nhà cậu có nhiều hơn một phòng ngủ chứ?”

“Không. Patrick định sẽ làm thêm một phòng nữa sau khi em bé ra đời.”

Patrick chạy xuống sườn đồi và nhập hội cùng họ. Về mặt cau có của anh làm Judith tin rằng anh đã phải biện hộ cho sự có mặt của cô trước những chiến binh khác.

“Liệu anh có gặp khó khăn gì không, Patrick, vì đã mời tôi đến đây?”

Anh không trả lời thẳng vào câu hỏi. “Họ sẽ quen với việc có cô ở đây.”

Họ đã về đến nhà. Đó là ngôi nhà đầu tiên trên con đường mòn. Hoa tươi bao phủ đằng trước ngôi nhà, một số màu hồng, số khác màu đỏ, và tường đá được quét vôi trắng hoàn toàn nhìn sạch sẽ như mới.

Có hai ô cửa sổ hình vuông ở hai bên cửa ra vào. Bên trong cũng mời gọi như bên ngoài. Một chiếc lò sưởi bằng đá đặt ở giữa một bức tường. Một chiếc giường lớn được bao phủ bởi tấm chăn bông xinh xắn nhiều màu sắc được kê sát vào bức tường đối diện, và một chiếc bàn tròn vây quanh là sáu chiếc ghế đầu chiếm nốt phần không gian còn lại. Bồn rửa đặt gần cửa ra vào.

“Bọn mình sẽ đem vào một chiếc giường đơn trước cửa khi đêm xuống”, Frances Catherine hứa.

Patrick gạt đầu đồng tình, nhưng trông anh không được vui vẻ lắm về sự sắp xếp này. Không, anh có vẻ cam chịu thì đúng hơn.

Đó là một chủ đề nhạy cảm, nhưng cần phải được giải quyết càng sớm càng tốt. Judith bước về phía bàn và ngồi xuống. “Patrick, làm ơn đừng đi vội”, cô kêu lên khi anh dợm bước ra cửa. “Tôi muốn bàn với anh về việc sắp xếp chỗ ngủ.”

Anh quay lại, tựa người vào cánh cửa, hai tay khoanh lại ngang ngực và chờ nghe cô lên tiếng. Anh tưởng cô sẽ gợi ý rằng anh nên tìm một nơi nào đó khác để ở trong lúc cô ở đây, và Patrick đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần là vợ anh sẽ thất vọng khi anh không đồng ý với Judith. Dù vào thời điểm này anh không thể gần gũi với Frances Catherine được nữa, nhưng anh vẫn thích ôm cô suốt cả đêm, và thế có Chúa, anh sẽ không từ bỏ chuyện đó.

Trừ khi Frances Catherine lại ngược đời mắt ướt đầm lên nhìn anh lần nữa, Patrick thừa nhận. Anh sẽ từ bỏ mọi thứ chỉ để làm nỗi bức của cô dịu đi.

Judith thấy hơi dỗi trước vẻ mặt căng thẳng kinh khủng mà Patrick dành cho cô. Hóa ra bản tính chồng của Frances Catherine cũng cộc cằn giống như Iain. Dĩ nhiên, cô vẫn thích anh, và tất cả là vì cô có thể khẳng định anh rất yêu bạn cô từ cái cách anh nhìn vợ.

Cô xếp hai tay lên nhau. “Tôi thấy chuyện mình ở đây với hai người là không thích hợp. Hai người cần có sự riêng tư vào ban đêm”, cô vội thêm vào khi thấy Frances Catherine như đang muốn tranh cãi. “Làm ơn đừng thấy tự ái”, cô nói. “Nhưng mình nghĩ vợ chồng phải có thời gian riêng tư. Có nơi nào gần đây mà mình có thể ở được không?”

Frances Catherine kịch liệt lắc đầu khi Patrick lên tiếng. “Ngôi nhà thứ hai trên đường đi xuống đang trống không. Nơi đó nhỏ hơn nhà của chúng tôi, nhưng tôi chắc chắn nó sẽ phù hợp.”

“Patrick, em muốn cô ấy ở với chúng ta.”

“Judith vừa mới nói là cô ấy không muốn, em yêu. Hãy để cô ấy làm theo ý mình.”

Judith thấy lúng túng. “Không phải là tôi không muốn ở đây...”

“Đấy, anh thấy chưa? Cô ấy thực sự muốn...”

“Frances Catherine, mình sẽ thắng cuộc tranh luận này”, Judith vừa tuyên bố, vừa gật đầu chắc chắn với bạn.

“Vì sao?”

“Vì đây là lượt của mình”, cô giải thích. “Cậu có thể thắng trong lần tranh luận tiếp theo.”

“Chúa ơi, cậu thật bướng bỉnh. Thôi được. Cậu có thể ở trong nhà của Elmont. Mình sẽ giúp cậu sửa soạn nơi đó thật thoải mái.”

“Em không làm gì cả”, Patrick phản đối. “Em sẽ nghỉ ngơi, vợ ạ. Anh sẽ lo chuyện ăn ở của bạn em.”

Lúc này Patrick trông vui vẻ hơn nhiều. Judith đoán anh nhẹ cả người vì cô sẽ ngủ ở nơi khác. Anh thậm chí còn cười với cô. Cô cười đáp lại. “Hắn Elmont không còn sống ở đó nữa nên tôi sẽ không cảm thấy phiền đâu.”

“Ông ấy chết rồi”, Patrick nói với cô. “Ông ấy sẽ không phiền chút nào.”

Frances Catherine lắc đầu nhìn chồng. Anh nháy mắt với cô, rồi rời khỏi nhà. “Chồng mình không định nói một cách tàn nhẫn thế đâu, nhưng khi Elmont chết thì ông ấy đã già lắm rồi, và ông ấy ra đi thanh thản. Patrick chỉ đùa đôi chút thôi. Mình nghĩ anh ấy bắt chước cậu đấy, Judith.”

“Cậu yêu anh ấy rất nhiều, đúng không Frances Catherine?”

“Ồ, đúng thế”, Frances Catherine trả lời. Cô ngồi xuống bàn và dành cả tiếng đồng hồ nói về chồng mình. Cô kể với Judith họ gặp nhau thế nào, anh đã liên tục theo đuổi cô ra sao, và kết thúc bằng việc nhắc đến hàng trăm phẩm chất đặc biệt của anh.

Thứ duy nhất người đàn ông đó không thể làm được là đi trên mặt nước... chưa thể mà thôi. Judith nhận xét như vậy khi bạn cô dừng lại để thở.

Frances Catherine cười vang. “Mình thật vui vì có cậu ở đây.”

“Cậu không thấy tổn thương vì mình muốn ngủ ở chỗ khác chứ?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Hơn nữa, cậu sẽ ở đủ gần để có thể nghe thấy tiếng mình hét nếu cần. Mình cẩn thận để không cho Patrick ra rìa. Chồng mình rất dễ bị tổn thương nếu anh ấy nghĩ mình thiếu quan tâm đến anh ấy.”

Judith cố gắng không phá ra cười. Patrick là người đàn ông khổng lồ thô kệch. Cái ý nghĩ anh có thể bị tổn thương buồn cười khủng khiếp, và ngọt ngào vô cùng.

“Anh ấy trông giống anh trai lắm.”

“Có lẽ chỉ hơi giống thôi”, Frances Catherine đồng ý. “Nhưng Patrick đẹp trai hơn nhiều.”

Quan điểm của Judith là hoàn toàn ngược lại. Iain trông ưa nhìn hơn Patrick nhiều. Cô kết luận tình yêu thực sự đã tô hồng lý trí của người ta.

“Patrick dịu dàng và đáng yêu không thể tin được.”

“Iain cũng thế”, Judith lên tiếng trước khi kịp ngăn mình lại.

Frances Catherine ngay lập tức bám lấy câu nói đó. “Làm thế nào cậu biết Iain có đáng yêu hay không?”

“Anh ấy đã hôn mình.” Judith thì thầm thú nhận, cảm thấy mặt đỏ bừng lên, và ngay lập tức cụp mắt xuống. “Hai lần.”

Frances Catherine choáng váng. “Trong hai lần đó... cậu có hôn lại anh ấy không?”

“Có.”

“Mình hiểu rồi.”

Judith lắc đầu. “Không, cậu không hiểu đâu”, cô cự lại. “Bọn mình bị cuốn hút nhau. Mình không biết chắc vì sao, nhưng điều đó thực sự không quan trọng. Giờ sự cuốn hút đó đã hết rồi. Thật đấy”, cô thêm vào khi thấy phản ứng của cô bạn.

Frances Catherine không tin. Cô lắc đầu. “Mình biết vì sao anh ấy bị cậu cuốn hút.”

“Vì sao?”

Frances Catherine đảo tròn mắt. “Thề có Chúa, cậu không có chút kiêu hãnh nào trong người cả. Cậu không bao giờ tự nhìn mình trong gương sao? Cậu rất đẹp, Judith ạ”, cô dừng lại thở dài rất kịch. “Không có ai từng nói với cậu điều đó sao?”

“Không đúng”, Judith phản đối. “Bác Millicent và bác Herbert khen ngợi mình suốt. Để mình biết họ yêu thương mình nhiều đến nhường nào.”

“Phải”, Frances Catherine đồng ý. “Nhưng người cậu muốn nhận được sự chấp thuận nhất lại quay lưng với cậu.”

“Đừng bắt đầu như thế, Frances Catherine”, Judith cảnh cáo. “Mẹ mình còn làm gì khác được nữa đây.”

Frances Catherine khịt mũi. “Thế đêm nào Tekel cũng vẫn say xỉn ầm ĩ à?”

Judith gật đầu. “Giờ ông ấy còn uống suốt ngày nữa.”

“Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu không được bác Millicent và bác Herbert bảo vệ trong lúc cậu còn nhỏ và dễ tổn thương như thế? Vào thời điểm sắp sửa sinh con, mình lại nghĩ về những chuyện như thế.”

Judith không biết nói sao trước lời nhận xét đó. Sự im lặng của cô cho Frances Catherine biết cần phải đi.

“Cậu có gặp khó khăn gì lúc ra đi không?” Frances Catherine hỏi. “Mình lo lắm vì biết là rất có khả năng cậu đang ở chỗ bác Tekel. Cứ cách sáu tháng là cậu phải ở với ông ấy, và mình thì không thể nhớ chính xác khi nào cậu sẽ quay lại. Mình đã rất lẩn tránh vì chuyện đó.”

“Mình đang ở với bác Tekel thật, nhưng không gặp vấn đề lúc ra đi”, Judith trả lời. “Mẹ đến Luận Đôn để vào cung điện của nhà vua rồi.”

“Thế còn bác Tekel?”

“Ông ấy say khướt khi mình nói về đích đến của mình. Mình không chắc là đến sáng hôm sau ông ấy còn nhớ được không. Nếu cần bác Millicent và bác Herbert sẽ kể lại với ông ấy.”

Judith không muốn nói về gia đình mình thêm nữa. Đôi mắt Frances Catherine có vẻ đượm buồn, và cô quyết tâm phải tìm ra lý do.

“Cậu cảm thấy ổn không? Đứa bé sẽ ra đời lúc nào?”

“Mình cảm thấy béo ị”, Frances Catherine trả lời. “Và mình đoán còn khoảng tám hay chín tuần nữa là đến lúc rồi.”

Judith nắm lấy tay bạn. “Cho mình biết chuyện gì không ổn nào.”

Cô không cần phải giải thích yêu cầu của mình. Bạn cô hiểu những gì cô đang nói.

“Nếu không phải vì Patrick, mình sẽ rất ghét sống ở nơi này.”

Về dữ dội trong giọng nói Frances Catherine cho Judith biết bạn cô không hề phóng đại nỗi khổ sở của mình. “Cậu nhớ cha và các anh à?”

“Ồ phải”, Frances Catherine trả lời. “Luôn là thế.”

“Vậy hãy bảo Patrick đón họ đến đây chơi một thời gian dài.”

Frances Catherine lắc đầu. “Mình không thể đòi hỏi thêm điều gì nữa”, cô thì thầm. “Bọn mình đã phải ra trước Hội đồng bỏ láo để được chấp thuận việc cậu đến đây đây.”

Trước sự thúc giục của Judith, Frances Catherine giải thích toàn bộ quyền lực của Hội đồng. Cô kể Iain can thiệp ra sao khi những người đứng đầu đã sẵn sàng từ chối lời đề nghị của cô, và cô đã hoảng sợ như thế nào trong suốt buổi chất vấn đó.

“Mình không hiểu sao cậu phải thông qua Hội đồng để có được sự chấp thuận”, Judith thắc mắc. “Mặc dù mình là người Anh, mình vẫn không thấy cần thiết phải được họ chấp thuận.”

“Hầu hết những người Maitland đều có lý do chính đáng để ghét người Anh”, Frances Catherine giải thích. “Họ đã mất gia đình và bạn bè trong những cuộc chiến chống lại người Anh. Họ cũng rất ghét vua John của các cậu.”

Judith nhún vai. “Sự thật là hầu hết giới quý tộc ở Anh đều không thích nhà vua”, cô chống lại thôi thúc muốn làm dấu thánh để không bị thiêu trong lửa địa ngục vì đã phỉ báng đức vua của mình. “Ông ta chỉ biết hưởng thụ và đã gây ra vài sai lầm tồi tệ, ít nhất đó là những gì bác Herbert kể với mình.”

“Cậu có biết chuyện nhà vua của các cậu đã cam kết sẽ cưới một người Scot và sau đó đổi ý không?”

“Mình chưa từng nghe chuyện đó, nhưng mình cũng chẳng ngạc nhiên. Frances Catherine này, ý cậu là gì khi nói cậu không thể yêu cầu Patrick thêm điều gì nữa? Sao anh ấy lại không thể đón cha cậu đến đây?”

“Người Maitland không thích người ngoài”, Frances Catherine trả lời. “Họ cũng không thích mình.”

Frances Catherine như một đứa trẻ khi thốt lên điều đó. Judith nghĩ có lẽ tình trạng bầu bí của cô bạn chính là lý do khiến cô ấy bị xáo trộn cảm xúc. “Mình lại chắc chắn là mọi người đều quý cậu.”

“Mình không tự tưởng tượng ra điều đó đâu”, Frances Catherine cãi lại. “Toán phụ nữ nghĩ là mình hư hỏng và quen làm mọi việc theo ý của bản thân.”

“Làm sao cậu biết điều đó?”

“Một bà đỡ đã nói với mình như thế.” Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má Frances Catherine. Cô dùng mu bàn tay chùi đi. “Trong lòng mình thấy rất sợ. Mình cũng sợ cho cả cậu nữa. Mình biết là mình thật ích kỷ khi yêu cầu cậu đến đây.”

“Từ nhiều năm trước mình đã hứa với cậu là sẽ đến”, Judith nhắc nhở cô bạn. “Mình sẽ thấy tổn thương nếu cậu không cho người đi gọi mình. Đừng nói những chuyện ngớ ngẩn như thế.”

“Nhưng lời hứa mà mình bắt cậu hứa... đó là trước khi mình biết mình sẽ sống ở đây”, Frances Catherine lấp bắp. “Những người ở đây rất... lạnh lùng. Mình lo là họ sẽ xúc phạm cậu.”

Judith mỉm cười. Frances Catherine vẫn vô cùng quan tâm đến tâm tư của cô như ngày nào. “Frances Catherine, cậu luôn cảm thấy vậy hay cậu chỉ bắt đầu ghét nơi đây sau khi phát hiện bản thân đang mang thai?”

Frances Catherine phải cân nhắc một lúc lâu trước câu hỏi đó. “Lúc đầu mình thấy hạnh phúc, nhưng rồi mình sớm nhận ra mình không phù hợp ở đây. Mình cảm thấy lạc lõng. Đến giờ mình đã lấy chồng hơn ba năm rồi thế mà họ vẫn chưa coi mình là một người Maitland.”

“Vì sao?”

“Có thể vì mình được nuôi dạy ở biên giới”, cô trả lời. “Ít nhất đó có thể là một phần lý do. Lẽ ra Patrick phải lấy một người khác. Anh ấy chưa ngỏ lời với cô ta, nhưng mọi người cứ nghĩ là anh ấy sẽ làm thế. Thế rồi anh ấy gặp mình.”

“Cậu đã tâm sự với Patrick về nỗi phiền muộn của cậu chưa?”

“Mình có đề cập đến chuyện đó vài lần”, cô nói. “Nỗi phiền muộn của mình thật khó xử lý. Chồng mình không thể bắt đám phụ nữ ở đây quý mình được. Mình không muốn chết ở đây. Mình ước gì Patrick sẽ đưa mình về với cha trước khi mình sinh con và ở đó với mình cho đến khi kết thúc.”

“Cậu sẽ không chết”, Judith gần như hét lên phản đối. “Sau tất cả những rắc rối và nhục nhã mà mình đã phải trải qua, tốt hơn hết là cậu không nên chết.”

Frances Catherine cảm thấy được an ủi bởi giọng nói giận dữ của cô bạn. “Kể cho mình nghe những rắc rối mà cậu đã trải qua đi”, cô yêu cầu bằng giọng đầy hăng hái.

“Mình đã nói chuyện với ít nhất là năm mươi bà đỡ trong suốt hai năm vừa rồi, và mình thề là mình nhớ như in từng lời mà họ đã nói với mình. Dĩ nhiên là bác Millicent cũng quyết tâm như mình, bác đã cho người hầu lùng sục khắp làng quê để tìm những bà đỡ đó. Mình không biết sẽ phải làm gì nếu không được bác giúp đỡ.”

“Bác Millicent là một người rất đáng mến.”

“Phải”, Judith đồng ý. “Dĩ nhiên là bác cũng gửi tình yêu thương của bác đến cậu.”

Frances Catherine gật đầu. “Cho mình biết là cậu đã học được những gì từ những bà đỡ đó đi.”

“Tuyệt đối thành thật với cậu nhé, ban đầu khi nghe rất nhiều ý kiến trái ngược nhau, mình gần như mất trí nhớ. Một người nói với mình căn phòng phải nóng như lò luyện ngục trong suốt thời gian lâm bồn, và một người khác lại cương quyết khuyên điều hoàn toàn ngược lại. Ai da, thật là điên đầu Frances Catherine à. Thế rồi một phép màu đã xuất hiện. Một buổi sáng nọ có một bà đỡ tên là Maude rảo bước vào pháo đài, cư xử như thể bà ấy là chủ nhân ở đó. Bà ấy già rồi, trông rất là yếu ớt, lưng gập xuống và hai bàn tay xương xẩu. Bà ấy rất xấu xí, thật thế. Mình phải thừa nhận là ngay lúc đó mình đã đánh giá thấp về kiến thức của bà ấy. Sau đó mình nhanh chóng nhận ra kết luận đó thật ngu ngốc làm sao. Frances Catherine à, bà ấy là người phụ nữ đáng mến nhất trên đời. Bà ấy cũng đầy hiểu biết, và nói hầu hết các quan điểm của bà ấy chỉ dựa trên khả năng phán đoán đơn thuần. Bà ấy đã làm bà đỡ rất nhiều năm rồi, nhưng các phương pháp của bà ấy thực sự khá tân tiến. Bà ấy cập nhật tất cả các thay đổi và bảo luôn có hứng thú nghe về những kỹ thuật mới nhất. Bà ấy là một bà đỡ tận tụy. Nếu bà ấy không quá già và yếu ớt như thế, mình sẽ cầu xin bà ấy đến đây cùng mình. Chuyển đi sẽ quá sức chịu đựng của bà ấy.”

“Hội phụ nữ ở đây sẽ chẳng bao giờ cho phép bà ấy can thiệp đâu”, Frances Catherine nói. “Cậu không biết đâu, Judith.”

“Vậy hãy giúp mình hiểu đi. Cậu đã nói chuyện với các bà đỡ ở đây về nỗi sợ của bản thân chưa?”

“Lạy Chúa, chưa”, Frances Catherine vội trả lời. “Nếu mình nói với bà ta là mình sợ hãi, bà ta sẽ chỉ làm cho chuyện tồi tệ hơn mà thôi. Tên bà ta là Agnes, và mình không muốn bà ta ở gần mình lúc trở dạ. Bà ta và một phụ nữ nữa tên Helen là hai bà đỡ duy nhất ở đây. Cả hai bọn họ đều vô cùng cao ngạo. Con gái của Agnes, Cecilia, được cho là sẽ lấy Iain một khi anh ấy bắt đầu đi hỏi vợ, và mình nghĩ đó là lý do để Agnes lúc nào cũng héch mui lên trời. Bà ta nghĩ mình sẽ trở thành mẹ vợ của Lãnh chúa.”

Frances Catherine vội trả lời. “Nếu mình nói với bà ta là mình sợ hãi, bà ta sẽ chỉ làm cho chuyện tồi tệ hơn mà thôi. Tên bà ta là Agnes, và mình không muốn bà ta ở gần mình lúc trở dạ. Bà ta và một phụ nữ nữa tên Helen là hai bà đỡ duy nhất ở đây. Cả hai bọn họ đều vô cùng cao ngạo. Con gái của Agnes, Cecilia, được cho là sẽ lấy Iain một khi anh ấy bắt đầu đi hỏi vợ, và mình nghĩ đó là lý do để Agnes lúc nào cũng héch mui lên trời. Bà ta nghĩ mình sẽ trở thành mẹ vợ của Lãnh chúa.”

Trái tim của Judith như thể trôi tuột xuống đáy dạ dày. Cô vội đưa mắt nhìn lên mặt bàn để Frances Catherine không nhận ra mẩu tin đó khiến cô thất vọng như thế nào.”

Frances Catherine không nhận ra. Cô tiếp tục theo mạch kể chuyện của mình. “Chẳng ai chắc chắn về cuộc hôn nhân đó ngoài Agnes, và Patrick không tin Iain có ý định dù chỉ một chút với việc hỏi cưới Cecilia.”

“Vậy tại sao Agnes lại tin là anh ấy sẽ làm thế?”

“Con gái bà ta rất đẹp. Thành thật mà nói có lẽ cô ta là cô gái đẹp nhất thị tộc. Đó là một lý do vớ vẩn, nhưng Agnes nghĩ cuối cùng Iain muốn lấy con gái bà ta vì cô ta vô cùng cuốn hút. Cecilia thì dần dạn và chẳng thể suy nghĩ lâu hơn một con bọ chết.”

Judith lắc đầu. “Thật xấu hổ khi cậu lại nói những điều xấu xa như thế về cô gái này.” Cô cố biểu lộ đúng với những gì mình vừa nói, nhưng rồi lại hủy hoại hoàn toàn nỗ lực đó khi phá lên cười ngặt nghẽo. “Một con bọ chết ư, Frances Catherine?”

Bạn cô gật đầu, rồi cũng bắt đầu bò lăn ra cười. “Ồi Judith, mình thật vui sướng vì cậu đã đến đây.”

“Mình cũng rất vui vì đã đến đây.”

“Bọn mình rồi sẽ làm gì?”

Tâm trạng của Frances Catherine thay đổi quá nhanh khiến Judith khá kinh ngạc. Cô ấy vừa mới cười lăn ra một giây trước và giờ đã lại như thể sắp khóc đến nơi.

Maude đã nói với Judith rằng những người mẹ sắp sinh con rất dễ bộc phát cảm xúc. Bà cũng nói đầu óc bình tĩnh, thanh thản là rất cần thiết để chuyện sinh nở diễn ra suôn sẻ. Cứ khi nào người mẹ trở nên lo lắng thì phải dỗ dành cô ta càng nhiều càng tốt.

Lúc này Judith làm theo phương pháp đó. Cô vỗ lên tay Frances Catherine và mỉm cười với bạn, cố gắng hành động một cách tự tin. “Làm gì mới được nào? Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, Frances Catherine.”

“Agnes sẽ không để cậu giúp đỡ mình khi mình bắt đầu trở dạ. Còn mình sẽ không để mụ già kinh tởm đó đến gần. Vậy chúng ta sẽ phải làm gì đây?”

“Cậu đã nhắc đến một bà đỡ khác tên là Helen phải không? Người đó thế nào?”

“Agnes dạy chị ta mọi thứ”, Frances Catherine trả lời. “Mình cũng không nghĩ là mình muốn chị ta đến gần.”

“Phải có thêm bà đỡ nào ở đây chứ”, Judith nói. “Từ số lượng các ngôi nhà và đám đông mình đã thấy khi đến đây, mình đoán phải có gần năm trăm cư dân.”

“Mình đoán gấp đôi con số đó”, Frances Catherine ước lượng. “Cậu chưa thấy toàn bộ những ngôi nhà ở sườn đồi phía sau. Người ta chỉ đếm số lượng chiến binh, và ít nhất cũng khoảng hơn sáu trăm người.”

“Vậy phải có những bà đỡ khác ở đây nữa chứ”, Judith nhắc lại.

Frances Catherine lắc đầu. “Agnes kiểm soát tất cả”, cô giải thích. “Và vì mình là em dâu của Lãnh chúa nên bà ta cứ khẳng khái sẽ đỡ đứa bé. Nếu còn những bà đỡ khác ở đây thì họ cũng giữ im lặng. Họ sẽ không muốn làm Agnes nổi giận đâu.”

“Mình hiểu rồi.”

Đột nhiên Judith thấy buồn nôn. Nỗi sợ hãi bắt đầu thắt chặt bên trong cô. Lạy Chúa, cô không có đủ khả năng để lãnh trách nhiệm này một mình. Phải, cô đã tập hợp thông tin về các phương pháp sinh đẻ mới nhất, nhưng cô chưa bao giờ được phép chứng kiến một ca đỡ đẻ thực sự, và cô cảm thấy mình hoàn toàn không đủ khả năng để đảm nhiệm ca sinh nở của Frances Catherine.

Tại sao chẳng có thứ gì dễ dàng bao giờ cả? Judith đã hình dung mình sẽ lau trán cho cô bạn trong suốt những cơn đau, cả nắm tay cô ấy nữa, và thi thoảng thì thầm “Nào, nào”, trong khi một bà đỡ đầy kinh nghiệm lo những phần việc cấp thiết hơn,

Nước mắt lại bắt đầu tuôn xuống má Frances Catherine. Judith khẽ thở dài. “Chỉ có một điều chắc chắn”, cô tuyên bố. “Cậu sẽ sinh đứa trẻ này. Mình ở đây là để giúp cậu, và chắc chắn khi có hai đứa mình, rồi bọn mình sẽ giải quyết hết các rắc rối dù chúng có vẻ bất khả thi đến đâu đi chăng nữa.”

Giọng nói đương nhiên của Judith đã giúp Frances Catherine dịu lại. “Đúng vậy”, cô đồng ý.

“Liệu có thắng được Agnes không hay chúng ta sẽ phải đầu hàng?”

“Chúng ta đầu hàng thôi”, Frances Catherine trả lời. “Bà ta sẽ không thay đổi đâu. Bà ta rất nhẫn tâm, Judith ạ. Bất cứ khi nào có cơ hội, bà ta đều đưa ra những nhận xét kinh khủng về cơn đau mình sẽ phải chịu đựng. Bà ta cũng thích kể những câu chuyện về những ca đẻ khó khác nữa.”

“Cậu không được nghe bà ta nói”, Judith nói, giọng run lên vì giận dữ. Cô chưa từng nghe thấy điều gì kinh khủng như thế. Agnes nghe có vẻ rất nhẫn tâm. Judith lắc đầu trong lúc nghĩ về tình trạng ảm đạm này.

“Mình biết cậu sẽ làm gì.” Frances Catherine thì thầm. “Cậu sẽ cố gắng hiểu Agnes, đúng không? Một khi cậu nghĩ ra được nguyên do thái độ của bà ta, cậu sẽ quyết tâm thay đổi điều đó. Với mình không thành vấn đề”, cô thêm vào. “Mình chẳng quan tâm liệu bà ta có biến thành thiên thần hay không. Bà ta sẽ không đến gần mình.”

“Không, mình sẽ không cố hiểu bà ta. Mình đã biết vì sao bà ta lại hành động theo kiểu đó. Bà ta theo đuổi quyền lực, Frances Catherine ạ. Bà ta sử dụng nỗi sợ hãi và yếu đuối của phụ nữ để đạt được những gì mình muốn. Bà ta nuôi dưỡng bản thân bằng sự yếu đuối của người khác. Maude đã kể về những người như bà ta. Mà mình cũng chẳng thể làm gì để thay đổi thái độ của con người đó. Cậu đừng lo. Mình sẽ không để bà ta đến gần cậu. Mình hứa.”

Frances Catherine gật đầu. “Mình không còn cảm thấy quá đơn độc nữa”, cô thú nhận. “Mỗi khi cố nói chuyện với Patrick về chuyện sinh nở, anh ấy trở nên rất lo lắng. Anh ấy lo cho mình, và cuối cùng mình luôn phải an ủi anh ấy.”

“Anh ấy yêu cậu”, Judith nói. “Đó là lý do anh ấy lo lắng.”

“Mình không hình dung được vì sao anh ấy yêu mình. Gần đây mình trở nên rất khó chịu. Mình cứ khóc suốt.”

“Chuyện đó chẳng có gì sai cả.”

Frances Catherine mỉm cười. Judith luôn sống chết vì cô. Cô cảm thấy vô cùng may mắn vì có được một người bạn như thế. “Mình đã nói quá đủ về các vấn đề của mình rồi. Giờ mình muốn nói đến chuyện của cậu. cậu có định thử tìm cách gặp cha trong khi ở đây không?”

Judith nhún vai. “Chuyện có hơi phức tạp hơn rồi. Thứ nhất mình hề để ý vùng Cao nguyên này rộng lớn ra sao”, cô nói. “Và thứ hai, mình nghe nói người Maclean có thù hận với người Maitland.”

“Sao cậu biết được chuyện đó?”

Judith kể về cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ của Isabelle. Frances Catherine cau mày khi cô kể xong. “Những gì bà ấy nói là sự thật. Người Maclean là kẻ thù.”

“Cha mình có thể đã chết.”

“Ông ấy chưa chết.”

“Làm sao cậu biết?”

“Mình bảo Patrick kể cho mình nghe Lãnh chúa Maclean trông như thế nào, dĩ nhiên chỉ giả vờ, tò mò thôi, và anh ấy bảo ông ta là một ông già đã lãnh đạo thị tộc của mình rất nhiều năm rồi.”

“Anh ấy còn kể gì với cậu nữa?”

“Không có gì nữa”, Frances Catherine nói. “Mình không muốn giục anh ấy. Nếu mình hỏi quá nhiều anh ấy sẽ thắc mắc sao mình hứng thú với người Maclean đến thế. Mình đã hứa sẽ không bao giờ kể với ai về cha cậu, và vì lời hứa ấy có trước khi kết hôn với Patrick nên mình không thể kể cho anh ấy biết được. Hơn nữa, anh ấy sẽ lên cơn đau tim mất. Judith à, không được cho ai biết chuyện này một khi cậu còn ở đây. Chuyện đó sẽ gây nguy hiểm cho cậu.”

“Iain sẽ bảo vệ mình.”

“Anh ấy không biết về chuyện Maclean”, Frances Catherine cự lại. “Mình không rõ anh ấy sẽ làm gì nếu phát hiện.”

“Mình nghĩ anh ấy sẽ vẫn bảo vệ mình.”

“Chúa ơi, nghe cậu rất chắc chắn.”

Judith mỉm cười. “Mình chắc chắn.” Cô nói. “Nhưng chuyện đó không thành vấn đề đúng không? Iain sẽ không bao giờ phát hiện. Mình thậm chí còn không chắc là có muốn gặp cha hay không nữa. Nhưng mình đã hy vọng sẽ nhìn thấy cha từ xa.”

“Nếu cậu thực hiện được điều đó thì sao?”

“Trí tò mò của mình sẽ được thỏa mãn.”

“Cậu nên nói chuyện với ông ấy”, Frances Catherine khẳng định. “Cậu đâu có biết ông ấy đã đuổi mẹ cậu đi hay không. Cậu cần tìm ra sự thật. Sau tất cả những dối trá đã nhận được, chắc chắn cậu không thể tin tưởng câu chuyện của mẹ cậu được.”

“Mình biết chắc một điều là ông ấy chưa bao giờ đến Anh để tìm mẹ con mình”, Judith tranh luận, bắt giắc đưa tay lên ngực. Chiếc nhẫn của cha cô nằm giữa hai bầu ngực, gắn với sợi dây chuyền vàng giấu bên trong chiếc váy dài. Lẽ ra cô nên để chiếc nhẫn ở nhà, nhưng cô không thể làm như thế. Cô cũng không hiểu vì sao. Chúa ơi, thật rắc rối quá đi.

Cô thả tay xuống mặt bàn. “Hứa với mình nếu cơ hội thích hợp không đến thì cậu sẽ không nhắc tới chuyện này nữa. Được không?”

Frances Catherine đồng ý chỉ để xoa dịu bạn. Cô có thể biết chắc cuộc nói chuyện này làm Judith đau khổ. Cô quyết định thay đổi đề tài, và bắt đầu hồi tưởng lại vài cuộc phiêu lưu mà họ đã trải qua ở các lễ hội mùa hè.

Chẳng mấy chốc, hai người phụ nữ trẻ lại cười phá lên.

Từ bên ngoài Patrick có thể nghe thấy tiếng vợ mình cười. Anh mỉm cười. Người bạn của cô thật sự có ích. Brodick bước bên cạnh Patrick. Anh ta cũng mỉm cười. “Frances Catherine rất vui khi có Judith ở đây”, anh ta nhận xét.

“Phải, cô ấy rất vui”, Patrick trả lời.

Nụ cười vẫn còn trên môi khi anh bước vào trong nhà. Lần này vợ anh đã nhớ đến thái độ đúng mực kịp lúc. Cô ngay lập tức đứng dậy và bước về phía chồng. Judith cũng đứng dậy. Cô xếp hai tay lại và lên tiếng chào hai người chiến binh.

Brodick vác ba túi hành lý của cô vào trong, còn Patrick mang hai túi. Hai người họ quăng các túi lên giường. “Chính xác là cô định ở lại bao lâu, cô gái?” Patrick hỏi.

Anh có vẻ lo lắng. Judith không thể kìm được mình trên anh. “Chỉ một hoặc hai năm thôi”, cô trả lời. Anh cố gắng để mặt không tái nhợt. Cô liền cười vang bảo anh. “Tôi chỉ đùa thôi.”

“Brodick, anh phải ở lại dùng bữa tối với chúng tôi”, Frances Catherine nói. “Judith, đừng đùa với Patrick nữa. Cậu làm anh ấy mặt cắt không còn giọt máu nào rồi kìa.”

Cả hai người phụ nữ đều cho rằng chuyện này vô cùng buồn cười. Họ vẫn còn cười khi Alex và Gowrie xuất hiện trên ngưỡng cửa ra vào. Hai gã chiến binh có vẻ hơi bẽn lẽn. Frances Catherine ngay lập tức mời luôn họ ở lại dùng bữa tối.

Patrick có vẻ ngạc nhiên vì có khách đến thăm. Còn Judith giúp bạn chuẩn bị cho bữa ăn. Frances Catherine đã nấu một nồi thịt cừu hầm và nướng những khoanh bánh mì đen dày cộp.

Đám đàn ông tập trung quanh bàn ăn. Judith và Frances Catherine phục vụ họ trước khi chen vào ngồi cạnh Patrick.

Cả Judith lẫn Frances Catherine đều không hào hứng ăn uống lắm. Họ nói chuyện với nhau suốt bữa ăn. Patrick phát hiện Alex ngắm nhìn Judith nhiều hơn là ăn uống, và khi anh thấy Gowrie cũng không đụng đến thức ăn thì lý do về cuộc thăm viếng bất ngờ của họ đã trở nên vô cùng rõ ràng.

Cả hai đều mê tít Judith. Patrick phải kiềm chế bản thân để không cười phá lên. Hai người phụ nữ thì chẳng để ý gì đến đám đàn ông. Họ cáo lỗi, rời khỏi bàn ăn và cùng nhau qua bên giường. Judith tặng cho bạn tất cả những món quà mà cô đã làm, rồi đổ mặt sung sướng trước sự hân hoan của Frances Catherine. Tất cả quà cáp đều dành cho em bé, nhưng Judith cũng may cho bạn mình một chiếc váy ngủ màu trắng xinh xắn thêu những bông hồng xanh và hồng dọc theo viền cổ. Cô đã phải mất một tháng ròng mới may xong chiếc váy đó. Thành quả thật xứng đáng với công sức bỏ ra khi Frances Catherine cho rằng chiếc váy rất chi là tinh tế.

Vì hai người phụ nữ không còn để tâm gì đến đám mày râu nữa, mấy người đàn ông cảm thấy không cần che giấu sự thích thú của mình. Ánh mắt của họ đều tập trung vào Judith. Patrick nhận thấy mỗi khi cô cười, đám chiến binh cũng cười theo. Về thích thú của Brodick khiến Patrick ngạc nhiên nhất vì anh ta nổi tiếng là giỏi che giấu cảm xúc dưới vẻ ngoài khắc nghiệt.

“Cậu đang nhăn nhó cái gì thế?” Brodick đột nhiên hỏi anh.

“Cười anh”, Patrick đáp lời.

Brodick chưa kịp phản đối câu trả lời thật thà ấy thì Judith đã gọi với ra, “Brodick, tôi quên mất là phải chuyển bánh quy ngọt cho Isabelle.”

“Tôi sẽ chuyển cho cô ấy”, Brodick đáp.

Judith lắc đầu nói, “Tôi muốn gặp cô ấy”, rồi đứng dậy và bước về phía bàn ăn. “Tôi còn phải chuyển lời nhắn nhủ của Margaret cho cô ấy nữa.”

“Tôi sẽ vui lòng dẫn đường cho cô”, Alex xung phong.

“Để tôi”, Gowrie tuyên bố bằng một giọng kiên quyết hơn nhiều.

Brodick lắc đầu. “Isabelle là em dâu của tôi”, anh ta nạt. “Tôi sẽ dẫn đường cho Judith.”

Iain đã mở cửa và đứng đó lắng nghe màn tranh cãi. Anh thấy rất khó để tin được những gì mình đang nghe thấy... và đang nhìn thấy. Những chiến binh của anh đang xử sự như đám nịnh đầm mắc bệnh tương tư khi tranh nhau xem ai sẽ là người hộ tống Judith.

Tuy vậy chính cô lại chẳng biết gì về động cơ thực sự của họ. Judith có vẻ bối rối vì sự quan tâm mà mình đang nhận được.

Alex làm Iain chú ý. Anh ta chống tay lên mặt bàn và chồm người về phía trước trừng mắt nhìn Brodick. “Nhà Isabelle ở gần nhà chú tôi và đường nào thì tôi cũng sẽ ghé qua đó. Vì thế, tôi sẽ đảm nhận việc dẫn đường cho Judith.”

Đến lúc này thì Patrick phải cười phá lên. Tất cả dường như đều nhìn thấy Iain cùng một lúc. Phản ứng của Judith là minh chứng rõ ràng nhất cho cách suy nghĩ của Patrick. Sự hân hoan trong mắt cô còn hơn là hiển nhiên.

Iain có vẻ cáu kỉnh. Anh hầu như chẳng thèm liếc nhìn Judith trước khi quay sang chú mục vào em trai. “Giờ em hiểu lý do của anh rồi chứ?”

Patrick gật đầu.

Judith và Frances Catherine đưa mắt nhìn nhau. “Lý do gì thế, Lãnh chúa Iain?” Frances Catherine hỏi.

“Lãnh chúa Iain?” Judith nhắc lại trước khi Iain kịp trả lời. “Tại sao cậu không gọi anh ấy đơn giản là Iain?”

Frances Catherine xếp hai tay lên nhau để trong lòng. “Vì anh ấy là Lãnh chúa của bọn mình”, cô giải thích.

“Anh ấy vẫn cứ là anh chồng của cậu”, Judith phản đối. “Lẽ ra cậu không nên trịnh trọng quá với anh ấy như thế.”

Frances Catherine gật đầu. Cô ngẩng lên nhìn Iain và cố nặn ra một nụ cười. Cô thấy sợ vị Lãnh chúa này và phải nỗ lực hết sức mới có thể nhìn vào mắt anh. Người đàn ông này chiếm trọn lối ra vào, anh phải khom người dưới khung trên cửa ô cửa, và một khi đã hoàn toàn bước vào trong nhà, anh đứng dựa vào góc tường và khoanh tay trước ngực, tư thế của anh trông rất thoải mái.

“Iain”, Frances Catherine lại lên tiếng, trong lòng nhẩn nhó trước giọng nói run rẩy của mình. “Anh muốn nói đến những lý do gì thế?”

Iain nhận thấy cô em dâu thực sự rất sợ anh. Anh khá ngạc nhiên trước khám phá đó, bèn cố trả lời bằng một giọng êm ái nhằm làm xoa dịu nỗi sợ hãi trong cô. “Patrick đã hỏi anh xem Judith có được phép ở trong ngôi nhà bỏ không kia không. Anh đã từ chối chứ ấy. Patrick hiểu những lý do của anh.”

Frances Catherine ngay lập tức gật đầu. Cô không định tranh cãi với Lãnh chúa. Hơn nữa, cách sắp xếp đó phù hợp với mong muốn của cô. Cô muốn Judith ở lại với mình và Patrick.

“Các vị khách của em sẽ ra về ngay bây giờ”, Iain nói với em trai.

Alex, Gowrie và Brodick ngay lập tức xếp hàng đi ra khỏi nhà. Iain tránh đường cho họ, sau đó chiếm lại vị trí cạnh cửa ra vào. Anh nói gì đó với những chiến binh khi họ đi qua, nhưng giọng anh rất khẽ, cả Judith và Frances Catherine đều không thể nghe lắm được gì. Nhưng Patrick có nghe thấy, nụ cười đột ngột trên môi cho thấy câu nói của anh trai khiến anh thích thú.

“Iain, tôi có thể nói chuyện riêng với anh một lát được không?” Judith hỏi.

“Không.”

Judith không nản lòng. Có nhiều cách để bóc vẩy một con cá cơ mà. “Patrick?”

“Gì thế Judith?”

“Tôi cần nói chuyện riêng với Lãnh chúa của anh. Anh có thể làm ơn sắp xếp chuyện đó hộ tôi không?”

Trông Patrick như thể đang nghĩ cô bị mất trí. Judith thở dài. Cô hất mái tóc ra sau vai. “Tôi đang tuân thủ theo dây chuyền mệnh lệnh ở nơi này. Tôi sẽ phải đề nghị anh trước và rồi anh sẽ đề nghị với Lãnh chúa.”

Patrick không dám nhìn Iain. Anh biết anh trai mình đã điên tiết lên rồi. Biểu cảm trong đôi mắt Iain khi thấy Alex, Gowrie và Brodick ngậy người ngắm Judith là thứ Patrick chưa bao giờ chứng kiến. Nếu không biết rõ, anh sẽ nghĩ rằng anh trai mình đang ghen tuông thực sự.

“Iain...” Patrick mở lời.

“Không.” Iain nạt nộ từ chối.

“Chúa ơi, anh thật khó chịu”, Judith lẩm bẩm.

Frances Catherine thốt lên một âm thanh nửa như khịt mũi nửa như thở dốc. Lúc này cô vẫn đang ngồi trên giường, liền với tay chạm vào tay Judith, miệng thì thảo, “Cậu thực sự không nên phê phán Lãnh chúa Iain”.

“Vì sao?” Judith thì thào hỏi lại.

“Vì Ramsey nói rằng Iain sẽ trở thành một tên khốn tàn nhẫn mỗi khi anh ấy bị chọc giận”, Frances Catherine thì thào trả lời.

Judith phá lên cười. Cô quay lại nhìn Iain và ngay lập tức biết rằng anh đã nghe thấy câu nói của Frances Catherine. Nhưng anh không nổi giận. Không, tia lấp lánh trong mắt anh nói lên điều ngược lại. Patrick có vẻ khá hoảng hốt trước lời nhận xét thì thào hơi to một chút của vợ mình.

Judith phá lên cười. Cô quay lại nhìn Iain và ngay lập tức biết rằng anh đã nghe thấy câu nói của Frances Catherine. Nhưng anh không nổi giận. Không, tia lấp lánh trong mắt anh nói lên điều ngược lại. Patrick có vẻ khá hoảng hốt trước lời nhận xét thì thào hơi to một chút của vợ mình.

“Vì Chúa, Frances Catherine...” Patrick lên tiếng.

“Đó là lời khen ngợi từ Ramsey đấy”, vợ anh chặn lại. “Hơn nữa, lẽ ra các anh không nên nghe thấy.”

“Ramsey là ai?” Judith hỏi.

“Một con quỷ đẹp trai tuyệt trần”, Frances Catherine trả lời. “Patrick, đừng cau có với em. Ramsey thực sự đẹp trai. Cậu sẽ dễ dàng nhận ra anh ta, Judith ạ”, cô thêm vào và liếc sang phía bạn. “Anh ta luôn bị cả đám đông những cô gái trẻ vây quanh. Anh ta ghét việc bị chú ý, nhưng có thể làm được gì đây? Cậu cũng sẽ thích anh ta.”

“Không có chuyện đó đâu.” Iain lên tiếng, rồi tiến một bước về trước. “Cô sẽ tránh xa hẳn ra, Judith. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Judith gật đầu. Cô không quan tâm chút nào đến giọng nói cáu kỉnh của anh, nhưng quyết định không gây sự với anh vào lúc này.

“Chúng ta làm cách nào để có thể giữ Ramsey tránh xa cô ấy?” Patrick tò mò muốn biết.

Iain không trả lời em trai. Judith nhớ đến những việc vặt mình muốn hoàn thành trước khi đem xuống nên liền cầm túi đồ chứa đầy bánh quy của Margaret lên.

“Patrick, anh có thể nhờ Iain dẫn đường đưa tôi đến nhà Isabelle được không? Tôi phải chuyển quà và lời nhắn của mẹ cô ấy cho cô ấy.”

“Judith, anh ấy đang đứng ngay trước mặt cậu. Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy?” Frances Catherine hỏi.

“Là do cái trò dây-chuyên-mệnh-lệnh ấy”, Judith phẩy tay trả lời bạn. “Mình phải tuân theo.”

“Đến đây, Judith.”

Giọng nói êm ái, đầy vẻ đe dọa. Judith nặn ra một nụ cười ngây thơ và bước về phía anh. “Chuyện gì thế, Iain?”

“Cô đang cố tình khiêu khích tôi đấy à?”

Anh chờ cô phủ nhận. Và cả xin lỗi nữa. Nhưng anh không nhận được cả hai.

“Phải, tôi tin là mình đang cố tình khiêu khích anh.”

Về mặt kinh ngạc của anh từ từ chuyển sang cau có dữ dội. Anh bước một bước về phía cô. Cô không lùi lại. Lạy Chúa, cô còn bước một bước về phía anh nữa.

Họ chỉ còn cách nhau trong gang tấc. Cô phải ngả đầu ra sau để đáp trả ánh mắt của anh. “Công bằng mà nói, tôi nên chỉ ra thực tế chính anh là người khiêu khích trước.”

Cô gái này quyến rũ một cách nguy hiểm. Iain rất khó bám theo lời giải thích của cô, mà cứ tập trung vào đôi môi cô. Tình trạng thiếu kiểm soát của bản thân khiến anh hoảng sợ hơn cả thái độ xác xược của cô.

Anh không thể tránh xa cô được. Người phụ nữ này thậm chí còn chưa được sắp xếp ổn thỏa trong ngôi nhà của em trai anh, thế mà anh đã đến thăm cô rồi.

Judith thực sự mong anh nói gì đó với mình. Về mặt anh không để lộ dù chỉ một chút suy nghĩ trong đầu anh. Đột nhiên cô cảm thấy rất căng thẳng. Cô tự nhủ đó chỉ là vì Iain quá to lớn, anh dường như nuốt chửng toàn bộ không gian xung quanh. Đứng quá gần anh cũng không hề khiến cảm giác bất an trong cô dịu đi chút nào.

“Tôi đã tử tế đề nghị anh dành cho tôi vài phút riêng tư, và ngay lập tức anh từ chối. Phải, chính anh khiêu khích tôi trước.”

Iain không thể quyết định mình muốn bóp cổ hay là hôn người phụ nữ này. Thế rồi cô mỉm cười với anh, một nụ cười ngọt ngào, ngây thơ khiến anh muốn bật cười. Anh biết mình sẽ không bao giờ chạm vào cô trong cơn giận, chẳng bao giờ giơ tay đánh cô.

Judith cũng biết điều đó.

Cô ước mình biết được những gì anh đang suy nghĩ. Lẽ ra cô không nên bắt đầu trò vờn bắt này. Thật nguy hiểm khi đùa với sói, và trong đầu cô thì Iain, với tất cả vẻ dịu dàng của anh, thậm chí còn nguy hiểm hơn một con thú hoang rất nhiều. Quyền lực toát ra từ anh gần như bao trùm lấy cô.

Cô nhìn xuống sàn nhà. “Tôi rất biết ơn tất cả những gì anh đã làm cho tôi, Iain ạ, và cho tôi xin lỗi nếu anh tin rằng tôi đang cố chọc tức anh.”

Cô nghĩ giọng mình có vẻ thực sự ăn năn. Khi liếc lên nhìn phản ứng của anh, cô ngạc nhiên vì thấy anh đang cười.

“Cô đã cố chọc tức tôi đấy, Judith.”

“Phải, đúng thế thật”, cô thừa nhận. “Nhưng tôi vẫn xin lỗi.”

Sau đó, cô nhận ra mình đang ôm gói đồ trong tay. Trước khi Iain nhận ra ý định của cô thì cô đã đi vòng qua anh và bước về phía cửa.

“Cô ấy sẽ gõ cửa từng nhà trên đường đi cho đến khi có người cho cô ấy biết Isabelle ở đâu”, Frances Catherine dự báo. “Patrick, anh có thể theo cô ấy và...”

“Anh sẽ đi”, Iain lẩm bẩm.

Anh không chờ ai tranh cãi. Tiếng thở dài của anh to tướng như tiếng sập cửa khi anh bước ra ngoài.

Iain bắt kịp Judith ngay khi cô bắt đầu đi xuống sườn đồi. Anh không nói một lời với cô mà chỉ nắm lấy tay cô và bắt cô dừng lại.

“Tôi đã hứa với Margaret, Iain ạ, và giờ tôi sẽ thực hiện lời hứa đó.”

Trò nhốn nháo của cô là không cần thiết. Iain đã gạt đầu đồng tình rồi. “Cô đang đi sai đường đấy. Nhà của Winslow nằm ở bên kia sân trong.”

Anh đón lấy túi đồ từ cô và quay lại đi lên ngọn đồi thứ hai. Judith bước theo cạnh anh. Cánh tay họ cọ vào nhau, nhưng chẳng ai tránh ai.

“Iain, giờ chúng ta chỉ còn một mình...”

Tiếng cười của anh khiến cô dừng lại. “Sao anh lại cười?”

“Chúng ta không chỉ có một mình”, anh trả lời. “Tôi sẽ có ít nhất hai mươi người trong thị tộc đang dõi theo chúng ta.”

Cô đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy một ai. “Anh chắc chứ?”

“Chắc”, anh trả lời cụt lủn.

“Sao họ lại nhìn theo?”

“Tò mò.”

“Iain, sao anh nổi giận với tôi? Tôi đã xin lỗi vì cố khiêu khích anh rồi cơ mà.”

Giọng cô có vẻ buồn. Anh thở dài. Anh không định giải thích lý do vì sao mình nổi giận. Quỷ tha ma bắt, chuyện gần gũi với cô làm xáo trộn hoàn toàn sự thanh thản trong đầu anh. Anh muốn chạm vào cô. Nhưng anh không định thừa nhận chuyện đó.

“Tôi không nổi giận với cô. Nếu tin rằng tôi cảm thấy gì khác ngoài bốn phận để mắt đến cô thay em trai tôi thì cô quá đề cao bản thân rồi.”

Như thể anh đã đâm cô một cú. Cô không biết nói gì để đáp lại vẻ thẳng thừng đầy nhẫn tâm của anh. Cô nhận ra là anh nói đúng. Cô đã quá đề cao bản thân khi nghĩ rằng anh sẽ quan tâm đến mình. Sự cuốn hút nhất thời là một chuyện, quan tâm lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Nước mắt dâng đầy mắt cô. Thật may là ánh nắng chiều tàn đã giấu đi biểu cảm của cô khỏi anh. Cô cúi đầu và chủ động tránh xa anh cho đến khi giữa họ đủ chỗ cho hai con ngựa chạy qua.

Iain cảm thấy mình ti tiện hơn một tên hạ đẳng. Anh tự nguyện rửa mình vì đã nói quá khó nghe như thế, nhưng cũng thấm ức giá như cô đừng quá nhạy cảm.

Anh định mở miệng xin lỗi, rồi ngay lập tức dẹp bỏ ý nghĩ đó đi. Vì không những chắc chắn anh sẽ làm rối tinh mọi chuyện mà đã là chiến binh thì không nói lời xin lỗi. Chỉ có đàn bà mới làm chuyện đó.

“Judith...”

Cô không trả lời anh.

Thật nhanh chóng, anh thôi không cố gắng nữa. Anh chưa từng nói xin lỗi với bất cứ một ai, dù đàn ông hay đàn bà, về hành động của mình, và vì Chúa giờ anh sắp sửa làm điều đó đây.

“Tôi không định làm cô tổn thương.”

Iain không thể tin mình lại thốt ra những lời đó cho đến khi đã nói xong. Anh phải lắc đầu trước thái độ không thể hiểu nổi của mình.

Judith không tỏ ra có nghe thấy tiếng anh xin lỗi, và anh cảm kích trước sự tôn trọng đó. Hẳn cô đã đoán ra qua giọng nói nghèn nghẹt của anh là chuyện này với anh khó khăn đến nhường nào.

Nhưng Judith không tin anh thực lòng có ý xin lỗi. Dù sao cũng chẳng có gì để cô tha thứ, cô tự nhủ. Đúng là anh làm cô tổn thương, nhưng anh đã nói với cô chính xác những gì anh nghĩ.

Iain vô cùng nhẹ nhõm khi họ đã đến nơi. Nhưng rồi anh ngập ngừng ở ngưỡng cửa. Cả anh và Judith đều có thể nghe thấy Isabelle đang thút thít. Họ nghe cả giọng của Winslow nữa, và mặc dù không nghe rõ nhưng rõ ràng là anh ta đang vỗ về vợ.

Judith nghĩ họ nên quay lại vào sáng hôm sau, nhưng trước khi kịp lên tiếng gợi ý thì Iain đã gõ cửa rồi.

Winslow ra mở cửa, vẻ mặt bức bối cho thấy anh ta chẳng vui vẻ chút nào khi bị quấy rầy. Nhưng ngay khi nhìn thấy Iain, vẻ cau kính đó lập tức biến mất.

Brodick trông không hề giống anh trai, ngoại trừ màu mắt. Họ cùng có màu mắt xanh biếc hệt nhau. Winslow thấp hơn Brodick và không đẹp trai bằng, mái tóc cũng mang màu vàng sậm hơn và rối bù lên nữa.

Iain giải thích lý do cuộc viếng thăm, và khi anh nói xong Winslow liền nhún vai rồi mở rộng cửa mời họ vào trong nhà.

Ngôi nhà có kích thước tương tự nhà của Patrick, nhưng hàng đồng quần áo rải rác khắp nơi và đồ đạc bị bỏ quên xếp chồng lên nhau trên mặt bàn.

Isabelle không làm nhiều việc nhà. Người phụ nữ xinh đẹp đó đang nằm trên giường, tựa lên một chồng gối sau lưng. Mắt cô sưng húp vì khóc.

Judith nghĩ cô bị ốm. Mái tóc màu nâu rũ xuống quanh vai và làn da tái nhợt như mặt trăng.

“Tôi không muốn làm phiền hai người”, Judith mở lời, tay cầm lấy túi đồ từ Iain và dậm bước đến đặt lên bàn thì nhận ra trên đó không còn chỗ trống. Vì hai chiếc ghế cũng chất đầy quần áo nên cô đành để túi đồ

xuống sàn nhà. “Mẹ cô gửi quà cho cô, Isabelle ạ, cả lời nhắn nữa, nhưng tôi sẽ sẵn lòng quay lại khi nào cô thấy khỏe hơn.”

“Không phải cô ấy bị ốm”, Winslow nói.

“Thế tại sao cô ấy lại nằm trên giường?” Judith hỏi.

Câu hỏi có vẻ khiến Winslow ngạc nhiên. Cô nghĩ có lẽ mình đã hơi hơi sững sờ.

“Con trai của chúng tôi có thể ra đời bất kỳ lúc nào”, Winslow giải thích.

Judith quay lại với Isabelle và thấy mắt cô ta rưng rưng. “Cô đang chuyển dạ rồi ư?”

Isabelle kịch liệt lắc đầu. Judith cau mày. “Vậy sao cô phải nằm trên giường?” Cô hỏi lại lần nữa.

Winslow không hiểu vì sao cô gái người Anh này lại đưa ra những câu hỏi ngớ ngẩn thế. Anh ta ép mình phải nói bằng giọng kiên nhẫn. “Cô ấy nằm trên giường để bảo toàn sức khỏe.”

Bà đỡ mà Judith đặt trọn niềm tin hẳn sẽ lên cơn đau tim khi nghe một điều phi logic đến thế. Cô mỉm cười với Isabelle trước khi quay lại với chồng cô gái.

“Thế tại sao các chiến binh lại không bảo toàn sức khỏe trước khi ra chiến trường?”

Winslow nhún mày lên, còn Iain mỉm cười. “Chiến binh phải luôn rèn luyện để sẵn sàng ra chiến trường”, Winslow trả lời. “Người ta sẽ trở nên yếu đuối và vô tích sự nếu không rèn luyện thường xuyên. Người Anh không theo phương pháp đó sao?”

Judith nhún vai. Sự chú ý của cô dồn hết sang chỗ khác khi vừa thấy chiếc ghế để^[1] đặt ở góc nhà gần cửa ra vào. Ngay lập tức cô bước tới để nhìn kỹ hơn dụng cụ đặc biệt này.

[1] Một loại ghế có hình dạng được thiết kế đặc biệt để sử dụng trong quá trình sinh đẻ.

Winslow nhận thấy vẻ thích thú ở cô và nhớ ra một nhiệm vụ mà anh ta cần hoàn tất. “Iain này, anh có thể giúp tôi đưa cái này ra ngoài được không? Nó khiến Isabelle thấy khó chịu”, anh ta hạ giọng thì thào. “Sáng mai tôi sẽ đưa trả nó về nhà Agnes.”

Judith thấy tò mò với cả thiết kế và sự tinh xảo của chiếc ghế. Chiếc ghế đẻ này thực sự là một chiếc ghế đầu có hình móng ngựa. lưng ghế uốn cong và cao, trông có vẻ chắc chắn. Chỗ ngồi chỉ là một gờ hẹp được thiết kế để đỡ hai đùi của sản phụ. Cả tay cầm và cạnh ghế bằng gỗ đều được dát vàng, và người thợ thủ công đã sử dụng bàn tay khéo léo của mình để vẽ những thiên thần lên cạnh ghế.

Cô giấu vẻ tò mò của mình và lên tiếng hỏi, “Cô có muốn xem mẹ cô đã gửi gì không, Isabelle?”

“Có chứ, làm ơn.”

Judith mang túi đồ lại giường. Cô đứng bên cạnh, mỉm cười trước vẻ sung sướng của Isabelle.

“Cha mẹ cô đều khỏe cả”, cô nói. “Margaret nhờ tôi báo em họ Rebecca của cô sẽ kết hôn với Stuart vào mùa thu này.”

Isabelle lau khóe mắt bằng một chiếc khăn lạnh hình vuông. Rồi cô nhắm mắt lại, hai tay chụp lấy chăn và thở hắt ra. Những giọt mồ hôi xuất hiện trên trán. Judith nhặt cái khăn mà Isabelle vừa đánh rơi, chồm người qua giường và lau chỗ mồ hôi ấy đi.

“Cô ấy không khỏe, đúng không?” Cô hỏi nhỏ.

Isabelle lắc đầu, thì thầm đáp lại, “Tôi ăn quá nhiều đồ ăn do Winslow nấu. Kinh khủng lắm nhưng tôi đói quá. Tôi ước gì anh ấy cho tôi ra khỏi giường. Sao cô lại đến đây?”

Câu hỏi thốt tự nhiên đến mức khiến Judith kinh ngạc. “Để trao quà của mẹ cô cho cô và báo cho cô biết tin tức ở nhà.”

“Không, ý tôi là vì sao cô lại đến vùng Cao nguyên”, Isabelle giải thích.

“Bạn tôi, là Frances Catherine, đã mời tôi đến”, Judith trả lời. “Sao cô lại phải nói nhỏ thế?”

Người phụ nữ xinh đẹp đó mỉm cười, và Winslow đưa chiếc ghế đi ra ngoài, khiến Isabelle ngay lập tức lại rơm rớm nước mắt. Cô chờ đến khi Iain đóng cửa lại rồi mới nói, “Frances Catherine cũng sợ, đúng không?”

“Isabelle, bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều hơi hoảng sợ trước khi sinh nở. Chiếc ghế đó làm cô khó chịu?”

Isabelle gật đầu. “Tôi sẽ không dùng nó.”

Isabelle lại trở nên kích động như Frances Catherine khi nói về việc sinh đẻ. Judith hầu như chẳng biết gì về Isabelle, nhưng cô vẫn thấy rất thương cảm cho cô ấy. Nỗi hoảng sợ của cô ấy quá rõ ràng.

“Chiếc ghế đó không phải dùng để tra tấn đâu”, Judith nói. “Maude bảo các sản phụ rất vui mừng nếu có thứ tiện nghi thế này. Cô rất may mắn vì có một chiếc ghế ở đây.”

“Tiện nghi ư?”

“Phải”, Judith trả lời, “Bà ấy bảo loại ghế đó được thiết kế sao cho lưng và chân của sản phụ được hỗ trợ thoải mái nhất.”

“Maude là ai?”

“Một bà đỡ tôi quen”, Judith trả lời.

“Bà ấy còn nói gì nữa?” Isabelle hỏi, tay không còn xoắn mép chặn nữa.

“Maude ở cùng tôi trong sáu tuần”, Judith giải thích. “Bà ấy đã khuyên tôi rất nhiều về trường hợp của Frances Catherine.”

Về bữa bộn trong nhà khiến Judith mất tập trung, thế là vừa thuật lại một số lời khuyên của bà đỡ Maude, cô vừa gấp quần áo lại và sắp xếp thành đồng gọn gàng ở chân giường.

“Cô nên dậy và đi lại”, Judith nói khi quay sang giải quyết bãi chiến trường trên mặt bàn. “Không khí trong lành và những cuộc dạo bộ cũng quan trọng như thư giãn đầu óc vậy.”

“Winslow cứ lo là tôi sẽ ngã”, Isabelle nói.

“Vậy thì bảo anh ấy đi cùng cô”, Judith gợi ý. “Tôi mà bị nhốt trong nhà cả ngày thì sẽ phát điên lên mất, Isabelle ạ.”

Tiếng cười của Isabelle vang khắp nhà. “Tôi cũng phát điên lên đây”, cô thừa nhận, rồi bỏ chăn ra và hất chân qua cạnh giường.

“Ồ Anh cô có làm bà đỡ không?”

“Lạy Chúa, không”, Judith trả lời. “Tôi thậm chí còn chưa lấy chồng. Tôi chỉ cố thu thập thật nhiều thông tin từ các bà đỡ có kinh nghiệm để có thể giúp Frances Catherine mà thôi.”

“Ý cô là ở Anh phụ nữ chưa có gia đình có thể thoải mái thảo luận về chủ đề nhạy cảm này ư?”

Isabelle có vẻ sốc. Judith bật cười. “Không đâu, chẳng ai thảo luận gì về chuyện này, và mẹ tôi sẽ bực bội chết mất nếu biết tôi đang tìm hiểu cái gì.”

“Bà ấy sẽ trừng phạt cô ư?”

“Phải.”

“Cô cũng khá mạo hiểm vì bạn bè đấy chứ.”

“Cô ấy cũng sẽ làm như thế vì tôi”, Judith trả lời.

Isabelle nhìn Judith một lúc lâu, rồi chậm rãi gật đầu. “Tôi không hình dung được tình bạn giữa những người phụ nữ sẽ ra sao, nhưng tôi thấy ghen tỵ với niềm tin cô dành cho Frances Catherine. Cô đã liều mình vì cô ấy và khẳng định với tôi rằng cô ấy cũng làm thế vì cô. Phải, tôi thấy ghen tỵ với lòng trung thành đó.”

“Từ nhỏ đến lớn cô không có người bạn nào ư?”

“Chỉ có họ hàng thôi”, Isabelle trả lời. “Và dĩ nhiên là mẹ tôi nữa. Đôi khi mẹ như bạn của tôi vậy, khi tôi trưởng thành hơn và không chỉ còn là người giúp đỡ bà nữa.”

Isabelle đứng dậy với tay lấy áo choàng len. Đỉnh đầu cô chỉ vừa đến cằm Judith, và thân người giữa thì phải gấp đôi Frances Catherine.

“Cô có bạn bè gì ở đây không?”

“Winslow là người bạn thân thiết nhất của tôi”, Isabelle trả lời. “Cánh phụ nữ ở đây cũng tử tế với tôi, nhưng họ luôn bận việc nhà và thực sự chẳng có thời gian để xã giao.”

Judith ngậy người nhìn Isabelle khéo léo quàng chiếc áo dài và hẹp quanh người. Khi đã xong việc, trên người cô là chiếc áo choàng len dài từ vai xuống đến cổ chân, với những nếp gấp thẳng tắp hoàn hảo nổi rộng bên trên chiếc bụng lùm lùm.

Judith ngậy người nhìn Isabelle khéo léo quàng chiếc áo dài và hẹp quanh người. Khi đã xong việc, trên người cô là chiếc áo choàng len dài từ vai xuống đến cổ chân, với những nếp gấp thẳng tắp hoàn hảo nổi rộng bên trên chiếc bụng lùm lùm.

“Cô rất dễ nói chuyện”, Isabelle nhận xét bằng một giọng thì thào e thẹn. “Frances Catherine chắc là vui lắm vì có cô bầu bạn. Cô ấy cần ai đó ngoài Patrick để nói chuyện. Tôi nghĩ cô ấy đã có một khoảng thời gian khó khăn khi thu xếp cuộc sống ở đây.”

“Sao cô lại cho là thế?” Judith hỏi.

“Một số phụ nữ có tuổi ở đây nghĩ rằng cô ấy cao ngạo”, Isabelle nói.

“Vì sao?”

“Cô ấy cứ thu mình lại”, Isabelle giải thích. “Tôi nghĩ là cô ấy nhớ nhà.”

“Cô có nhớ gia đình mình không?”

“Đôi khi có”, Isabelle thừa nhận. “Nhưng các dì của Winslow rất tốt với tôi. Cô có thể cho tôi biết những gợi ý khác của bà đỡ kia không? Bà ấy có thích dùng móc đỡ đẻ không?” Isabelle quay lại vuốt phẳng tấm chăn trên giường, nhưng Judith đã kịp nhìn thấy ánh mắt sợ hãi.

“Làm thế nào cô biết được về một thứ như thế?”

“Agnes đã cho tôi xem.”

“Lạy Chúa tôi”, Judith thì thào trước khi kịp ngăn mình lại. Cô hít vào một hơi thật sâu để xua đi cơn giận dữ. Cô không đến đây để gây rắc rối, và càng không thích hợp nếu chỉ trích phương pháp các bà đỡ ở đây sử dụng. “Maude không thích dùng móc đỡ đẻ”, cô nói, cố giữ giọng đều đều, hầu như vui vẻ. “Bà ấy bảo chuyện đó thật man rợ.”

Isabelle không có phản ứng trước lời giải thích đó. Cô tiếp tục hỏi Judith, thì thoảng lại cắn môi dưới và mồ hôi túa ra trên trán. Judith đoán cuộc nói chuyện đã làm Isabelle khó chịu.

Winslow và Iain vẫn chưa quay vào trong. Khi Judith nhắc điều đó với Isabelle, cô ấy bật cười và nói. “Chắc chồng tôi đang tận hưởng sự thanh bình ngoài kia. Thời gian gần đây tôi rất khó tính.”

Judith cười. “Đó là nỗi khổ chung thôi, Isabelle ạ. Frances Catherine nói y hệt như cô cách đây chưa đầy một giờ.”

“Cô ấy có sợ Agnes không?”

“Cô thì sao?”

“Tôi sợ.”

Judith thở dài mệt mỏi. Thề có Chúa, cô cũng đang bắt đầu cảm thấy sợ người đàn bà này. Agnes giống như quái vật vậy. Trái tim bà ta không có chút trắc ẩn nào sao?”

“Còn bao nhiêu thời gian nữa là đến lúc cô trở dạ?”

Isabelle trả lời mà không nhìn Judith. “Khoảng một hoặc hai tuần nữa.”

“Mai chúng ta sẽ lại bàn tiếp về chuyện này. Cô đến nhà Frances Catherine được chứ? Có thể ba chúng ta sẽ tìm ra cách nào đó để giải quyết nỗi lo sợ về Agnes. Isabelle này, tôi hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào cả. Tôi chưa bao giờ chứng kiến một ca sinh đẻ, nhưng tôi biết càng nhiều thông tin bao nhiêu thì chúng ta sẽ càng bớt lo lắng bấy nhiêu. Đúng không?”

“Cô sẽ giúp tôi chứ?”

“Dĩ nhiên rồi”, Judith trả lời. “Giờ sao chúng ta không ra ngoài một chút? Không khí trong lành sẽ tốt cho cô.”

Isabelle hoàn toàn nhất trí. Judith vừa mới tiến đến cửa thì Winslow đã mở cửa ra. Anh ta gạt đầu với Judith rồi quay sang cau mày nhìn vợ.

“Sao em lại ra khỏi giường?”

“Em cần chút không khí trong lành”, Isabelle trả lời. “Anh đã trả chiếc ghế để về nhà Agnes chưa?”

Winslow lắc đầu. “Sáng mai anh sẽ trả.”

“Vậy hãy đem nó vào trong lại đi”, cô yêu cầu. “Em sẽ thấy thoải mái hơn nếu có nó ở bên.”

Cô vừa nói với chồng, vừa cười với Judith. Winslow có vẻ bối rối. “Nhưng em không muốn thấy nó cơ mà”, anh ta nhắc cô. “Em bảo rằng...”

“Em đã đổi ý rồi”, Isabelle cắt ngang. “Em cũng nhớ đến thái độ cư xử của mình. Buổi tối tốt lành, Lãnh chúa Iain”, cô gọi vọng ra.

Lúc này Judith đã ra ngoài và đang đứng cạnh Iain. Cô không chịu nhìn anh, mà cúi đầu chào Isabelle cùng Winslow và rồi quay bước trở lại nhà của Frances Catherine.

Iain bắt kịp cô trên đỉnh đồi. “Winslow và Isabelle muốn cô biết họ rất cảm ơn cô vì đã chuyển quà của Margaret đến. Cô đã dọn dẹp nhà cho họ, đúng không?”

“Đúng.”

“Vì sao?”

“Vì nó cần được dọn dẹp”, giọng cô cụt lủn, lạnh lùng.

Iain chấp tay sau lưng và tiếp tục bước bên cạnh cô. “Judith, đừng làm mọi chuyện khó khăn thêm nữa”, anh nói bằng giọng lầm rầm khàn khàn.

Cô đang bước đi thật nhanh như thể đang chạy. “Tôi không định làm chuyện gì khó khăn lên cả”, cô trả lời. “Tôi sẽ tránh xa anh và anh sẽ tránh xa tôi. Tôi đã thoát khỏi sự cuốn hút vô nghĩa, đáng thương tầm thường này rồi. Tôi thậm chí còn chẳng nhớ đã từng hôn anh nữa.”

Cô buột ra lời nói dối kinh khủng đó khi họ đã đi đến lùm cây ở trước mảnh sân dẫn đến ngôi nhà của Frances Catherine.”

“Quên cái chết tiệt ấy”, Iain lăm bắm, tay túm lấy vai buộc cô quay người lại. Rồi anh giữ lấy cằm và ép cô ngẩng mặt lên.

“Anh nghĩ mình đang làm gì thế?” Cô gặng hỏi.

“Nhắc cho cô nhớ.”

Rồi miệng anh phủ xuống miệng cô, cắt đứt mọi lời phản kháng rất có thể cô muốn đưa ra. Và lạy Chúa, xem anh hôn cô kìa! Miệng anh nóng bỏng, đói khát, lưỡi tấn công vào trong miệng cô với sự cương quyết nhẹ nhàng. Đầu gối cô bủn rủn, nhưng cô không ngã. Cô sụm người vào anh trong khi anh vòng tay quanh eo cô và kéo cô áp sát vào mình. Miệng anh tấn công miệng cô hết lần này đến lần khác, và Chúa cứu anh, anh dường như không có đủ từ cô. Cô đáp trả nụ hôn của anh với nỗi đam mê không kém, có khi còn hơn thế nữa, và trước khi nụ hôn của anh hoàn toàn cướp đi khả năng suy nghĩ của cô thì ý nghĩ mạch lạc sót lại sau cùng là Iain chắc chắn biết cách tổng khứ cơn giận ra khỏi cô.

Patrick mở cửa ra và khịt mũi cười bởi cảnh tượng trước mắt. Iain phớt lờ cậu em trai, còn Judith thì chẳng còn biết đến gì khác ngoài người đàn ông đang dịu dàng ôm cô trong tay.

Cuối cùng thì anh cũng lùi lại và nhìn xuống cô với vẻ hài lòng đắc thắng. Môi cô sưng phồng, hồng lên, và mắt vẫn còn mờ đi vì nỗi đam mê. Đột nhiên anh muốn hôn cô lần nữa.

“Vào trong đi, Judith, trong khi anh vẫn còn đủ tỉnh táo để cho em đi.”

Cô không hiểu ý anh, cô cũng không hiểu về mặt cau có của anh. “Nếu không thích thì sao anh cứ tiếp tục hôn tôi?”

Trông cô vô cùng cáu kỉnh. Anh cười vang.

Cô thấy bị xúc phạm trước phản ứng đó, liền ra lệnh, “Anh có thể buông tôi ra được rồi.”

“Anh đã bỏ rồi mà.”

Judith nhận ra mình vẫn đang níu lấy anh, liền lùi lại ngay lập tức. Cô hất tóc ra sau vai và quay người bước vào trong nhà. Thấy Patrick đang đứng tựa vào khung cửa, cô liền có cảm giác mặt mũi nóng bừng.

“Anh không được suy luận lung tung về những gì anh vừa nhìn thấy đâu đấy”, cô cảnh báo. “Iain và tôi thậm chí còn chẳng thích nhau.”

“Chắc cô đang đùa tôi”, Patrick dài giọng.

Sẽ thật bất lịch sự nếu đá lại chủ nhà một cú, cô cho là vậy, vì thế cô đành cau có nhìn anh khi bước ngang qua.

Patrick vẫn chưa thôi trêu chọc cô. “Thực ra thì tôi thấy hai người có vẻ khá là thích nhau đấy, Judith.”

Iain đã quay người đi lên đồi. Anh nghe thấy câu nói của Patrick và ngay lập tức quay người lại. “Bỏ chuyện này đi, Patrick.”

“Chờ một chút”, Patrick kêu lên. “Em có chuyện muốn bàn với anh”, anh vừa nói vừa vội đóng cửa lại sau lưng. Judith thấy biết ơn vì chỉ còn lại một mình. Frances Catherine đã ngủ say. May mắn đó thậm chí còn khiến cô biết ơn hơn nữa. Bạn cô sẽ công kích cô bằng cả tá câu hỏi nếu như cô ấy vẫn còn thức và chứng kiến Iain hôn cô, mà cô thì đơn giản là chưa sẵn sàng trả lời.

Patrick đã đặt một tấm bình phong cao ở một góc phòng phía sau bàn ăn và ghế. Có một chiếc giường đơn với một tấm chăn chăn xinh xắn màu xanh lá cây để bên trên. Hành lý của cô được xếp gọn gàng ở chân tường cạnh một chiếc tủ nhỏ. Một bình sứ màu trắng và chiếc thau cùng loại đặt trên mặt tủ cạnh bình gỗ cắm đầy hoa tươi.

Frances Catherine hẳn đã tham gia sắp xếp nơi ngủ nghỉ tự tạo này. Patrick sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện cắm hoa. Anh cũng sẽ không gỡ bàn chải đánh răng và gương lược ra, cả hai thứ đó đều nằm trong tầm tay trên chiếc ghế đẩu đặt bên kia giường.

Judith mỉm cười trước sự chu đáo của cô bạn. Cô không nhận ra tay mình vẫn còn run rẩy bấy cho đến khi cổ tháo móc khóa trên cùng chiếc váy dài. Nụ hôn của Iain đã gây ra điều gì đó, và lạ Chúa, cô sẽ làm gì với anh đây? Từ những gì Frances Catherine kể với cô về mối hận thù giữa người Maitland và người Maclean, Judith nghi ngờ khả năng Iain sẽ chẳng tiếp tục chạm vào cô nếu biết cô là con gái của kẻ thù.

Cô nhớ đã khẳng định với cô bạn rằng Iain sẽ bảo vệ mình. Giờ đây cô lại cảm thấy cần phải bảo vệ chính mình trước anh đến tuyệt vọng. Cô không muốn yêu anh. Ôi, cô thật không thể nào sắp xếp lại mọi chuyện được. Cô muốn òa khóc, nhưng cũng biết khóc lóc sẽ chẳng giải quyết được rắc rối nào của cô.

Quá kiệt sức sau một ngày dài đằng đẵng cùng chuyến hành trình đến nơi này khiến cô không thể suy nghĩ tỉnh táo. Dù sao thì giải quyết các vấn đề luôn dễ dàng hơn trong ánh sáng sớm mai, không phải sao?

Thế nhưng giấc ngủ cứ lảng tránh cô một lúc rất lâu. Khi cuối cùng cô cũng gạt nỗi lo lắng về sự cuốn hút ngày càng tăng dành cho Iain sang một bên, tâm trí cô ngay lập tức quay trở lại với nỗi âu lo về Frances Catherine.

Judith cứ hình dung ra ánh mắt sợ hãi của Isabelle khi nhắc đến tên của bà đỡ nọ, và sau khi đã dật dờ trôi vào giấc ngủ, cô lại bị khóa cứng trong một cơn ác mộng về những chiếc móc đẽ và những tiếng kêu la.

Cô bị đánh thức lúc nửa đêm. Khi mở mắt ra, cô thấy Iain đang quỳ bên cạnh mình. Cô giơ tay lên, chạm đầu ngón tay vào má anh, rồi nhắm mắt lại. Cô tưởng mình đang có một giấc mơ chân thực đến khó tin.

Iain vẫn không ngừng thúc vào cô. Lần tiếp theo mở mắt ra, cô nhận thấy Patrick cũng đang ở trong căn phòng nhỏ, đang đứng đằng sau Iain. Frances Catherine đứng bên cạnh chồng.

Judith quay sang Iain. “Anh định đưa tôi về nhà bây giờ ư?”

Câu hỏi thật bất hợp lý, nhưng chính sự hiện diện của anh lúc này cũng vậy.

“Winslow bảo anh đến đón em”, Iain giải thích.

Cô từ từ ngồi dậy và hỏi, “Vì sao?” rồi ngã dúi vào người anh và lại nhắm mắt.

“Judith, cố tỉnh dậy đi”, Iain ra lệnh bằng một giọng mạnh mẽ.

“Cô ấy quá mệt”, Frances Catherine nhận xét.

Judith lắc đầu, tay kéo chăn lên cằm và giữ thật chặt. “Iain, thế này không đúng mực. Winslow muốn gì chứ?”

Anh đứng dậy trước khi trả lời. “Isabelle muốn em đến với cô ấy. Cô ấy vừa mới bắt đầu trở dạ. Winslow bảo em còn khối thời gian. Những cơn đau vẫn chưa mạnh lắm.”

Judith đột ngột tỉnh ngủ. “Bà đỡ đã đến đó chưa?”

Iain lắc đầu. “Cô ấy không muốn họ biết chuyện.”

“Cô ấy muốn có cậu, Judith”, Frances Catherine giải thích.

“Mình không phải là bà đỡ.”

Nụ cười của Iain thật dịu dàng. “Có vẻ như giờ em đã là bà đỡ rồi.”

7. Chương 7

Iain tưởng cô sắp ngất đến nơi. Mặt cô cắt không còn giọt máu. Chỉ trong chốc lát làn da cô trở nên trắng bệch như chiếc váy ngủ cô đang mặc. Cô tung chăn khỏi người, bước xuống giường và khụy gối. Iain đỡ lấy ngay khi cô vừa ngã trở lại giường.

Lời tuyên bố ác liệt của anh làm cho Judith chấn động đến mức hoàn toàn quên mất tình trạng thiếu vải của mình. Tắm chăn rơi xuống sàn. Lúc này cô chỉ mặc duy nhất một chiếc váy ngủ mỏng manh.

Chiếc váy cổ trễ không để lộ quá nhiều, nhưng với anh vẫn vô cùng khiêu khích. Quý tha ma bắt, cô gái này có thể khoác lên mình một chiếc bao tải đựng lúa mỳ mà anh vẫn nghĩ trông cô thật quyến rũ. Anh thấy mình như một tên vô lại khi để ý đến điều đó. Nhưng mẹ kiếp, anh là một thằng đàn ông, còn cô là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Đôi gò bồng đảo mềm mại trên ngực cô khiến anh không thể tập trung, và lý do duy nhất anh cầm lấy sợi dây chuyền cô đang đeo quanh cổ là để cố không để ý đến cơ thể của cô nữa.

Anh nhắc sợi dây chuyền lên và chú mục vào chiếc nhẫn vàng nạm ngọc một lúc lâu. Có điều gì đó quen thuộc về biểu tượng trên đó, nhưng Iain không thể nhớ mình đã từng nhìn thấy nó ở đâu. Chỉ có một điều anh chắc chắn trong đầu, đây là một chiếc nhẫn của đàn ông và cô thì đang đeo nó trên cổ.

“Đây là nhẫn của một chiến binh”, anh khẽ nói bằng giọng khàn khàn.

“Cái gì...” Cô không thể tập trung vào những gì anh đang nói trong lúc vẫn đang quay cuồng với đề nghị trở thành bà đỡ của anh. Người đàn ông này mất trí rồi, nhưng cô vẫn quyết tâm cố giúp anh hiểu những hạn chế của bản thân. “Iain, tôi không thể...”

Anh ngắt ngang lời cô. “Đây là nhẫn của một chiến binh, Judith.”

Cuối cùng cô cũng nhận ra anh đang cầm chiếc nhẫn của cha cô trong tay, liền vội giật mảnh trang sức đó ra khỏi tay anh và thả xuống giữa hai bầu ngực.

“Vì Chúa, giờ ai thèm quan tâm đến chiếc nhẫn đó chứ? Anh có thể làm ơn lắng nghe những gì tôi đang cố nói với anh không? Tôi không thể làm bà đỡ cho Isabelle. Tôi chẳng có kinh nghiệm nào hết.”

Cô vô cùng tuyệt vọng muốn anh phải lắng nghe cô đến nỗi túm lấy áo choàng của anh và kéo mạnh.

“Ai đã cho em chiếc nhẫn này?”

Lạy Chúa, anh không chịu bỏ qua. Cô muốn lắc cho anh tỉnh ra, rồi phát hiện mình thực sự đang cố làm điều đó, nhưng Iain không hề nhúc nhích. Cô đầu hàng, thả áo anh và lùi lại một bước.

“Em đã bảo không hứa hôn với ai ở Anh. Em nói thật chứ?”

Anh cầm chiếc nhẫn một lần nữa và xoắn sợi dây chuyền quanh ngón tay. Khớp ngón tay của anh cọ vào bên ngực cô, một lần, rồi lại một lần nữa, và dường như anh không có ý định dừng hành động thân mật đó lại, ngay cả khi cô cố gỡ ngón tay của anh ra.

“Trả lời tôi đi”, anh ra lệnh.

Người đàn ông này đang nổi giận. Cô sửng sốt khi nhận ra điều đó. “Bác Tekel của tôi đã đưa chiếc nhẫn đó”, cô nói. “Nó thuộc về cha tôi.”

Trông anh không có vẻ gì là tin cô. Vẻ mặt cau có không dịu đi chút nào.

Cô lắc đầu. “Nó không thuộc về anh chàng trẻ tuổi nào đang chờ để kết hôn với tôi đâu. Tôi không nói dối anh, vì thế anh thôi đừng có trừng mắt với tôi như thế đi.”

Judith không hề cảm thấy áy náy chút nào. Cô không nói với anh hoàn toàn sự thật, nhưng đúng là Tekel đã đưa chiếc nhẫn đó cho cô, và Iain chẳng bao giờ cần biết mình thực sự đang cầm vật sở hữu quý giá của Lãnh chúa Maclean trong tay.

“Thế thì em có thể giữ nó.”

Cô không thể tin được anh lại ngạo mạn đến thế. “Tôi không cần anh chấp thuận.”

“Em có cần đấy.”

Anh dùng sợi dây chuyền để kéo cô về trước, đồng thời cúi xuống và hôn cô thật mãnh liệt, thật trọn vẹn. Khi anh ngẩng đầu lên, cô mang một vẻ mặt sửng sốt. Anh thấy hài lòng trước phản ứng đó.

Tia lấp lánh đột ngột trong mắt anh khiến cô bối rối hơn cả cuộc chất vấn kỳ quặc về chiếc nhẫn. “Tôi đã bảo anh không thể hôn tôi bất kỳ lúc nào anh muốn.”

“Anh có thể đấy.”

Để chứng minh lời nói của mình, anh lại hôn cô lần nữa. Judith vẫn chưa kịp hồi phục từ hành động bất ngờ đó thì anh lại đột ngột đẩy cô ra sau lưng anh.

“Patrick, Judith vẫn chưa mặc đồ phù hợp để tiếp khách. Ra ngoài ngay.”

“Iain, tình cờ là anh đang ở trong nhà của anh ấy, chứ không phải nhà của anh”, Judith nhắc nhở.

“Anh biết mình đang ở đâu”, anh đáp trả, nổi tức giận hiện rõ trong giọng nói. “Patrick, ra khỏi đây ngay.”

Patrick không di chuyển đủ nhanh theo ý Iain muốn, lại còn cười toe toét nữa, và chuyện đó cũng chẳng làm Iain vừa lòng chút nào. Anh sấn tới một bước đầy đe dọa. “Em thấy mệnh lệnh của anh buồn cười lắm à?”

Judith túm lấy lưng áo choàng của Iain để ngăn không cho anh đuổi theo em trai. Hành động đó chỉ như châu chấu đá xe trước một người đàn ông to lớn như anh. Và về phần cô, đó cũng là một lối hành xử tức cười. Thế là cô bắt đầu quay sang đẩy anh.

Iain không nhúc nhích, nhưng Patrick thì có. Anh quàng tay quanh người vợ và dẫn Frances Catherine sang bên kia căn phòng. Cô định nói gì đó với chồng nhưng Patrick lắc đầu. Anh nháy mắt xoa dịu vợ, rồi hất đầu ra hiệu về phía tấm bình phong, ngầm thông báo anh đang muốn nghe lỏm cuộc tranh cãi. Frances Catherine che tay lên miệng để ngăn mình khỏi phá lên cười.

“Tôi muốn anh ra khỏi đây”, Judith ra lệnh. “Ngay bây giờ.” Iain quay lại nhìn cô. Cô chộp lấy tấm chăn và lấy nó che người. “Thế này là không đúng mực.”

“Em dùng cái giọng đó để nói chuyện với anh cũng chẳng đúng mực chút nào đâu.”

Cô muốn hét lên, nhưng thay vào đó chỉ thở dài. “Tôi cũng chẳng vui vẻ gì với giọng điệu của anh.”

Anh có vẻ kinh ngạc, suýt bật cười nhưng kịp ngăn mình lại. Cô gái này thực sự cần hiểu rõ vị trí của mình. “Anh sẽ chờ ở ngoài”, anh nghiêm khắc tuyên bố. “Mặc đồ vào đi.”

“Vì sao?”

“Isabelle”, anh nhắc cô. “Nhớ rồi chứ?”

“Ôi, Chúa ơi, Isabelle”, cô kêu lên. “Iain, tôi không thể...”

“Sẽ ổn thôi”, anh cắt ngang. “Vẫn còn nhiều thời gian.”

Anh ra khỏi đó trước khi cô có thể khiến anh thông suốt. Judith lăm bắm một câu chữ rửa chảnh nữ tính chút nào hết. Cô đoán mình sẽ phải mặc quần áo để có thể ra ngoài và bảo rằng hễ là phụ nữ thì ai cũng giỏi hỗ trợ một ca sinh nở. Cô sẽ làm rõ mọi chuyện với anh để Isabelle có thể nhận được sự giúp đỡ đến từ người đầy kinh nghiệm.

Frances Catherine giúp Judith mặc quần áo. Ngay khi đã xong, cô lại muốn Judith ngồi xuống để cô có thể chải tóc cho bạn.

“Vì Chúa, Frances Catherine, đâu phải mình sắp tham dự lễ hội. Cứ mặc kệ tóc mình đây.”

“Cậu nghe Iain nói rồi còn gì”, Frances Catherine trả lời. “Cậu còn khối thời gian. Sinh con đầu lòng thường sẽ bị đau nhiều giờ liền, mà giờ Isabelle chỉ mới bắt đầu chuyển dạ thôi.”

“Sao cậu biết được?”

“Agnes bảo mình.”

Judith hất tóc ra sau vai và buộc túm lại bằng một sợi ruy băng ở sau gáy. “Đúng là một thông tin đáng yêu để chia sẻ với sản phụ sắp lâm bồn”, cô lăm bắm.

“Chiếc màu xanh dương sẽ đẹp hơn”, Frances Catherine bảo bạn, rồi cố thay chiếc ruy băng màu hồng mà Judith đã dùng.

Judith cảm giác như mình đang sống trong một cơn ác mộng và ngay cả cô bạn thân cũng là một phần của cơn ác mộng đó. “Vì Chúa, Frances Catherine, nếu cậu không thôi chọc vào mình thì mình thề cậu sẽ khỏi lo lắng chuyện sinh đẻ nữa. Mình sẽ siết cổ cậu trước.”

Frances Catherine không hề cảm thấy tức giận chút nào trước lời đe dọa suông đó. Cô thả tóc của Judith ra và mỉm cười. “Mình có nên thức đợi cậu không?”

“Có...không, ôi, mình không biết nữa”, Judith vừa lăm bắm vừa bước về phía cửa.

Patrick và Iain đang đứng trong sân. Judith bước nhanh về phía cổng, chân giẫm lên một viên đá, miệng lăm bắm một điều gì đó, và rồi lại tắt tả quay vào nhà. Cô tìm thấy đôi giày dưới gầm giường, xỏ vào chân, và rồi lại chạy ngược ra ngoài.

“Đường như cô ấy hơi luống cuống”, Patrick nhận xét.

“Nhất trí”, Iain đồng ý.

“Bảo Isabelle là mình sẽ cầu nguyện cho cô ấy”, Frances Catherine gọi với theo.

Iain chờ đến khi Judith đến bên cạnh rồi mới quay sang em trai. “Winslow không muốn ai biết cho đến lúc mọi chuyện đã qua.”

Patrick gật đầu đồng ý.

Tình thế mĩa mai đã đi đủ xa rồi. Judith đứng đó mỉm cười cho đến khi Patrick đóng cửa lại và Frances Catherine không còn nhìn thấy cô nữa. Rồi cô quay sang Iain.

“Tôi không làm được đâu”, cô kêu lên. “Tôi không có chút kinh nghiệm nào. Anh phải hiểu điều đó, Iain.”

Trong cơn hoảng loạn bất anh phải lắng nghe, cô đã túm lấy áo choàng của anh và bắt đầu giật mạnh.

“Judith, em dự định sẽ giúp Frances Catherine thế nào nếu...”

Cô không để anh nói hết câu. “Tôi định sẽ lau mồ hôi trên trán cô ấy, mẹ kiếp, và vỗ tay cô ấy, và thì thầm ‘Nào, nào’ và...”

Cô không thể tiếp tục. Iain vòng tay ôm cô vào lòng và giữ cô thật chặt. Anh không biết phải nói gì để giúp cô vượt qua nỗi âu lo lắng này hết.

“Iain?”

“Gì thế?”

“Em sợ.”

Anh mỉm cười. “Anh biết.”

“Em không muốn làm chuyện này.”

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô đi về phía nhà Isabelle. Trời tối đến mức cô hầu như không nhìn thấy con đường phía trước.

“Em đã hình dung ra những bà đỡ sẽ làm toàn bộ các công việc”, cô thì thào trong lúc bị lôi đi theo anh. “Và em sẽ đưa ra những lời khuyên. Ôi Chúa ơi, em mới ngạo mạn làm sao.”

Họ tiếp tục đi thêm vài phút nữa rồi Judith lại lên tiếng. “Em sẽ không biết làm gì đâu.”

“Khi đến lúc Isabelle sẽ biết phải làm gì. Cô ấy muốn có em ở bên.”

“Em không hiểu vì sao.”

Iain mỉm cười. “Anh thì hiểu. Em là một người rất dịu dàng và giàu lòng trắc ẩn. Lúc này Isabelle đang cần cả hai thứ đó. Yên tâm đi, em sẽ làm tốt thôi.”

“Sẽ thế nào nếu tình hình trở nên phức tạp?”

“Anh sẽ ở ngay ngoài cửa.”

Thật kỳ quặc, nhưng lời hứa đó khiến cô thấy an tâm. “Và nếu cần thiết anh sẽ vào trong và tiếp quản mọi việc chứ? Anh sẽ đỡ đứa bé này chứ?”

“Quý tha ma bắt, không.”

Anh có vẻ khiếp đảm trước ý tưởng đó. Cô hẳn sẽ cười phá lên nếu như không quá hoảng sợ đến thế.

Judith vẫn không hiểu vì sao Isabelle lại chọn cô. “Nếu anh chuẩn bị ra chiến trường và chỉ có thể chọn một chiến binh khác theo mình, thì anh có chọn gã người hầu của mình không?”

Anh biết tổng cái mánh mà cô đang dùng. “Có.”

“Isabelle giống như một chiến binh chuẩn bị ra chiến trường và cô ấy cần... anh nói ‘có’ ư? Thực sự anh sẽ chọn một hộ vệ thiếu kinh nghiệm ư?” Cô hỏi lại, giọng đầy ngờ vực.

Anh bật cười. “Anh sẽ làm thế.”

Cô mỉm cười. “Anh đang nói dối để làm em thấy khó hơn. Được thôi, chuyện đó có tác dụng đấy. Giờ hãy nói dối em thêm một lần nữa. Hãy nói với em lần nữa là mọi chuyện sẽ ổn thôi. Có khi lần này em sẽ tin anh.”

“Judith, nếu tình hình trở nên phức tạp, anh sẽ cho người đi đón Agnes.”

“Lúc đó thì chỉ có Chúa mới giúp được Isabelle”, Judith thì thào. “Iain, anh không tự hỏi vì sao cô ấy không bảo Winslow đi đón bà ấy hay sao?”

Anh gật đầu thừa nhận, “Anh có thắc mắc chuyện đó.”

Judith kể cho anh nghe những gì cô đã tìm hiểu được về Agnes và sự giúp đỡ của bà ta. Rồi cô nói với anh về quan điểm của mình. Giọng cô run lên vì giận dữ khi đã kể xong câu chuyện.

Cô muốn biết Iain nghĩ gì về tư cách của Agnes, nhưng lúc đó họ đã đến mảnh sân nhỏ trước nhà Isabelle và không còn thời gian để nói chuyện nữa.

Winslow mở cửa trước khi Iain kịp giơ tay lên gõ. Một luồng khí nóng nực, mãnh liệt đến mức có cảm giác như da mặt Judith đang cháy sém, ủa ra từ khe cửa mở. Mồ hôi ướt đầm trán Winslow và từng giọt to tướng lặn xuống từ hai bên thái dương của anh ta.

Bên trong ngôi nhà nóng nực kinh hoàng, đến nỗi Judith suýt không thở được. Cô bước qua ngưỡng cửa và đột ngột dừng lại. Cô thấy Isabelle đang ngồi trên mép giường, người gập lại, rúc vào dưới mấy tấm chăn dày cộm, và thậm chí từ đầu này phòng Judith vẫn có thể nghe tiếng thút thít khe khẽ.

Vào đúng khoảnh khắc này khi đứng đó nhìn Isabelle chằm chằm, cô biết chắc chắn một điều rằng mình không thể nào quay lưng lại với chuyện này. Cô sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giúp đỡ người phụ nữ này.

Vào đúng khoảnh khắc này khi đứng đó nhìn Isabelle chằm chằm, cô biết chắc chắn một điều rằng mình không thể nào quay lưng lại với chuyện này. Cô sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giúp đỡ người phụ nữ này.

Cơn hoảng loạn của Isabelle như xé nát tim cô.

Iain đặt hai tay lên vai Judith. Cô nhận ra anh đang đứng ngay cạnh mình.

“Winslow, Judith không cảm thấy...”

Cô ngăn anh lại bằng cách tuyên bố, “Tôi không cảm thấy hơi nóng ở đây là tốt cho Isabelle”. Rồi cô quay lại nhìn Iain, miệng thì thầm, “Anh đừng lo lắng thế, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Sự thay đổi ở cô khiến Iain kinh ngạc. Chẳng có chút dấu hiệu sợ hãi nào trên vẻ mặt hay trong giọng nói của cô. Judith trông bình thản và... và sẵn sàng làm nhiệm vụ.

Cô chậm rãi băng qua phòng đến đứng trước mặt Isabelle.

“Vì Chúa, Isabelle, ở đây nóng như lò luyện ngục vậy”, cô tuyên bố với một vẻ hồ hởi gượng gạo.

Isabelle không ngẩng lên nhìn cô. Judith quỳ xuống sàn từ từ gỡ bỏ những tấm chăn ra khỏi đầu và vai Isabelle, rồi nhẹ nhàng nâng gương mặt của bạn lên để có thể nhìn thẳng vào mắt Isabelle.

Nước mắt tuôn trào trên má Isabelle. Mái tóc cô cũng ướt sũng và bết lại rũ rượi quanh hai vai. Judith vuốt tóc ra sau vai cho Isabelle, rồi dùng mép chăn lau khô gương mặt cô ấy. Khi đã hoàn thành nhiệm vụ vỗ về an ủi đó, cô liền nắm lấy tay Isabelle.

Nỗi sợ hãi trong mắt Isabelle khiến Judith muốn khóc òa. Nhưng dĩ nhiên cô không khóc, vì người bạn mới của cô cần sự mạnh mẽ của cô lúc này, và Judith quyết tâm sẽ trao cho cô ấy điều đó. Cô có thể khóc sau, khi hai người họ đã vượt qua được thử thách kinh hoàng này.

Judith siết nhẹ tay Isabelle. “Tôi muốn cô nghe lời thật kỹ những gì tôi sắp nói với cô”, cô nói, rồi chờ cho Isabelle gật đầu rồi mới tiếp tục. “Chúng ta sẽ làm được thôi.”

“Cô sẽ ở lại với tôi chứ? Cô sẽ không bỏ đi chứ?”

“Tôi sẽ ở lại”, cô trả lời. “Tôi hứa.”

Isabelle gật đầu.

“Cô bị đau như thế này bao lâu rồi?” Judith hỏi.

“Từ sáng sớm nay”, tôi thậm chí còn chẳng nói với Winslow.”

“Sao cô lại chờ?”

“Tôi đã hy vọng những cơn đau sẽ biến mất”, Isabelle trả lời bằng giọng lí nhí. “Và tôi lo anh ấy sẽ không nghe theo lời tôi mà cứ nhất định gọi Agnes đến giúp. Phải mất khá lâu tôi mới thuyết phục được anh ấy xin Iain chấp thuận để đưa cô đến.”

Nước mắt lại chảy tràn xuống má Isabelle, lúc này cô đang túm chặt lấy tay Judith.

“Cảm ơn vì cô đã đến.”

“Tôi rất vui được có mặt ở đây”, Judith trả lời, thầm hy vọng Chúa sẽ hiểu và tha thứ vì cô chẳng hề muốn có mặt ở đây chút nào cả. Trong lòng cô vẫn đang lo sợ, bụng dạ đang quặn thắt, và hơi nóng trong phòng đang hút cạn sức mạnh trong cô.

“Isabelle, chuyện cô hơi sợ hãi một chút là bình thường thôi, nhưng cô cũng nên háo hức và vui vẻ nữa. Cô sắp sửa đem đến với thế giới này một sinh linh mới đấy.”

“Tôi thà nhường cho Winslow còn hơn.”

Judith ngạc nhiên vì câu nói đó đến mức phá lên cười. Isabelle cũng cười.

Rồi Judith nói, “Tốt hơn hết chúng ta phải sắp xếp mọi thứ. Nóng nực thế này có giúp cô thấy dễ chịu không?”

Isabelle lắc đầu. Judith đứng dậy và quay sang chỗ hai người đàn ông đang đứng ở cửa ra vào. Cô mỉm cười khi thấy vẻ mặt của Iain. Gã chiến binh tội nghiệp nhìn như phát ốm. Anh đang cố rời khỏi đó nhưng Winslow không cho anh đi. Chồng Isabelle đang đứng chặn ngay cửa ra, cau mày nhìn Judith.

Cô mỉm cười với anh ta. “Winslow, làm ơn tháo bỏ mấy tấm da thú ở trên cửa sổ. lúc này chúng tôi cần không khí trong lành.”

Rồi cô quay sang Iain, anh đang với tay cầm then cài cửa. Cô ngăn anh lại bằng cách lên tiếng hỏi, “Thanh xà gỗ trên kia có đủ mạnh để chịu đựng được trọng lượng của anh không?”

“Nó nên đủ cứng cáp”, anh trả lời, rồi lại cố bỏ đi.

“Chờ đã”, cô kêu lên và vội tìm trong đồng hồ lạnh chất đồng ở chân giường nhưng không thể tìm ra thứ gì đó đủ dài cho mục đích của mình. Rồi cô nhớ ra chiếc áo choàng. Chiếc áo khá dài, hẹp và hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của cô. Cô cầm lấy chiếc áo và đưa cho Iain. “Anh có thể buộc chiếc áo qua thanh xà ngang giúp em được không? Rồi anh thử đu lên xem sao. Em không muốn thanh gỗ đó gãy đôi rồi rơi xuống người Isabelle đâu.”

“Cô định trói Isabelle lại ư?” Winslow thốt lên.

Cô lắc đầu giải thích, “Tôi muốn có cái gì đó để Isabelle bám vào khi cô ấy đứng. Làm thế để cô ấy dễ chịu hơn, Winslow ạ”.

Gã chiến binh không cảm thấy thuyết phục cho đến khi thấy vợ gật đầu, lúc đó anh ta mới giúp Iain thực hiện công việc đó. Khi đã xong, mảnh áo choàng len hẹp treo lủng lẳng qua thanh xà ngang với hai đầu dài bằng nhau.

Winslow muốn thêm một khúc củi vào lò sưởi nhưng Judith không đồng ý. Cô xua hai người đàn ông ra khỏi nhà. Winslow lưỡng lự. “Anh sẽ ở ngay ngoài cửa, vợ à. Nếu em muốn anh đi đón Agnes thì cứ kêu lên. Anh sẽ nghe thấy.”

“Em sẽ không cho gọi bà ta đâu”, Isabelle trả lời, giọng run lên vì giận dữ.

Winslow thở dài mệt mỏi. Nỗi lo âu anh ta dành cho vợ thể hiện rõ ràng, cũng như vẻ thất vọng. Anh ta thọc ngón tay vào tóc, bước một bước về phía Isabelle, rồi dừng lại. Judith nghĩ anh ta muốn có một chút riêng tư. Cô nhanh chóng quay đi và giả vờ bận rộn lấy que cời chọc vào lò sưởi.

Cô nghe thấy tiếng thì thầm ở sau lưng. Một lát sau tiếng sập cửa vang lên. Cô quay lại chỗ Isabelle và tiếp tục chuẩn bị cho việc sinh đẻ. Cô cố lột bỏ mấy tấm chăn đi, nhưng Isabelle vừa giữ rất chặt, vừa cố giấu mình dưới chăn.

“Isabelle, lúc này cô có đau không?”

“Không.”

“Thế có chuyện gì?”

Phải mất một lúc lâu Isabelle mới thu đủ dũng khí để nói với Judith chuyện gì đó không ổn. Cô lí nhí thú nhận túi ối của mình đã vỡ và cô đã làm bẩn hết chăn đệm. Cô có vẻ xấu hổ, nhục nhã, và sau khi đã giải thích xong, cô liền òa khóc.

“Nhìn tôi đây này”, Judith nhẹ nhàng nói. Cô chờ đến khi Isabelle ngẩng lên nhìn mình rồi mới cố nói bằng một giọng vô cùng đương nhiên. “Chuyện sinh nở là một điều kỳ diệu, Isabelle ạ, nhưng cũng rất lộn xộn. Cô sẽ phải gạt cảm giác xấu hổ sang một bên và trở nên thực tế. Đến mai cô có thể đổ mặt cả ngày nếu muốn, được chứ?”

Isabelle gạt đầu, rồi tò mò hỏi, “Cô không thấy ngượng hay sao?”

“Không.”

Isabelle trông có vẻ nhẹ nhõm, mặt vẫn còn hơi ửng hồng. Judith không biết chắc đó là vì xấu hổ hay vì hơi nóng khủng khiếp bên trong ngôi nhà.

Một giờ đồng hồ tiếp theo dành để chuẩn bị những công việc cần thiết. Judith tiếp tục duy trì nói chuyện phiếm trong lúc lột ga giường, tắm cho Isabelle từ đầu đến chân, gội đầu và lau khô tóc rồi giúp cô ấy mặc một chiếc váy ngủ sạch sẽ. Tất cả những công việc này được thực hiện giữa những cơn co thắt ngày càng tăng.

Maude đã bảo với Judith rằng kinh nghiệm qua nhiều năm cho thấy đưa ra càng nhiều chỉ dẫn cho các sản phụ thì càng tốt. Bà thậm chí còn tự nghĩ ra một số lời khuyên chỉ để giúp họ bận rộn. Bà giải thích nếu sản phụ có nhiều việc để làm thì cô ta sẽ có cảm giác kiểm soát tình huống và những cơn đau tốt hơn. Lúc này Judith đang làm theo lời khuyên đó, và có vẻ điều đó thực sự giúp được Isabelle. Những cơn co thắt ngày càng mạnh và ngày càng dồn dập. Mỗi khi cơn đau đến Isabelle nhận ra mình thích đứng hơn. Cô quần đùi áo choàng đang treo lơ lửng quanh hông và núm thật chặt. Cô đã chuyển từ thút thít sang thành những tiếng rên rỉ vặn xoắn ruột gan. Judith thấy mình hoàn toàn vô dụng trong suốt những cơn đau. Cô cố xoa dịu Isabelle bằng những lời khen, và khi Isabelle yêu cầu, cô ôm eo của người bạn mới để làm dịu bớt cảm giác đau đớn.

Giờ đồng hồ cuối cùng là khoảng thời gian tra tấn nhất. Isabelle trở nên đòi hỏi khủng khiếp. Cô muốn được bện tóc lại, và phải bện ngay lập tức. Judith thậm chí còn chẳng nghĩ đến chuyện tranh cãi. Người phụ nữ ngọt ngào đã biến thành một mụ phù thủy ghê gớm, và những khi Isabelle không gào lên đòi hỏi thì cô lại buộc tội Winslow vì đã gây ra nỗi đau đớn không tài nào chịu đựng này cho cô.

Cơn giông tố vô lý đó không kéo dài. Những lời cầu nguyện của Judith đã được đáp trả. Việc sinh nở không hề phức tạp. Isabelle quyết định sử dụng chiếc ghế để. Cô hét lên một tiếng chói lói, rồi hét liên tiếp mỗi khi rặn. Judith quỳ xuống sàn đứng trước Isabelle, và khi Isabelle không túm chặt lấy tay cầm bọc da ở hai bên ghế thì cô lại túm chặt lấy cổ Judith. Cô hẳn sẽ vô tình siết cổ Judith đến nghẹt thở, và Chúa ơi, Isabelle hẳn là một người khỏe mạnh. Judith phải dùng hết sức mới gỡ được mấy ngón tay của cô bạn ra để có thể thở.

Một bé trai xinh xắn được sinh ra vài phút sau đó. Đột nhiên, Judith cảm thấy cần thêm đến năm đôi bàn tay nữa. Cô muốn gọi Winslow vào nhà để giúp nhưng Isabelle không chịu đồng ý. Giữa những tiếng cười và

những giọt nước mắt, bà mẹ trẻ giải thích mình sẽ không để chồng nhìn thấy trong một tư thế thiếu đứng đắn thế này.

Judith không tranh cãi gì. Isabelle yếu ớt nhưng lại tỏa sáng. Cô bế con trai trong lúc Judith giải quyết các vấn đề cần thiết khác.

Đứa bé trông có vẻ khỏe mạnh. Tiếng khóc của nó đầy sức sống. Judith cảm thấy kính nể sinh linh nhỏ bé đó. Thằng bé quá nhỏ, quá hoàn hảo trên mọi phương diện. Cô đếm để đảm bảo nó có đủ ngón tay và ngón chân, và cô suýt choáng ngợp trước cảm xúc mà điều kỳ diệu ấy mang lại.

Nhưng cô chẳng có nhiều thời gian để tận hưởng trọn vẹn sự kiện tuyệt vời đó, vì vẫn còn nhiều việc cần làm. Judith mất thêm một giờ nữa mới lau rửa Isabelle xong xuôi và đặt bà mẹ trẻ lên giường. Cả hai mẹ con đều được tắm rửa sạch sẽ. Đứa bé được quấn trong một cái chăn mềm mại màu trắng rồi bọc bên ngoài bằng áo choàng của cha nó. Đến lúc Judith lo xong cho thằng bé thì nó đã ngủ say sưa, cô liền đặt thằng bé vào vòng tay của Isabelle.

“Trước khi ra gọi Winslow vào, tôi còn một chỉ dẫn nữa cho cô”, Judith nói. “Tôi muốn cô hứa sẽ không để bất kỳ ai... làm gì cô trong ngày mai. Nếu Agnes hay Helen muốn đặt gạc chèn vào trong người cô thì cô không được để họ làm.”

Isabelle không hiểu. Judith kết luận mình sẽ phải nói toạc hẳn ra. “Một số bà đỡ ở Anh mà tôi đã có nói chuyện tin rằng phải chèn ống dẫn trứng bằng tro và thảo mộc sau khi sinh. Một số người thậm chí còn dùng bùn nhão để tạo thành miếng dán. Maude đã thuyết phục tôi việc đó gây nhiều tổn thương hơn là có lợi cho người mẹ, nhưng những nghi lễ đó do Nhà thờ quy định, và những gì tôi đang yêu cầu cô có thể sẽ gây rắc rối cho cô...”

“Tôi sẽ không để ai chạm vào mình”, Isabelle thì thào. “Nếu ai đó hỏi, có lẽ tốt nhất tôi sẽ giả vờ cô đã lo chuyện đó rồi.”

Judith thở ra nhẹ nhõm. “Phải”, cô nói. “Chúng ta sẽ giả vờ là tôi đã làm việc đó rồi.” Cô chỉnh sửa lại đồng chân ở chân giường.

Cô nhìn quanh phòng để đảm bảo rằng mình đã dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ, gạt đầu với vẻ hài lòng rồi ra ngoài gọi chồng Isabelle.

Winslow đang đứng chờ ngay ngoài cửa. Người đàn ông tội nghiệp trông nhợt nhạt đến thảm thương. “Isabelle ổn chứ?”

“Cô ấy ổn”, Judith trả lời. “Cô ấy đã sẵn sàng gặp anh rồi.”

Winslow không nhúc nhích. “Tại sao cô khóc? Có chuyện gì không ổn ư?”

Judith không nhận ra là mình đang khóc cho đến khi anh ta hỏi câu đó. “Tất cả đều ổn cả, Winslow. Vào trong đi.”

Cô tránh đường cho anh ta vừa kịp lúc. Winslow đột nhiên choáng ngợp bởi nỗi háo hức muốn gặp gia đình mình. Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa cha và con trai mang tính riêng tư nên Judith sẽ không nấn ná lại thêm nữa. Cô đóng cửa lại sau lưng và tựa người vào đó.

Đột nhiên cô cảm thấy không còn chút sức lực. Cuộc thử thách về cảm xúc mà cô vừa trải qua đã vắt kiệt sức lực và tự chủ của cô. Lúc này cô run rẩy như một chiếc lá trong cơn gió bão.

Đột nhiên cô cảm thấy không còn chút sức lực. Cuộc thử thách về cảm xúc mà cô vừa trải qua đã vắt kiệt sức lực và tự chủ của cô. Lúc này cô run rẩy như một chiếc lá trong cơn gió bão.

“Em xong việc ở đây rồi chứ?”

Iain lên tiếng hỏi cô. Anh đang đứng ở cuối lối đi chật hẹp, người tựa vào gờ đá, hai tay khoanh trước ngực trong tư thế thả lỏng. Cô trông anh như đang nghỉ ngơi.

Cô nghĩ chắc lúc này trông mình như mới đội mồ sống lại. “Đến lúc này thì em đã xong việc ở đây rồi”, cô trả lời và bắt đầu bước về phía anh. Cơn gió đêm nhẹ thổi trên mặt cô mang lại cảm giác thật tuyệt, nhưng cũng càng khiến cô run rẩy. Hai chân run lẩy bẩy đến mức cô suýt nữa không đứng được nữa.

Cảm giác như mọi thứ trong người đang phân hủy. Judith liền hít vào một hơi thật sâu để cố tìm lại sự tự chủ. Điều an ủi duy nhất là Iain sẽ chẳng bao giờ biết được cô đã gần với điểm sụp đổ đến thế nào. Sự yếu đuối đó, cho dù là ở một người phụ nữ, chắc chắn sẽ khiến anh ghê tởm. Với cô thì khóc lóc trước mặt anh cũng là một sự sỉ nhục rồi. Suy cho cùng cô thực sự có đôi chút kiêu hãnh. Cô sẽ chẳng bao giờ cần dựa dẫm vào ai khác, và ngay lúc này cô cũng sẽ chẳng dựa dẫm vào ai.

Cô hít vào một hơi sâu không khí trong lành. Song vô ích. Những cơn run rẩy vẫn tăng lên. Cô tự nhủ rằng mình sẽ ổn thôi; cô sẽ không tự làm bản thân phải hổ thẹn. Cô đã trải qua một thử thách kinh hoàng, phải, nhưng cô đã vượt qua rồi, và chắc chắn cô có thể quay lại chiếc giường của mình trước khi hoàn toàn đánh mất phẩm giá và bắt đầu thổn thức, nghẹn ngào và chỉ có Chúa mới biết còn những trò gì nữa.

Nghe có vẻ hợp lý với Judith, nhưng tâm trí là một chuyện còn trái tim cô lại cứ đập theo một nhịp khác hẳn. Lúc này cô cần được ở một mình, nhưng cùng lúc cô mong muốn đến tuyệt vọng có được những lời an ủi và sức mạnh của Iain. Tối nay cô đã dùng đến cạn kiệt toàn bộ năng lượng của mình rồi. Chúa cứu giúp cô, cô cần anh.

Phát hiện đó khiến cô hoảng sợ và lưỡng lự trong giây lát. Và rồi khi Iain mở rộng vòng tay, ngay lập tức cô đầu hàng. Cô bắt đầu chạy. Đến với anh. Cô lao vào ngực anh, vòng tay quanh eo anh và òa lên khóc nức nở không thể kiểm soát.

Anh không nói một lời nào với cô; anh không cần phải làm như thế. Sự đụng chạm của anh là tất cả những gì cô cần lúc này. Iain vẫn đang tựa người vào gờ đá. Judith đứng giữa hai chân anh, đầu rúc vào dưới cằm anh, khóc thỏa thê cho tới khi cô làm chiếc áo choàng của anh ướt sũng. Cô lẩm bẩm những câu rời rạc giữa những tiếng nấc, nhưng anh không hiểu nổi cô đang nói gì.

Lúc anh tưởng cơn giông tố hầu như đã trôi qua thì cô lại tiếp tục nức nở. “Hãy thở thật sâu vào, Judith”, anh thủ thỉ.

“Làm ơn hãy để em một mình.”

Đó là một yêu cầu kỳ quặc nếu đề cập đến chuyện cô đang túm chặt lấy áo của anh. Iain tựa cằm lên đỉnh đầu cô và siết chặt vòng tay quanh người cô.

“Không”, anh thì thầm. “Anh sẽ không bao giờ để em một mình.”

Thật lạ, nhưng lời từ chối của anh khiến cô cảm thấy khá hơn đôi chút. Cô vùi mặt vào áo choàng của anh, rồi đổ sụm vào người anh.

“Mọi chuyện đều ổn cả, đúng không?” Iain thừa biết đáp án khi thấy nụ cười rạng rỡ trên môi cô lúc mở cửa cho Winslow. Nhưng anh nghĩ nếu nhắc lại cho cô nhớ cái kết cục vui vẻ đó, cô có thể sẽ đủ bình tĩnh để thoát ra khỏi phản ứng vô lý này.

Nhưng Judith vẫn chưa muốn lý trí trở lại. “Có Chúa chứng giám, Iain, em sẽ không bao giờ trải qua chuyện này thêm một lần nào nữa. Anh nghe em nói rồi chứ?”

“Yên nào”, anh trả lời. “Em sẽ đánh thức cả nước Anh đấy.”

Cô không cảm kích câu nói đùa của anh, nhưng cũng chịu hạ giọng xuống khi tuyên bố tiếp. “Em sẽ không bao giờ sinh con. Không bao giờ.”

“Không bao giờ là một khoảng thời gian dài”, anh lý sự. “Chồng em có thể sẽ muốn có con.”

Cô đẩy mình ra khỏi anh. “Sẽ chẳng có người chồng nào sất”, cô tuyên bố. “Em cũng sẽ không bao giờ kết hôn. Thề có Chúa, bà ấy sẽ không ép được em.”

Anh lại kéo cô vào lòng và đẩy đầu cô ngả lên vai anh. Anh quyết định dù cô có muốn hay không thì anh sẽ vỗ về cô. “Em đang bảo ai sẽ không ép được em?”

“Mẹ em.”

“Thế cha em thì sao? Ông ấy không có quyền quyết định gì à?”

“Không”, cô trả lời. “Ông ấy chết rồi.”

“Nhưng ngôi mộ trống không, nhớ chứ?”

“Làm thế nào anh biết được về ngôi mộ?”

Anh thở dài. “Em nói với anh mà.”

Cô nhớ rồi. Chính cô đã nhổ bỏ tấm bia và trong lúc mất bình tĩnh đã hét toáng lên kể lể trước mặt người Scot. “Trong lòng em, người đàn ông ấy như đã chết rồi.”

“Tức là anh không cần quan tâm đến mớ rắc rối đó nữa?”

Cô không đáp vì chẳng hiểu ý chính của anh là gì cả. Cô cũng quá mệt mỏi để suy nghĩ tử tế vào lúc này.

“Judith này?”

“Vâng?”

“Thế cho anh biết sự thực là thế nào đi.”

Giọng anh nhẹ nhàng, gợi ý. Cô lại bắt đầu nức nở. “Em đã có thể giết chết Isabelle. Nếu xảy ra chuyện gì, em không biết giải quyết sao nữa. Cô ấy đau đớn khủng khiếp. Không có người phụ nữ nào cần phải trải qua chuyện đó. Và máu nữa, Iain”, những lời cô nói dúi hết vào nhau. “Có quá nhiều máu. Chúa ơi, em đã rất sợ.”

Iain không biết phải nói gì với cô. Bọn họ đã đòi hỏi một điều vượt quá sức chịu đựng của cô. Cô cũng chỉ là một cô gái ngây thơ. Quỷ tha ma bắt, cô thậm chí còn chưa lấy chồng, thế mà họ lại yêu cầu cô đi đỡ đẻ. Anh thậm chí còn không rõ liệu cô có biết Isabelle đã mang thai đứa bé như thế nào không. Thế nhưng Judith đã ngẩng cao đầu trước thử thách. Cô đã thể hiện lòng trắc ẩn, sức mạnh và cả sự hiểu biết. Thực tế cô càng hoảng sợ càng chỉ làm cho chiến thắng của cô trở nên kỳ diệu hơn trong tâm trí Iain.

Nhưng nỗi đau khổ của cô khiến anh bận tâm, và anh cảm thấy trách nhiệm của mình là phải giúp cô vượt qua nỗi phiền muộn này.

Anh quyết định thử khen ngợi cô trước. “Em nên cảm thấy tự hào về thành quả đạt được trong đêm nay.”

Cô đáp lại anh bằng một tiếng khịt mũi.

Anh lại thử nói lý. “Dĩ nhiên em cảm thấy hoảng sợ. Anh hình dung đó là một phản ứng bình thường đối với một người không có kinh nghiệm như em. Em sẽ vượt qua thôi.”

“Không đâu.”

Anh thử cách cuối cùng là hăm dọa. “Mẹ kiếp, Judith, em sẽ vượt qua được và em sẽ sinh ra những đứa con trai.”

Cô đẩy mình ra khỏi người anh lần nữa. “Đàn ông kiêu gì mà không thềm quan tâm đến con gái chứ.” Cô xía vào ngực anh trước khi anh có thể đáp trả câu nói đó. “Con gái thì không quan trọng, đúng không?”

“Anh cũng sẽ dành phần cho những bé gái.”

“Thế anh có yêu con gái nhiều như con trai không?” Cô hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.”

Vì anh trả lời quá nhanh mà chẳng cần thời gian suy nghĩ nên cô biết anh thực lòng. Về muốn gây sự biến mất trong giọng nói của cô. “Em thấy vui khi nghe điều đó”, cô nói. “Hầu hết người làm cha đều không nghĩ như vậy.”

“Cha em thì sao?”

Cô quay người và bắt đầu bước về phía nhà Frances Catherine. “Với em thì cha em đã chết rồi.”

Anh đuổi kịp cô, nắm lấy tay cô và dẫn đường. Cô nhìn lên anh, thấy anh cau mày liền hỏi ngay. “Sao anh lại giận?”

“Anh không giận.”

“Anh đang cau có.”

“Mẹ kiếp, Judith, anh muốn em thừa nhận là mình sẽ kết hôn.”

“Vì sao?” Cô hỏi. “Tương lai của em chẳng liên quan gì đến anh. Hơn nữa, ý em đã quyết rồi, Iain Maitland ạ.”

Anh đột ngột dừng lại và quay sang nhìn cô. Anh ôm lấy cảm cô, cúi xuống và thì thầm. “Ý anh cũng đã quyết.”

Miệng anh phủ lên miệng cô, cô phải giữ lấy anh để không trượt ngã. Miệng cô hé mở cho anh. Anh gầm gừ trong cổ họng và hôn cô sâu hơn. Lưỡi anh tiến sâu vào trong và quấn lấy lưỡi cô. Anh muốn tận hưởng sự mềm mại từ cô.

Anh cũng không muốn dừng lại chỉ với một nụ hôn. Khi nhận ra điều đó, anh ngay lập tức lùi lại. Judith quá ngây thơ nên không hiểu được hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân. Anh sẽ không tận dụng niềm tin cô đặt trọn cho anh. Nhưng thực tế đó cũng không thể ngăn anh nghĩ về điều đó.

Anh lắc đầu thật mạnh để xua đi những hình ảnh nóng bỏng đang hiện ra trong tâm trí, rồi lại nắm tay Judith và kéo cô theo mình.

Cô phải chạy mới theo kịp những sải chân dài của anh. Anh chẳng nói thêm lời nào cho đến khi họ về đến nhà của em trai anh. Judith đặt tay lên then cài cửa, nhưng anh dùng tay mình chặn lại. Cô kết luận là anh vẫn chưa hết làm cô bối rối.

“Cho dù việc sinh đẻ tối nay có kinh khủng thế nào, đến lúc rồi em sẽ vượt qua được.” Cô ngẩng lên nhìn anh với vẻ mặt sững sốt nhất. Anh gật đầu khẳng định mình thực sự nghĩ như vậy. “Đó là một mệnh lệnh, Judith ạ, và em sẽ phải tuân theo.”

Anh gật đầu lần nữa rồi mở cửa ra cho cô. Cô vẫn đứng im như tượng, vẫn tiếp tục nhìn lên anh với vẻ bối rối. “Kinh khủng? Em chưa từng nói rằng chuyện đó kinh khủng.”

Đến lượt anh hoang mang. “Thế thì nó là cái quái quỷ gì?”

“Ôi Iain, chuyện ấy thật tuyệt vời.”

Gương mặt cô sáng bừng vì sung sướng. Iain lắc đầu bối rối. Anh không nghĩ mình có thể hiểu được cô.

Anh chậm rãi quay về nhà, suy nghĩ tập trung vào Judith. Anh sẽ phải làm gì với cô đây?

Khi về đến cửa pháo đài, đột nhiên hình ảnh chiếc nhẫn Judith đeo trên cổ nhảy vào tâm trí anh.

Trước đây anh đã từng nhìn thấy nó ở cái nơi quái quỷ nào nhỉ?

8. Chương 8

Cô phải trả cái giá khủng khiếp vì sự can thiệp của mình. Chiều hôm sau linh mục xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà Frances Catherine và yêu cầu được hội kiến ngay lập tức với cô gái người Anh.

Cả giọng nói nghiêm trọng lẫn vẻ mặt của Cha Laggan đều cho thấy rắc rối đang chờ ở phía trước. Ông lùi sang một bên hiên trong lúc chờ Frances Catherine đồng ý gọi Judith. Thấy Agnes đang đứng gần sau lưng ông, Frances Catherine liền hiểu ra lý do của cuộc hội kiến này.

Vẻ khả tự mãn của Agnes khiến sự lo lắng của Frances Catherine tăng lên gấp mười lần. Cô cố trì hoãn để có thể tìm thấy chồng. Patrick sẽ đứng lên bảo vệ Judith, và từ vẻ mặt của Agnes, cô biết rằng Judith sẽ cần ai đó đứng về phía mình.

“Bạn con đã thức gần trắng đêm, thưa Cha, và lúc này vẫn đang còn ngủ. Con sẽ vui lòng gọi cô ấy dậy, nhưng cô ấy sẽ cần chút thời gian làm vệ sinh cá nhân và mặc quần áo.”

Cha Laggan gật đầu. “Nếu con có thể yêu cầu cô ấy đến gặp ta ở nhà Isabelle thì ta sẽ đi đến đó ngay bây giờ.”

“Vâng, thưa Cha”, Frances Catherine trả lời. Cô vụng về nhún gối chào trước khi cửa đóng trước mặt ông.

Cô lay Judith dậy. “Chúng ta gặp rắc rối rồi. Chúa ơi, Judith, quay người lại và mở mắt ra nào. Linh mục đã đến đây... cùng với Agnes”, cô lắp bắp. “Cậu phải mặc quần áo vào ngay đi. Họ đang chờ cậu ở nhà Isabelle.”

Judith rên lên một tiếng rồi cuối cùng cũng lăn người nằm ngửa ra. Cô vén tóc ra khỏi mắt và ngồi dậy. “Isabelle ốm ư? Có phải cô ấy lại bị chảy máu không?”

“Không, không”, Frances Catherine vội nói. “Mình đoán là cô ấy ổn. Cô ấy... Judith, cậu nói nghe kinh quá. Có chuyện gì với giọng cậu thế? Cậu nuốt phải cái gì thế?”

Judith lắc đầu. “Mình ổn mà.”

“Cậu nói nghe như vừa mới nuốt một con ếch ấy.”

“Nào có”, Judith trả lời. “Thôi lo lắng cho mình được rồi đấy.” Cô vừa nói vừa ngáp.

Frances Catherine gật đầu. “Cậu phải mặc quần áo vào ngay đi. Mọi người đang chờ cậu ở nhà Isabelle đấy.”

“Cậu đã bảo mình rồi”, Judith nói. “Mình sẽ chờ để tìm ra lý do. Nếu Isabelle không ốm, sao họ lại muốn gặp mình?”

“Agnes”, Frances Catherine tuyên bố. “Bà ta thích gây rắc rối lắm. Dậy đi nào. Mình phải đi tìm Patrick. Chúng ta cần anh ấy giúp đỡ.”

Judith bắt kịp bạn khi Frances Catherine vừa mở cửa ra. “Cậu không thể chạy đi tìm Patrick trong tình trạng này, cậu sẽ ngã gãy cổ mất.”

“Sao cậu bình tĩnh thế?”

Judith nhún vai, rồi lại ngáp dài lần nữa. Hành động đó khiến họng cô đau rát. Vừa thắc mắc, lại vẫn còn buồn ngủ, cô bước ngang qua phòng và cầm tấm gương của Frances Catherine lên xem. Mắt cô trợn tròn kinh ngạc khi thấy một mảng thâm tím bao phủ cổ họng. Chẳng trách mỗi lần cử động là cổ cô đau nhức. Làn da ở nơi đó sưng lên và trông như thể bị sơn bằng dầu màu đen và xanh vậy.

“Cậu đang làm gì thế?”

Ngay lập tức Judith vén tóc ra trước để che dấu vết đó không cho Frances Catherine thấy. Cô không muốn cô bạn biết Isabelle đã gây ra vết thương đó. Frances Catherine sẽ yêu cầu kể chi tiết, và rồi Judith sẽ phải nhắc đến những cơn đau mà sản phụ phải chịu đựng trong thời gian trở dạ. Không, tốt nhất là che vết thâm tím ấy lại cho đến lúc nó mờ đi.

Cô đặt tấm gương xuống và quay lại cười với Frances Catherine. “Sau khi mặc quần áo xong mình sẽ đi tìm Iain”, cô giải thích.

“Cậu không lo lắng chút nào ư?”

“Có lẽ chỉ một chút”, Judith thừa nhận. “Nhưng mình là người ngoài, nhớ không? Họ có thể làm gì với mình nào? Hơn nữa, mình chẳng làm gì sai cả.”

“Đó có lẽ không phải là vấn đề. Agnes rất giỏi xuyên tạc. Vì bà ta đã kéo cả linh mục vào chuyện này nên mình nghĩ bà ta sẽ gây rắc rối cho cả Isabelle nữa.”

“Vì sao?”

“Vì Isabelle đã nhờ cậu giúp đỡ”, Frances Catherine giải thích. “Agnes sẽ muốn trả đũa hành động xúc phạm đó.” Cô bắt đầu đi đi lại lại trước lò sưởi. “Mình sẽ cho cậu biết họ có thể làm gì. Họ có thể sẽ ra trước Hội đồng chấp thuận, thì thê có Chúa, mình sẽ đi cùng cậu, mình thê sẽ làm thê.”

“Iain sẽ không để họ đuổi mình về nhà trước khi cậu sinh em bé đầu”, Judith khẳng định. Cô cảm thấy khá chắc chắn về điều đó. Nếu đưa cô về nhà lúc này tức là anh sẽ phá vỡ lời hứa của mình với em trai, và Iain thì quá chính trực để chịu làm thế. “Cậu không được lo lắng, Frances Catherine. Như thế không tốt cho em bé. Giờ hãy ngồi xuống trong lúc mình mặc quần áo.”

“Mình sẽ đi cùng cậu.”

“Đến Anh hay đi tìm Iain?” Judith nói với ra từ sau tấm bình phong.

Frances Catherine mỉm cười. Thái độ bình tĩnh của bạn giúp cô dịu đi. Cô ngồi trên mép giường, hai tay xếp lại để trên bụng. “Mỗi khi ở bên nhau bọn mình luôn dính vào rắc rối”, cô nói. “Đến giờ lẽ ra mình phải quen với chuyện đó rồi mới phải.”

“Không”, Judith đáp trả. “Bọn mình đâu có dính vào rắc rối. Cậu lôi mình vào rắc rối đấy chứ. Mình là đứa lúc nào cũng ngồi im thít một chỗ, nhớ không?”

Frances Catherine bật cười. “Cậu luôn đảo ngược mọi chuyện trong đầu. Mình mới là đứa ngồi im thít một chỗ, không phải cậu.”

Judith mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt vì cổ áo của nó cao hơn những chiếc váy khác mà cô mang theo. Thế nhưng vết thâm trên cổ vẫn hiện ra lù lù.

“Cậu có chiếc khăn quàng hay áo khoác nhẹ nào cho mình mượn được không?”

Frances Catherine đưa cho Judith một chiếc khăn quàng đen xinh xắn và cô dùng nó để che đi vết bầm. Khi cô cuối cùng cũng đã sẵn sàng lên đường, Frances Catherine cùng ra ngoài với cô.

“Cố đừng lo lắng về chuyện này”, Judith bảo bạn. “Mình sẽ đi không lâu đâu. Mình cũng sẽ kể cho cậu nghe những gì đã xảy ra.”

“Mình sẽ đi với cậu.”

“Không, cậu không đi đâu cả.”

“Sẽ ra sao nếu cậu không thể tìm thấy Patrick hay Iain?”

“Thế thì mình sẽ đến nhà Isabelle một mình. Mình không cần phải có đàn ông lên tiếng hộ mình.”

“Ở đấy thì cậu cần đấy”, Frances Catherine trả lời.

Cuộc tranh cãi bị cắt ngang khi Frances Catherine nhìn thấy Brodick đang đi lên trên đồi. Cô vẫy tay gọi, và khi anh ta không phát hiện, cô liền đặt hai ngón tay vào miệng và huýt lên một tiếng chói tai. Brodick ngay lập tức quay ngựa về phía họ.

“Patrick rất ghét nếu mình huýt sáo”, Frances Catherine thú nhận. “Anh ấy không nghĩ đấy là hành động của phụ nữ.”

“Đúng vậy mà”, Judith nói, rồi mỉm cười thêm vào, “Nhưng nó có hiệu quả đấy”.

“Cậu còn nhớ cách huýt sáo không? Các anh mình sẽ thất vọng lắm nếu họ nghĩ cậu đã quên bài huấn luyện quan trọng của họ.”

Judith bật cười. “Mình vẫn còn nhớ”, cô trả lời. Thế rồi cô nhận xét, “Brodick thật là đẹp trai, đúng không?”. Giọng cô có vẻ ngạc nhiên chứng tỏ rằng cô mới chỉ vừa nhận ra điều đó.

“Cậu là bạn đồng hành của anh ta trong suốt gần mười ngày và cậu mới chỉ vừa nhận ra là anh ta đẹp trai ư?”

“Iain cũng đi cùng mình”, Judith nhắc nhở bạn. “Và anh ấy có xu hướng lấn át mọi người xung quanh.”

“Ừ, chuyện đó thì đúng.”

“Con ngựa mới cừ lắm sao”, Judith kêu lên, hy vọng lái đề tài tránh xa Iain. Cô vẫn chưa sẵn sàng để Frances Catherine chất vấn về mối quan hệ với Lãnh chúa, vì trên thực tế cô vẫn chưa hiểu cảm giác của chính mình đủ để trả lời bất kỳ câu hỏi nào.

“Con ngựa đó là của Iain, nhưng đôi khi anh ấy cho phép Brodick cưỡi nó. Tính khí của con ngựa này rất kinh khủng, đó có thể là lý do bọn họ thích nó. Đừng đến quá gần đấy, Judith”, Frances Catherine kêu lên khi Judith vội bước tới trước đón Brodick. “Nếu có cơ hội thì con ngựa quái quỷ đó sẽ giẫm lên cậu đấy.”

“Brodick sẽ không để nó làm thế đâu”, Judith nói với lại. Cô tiến tới cạnh gã chiến binh và ngừng lên mỉm cười với anh ta. “Anh có biết Iain ở đâu không?”

“Anh ấy đang ở trong pháo đài.”

“Anh làm ơn đưa tôi tới đó được không?”

“Không.”

Cô giả vờ không nghe thấy câu khước từ của Brodick. Cô giơ tay lên cho anh ta và tiếp tục mỉm cười để không làm Frances Catherine lo lắng trong lúc miệng thì thảo, “Tôi đang gặp rắc rối, Brodick, và tôi cần phải nói chuyện với anh ấy.”

Cô thậm chí còn chưa nói hết câu thì đã được đặt yên vị trong lòng Brodick. Anh ta thúc ngựa phi nước đại. Vài phút sau anh ta giúp cô xuống ngựa ở giữa khoảnh sân cỏ ngay trước tòa nhà khổng lồ.

“Iain đang ngồi với Hội đồng bộ lão”, Brodick bảo cô. “Chờ ở đây, tôi sẽ đi gọi anh ấy.”

Anh ta quăng đám dây cương lên lưng ngựa rồi đi vào bên trong.

Con ngựa chiến thực sự chẳng thân thiện chút nào. Phải vật lộn thì mới giữ được nó không quay lung tung. Mặc dù vậy cô không bị những tiếng khịt mũi hăm dọa của nó làm mất tinh thần, vì ngay từ khi còn bé cô đã được người đàn ông cô coi là bậc thầy huấn luyện ngựa giỏi nhất nước Anh dạy cách điều khiển ngựa rồi.

Judith chờ một lúc lâu trước khi sự kiên nhẫn trong người cạn kiệt. Trong tâm trí cô còn lo rằng linh mục sẽ có ấn tượng xấu về cô bởi cô không chịu nhanh chóng đáp lời triệu tập của ông.

Và cô cũng không muốn Isabelle phiền muộn. Cô ấy có thể nghĩ rằng cô bỏ rơi cô ấy đối mặt với cuộc chất vấn một mình.

Cô quyết định không thể tốn thêm chút thời gian nào nữa, liền xoa dịu con ngựa bằng những lời ngọt ngào khi nhảy lên lưng nó, và thúc ngựa men theo con đường quay xuống đồi. Cô rẽ nhầm đường nên phải quay lại, rồi đến nhà Isabelle vài phút sau đó. Một đám đông đang tụ tập bên ngoài cửa, Winslow đứng trên ngưỡng cửa. Anh ta trông có vẻ giận dữ... cho đến khi nhìn thấy cô. Lúc này thì anh ta có vẻ sững sờ.

Anh ta không tin cô sẽ đến theo lời triệu tập của linh mục ư? Cô kết luận là như vậy. Điều đó xúc phạm đến lòng kiêu hãnh của cô đôi chút, phản ứng đó kỳ cục quá đi chứ, vì Winslow đâu có biết rõ về cô để có thể đưa ra đánh giá về cô.

Con ngựa chiến không thích đám đông hơn cô chút nào. Nó cố lồng lên đồng thời nhảy sang ngang. Judith phải tập trung vào việc trấn an con vật bướng bỉnh.

Winslow bước ra tiếp quản nhiệm vụ đó. Anh ta túm lấy dây cương và dùng sức ép con ngựa không được lồng lên nữa.

“Iain thực sự đã cho phép cô cưỡi con ngựa này sao?” Anh ta hỏi, giọng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Không”, cô trả lời, chỉnh lại chiếc khăn quần ngang cổ rồi nhảy xuống ngựa. “Brodick đã cưỡi nó đấy chứ.”

“Thế em trai tôi đâu?”

“Anh ấy vào trong pháo đài để tìm Iain. Tôi đã chờ, Winslow ạ, nhưng bọn họ chẳng ai chịu quay ra cả.”

“Chỉ có Iain và Brodick mới có thể cưỡi con ngựa thần thánh này thôi”, anh ta nói. “Cô nên chuẩn bị tinh thần bị cho một trận khi họ túm được cô đi là vừa.”

Cô không biết anh ta đang đùa với cô hay là đang làm cô lo lắng. “Tôi đâu có ăn cắp con ngựa, tôi chỉ mượn thôi”, cô tự bào chữa cho mình, rồi hạ giọng hỏi thêm, “Có phải tôi cũng sắp bị linh mục cho một trận không?”

“Có vẻ sẽ có ai đó bị như thế”, anh ta trả lời. “Vào trong đi. Chừng nào chuyện chưa giải quyết xong thì Isabelle sẽ lo lắng.”

Winslow nắm lấy khuỷu tay và hộ tống cô băng qua đám đông những khán giả đang im thít. Đám người đó công khai nhìn cô chằm chằm, nhưng dường như họ chẳng thù địch gì mà chỉ tò mò. Cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình thản, thậm chí còn nở nụ cười.

Nhưng cô không để duy trì vẻ bề ngoài vui vẻ đó khi linh mục xuất hiện trên ngưỡng cửa. Ông đang cau mày nhìn cô. Cô cầu nguyện nổi bực tức của ông đã là do sự chậm trễ từ cô chứ không phải vì ông đã quyết sẽ gây ra rắc rối cho cô.

Cha Laggan có mái tóc bạc dày cộm, mũi khoằm như chim ưng và làn da hằn sâu những nếp nhăn qua bao năm bôn ba. Ông cao bằng Winslow, nhưng lại gầy như một tấm ván. Ông mặc chiếc áo thầy tu màu đen và khoác một mảnh áo choàng len rộng ngang một bên vai. Tấm áo được neo lại bởi một sợi dây thừng thắt ngang eo. Màu sắc của chiếc áo choàng khác với màu áo của người Maitland, chứng tỏ linh mục tới từ một thị tộc khác. Không lẽ người Maitland không có tu sĩ riêng trên lãnh thổ của mình ư? Judith quyết định sẽ hỏi Frances Catherine câu đó.

Ngay khi vị linh mục xuất hiện trên ngưỡng cửa, Winslow liền bỏ tay cô ra. Cô vội bước về trước và dừng lại ở chân thềm. Cô cúi đầu tỏ ý phục tùng và nhún gối chào. “Xin Cha tha thứ cho con vì đã mất nhiều thời gian đến thế mới đến được đây, thưa Cha. Con biết thời gian của Cha hẳn là rất quý giá, nhưng con gặp khó khăn khi tìm đường tới đây. Có quá nhiều những ngôi nhà xinh xắn trên sườn đồi và con đã đi sai đường.”

Vị linh mục gật đầu. Ông có vẻ hài lòng trước lời xin lỗi của cô. Ông không cười nhưng cũng không cau có nữa. Judith cho đó là một dấu hiệu tốt.

“Winslow, có lẽ sẽ tốt hơn nếu con chờ ở bên ngoài cho đến khi việc này kết thúc”, vị linh mục gợi ý bằng một giọng lả nhảm vì tuổi tác.

“Không, thưa Cha”, Winslow trả lời. “Chỗ của con là ở bên cạnh vợ con.”

Vị linh mục chậm rãi gật đầu đồng ý. “Con sẽ phải cố không can thiệp vào đấy”, ông ra lệnh.

Rồi ông lại quay sang Judith. “Hãy vào trong với ta. Ta muốn hỏi con vài câu về những gì đã xảy ra ở đây đêm hôm qua.”

“Chắc chắn rồi, thưa Cha”, cô trả lời, rồi nhấc chân vẩy lên và theo ông bước qua ngưỡng cửa.

Cô ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu là người đang tập trung bên trong ngôi nhà. Có hai người đàn ông và ba người phụ nữ nữa đang đứng cùng nhau trước lò sưởi.

Isabelle đang ngồi trên một chiếc ghế đầu đặt cạnh giường, bế đứa con trong tay. Judith không hề quá lo lắng về cuộc hội kiến với linh mục cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt của Isabelle. Người phụ nữ tội nghiệp ấy trông vô cùng kinh hoàng.

Judith vội bước về phía Isabelle. “Isabelle, sao cô lại ra khỏi giường? Cô cần nghỉ ngơi sau những thử thách mà cô đã trải qua hồi đêm.” Winslow đứng ngay bên cạnh Judith. Cô đỡ lấy đứa bé từ Isabelle rồi lùi lại một bước. “Winslow, hãy giúp cô ấy trở lại giường đi.”

“Có thật là Isabelle đã trải qua thử thách rồi không?” Cha Laggan hỏi.

Judith quá sửng sốt trước câu hỏi đó, cô không hề dịu giọng xuống khi trả lời. “Chắc như đinh đóng cột là cô ấy đã trải qua rồi, thưa Cha.”

Vị linh mục nhượng mày khi nghe thấy vẻ dữ dội trong giọng nói của cô. Ông cúi đầu xuống, nhưng Judith đã kịp thấy một vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt ông.

Cô không biết nên nghĩ thế nào về chuyện đó. Liệu linh mục có đứng về phía Isabelle không? Chúa ơi, cô hy vọng thế. Judith nhìn xuống đứa trẻ xinh xắn trong tay để đảm bảo là mình không đánh thức nó, rồi lại ngẩng lên nhìn Cha Laggan. Bằng một giọng nhẹ nhàng hơn nhiều, cô nói, “Thưa Cha, ý con là lúc này Isabelle thực sự nên nghỉ ngơi”.

Vị linh mục gật đầu. Ông nhanh chóng giới thiệu họ hàng của Winslow đang ngồi quanh bàn, rồi ra hiệu về phía hai người phụ nữ đứng cạnh nhau ở trước lò sưởi.

“Agnes là người đứng bên trái”, ông nói. “Helen đứng cạnh bà ấy. Họ là những người buộc tội con, tiểu thư Judith.”

“Những người buộc tội con ư?”

Cô không giấu nổi hoài nghi trong giọng mình. Cô thực sự hoài nghi. Một cơn giận bắt đầu từ từ sôi lên trong cô. Nhưng dù sao cô cũng có khả năng che giấu phản ứng đó.

Judith quay sang nhìn hai người phụ nữ đã gây ra rắc rối. Helen bước lên trước một bước và gật đầu nhanh với cô. Đó không phải là một người phụ nữ hấp dẫn cho lắm. Chị ta có mái tóc nâu và đôi mắt cùng màu. Chị ta có vẻ căng thẳng, nếu hai bàn tay đang siết lại thành nắm đấm mang chút biểu lộ, và chị ta không thể nhìn lâu vào mắt Judith.

Agnes lại là một sự ngạc nhiên đối với Judith. Từ những câu chuyện kinh hoàng mà cô nghe được về người đàn bà này, cô cứ tưởng bà ta trông giống một mụ già đánh đá, hay ít nhất cũng như mụ phù thủy già nổi mụn cóc trên cánh mũi. Nhưng mụ ta chẳng giống cả hai trường hợp đó một chút nào. Thành thực mà nói thì Agnes có khuôn mặt như thiên thần, và đôi mắt xanh lục đẹp nhất mà Judith đã từng thấy. Màu mắt rực sáng như ngọn lửa màu xanh. Tuổi tác đã đối xử với bà ta thật tử tế. Chỉ có vài nếp nhăn mờ nhạt trên gương mặt bà ta. Frances Catherine kể Agnes có một cô con gái sẵn sàng kết hôn với Iain, điều đó có nghĩa là bà đỡ này sẽ phải ở độ tuổi ngang ngửa với mẹ Judith. Thế nhưng Agnes đã có thể lưu lại làn da và hình dáng tuổi thanh xuân. Vòng bụng của bà ta không phát tướng như phần lớn những phụ nữ có tuổi khác.

Từ khoe mắt Judith thấy Isabelle giơ tay nắm lấy tay Winslow. Cơn giận của cô càng tăng lên. Một người mới làm mẹ lẽ ra không phải chịu đựng sự hỗn loạn như thế này.

Judith bế đứa bé đến chỗ Winslow, trao nó vào vòng tay của người cha, rồi quay người bước ra chính giữa căn phòng. Cô đối mặt với linh mục, cố ý quay lưng về phía hai bà đỡ.

Judith bế đứa bé đến chỗ Winslow, trao nó vào vòng tay của người cha, rồi quay người bước ra chính giữa căn phòng. Cô đối mặt với linh mục, cố ý quay lưng về phía hai bà đỡ.

“Cha có những câu hỏi nào dành cho con thế, thưa Cha?”

“Chúng tôi chẳng nghe thấy bất kỳ tiếng hét nào.”

Agnes là người đã thốt ra lời tuyên bố đó. Judith thờ ơ không quan tâm đến lời nhận xét báng bổ đó. Cô vẫn tập trung vào linh mục và chờ ông lên tiếng.

“Đêm hôm qua”, Cha Laggan mở lời. “Cả Agnes và Helen đều nói họ không nghe thấy tiếng hét nào cả. Họ sống cạnh đây, tiểu thư Judith, và tin rằng lẽ ra họ phải nghe thấy gì đó.”

Ông dừng lại để hắng giọng trước khi tiếp tục. “Cả hai bà đỡ đều đến tìm ta và nhờ ta lên tiếng cho nỗi băn khoăn của họ. Giờ thì, như con hẳn cũng biết, theo những lời răn dạy từ Nhà thờ của chúng ta, và cả Nhà thờ của con nữa, vì nhà vua John của con vẫn tuân theo những luật lệ do các giáo sĩ của chúng ta đặt ra...”

Ông đột ngột dừng lại, dường như bị đứt mất mạch suy nghĩ. Vài phút trôi qua trong yên lặng trong khi mọi người chờ ông tiếp tục, và cuối cùng Agnes bước về trước. “Tội lỗi của Eva”, bà ta nhắc linh mục.

“Phải, phải, tội lỗi của Eva”, Cha Laggan mết mội nói. “Giờ thì con hiểu rồi đấy, tiểu thư Judith.”

Cô chịu không biết ông đang nói gì. Vẻ hoang mang hiện rõ trong ánh mắt cô.

Vị linh mục gật đầu. “Nhà thờ dạy rằng người phụ nữ cần phải chịu đựng nỗi đau đớn trong suốt quá trình sinh nở để đáp ứng sự trừng phạt dành cho những tội lỗi của Eva. Người phụ nữ sẽ được cứu rỗi thông qua nỗi đau đớn và khổ ải đó. Nếu đúng là Isabelle không phải trải qua đầy đủ nỗi đau đớn đó thì...”

Ông không nói tiếp, vẻ mặt đau khổ cho cô biết ông không muốn trích dẫn điều luật đó của Nhà thờ.

“Thì sẽ thế nào?” Cô hỏi, quyết tâm bắt ông phải đưa ra lời giải thích đầy đủ.

“Isabelle sẽ bị Nhà thờ trừng phạt”, Cha Laggan thì thào. “Cả đứa bé cũng vậy.”

Nghe vậy Judith cảm thấy ghê tởm đến nỗi hầu như không suy nghĩ thấu đáo. Và Chúa ơi, cô cực kỳ tức giận. Giờ thì cô đã hiểu tất cả. Hai bà đỡ không nhằm vào cô, không, họ muốn Isabelle bị trừng phạt và rất khôn ngoan sử dụng Nhà thờ để đạt được mục đích của mình. Đó không chỉ là vấn đề về lòng tự trọng bị tổn thương mà còn tồi tệ hơn thế nhiều. Vị trí về quyền lực của họ đối với những phụ nữ trong thị tộc đã bị lung lay, và sự kết án của Nhà thờ không khác gì một thông điệp đáng sợ đối với những bà mẹ đang mang thai.

Cô khiếp đảm sự trả thù của họ đến mức muốn hét vào mặt họ. Nhưng thái độ như thế sẽ chẳng giúp gì được cho Isabelle, và chỉ vì lý do đó mà cô quyết định im lặng.

“Con biết rõ về điều lệ của Nhà thờ liên quan đến các tội lỗi của Eva, đúng không tiểu thư Judith?” Linh mục hỏi.

“Vâng, dĩ nhiên rồi, thưa Cha”, cô trả lời. Đó là lời nói dối hiển nhiên, nhưng lúc này Judith không để tâm. Ngay cả khi phải đấu tranh để duy trì cái mà cô hy vọng là một vẻ mặt bình thản, cô vẫn tự hỏi còn luật lệ nào mà Maude quên chưa cho mình biết hay không.

Linh mục trông có vẻ nhẹ nhõm. “Giờ ta hỏi con, tiểu thư Judith, đêm qua con có làm điều gì để giảm bớt nỗi đau đớn cho Isabelle không?”

“Không, thưa Cha, con không làm gì cả.”

“Vậy thì hẳn Isabelle đã làm gì đó”, Agnes gào lên. “Không thì quỷ dữ đã nhúng một tay vào vụ sinh đẻ này.”

Một trong hai người đàn ông ngồi ở bàn vụt đứng dậy. Vẻ giận dữ trên gương mặt khắc khổ của ông ta thật đáng sợ.

Cùng lúc đó Winslow sấn tới. “Tôi sẽ không cho phép kiểu ăn nói như thế trong nhà tôi”, anh ta gầm lên.

Ông già bên bàn gật đầu, rõ ràng hài lòng vì Winslow đã lên tiếng và rồi lại ngồi xuống.

Đứa bé khóc thét lên vì sợ hãi. Vì đang giận dữ nên Winslow dường như không nhận ra Isabelle đang cố gỡ đứa bé ra khỏi tay mình. Anh ta bước một bước nữa về phía hai bà đỡ.

“Cút ra khỏi nhà tôi ngay”, anh ta gầm lên ra lệnh.

“Ta cũng không thích chuyện này hơn con đâu”, Cha Laggan tuyên bố, giọng nặng trĩu ưu phiền. “Nhưng chúng ta cần phải giải quyết cho xong.”

Winslow lắc đầu. Judith bước về phía anh ta, đặt tay lên cánh tay anh ta. “Winslow, nếu anh để tôi giải thích, tôi tin là mình có thể xử lý chuyện vớ vẩn này trong chớp mắt.”

“Chuyện vớ vẩn ư? Cô dám gọi vấn đề nghiêm trọng này là chuyện vớ vẩn ư?”

Agnes là người thốt lên câu hỏi đó. Judith coi như không nghe thấy bà ta. Cô chờ đến khi Winslow lùi lại cạnh giường và trao đứa con cho Isabelle. Đã đến lúc thằng bé cần được ru ngủ, và ngay lập tức nín khóc.

Judith đối diện với linh mục. “Isabelle đã phải chịu đựng những cơn đau kinh khủng”, cô khẳng định bằng một giọng nghiêm khắc.

“Chúng tôi không nghe thấy tiếng cô ta”, Agnes kêu lên.

Judith tiếp tục phớt lờ mụ ta. “Thưa Cha, Cha có nghĩ đến chuyện trừng phạt Isabelle vì cô ấy đã quá can đảm như vậy không? Cô ấy có la hét, thực tế đã hét vài lần, nhưng không phải với tất cả các cơn đau, vì cô ấy không muốn làm chồng mình lo lắng. Winslow đứng chờ ngay ngoài cửa và Isabelle biết anh ấy có thể nghe thấy. Ngay cả trong cơn đau quằn quại, cô ấy vẫn nghĩ đến chồng.”

“Chúng ta có nên tin lời nói của cô ả người Anh trong vấn đề này không?” Agnes thách thức.

Judith quay sang nhóm những người họ hàng ngồi quanh bàn. Những câu tiếp theo cô dành cho họ. “Tôi chỉ mới gặp Isabelle ngày hôm qua, và vì thế tôi thừa nhận với các vị rằng tôi không biết rõ về cô ấy lắm. Nhưng tôi cho rằng cô ấy là một người phụ nữ cực kỳ dịu dàng. Các vị công nhận ý kiến đó chứ?”

“Nhất trí, đúng thế”, người phụ nữ tóc đen lên tiếng. Bà quay lại phía hai bà đỡ và nói thêm, “Con bé rất tốt bụng và dịu dàng. Chúng tôi cảm thấy may mắn vì có nó trong gia đình. Nó cũng rất kính Chúa, và chắc chắn sẽ không cố tình làm gì để giảm bớt cơn đau của mình đâu.”

“Tôi cũng đồng ý rằng Isabelle là một người dịu dàng”, linh mục xen vào.

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến vấn đề này cả”, Agnes vạch lại. “Quý dữ...”

Judith cố ý cắt ngang khi tiếp tục lên tiếng với mấy người ngồi tại bàn. “Có công bằng không nếu nói Isabelle sẽ không chủ tâm làm tổn thương một ai đó? Rằng tính cách ôn nhu của cô ấy sẽ không cho phép cư xử như thế?”

Tất cả mọi người đều gật đầu. Judith quay lại với Cha Laggan. Cô gỡ chiếc khăn quàng ra khỏi cổ. “Giờ con sẽ hỏi Cha, thưa Cha, Cha có tin Isabelle đã chịu đựng đủ đau đớn rồi không?”

Cô nhắc mái tóc ra sau vai và nghiêng đầu sang một bên để vị linh mục có thể nhìn thấy vết sưng thâm tím trên cổ mình.

Mắt ông mở to kinh ngạc. “Lạy Đức mẹ đồng trinh, Isabelle dịu dàng của chúng ta đã làm vậy với con sao?”

“Vâng, thưa Cha”, Judith trả lời. Và tạ ơn Chúa là Isabelle đã làm thế, cô tự chủ. “Isabelle đã phải chịu nỗi đau đớn cùng cực trong suốt thời gian trở dạ, cô ấy túm chặt lấy con và không chịu thả ra. Con không nghĩ là cô ấy còn nhớ được chuyện đó. Con đã phải gỡ tay cô ấy ra, thưa Cha, và cố hướng dẫn cô ấy túm lấy tay cầm của chiếc ghế để.”

Linh mục nhìn Judith chằm chằm một lúc lâu. Về nhẹ nhõm trong ánh mắt của ông sưởi ấm trái tim cô. Ông tin cô.

“Isabelle đã chịu đựng đủ đau đớn để đáp ứng những luật lệ của Nhà thờ”, ông tuyên bố. “Chúng ta sẽ không nói thêm gì về chuyện này nữa.”

Agnes không định đầu hàng dễ dàng như thế. Bà ta vội bước tới với một mảnh vải lạnh rút ra từ trong tay áo. “Đây có thể là một cái bẫy”, bà ta gần như gào lên, rồi túm lấy tay Judith và cố lau bỏ vết thâm trên cổ họng cô.

Judith nhăn mặt vì đau đớn. Nhưng cô không cố dùng màn tra tấn đó lại, bởi cô đoán nếu làm thế thì người đàn bà này sẽ bắt đầu reo rắc rằng cô đã giăng bẫy họ, như dùng dầu màu để làm đổi màu da chẳng hạn.

“Bỏ tay khỏi cô ấy ngay.”

Tiếng gầm của Iain vang khắp căn nhà. Agnes nhảy lên cả thước, va vào linh mục; ông cũng giật nảy mình.

Nhìn thấy Iain khiến Judith vui sướng đến mức rưng rưng nước mắt. Cảm giác thôi thúc muốn lao vào lòng anh như lần át cả người cô.

Ánh mắt của anh gắn chặt lấy cô khi anh cúi người dưới mái hiên và bước vào trong nhà. Brodick ở ngay phía sau anh. Cả hai chiến binh trông có vẻ vô cùng điên tiết. Iain dừng lại khi chỉ còn cách Judith khoảng một bước. Anh từ từ nhìn cô từ đầu đến chân để đảm bảo là cô không bị tổn thương gì.

Cô thấy vô cùng mừng rỡ vì mình đã có thể giữ được bình tĩnh. Iain sẽ chẳng bao giờ biết được cuộc hội kiến này đã trở nên kinh khủng đến mức nào. Đêm qua Judith đã hoàn toàn tự làm bản thân bẽ mặt khi khóc sụt sùi trước mặt anh, và chỉ nhìn anh trong ánh sáng ban ngày thôi cũng đủ khiến cô xấu hổ rồi. Cô sẽ không bao giờ để anh chứng kiến sự yếu đuối đó thêm lần nào nữa.

Iain nghĩ cô trông như thể sắp khóc đến nơi. Mắt cô mờ đi, và anh nhận thấy rõ ràng rằng cô đang đấu tranh để duy trì phẩm giá của mình. Judith không bị tổn thương về mặt thể xác, nhưng cảm xúc của cô chắc chắn đã bị chà đạp.

“Winslow?” Giọng Iain khắc nghiệt, giận dữ.

Chồng Isabelle bước một bước về trước. Anh ta đã biết Lãnh chúa đang hỏi chuyện gì và ngay lập tức thuật lại nhanh chóng, súc tích. Winslow vẫn chưa hết tức giận, giọng anh hăng còn run rẩy.

Iain đặt tay lên vai Judith. Anh có thể cảm thấy cô đang run rẩy. Phát hiện đó thậm chí còn khiến anh giận dữ hơn. “Judith là khách của em trai tôi.”

Anh chờ cho đến khi tất cả mọi người trong nhà đều ngấm lời tuyên bố đó rồi mới tiếp tục, “Nhưng cô ấy cũng nằm dưới sự bảo vệ của tôi. Nếu có rắc rối gì, các người sẽ phải trình bày với tôi. Hiểu rồi chứ?”

Xà nhà rung lên trước giọng nói giận dữ của anh. Judith chưa bao giờ chứng kiến Iain nổi giận đến thế. Có chút áp đảo, và đáng sợ nữa. Cô cố tự nhủ rằng anh không bức mình vì cô, rằng anh thực ra đang che chở cho cô, nhưng suy luận hợp lý đó không giúp được nhiều. Ánh mắt của anh vẫn khiến cô thấy rùng mình.

“Lãnh chúa Iain, con có nhận ra mình đang ám chỉ điều gì không?”

Vị linh mục thì thào hỏi nhỏ. Iain nhìn Judith không chớp mắt và trả lời cộc lốc. “Con biết.”

“Quý tha ma bắt”, Brodick lầm bầm.

Iain buông Judith ra và quay sang đối đầu với bạn. “Cậu muốn thách thức tôi sao?”

Brodick phải suy nghĩ mất một lúc mới lắc đầu. “Không. Anh có sự ủng hộ của tôi. Chúa biết anh sẽ cần đến nó.”

“Anh có sự ủng hộ của tôi nữa”, Winslow kêu lên.

Iain gật đầu. Bắp thịt bên quai hàm của anh không còn căng ra nữa. Judith cho rằng lòng trung thành mà các bạn anh thể hiện đã xoa dịu cơn giận dữ của Iain.

Lý do vì sao một người như anh lại cần sự ủng hộ của bọn họ nằm ngoài tầm hiểu biết của cô. Ở Anh, sự hiếu khách được thể hiện ở tất cả mọi thành viên trong gia đình, nhưng rõ ràng ở đây mọi chuyện khác hẳn.

“Hội đồng bỏ lão thì sao?” Winslow hỏi.

“Sớm thôi”, Iain trả lời.

Một tiếng thở hắt ra từ sau lưng Judith. Cô quay lại nhìn, ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt của Helen. Người phụ nữ này có vẻ nhẹ nhõm hẳn đi vì kết quả của cuộc thẩm vấn. Chị ta đang cố hết sức để không cười. Phát hiện đó khiến Judith khó hiểu.

Nhưng vẻ mặt của Agnes lại không nằm ngoài dự đoán của cô. Mắt bà ta lóe lên tia giận dữ. Judith quay đi, và nhận thấy Cha Laggan đang nhìn mình chăm chú.

“Thưa Cha, Cha còn câu hỏi nào cho con nữa không?”

Ông lắc đầu và mỉm cười. Vì lúc này chẳng còn ai chú ý đến hai bọn họ nữa nên cô bước về trước và hỏi vị linh mục một câu. Winslow, Brodick và Ian đang mải bàn luận, còn những người họ hàng ngồi quanh bàn cũng đang nói chuyện với nhau.

“Thưa Cha, con có thể hỏi cha một câu không?” Cô thì thầm.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Nếu không có vết bầm nào thì Cha có trừng phạt Isabelle và con trai cô ấy không?” Judith chỉnh lại chiếc khăn quàng quanh cổ trong lúc chờ ông trả lời.

“Không”, ông trả lời.

Cô cảm thấy dễ chịu hơn. Cô không muốn gấn sự cứng nhắc khi nghĩ về người đàn ông trong chiếc áo thụng này. “Vậy chỉ riêng lời nói của con đã đủ làm bằng chứng, cho dù con chỉ là một người ngoài ở đây ư?”

“Ta sẽ tìm cách ủng hộ lời nói của con, có thể bằng việc kêu gọi toàn bộ họ hàng của Isabelle lên tiếng thay cho cô ấy.” Ông nắm lấy tay Judith và vỗ nhẹ. “Vết bầm làm cho nhiệm vụ của ta dễ dàng hơn nhiều.”

“Đúng là như vậy”, cô đồng ý. “Giờ nếu Cha tha lỗi cho con, thưa Cha, con xin phép được cáo lui.”

Cô vội ra ngoài ngay khi được ông chấp thuận. Có thể việc rời đi mà không chào những người khác, đặc biệt là Lãnh chúa là hơi khiếm nhã, nhưng Judith không chịu nổi ý tưởng phải đứng chung trong một ngôi nhà với Agnes thêm một phút nào nữa.

Đám đông bên ngoài đã đông lên gấp đôi kể từ khi cô bước vào trong nhà. Lúc này Judith không có tâm trạng quan tâm đến sự tò mò của họ nữa. Cô ngẩng cao đầu và bước thẳng về phía gốc cây nơi cô đã để con ngựa lại.

Cô cũng chẳng còn tâm trạng dẫu mà quan tâm đến tình trạng bất kham của con ngựa chiến, cô chỉ quát mạnh vào sườn trái của nó làm nó bình tĩnh đủ lâu để cô có thể ngồi vững trên yên.

Buổi chất vấn vẫn còn khiến Judith phiền muộn nên cô không muốn đi thẳng về nhà Frances Catherine. Cô cần phải bình tĩnh lại trước đã. Cô không có đích đến nào trong đầu cả mà chỉ thúc ngựa xuôi theo đường mòn lên trên đỉnh đồi. Cô sẽ phóng đi cho đến khi giữ được hết cảm giác tức giận ra khỏi người, cho dù phải mất bao lâu đi chăng nữa.

Judith rời đi khoảng một phút thì Cha Laggan cũng ra khỏi cửa. Ông giơ hai tay lên trời ra hiệu cho đám đông chú ý, rồi cười thật tươi. “Ta rất hài lòng vì chuyện đã được giải quyết ổn thỏa”, ông tuyên bố. “Tiểu thư Judith đã làm sáng tỏ vấn đề trong chốc lát.”

Tiếng hoan hô ầm ĩ vang lên. Vị linh mục lùi sang một bên hiên để Brodick đi qua. Iain và Winslow nói bước theo sau. Đám đông tách ra nhường đường cho Brodick sải bước về phía hàng cây Judith để con ngựa của anh lại. Khi sắp đến nơi anh ta mới nhận ra con ngựa đã biến mất.

Brodick mang vẻ mặt ngờ vực khi quay người lại. “Lạy Chúa, cô ta lại làm thế rồi”, anh ta gầm lên, dường như không thể lý giải nổi nỗi sỉ nhục mà Judith đã gây ra cho mình bằng cách cướp mất con ngựa. Thực tế con ngựa đó thuộc quyền sở hữu của Iain cũng không làm mọi việc khác đi.

“Tiểu thư Judith không đánh cắp con ngựa”, Winslow kêu lên. “Cô ấy chỉ mượn thôi. Đó là những gì cô ấy đã nói với anh lúc đến đây, và anh cho rằng cô ấy vẫn tin là...”

Winslow không thể nói tiếp vì không nhận được mà cười phá lên. Iain bình tĩnh hơn. Anh thậm chí còn không hề mỉm cười. Anh nhảy lên con ngựa của mình rồi chìa tay cho Brodick. Gã chiến binh đang định quăng người lên sau lưng Lãnh chúa thì Bryan, một người đàn ông lớn tuổi với chiếc lưng còng và mái tóc vàng nhạt đã bước về trước. “Cô gái đó không đánh cắp ngựa của cậu và cậu không nên nghĩ cô ấy đã làm thế, Brodick ạ.”

Brodick quay lại trừng mắt nhìn người đàn ông đó. Rồi một chiến binh khác đẩy đám đông ra để bước lên trước, đứng ngay cạnh Bryan. “Đúng vậy, tiểu thư Judith chắc chỉ đang vội thôi”, ông nói.

Rồi từng người từng người một bước lên trước đưa ra những lý do của mình về chuyện tiểu thư Judith đã lấy con ngựa. Iain không thể hài lòng hơn được nữa. Dĩ nhiên, vấn đề thực sự không phải là về chuyện mượn ngựa. Những người đàn ông đó đã chứng tỏ với Lãnh chúa của mình rằng Judith đã chiếm được sự ủng hộ... và trái tim của họ. Cô đã đứng lên bảo vệ Isabelle và giờ họ đang đứng lên bảo vệ cô.

“Đêm qua cô gái đó không cần phải giúp đỡ Isabelle của chúng ta và hôm nay cô ấy cũng không cần phải quay lại đây để trả lời những câu hỏi của Cha Laggan”, Bryan nói. “Cậu sẽ không được nói xấu tiểu thư Judith, Brodick ạ, nếu không cậu sẽ phải đối đầu với tôi.”

Một cơn gió mạnh có thể thổi bay Bryan vì ông quá già yếu, nhưng ông đã dũng cảm thách thức Brodick.

“Quý tha ma bắt”, Brodick gầm gừ, nổi tức giận thể hiện rõ ràng.

Lúc này thì Iain không thể không cười. Anh gật đầu với những người bảo vệ Judith, chờ đến khi Brodick nhảy lên sau lưng anh rồi mới thúc ngựa tiến về phía trước.

Iain cho rằng Judith sẽ đi thẳng về nhà em trai anh. Nhưng không thấy con ngựa ở trước nhà, và anh không thể hình dung nơi cô đến.

Anh dừng ngựa lại để Brodick nhảy xuống đất. “Có thể cô ấy đã thúc ngựa về phía pháo đài”, Iain nói. “Tôi sẽ tìm ở đó trước.”

Brodick gật đầu. “Tôi sẽ tìm ở phía dưới”, nói rồi anh ta dậm bước quay đi, nhưng đột nhiên quay lại. “Tôi cảnh báo với anh luôn đây, Iain. Khi tìm thấy cô ấy, tôi sẽ cho cô ấy một trận ra trò.”

“Cậu được tôi chấp thuận.”

Brodick giấu đi nụ cười toe toét của mình, và chờ Iain sập bẫy. Anh ta biết về Iain đủ để hiểu cách suy nghĩ của Lãnh chúa. “Và?” Anh ta giục khi sự đồng thuận của Iain không có thêm hạn chế.

“Cậu có thể cho cô ấy một trận, nhưng không được phép cao giọng.”

“Vì sao?”

“Có thể cậu sẽ khiến cô ấy buồn phiền”, Iain nhún vai giải thích. “Tôi không thể cho phép điều đó.”

Brodick mở miệng định nói thêm gì đó, rồi lại đổi ý. Iain vừa tước đoạt quyền quát tháo khỏi cơn thịnh nộ của anh. Nếu không thể thét vào mặt người phụ nữ đó thì anh còn bận tâm đến chuyện thuyết giảng cô nữa làm gì?

Brodick mở miệng định nói thêm gì đó, rồi lại đổi ý. Iain vừa tước đoạt quyền quát tháo khỏi cơn thịnh nộ của anh. Nếu không thể thét vào mặt người phụ nữ đó thì anh còn bận tâm đến chuyện thuyết giảng cô nữa làm gì?

Anh ta quay đi và bắt đầu xuống đồi, lẩm bẩm gì đó trong cổ họng. Tiếng cười của Iain theo sau anh ta.

Judith không chờ Iain ở pháo đài. Anh quay lại đường cũ, rồi xuôi theo đường mòn về phía tây dẫn lên ngọn đồi bên cạnh.

Anh tìm thấy cô ở nghĩa trang. Cô đang bước đi thoăn thoắt theo con đường phân cách giữa khu đất thánh và rừng cây.

Cô tưởng tranh thủ cuộc bộ có thể giải tỏa phần nào cơn tức giận do cuộc tra hỏi liên quan đến Isabelle mang lại, và thế là tình cờ cô đi lên khu nghĩa trang. Cảm thấy tò mò, cô dừng lại và nhìn quanh.

Khu nghĩa trang thực sự là một nơi rất đẹp và yên bình. Những cọc gỗ cao, mới được quét vôi trắng và dựng thẳng tắp như hàng giáo, bao quanh ba mặt của nghĩa trang. Những tấm bia mộ khắc chữ tinh xảo, một số hình vòm cung, số khác có đầu hình vuông, lấp kín không gian bên trong theo từng hàng ngay ngắn. Hoa tươi bao phủ hầu hết những ngôi mộ. Dù ai là người được giao nhiệm vụ chăm sóc mảnh đất an nghỉ cuối cùng này thì người đó đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Sự quan tâm và chăm sóc có thể thấy được rất rõ ràng.

Judith làm dấu thánh khi bước xuôi theo con đường. Cô rời khỏi khu nghĩa trang và tiếp tục trèo lên một con dốc hẹp, băng qua hàng cây chặn mắt tầm nhìn xuống thung lũng phía dưới. Cơn gió thổi xuyên qua những cành cây, một âm thanh cô cảm thấy khá sầu muộn.

Khu đất dành cho những kẻ đọa đầy nằm ngay trước mặt. Cô khựng lại khi bước đến lằn ranh của khu chôn cất hoang vu này. Ở đây không có hàng rào quét vôi trắng, cũng chẳng có bất kỳ tấm bia khắc chữ nào. Người ta chỉ dùng những cọc gỗ đã phai màu vì thời gian.

Judith biết những ai phải chôn ở đây. Đó là những linh hồn tội lỗi mà Nhà thờ phán xét phải thuộc về Địa ngục. Phải, dĩ nhiên đó là bọn trộm kẻ cướp, giết người, hãm hiếp, phản bội... và tất cả những người phụ nữ đã chết trong lúc sinh con.

Cơn giận mà cô đã hy vọng là có thể giải tỏa được lại sôi sục thành cơn thịnh nộ thiêu đốt trong con người cô.

Chẳng lẽ đến kiếp sau cũng chẳng có sự công bằng nào hay sao?

“Judith?”

Cô quay người lại và thấy Iain đang đứng cách mình vài bước chân. Cô đã không nghe thấy anh đến gần.

“Anh có nghĩ tất cả bọn họ đang ở dưới Địa ngục không?”

Anh nhướn mày lên trước giọng nói dữ dội của cô. “Em đang nói về ai thế?”

“Những người phụ nữ bị chôn ở đây”, cô phẩy tay giải thích và không để cho anh có thời gian trả lời. “Em không tin là họ đang ở dưới Địa ngục. Họ đã chết trong lúc thực hiện bốn phận thiêng liêng của mình, mẹ kiếp. Họ chịu đựng sự đau đớn và qua đời trong khi thực hiện nghĩa vụ đối với chồng và các linh mục. Rồi để được cái gì chứ, Iain? Để bị thiêu cháy vĩnh viễn dưới Địa ngục bởi vì Nhà thờ không nghĩ họ đủ sạch sẽ

để được lên Thiên đường ư? Toàn là rác rưởi. Nếu quan điểm đó biến em thành một kẻ phản giáo thì em cũng chẳng quan tâm. Em không thể tin là Chúa lại nhấn tâm đến thế.”

Iain không biết phải nói gì với cô. Logic bảo anh rằng cô nói đúng. Chuyện này là rác rưởi. Thực ra, anh chưa bao giờ dành thời gian để nghĩ về những vấn đề như thế.

“Bổn phận của một người phụ nữ là sinh cho chồng mình những đứa con nối dõi, có phải thế không?”

“Phải”, anh thừa nhận.

“Vậy tại sao cô ta lại không được phép bước vào nhà thờ kể từ giây phút mình mang thai? Cô ta bị coi là bẩn thỉu, đúng thế không?”

Cô hỏi anh một câu khác trước khi anh kịp trả lời câu hỏi đầu tiên. “Anh có tin rằng Frances Catherine bẩn thỉu không? Không, dĩ nhiên là anh không nghĩ thế. Nhưng Nhà thờ thì có. Và nếu cô ấy sinh cho Patrick một đứa con trai, cô ấy lại phải chờ thêm ba mươi ba ngày nữa để được làm lễ rửa tội và có thể đến nhà thờ. Nếu sinh ra một bé gái, cô ấy phải chờ gấp đôi thời gian đó... và nếu cô ấy chết trong lúc lâm bồn hay bất kỳ lúc nào trước khi được ban phước thì cô ấy sẽ bị đày ra đây. Thích hợp làm sao khi Frances Catherine bị chôn bên cạnh một kẻ giết người và một...”

Cuối cùng cô cũng dừng lại, đầu cúi xuống và thở dài mệt mỏi. “Em xin lỗi. Lẽ ra em không nên quát thét vào mặt anh. Nếu ép được bản thân không nghĩ đến những vấn đề kiểu thế thì em sẽ không trở nên giận dữ như vậy.”

“Vì em vốn quan tâm đến người khác.”

“Làm sao anh biết được?”

“Cái cách em giúp đỡ Isabelle là một ví dụ”, anh trả lời. “Và còn có nhiều ví dụ khác mà anh có thể kể ra với em.”

Anh trả lời cô bằng một giọng đầy ấp dịu dàng. Cô cảm giác như thể mình vừa được vuốt ve. Đột nhiên cô muốn tựa vào anh, muốn được vòng tay ôm lấy anh thật chặt. Iain mạnh mẽ tuyệt vời, còn cô thì cảm thấy yếu đuối đến thảm hại.

Cho đến lúc đó cô mới nhận ra mình ngưỡng mộ anh biết bao. Anh luôn vô cùng chắc chắn về mọi thứ, vô cùng tự tin vào bản thân. Có một bầu không khí uy quyền điềm tĩnh vây quanh anh. Anh không đòi hỏi thuộc hạ phải tôn trọng anh. Không, mà anh đã chiếm được sự trung thành và lòng tin của họ. Anh hiếm khi cất cao giọng với bất kỳ ai. Thế rồi cô mỉm cười, vì cô vừa phát hiện anh đã vài lần cất cao giọng với mình. Anh không hoàn toàn tự chủ như lúc thường mỗi khi ở bên cô, cô đoán vậy. Và cô tự hỏi điều đó mang ý nghĩa gì.

“Nếu em không thích thì nhiệm vụ của em không phải là cố thay đổi nó hay sao?” Anh hỏi.

Cô suýt cười vang trước lời gợi ý cho đến khi vẻ mặt của anh khiến cô nhận ra anh hoàn toàn nghiêm túc. Cô sững sốt. “Anh tin là em có thể chống đối Nhà thờ được hay sao?”

Anh lắc đầu. “Một tiếng thì thầm, góp thêm vào hàng nghìn tiếng thì thầm khác, sẽ trở thành một tiếng gầm vang bất bình mà ngay cả Nhà thờ cũng không thể phớt lờ, Judith ạ. Hãy bắt đầu với Cha Laggan. Hãy đặt câu hỏi cho ông ấy. Ông ấy là một người công bằng. Ông sẽ lắng nghe em nói.”

Anh mỉm cười khi nói đến từ công bằng. Cô thấy mình cũng đang cười đáp lại. Không phải anh đang châm chọc cô. Không, anh đang thực sự cố giúp cô. “Em không đủ quan trọng để tạo ra thay đổi. Em chỉ là một người phụ nữ đã...”

“Chừng nào còn tin vào điều vớ vẩn đó thì em sẽ không đạt được cái gì cả. Em sẽ tự đánh bại bản thân.”

“Nhưng Iain”, cô cãi lại. “Em có thể tạo nên sự khác biệt gì chứ? Em sẽ bị trừng phạt nếu công khai đứng ra chỉ trích những điều Nhà thờ đã răn dạy. Như thế thì có ích gì chứ?”

“Đừng bắt đầu bằng công kích”, anh gợi ý. “Cứ bàn luận về những mâu thuẫn trong các điều luật. Nếu em làm một người khác nhận ra, rồi từng người từng người khác...”

Anh không nói tiếp. Cô gật đầu. “Em sẽ cân nhắc đến chuyện này”, cô nói. “Em không hình dung nổi em có thể khiến ai đó chú ý đến quan điểm của mình, đặc biệt là ở đây.”

Anh mỉm cười. “Em đã làm được điều đó rồi đấy, Judith. Em đã làm anh nhận ra được sự mâu thuẫn. Sao hôm nay em lại đến đây?”

“Em không chủ ý làm thế”, cô trả lời. “Em chỉ muốn đi bộ một lúc cho đến khi giải tỏa được cơn giận. Có thể anh không nhận ra, nhưng em thực sự rất bức mình lúc rời khỏi nhà Isabelle. Em đã sẵn sàng hét lên. Những gì họ đã bắt cô ấy phải trải qua thật quá bất công.”

“Em có thể hét lên ở đây và sẽ chẳng ai nghe thấy em cả.” Mắt anh ánh lên tia lấp lánh khi gợi ý cô làm điều đó.

“Anh sẽ nghe thấy”, cô nói.

“Anh không phiền đâu.”

“Nhưng em thấy phiền. Như thế không ra làm sao cả.”

“Thật sao?”

Cô lắc đầu, rồi lại gật đầu thêm vào, “Chẳng quý phái chút nào”.

Trông cô chân thành quá đỗi khiến anh không thể kìm mình lại. Anh cúi xuống và hôn cô. Miệng anh cọ lên miệng cô đủ lâu để có thể cảm thấy sự mềm mại ở cô. Thế rồi anh lùi lại gần như ngay tức khắc.

“Sao anh lại làm thế?”

“Để em không cau có với anh nữa.”

Cô không có thời gian phản ứng lời thừa nhận của anh vì anh đã nắm lấy tay cô. “Đi tiếp nào, Judith. Chúng ta sẽ đi dạo cho đến khi nào cơn giận của em hoàn toàn biến mất.”

Cô phải chạy mới có thể bắt kịp được anh. “Đây đâu phải cuộc chạy đua, Iain. Chúng ta có thể bước đi một cách thong thả hơn mà.”

Anh đi chậm lại. Họ bước bên nhau vài phút trong im lặng, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

“Judith, em có luôn luôn đúng mực không?”

Cô cho rằng đó là một câu hỏi kì quặc. “Có và không”, cô trả lời. “Mỗi năm em luôn giữ đúng mực suốt sáu tháng bắt buộc phải sống với mẹ và bác Tekel.”

Cụm “bắt buộc” khiến anh chú ý, nhưng anh quyết định sẽ không căn vặn cô lúc này. Cô đang buông lời cảnh giác, và anh muốn tìm hiểu càng nhiều càng tốt về gia đình của cô trước khi cô lại thu mình lại trước anh.

“Thế còn sáu tháng còn lại trong năm thì sao?” Anh ra vẻ bất giác hỏi.

“Em chẳng đúng mực chút nào”, cô trả lời. “Bác Herbert và bác Millicent để em khá tự do. Em không bị bó buộc gì hết.”

“Cho anh một ví dụ về việc không bị bó buộc xem nào”, anh yêu cầu. “Anh không hiểu lắm.”

Cô gật đầu. “Em muốn tìm hiểu tất cả những gì trong khả năng về việc sinh con. Bác Millicent cho phép em theo đuổi mục tiêu của mình và dùng mọi cách để giúp em.”

Cô tiếp tục kể về hai bác mình thêm một lúc nữa. Tình yêu mà cô dành cho đôi vợ chồng này hiển hiện trong từng lời nói. Iain cố gắng giảm lượng câu hỏi xuống mức thấp nhất và từ từ quay lại chủ đề xung quanh mẹ cô.

“Ông bác Tekel mà em nói đến ấy”, anh mở đầu. “Là anh trai của bố em hay mẹ em?”

“Bác ấy là anh trai của mẹ em.”

Anh chờ nghe cô kể thêm, nhưng cô lặng thinh. Họ quay lại nơi buộc mấy con ngựa, và khi đã băng qua khu nghĩa trang rồi cô mới lại lên tiếng.

“Anh có nghĩ em không giống những người phụ nữ khác không?”

“Có.”

Vai cô sụm xuống. Trông cô vô cùng đau khổ. Anh cảm thấy muốn cười vang. “Chuyện đó đâu có tệ, chỉ khác thôi mà. Em hiểu biết hơn hẳn. Em không phải là người luôn chấp nhận.”

“Một ngày nào đó việc ấy sẽ khiến em gặp rắc rối, đúng không?”

“Anh sẽ bảo vệ em.”

Đó là một lời hứa ngọt ngào và cũng vô cùng ngạo mạn. Không nghĩ anh thực sự nghiêm túc, cô liền bật cười và lắc đầu.

Họ đến chỗ mấy con ngựa. Anh đỡ cô lên yên, vén tóc cô ra sau vai và nhẹ nhàng chạm vào lớp da bầm tím ở bên cổ. “Có đau không?”

“Chỉ một chút thôi”, cô thừa nhận.

Sợi dây chuyền khiến anh chú ý. Anh kéo chiếc nhẫn ra khỏi cổ áo của cô và một lần nữa nhìn chăm chú.

Ngay lập tức cô giật lại chiếc nhẫn và giấu trong nắm tay.

Và sau cùng chính nắm tay đó đã đắm vào ký ức của anh.

Anh lùi lại một bước, cách xa khỏi cô. “Iain? Có chuyện gì thế? Anh bỗng nhiên tái người.”

Anh không trả lời cô.

Phải mất khá lâu Judith mới kể xong chi tiết về cuộc tra hỏi cho Frances Catherine nghe. Công cuộc kể chuyện đó trở nên khó khăn hơn vì những câu hỏi cắt ngang của bạn cô.

“Mình nghĩ cậu nên đi cùng mình đến thăm Isabelle và đứa bé”, Judith nói.

“Mình muốn giúp cô ấy”, Frances Catherine trả lời.

“Và mình muốn cậu sẽ trở thành bạn của Isabelle. Cậu phải học cách mở lòng với những người này. Một số người chắc chắn cũng dễ chịu như Isabelle. Mình biết cậu sẽ thích cô ấy. Cô ấy rất tốt bụng, và làm mình liên tưởng đến cậu, Frances Catherine ạ.”

“Mình sẽ cố cởi mở với cô ấy”, Frances Catherine hứa. “Ôi Chúa ơi, mình sẽ rất cô đơn sau khi cậu quay về. Hằng tối mình sẽ chỉ gặp mỗi Patrick, và mình thì quá buồn ngủ nên hầu như chẳng thể tập trung vào những gì mà anh ấy đang nói với mình nữa.”

“Mình cũng sẽ nhớ cậu”, Judith nói. “Mình ước gì cậu sống ở gần mình hơn. Có thể lúc đó thi thoảng cậu sẽ đến thăm mình. Bác Millicent và bác Herbert sẽ rất mừng nếu được gặp lại cậu.”

“Patrick sẽ chẳng bao giờ cho phép mình đến Anh đâu”, Frances Catherine nói. “Anh ấy nghĩ chuyện đó quá nguy hiểm. Cậu sẽ bện tóc cho mình trong lúc chúng ta chờ đợi chứ?”

“Chắc chắn rồi”, Judith trả lời. “Mà bọn mình đang đợi cái gì thế?”

“Patrick bắt mình hứa sẽ ở nhà cho đến khi anh ấy hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng. Anh ấy sẽ vui lòng đi cùng bọn mình sang thăm Isabelle cho xem.”

Cô đưa lược cho Judith, ngồi xuống ghế và hỏi lại một lần nữa về chuyện đau đẻ của Isabelle.

Họ quên băng mất thời gian, một giờ nữa trôi qua họ mới nhận ra Patrick vẫn chưa quay về. Vì lúc này đã sát với giờ ăn tối rồi nên họ quyết định hoãn cuộc thăm viếng sang buổi sáng ngày hôm sau.

Trong lúc họ đang chuẩn bị bữa tối thì Iain gõ cửa. Frances Catherine vừa nói một câu hài hước, và Judith vẫn đang cười ngặt nghẽo lúc ra mở cửa.

“Ôi Chúa ơi, Iain, anh không đến để nói Cha Laggan lại nghĩ ra một câu hỏi nữa cho em đấy chứ?”

Cô đang đùa với anh, và tràn trề hy vọng rằng ít nhất anh sẽ mỉm cười đáp lại. Thay vào đó cô nhận được một câu trả lời cộc lốc. “Không.”

Anh bước vào nhà, gật đầu nhanh chào Frances Catherine, rồi chấp hai tay sau lưng và quay sang Judith.

Cô không tin nổi đây chính là người đàn ông cách đây hai giờ còn vô cùng ngọt ngào và tử tế với cô. Anh lạnh lùng và xa cách như một người lạ vậy.

“Sẽ không có thêm bất kỳ câu hỏi nào từ linh mục nữa”, anh tuyên bố.

“Em biết rồi”, cô trả lời. “Em chỉ đùa với anh thôi.”

Anh lắc đầu nhìn cô. “Giờ không phải là lúc đùa cợt. Anh còn phải suy nghĩ những vấn đề quan trọng hơn.”

“Vấn đề cấp bách gì thế?”

Anh không trả lời cô mà quay sang Frances Catherine. “Em trai anh đâu?”

Vẻ cộc lốc của anh khiến Frances Catherine lo lắng. Cô ngồi xuống bàn, xếp hai tay trong lòng và cố tỏ ra bình tĩnh. “Em không chắc lắm. Anh ấy có thể về nhà bất cứ lúc nào.”

“Sao anh lại cần Patrick?” Judith đưa ra câu hỏi mà cô biết bạn mình không dám lên tiếng.

Iain quay lại và bước về phía cửa. “Anh cần nói chuyện với nó trước khi lên đường.”

Anh định ra khỏi nhà sau khi nói xong câu đó. Judith vội lao tới chặn trước mặt anh. Vì quá ngạc nhiên trước sự liều lĩnh đó nên anh liền dừng lại. Anh cũng mỉm cười nữa. Cô ngửa đầu ra sau để có thể nhìn thấy anh, muốn anh thấy vẻ mặt cau có không hài lòng của mình.

Anh định ra khỏi nhà sau khi nói xong câu đó. Judith vội lao tới chặn trước mặt anh. Vì quá ngạc nhiên trước sự liều lĩnh đó nên anh liền dừng lại. Anh cũng mỉm cười nữa. Cô ngửa đầu ra sau để có thể nhìn thấy anh, muốn anh thấy vẻ mặt cau có không hài lòng của mình.

Trước khi cô kịp nhận ra ý định của anh thì anh đã nhắc cô khỏi đường đi. Cô nhìn sang Frances Catherine. Bạn cô vẫy tay bảo cô đi theo Iain. Judith gật đầu và chạy ra ngoài.

“Anh sẽ đi đâu? Anh có đi lâu không?”

Anh trả lời mà không quay lại. “Anh không chắc sẽ đi mất bao lâu.”

“Sao anh lại muốn nói chuyện với Patrick? Anh định đưa anh ấy đi cùng ư?”

Anh dừng phắt lại và quay người nhìn cô chăm chú. “Không, anh sẽ không đem Patrick đi cùng. Judith, tại sao em lại hỏi anh thế?”

“Sao anh lại cư xử lạnh lùng quá thế?” Cô đỏ bừng mặt sau khi buột miệng nói thành lời ý nghĩ đó. “Ý em là”, cô lắp bắp, “lúc trước dường như tâm trạng anh vui vẻ hơn nhiều. Em đã làm điều gì khiến anh phật lòng ư?”

Anh lắc đầu. “Trước đó chúng ta chỉ có hai người với nhau”, anh bảo cô. “Giờ thì không.”

Anh lại cố bỏ đi lần nữa. Cô lao tới chặn trước mặt anh lần thứ hai. “Anh đã định cứ thế lên đường mà không nói lời tạm biệt, đúng không?”

Cô làm câu hỏi của mình nghe như lời buộc tội, và cũng chẳng cho anh thời gian để trả lời. Cô quay người vào với Frances Catherine. Anh đứng đó nhìn theo cô, nghe được cô lẩm bẩm gì đó về việc thô lỗ chết tiệt và đoán là cô đang ám chỉ mình. Anh thở dài trước sự hỗn xược của cô.

Anh nhanh chóng đổi hướng sự chú ý khi thấy Patrick đang đi xuống đồi. Iain giải thích dự định đem thêm Ramsey và Erin đến địa phận của người MacDonald để họp mặt với Lãnh chúa Dunbar. Cuộc họp sẽ được tổ chức ở vùng đất trung lập, nhưng Iain vẫn thận trọng thực hiện những phòng ngừa. Nếu người Maclean hay tin về cuộc họp này, họ sẽ buộc phải tấn công.

Iain không đi vào chi tiết, nhưng Patrick đủ sắc sảo để hiểu được tầm quan trọng của cuộc họp.

“Hội đồng vẫn chưa chấp thuận chuyện này, đúng không?” Patrick đoán.

“Họ không biết về cuộc họp.”

Patrick gật đầu. “Sẽ có rắc rối cho xem.”

“Phải.”

“Anh có muốn em đi cùng anh không?”

“Anh muốn em trông chừng Judith trong lúc anh đi xa”, Iain nói. “Đừng để cô ấy dính vào rắc rối.”

Patrick gật đầu. “Các bô lão nghĩ anh sẽ đi đâu?”

“Đến chỗ người MacDonald”, Iain trả lời. “Anh chỉ không nói với họ là phe Dunbar cũng sẽ có mặt ở đó thôi.” Anh thở dài. “Chúa ơi, anh ghét chuyện bí mật này thế không biết.”

Iain không chờ câu trả lời cho lời cảm thán đó. Anh quay người để trèo lên ngựa, rồi đột nhiên khựng lại. Anh quăng dây cương cho Patrick và sải bước quay vào nhà.

Lần này anh không gõ cửa. Judith đang đứng cạnh lò sưởi. Cô trợn mắt quay lại khi nghe tiếng sập cửa vào bức tường đá. Frances Catherine đang ngồi cắt bánh mỳ trên bàn. Cô nửa đứng dậy, rồi lại ngồi xuống khi Iain bước ngang qua mình.

Anh không nói lời nào để chào Judith, mà chỉ túm lấy vai cô và kéo mạnh cô vào người. Miệng anh cúi xuống phủ lên miệng cô. Ban đầu cô quá choáng váng nên không kịp phản ứng. Anh buộc cô phải mở miệng ra. Lưỡi anh tấn công vào bên trong với quyết tâm rõ ràng. Nụ hôn đầy sở hữu, gần như hoang dã, và ngay khi cô bắt đầu đáp trả thì anh lại dứt ra khỏi cô.

Cô sụm người xuống góc lò sưởi. Iain quay người, gật đầu chào Frances Catherine, rồi rời khỏi nhà.

Judith quá sốc đến mức không nói được câu nào. Frances Catherine nhìn về mặt của bạn và phải bặm chặt môi để ngăn mình không cười phá lên.

“Không phải cậu bảo sự cuốn hút đã qua rồi sao?”

Judith không biết phải đáp trả bạn thế nào. Trong thời gian còn lại của buổi tối, cô thở dài rất nhiều. Patrick đã đi cùng Frances Catherine và cô sang thăm Isabelle sau bữa tối. Judith gặp thêm vài người họ hàng nữa, tất cả đều là phụ nữ, và đều là họ hàng của Winslow. Một người phụ nữ nhỏ con xinh xắn tên là Willa đã tự giới thiệu mình. Chị ta nặng nề với đứa bé trong bụng, và sau khi giải thích rằng mình là chị em họ đời thứ ba của Winslow, chị ta liền nhờ Judith ra ngoài với mình một lát để bàn về một chuyện quan trọng. Ngay lập tức Judith cảm thấy kinh hãi. Cô đoán vấn đề đó thực ra sẽ lại là chuyện nhờ cô giúp đỡ để mà thôi.

Đương nhiên cô không thể khước từ lời khẩn cầu của người phụ nữ đang rơm rớm nước mắt đó, nhưng cô đảm bảo phải làm Willa hiểu được mình thiếu kinh nghiệm đến mức nào. Bà dì lớn tuổi của Willa tên là Lousie theo họ ra ngoài, và bà bước lên trước hứa rằng mặc dù chưa từng có một đứa con nào và cũng không hề được đào tạo, nhưng bà sẽ rất sẵn lòng giúp đỡ.

Iain vắng mặt mất ba tuần liền. Judith nhớ anh khủng khiếp. Mặc dù vậy cô chẳng có thời gian để đau khổ trợn vện. Cô đã đỡ bé gái con của Willa trong khi Iain đi xa, cả con của Caroline và Winifred nữa.

Mỗi lần như thế cô đều sợ khiếp vía. Có vẻ chuyện đó chẳng bao giờ dễ dàng hơn cả. Patrick đã cố hết sức để xoa dịu nỗi sợ hãi của cô. Anh hoàn toàn hoang mang trước trình tự tâm lý kỳ quặc mà bản thân cô cứ nhất quyết phải trải qua. Cả ba người phụ nữ đó đều bắt đầu lên cơn đau vào giữa đêm. Judith đều ngay lập tức hoảng sợ. Cô lấp ba lấp bắp đưa ra tất cả những lý do mình không thể đảm nhiệm được nhiệm vụ này, rồi tiếp tục lăm nhăm mê sảng trên suốt quãng đường đến nhà của người mẹ đang trở dạ. Patrick luôn hộ tống cô, và thường thì cô đang cố xé toạc chiếc áo choàng khỏi ngực anh khi họ đến nơi.

Màn tự tra tấn đó kết thúc ngay khi cô bước qua ngưỡng cửa. Kể từ lúc đó Judith trở nên bình tĩnh, hiệu quả, và quyết tâm giúp người mẹ thật thoải mái. Cô duy trì được sự bình tĩnh cho đến sau khi đứa bé được sinh ra.

Sau khi công việc đã hoàn thành, Judith lại khóc trên suốt quãng đường về nhà. Cũng chẳng quan tâm ai đang đi cùng mình. Cô đã khóc ướt tấm áo choàng của Patrick và cả của Brodick, và đến ca đờ đờ thứ ba, Cha Laggan tình cờ lại đi ngang qua sau khi cô xong việc, và cô đã khóc suốt trước mặt ông.

Patrick không biết làm sao để giúp Judith vượt qua sự tra tấn của bản thân cô, và anh vô cùng nhẹ nhõm khi cuối cùng Iain đã quay về nhà.

Mặt trời đã tắt hẳn khi anh trai anh, đi kèm hai bên là Ramsey và Erin, xuất hiện trên con đường dốc. Patrick huyết sáo với anh trai. Iain ra hiệu cho anh đi theo, rồi tiếp tục tiến tới trước. Patrick quay vào trong nhà định báo mình sẽ đến pháo đài, nhưng vợ anh đã ngủ say rồi. Anh liếc nhìn ra sau tấm bình phong và thấy Judith cũng đã ngủ say như chết.

Brodick và Alex gặp Patrick ở sân trong. Ba chiến binh cùng nhau vào trong lâu đài.

Iain đang đứng trước lò sưởi. Anh có vẻ kiệt sức. “Patrick?” Anh lên tiếng ngay khi em trai anh bước vào phòng.

“Cô ấy ổn”, Patrick trả lời câu mà anh biết là Iain định hỏi, rồi bước đến trước mặt anh trai. “Cô ấy đã đỡ để thêm cho ba người nữa trong khi anh đi xa”, anh nói, rồi mỉm cười thêm vào. “Cô ấy không thích trở thành bà đỡ.”

Iain gật đầu. Anh bảo Alex đi tìm Winslow và Gowrie, rồi quay lại nói chuyện riêng với em trai.

Patrick là người thân duy nhất của Iain. Kể từ khi bắt đầu có ký ức thì họ đã luôn chăm lo cho nhau. Lúc này Iain cần biết em trai anh sẽ ủng hộ cho những thay đổi mà anh sắp sửa thực hiện. Patrick không nói một lời nào cho đến khi Iain đã liệt kê ra hết những hậu quả có thể xảy ra. Và rồi anh chỉ gật đầu. Đó là tất cả những gì cần thiết.

“Giờ em đã có gia đình rồi, Patrick. Hãy cân nhắc...”

Patrick không để anh cảnh báo xong. “Chúng ta cùng một phe, Iain.”

“Họ đây rồi, Iain”, Brodick thông báo, cắt ngang cuộc nói chuyện.

Iain vỗ vai em trai bày tỏ sự xúc động, rồi quay lại đối mặt với các chiến binh trung thành của mình. Anh đã không cho gọi Hội đồng bộ lão. Tất cả mọi người đều nhận ra điều đó. Anh kể lại những chuyện đã xảy ra tại cuộc họp. Thủ lĩnh Dunbar đã già nua, yếu đuối và háo hức muốn thành lập liên minh, và nếu người Maitland không có hứng thú thì người Maclean cũng ổn rồi.

“Hội đồng sẽ không hợp tác đâu”, Brodick dự đoán sau khi Lãnh chúa báo cáo xong tình hình. “Mọi hình thức liên minh đều trở nên bất khả thi với những hận thù trong quá khứ.”

“Địa thế của Dunbar nằm ở giữa chúng ta và Maclean”, Alex phản đối. “Nếu họ thống nhất với Maclean, lượng chiến binh của bọn họ sẽ hơn chúng ta ít nhất là mười lần. Tôi không thích sự chênh lệch này.”

Iain gật đầu. “Ngày mai tôi sẽ triệu tập Hội đồng bộ lão”, anh thông báo. “Vì hai mục đích riêng biệt. Đầu tiên tôi sẽ nói chuyện với họ về việc liên minh với người Dunbar.”

Anh không nói tiếp.

“Thế mục đích thứ hai là gì?” Brodick hỏi.

Đến lúc này Iain mới mỉm cười. “Judith.”

Patrick và Brodick là hai người duy nhất ngay lập tức hiểu Iain đang nói đến chuyện gì.

“Cha Laggan đang định lên đường vào sáng sớm mai đây”, Brodick thông báo.

“Ngăn ông ấy lại.”

“Để làm gì?”

“Đám cưới”, Iain trả lời.

Patrick cười vang, Brodick cũng cười theo. Alex vẫn còn có vẻ hoang mang. “Thế Judith thì sao?” Anh ta hỏi. “Cô ấy sẽ đồng ý chứ?”

Iain không trả lời.

9. Chương 9

Patrick không cho Frances Catherine hay Judith biết là Iain đã về nhà. Anh rời nhà lúc sáng sớm để đến pháo đài. Judith giúp bạn dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ ngôi nhà.

Lúc Iain gõ cửa thì trời đã xế trưa một chút. Judith ra mở cửa. Mặt cô dính đầy mồ hôi còn mái tóc thì rối tung. Trông cô như thể vừa dọn dẹp xong bên trong lò sưởi vậy.

Anh vui sướng chết đi được khi gặp lại cô, và thể hiện bằng cách cau mày. Cô mỉm cười đáp lại, có vẻ hơi bối rối vì vẻ ngoài của mình. Cô cố vén những lọn xoăn ra khỏi mặt cho mái tóc gọn gàng hơn.

“Anh đã về rồi”, cô khẽ nói.

Nhưng gã đàn ông này chẳng hào hứng lắm với việc chào hỏi. “Phải. Judith này, hãy đến pháo đài trong vòng một giờ nữa.”

Anh quay người bỏ đi. Cô thấy tổn thương trước thái độ lạnh lùng của anh, liền đuổi theo anh. “Sao em phải đến pháo đài?”

“Vì anh muốn em đến đó”, anh trả lời.

“Nhưng chiều nay có khi em đã có kế hoạch rồi.”

“Hủy nó đi.”

“Anh cứng đầu như dê ấy”, cô lầm bầm.

Tiếng thở hết ra từ ngưỡng cửa cho biết Frances Catherine đã nghe thấy câu nói của cô. Judith vẫn không thấy hối hận vì đã nói một điều khiếm nhã như thế, vì cô tin điều mình nói là đúng. Iain thực sự cứng đầu.

Cô quay khỏi anh. “Em không tin mình có nhớ anh chút nào cả.”

Anh túm lấy tay cô và kéo cô quay lại. “Chính xác là anh đã đi bao lâu rồi?”

“Ba tuần, hai ngày”, cô trả lời. “Thì sao?”

Anh cười toe. “Nhưng em không nhớ anh, đúng không nào?”

Cô nhận ra mình vừa bị gạt ông đập lưng ông. “Anh quá lấu cá với em, Iain ạ”, cô dài giọng.

“Sự thật đúng là thế”, anh cười toe đồng ý.

Chúa ơi, cô nhận ra mình sẽ nhớ những lúc đấu trí với anh thế này. Thề có Chúa, cô sẽ nhớ anh mất thôi.

“Nếu anh muốn em đến pháo đài của anh”, cô nói. “Thì anh nên đưa yêu cầu cho Patrick trước để đây chuyện mệnh lệnh của anh được tuân thủ tuyệt đối. Cho em biết là anh ấy phải nói gì nào.”

Cô đang cố tình khiêu khích anh. Nhưng anh chỉ cười vang.

“Iain?” Frances Catherine gọi với ra. “Hội đồng bộ lão có mặt ở pháo đài không?”

Iain gật đầu. Judith nhận thấy phản ứng của bạn trước thông tin đó, liền rút tay ra khỏi tay Iain.

“Anh lại làm thế rồi”, cô thì thào buộc tội.

“Làm gì?”

“Anh đã làm Frances Catherine buồn bực. Nhìn cô ấy mà xem. Cô ấy đang lo lắng, nhờ anh đấy.”

“Anh đã làm gì?” Anh hỏi, hoàn toàn bối rối. Frances Catherine thực sự có vẻ lo lắng, và anh không thể hình dung vì sao.

“Anh vừa bảo với cô ấy là Hội đồng bộ lão đang ở pháo đài”, Judith giải thích. “Giờ cô ấy đang lo em có làm gì sai trái không và họ sẽ đuổi em về nhà trước khi cô ấy sinh con.”

“Em suy luận ra từng ấy thứ chỉ từ một cái cau mày ư?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cô cúi kính trả lời, rồi khoanh tay trước ngực và cau mày nhìn anh. “Sao?” Cô gắng hỏi khi thấy anh im lặng.

“Sao cái gì?”

“Sửa chữa đi.”

“Sửa chữa cái gì?”

“Anh không cần phải cao giọng với em”, cô ra lệnh. “Anh đã làm cô ấy buồn bực. Giờ hãy xoa dịu cô ấy đi. Bảo với cô ấy là anh sẽ không để Hội đồng đuổi em về nhà. Đó là điều tối thiểu anh có thể làm. Cô ấy là cô em dâu yêu quý của anh và anh thực sự không nên để cô ấy buồn bực.”

Hơi thở của anh đủ dữ dội để chế đôi những cành cây. Thế rồi anh quay lại hô lên với Frances Catherine. “Judith sẽ không đi đâu cả”, anh quay lại với Judith. “Anh sửa chữa thế đã đủ làm em hài lòng chưa?”

Frances Catherine đang cười. Judith gật đầu. “Được rồi, cảm ơn anh.”

Anh quay lại và bước về phía con ngựa. Judith vội chạy theo nắm lấy tay anh để kéo anh dừng lại.

“Iain?”

Giọng điệu cộc cằn của anh không khiến cô bận tâm. “Anh có nhớ em không?”

“Có thể.”

Câu trả lời đó quả thực đã chọc tức cô. Cô thả tay anh ra và định bỏ đi, nhưng anh đã bắt được cô từ phía sau. Vòng hai tay quanh eo cô, anh cúi xuống ghé sát tai cô và thì thầm, “Thực sự là em nên cố làm gì đó với tính khí của mình đi, cô gái.”

Anh hôn lên cổ cô, chầm lên những cơn rung mình xuống đến tận gót chân.

Anh không hề trả lời câu hỏi của cô. Judith không nhận ra điều đó cho đến khi anh đã thúc ngựa đi xa.

Người đàn ông này có thể biến tâm trí cô hóa bùn chỉ bằng cách chạm vào cô. Nhưng Judith không có nhiều thời gian nghiền ngẫm về điều đó, vì Frances Catherine cứ nhất quyết bắt cô phải chú ý đến mình. Frances Catherine chỉ còn thiếu nước đẩy cô vào nhà, rồi đóng cửa lại sau lưng.

“Iain yêu cậu rồi.”

Giọng Frances Catherine nghe có vẻ sượng run. Judith lắc đầu tuyên bố, “Mình sẽ không cho phép bản thân nghĩ đến chuyện yêu đương.”

Frances Catherine bật cười. “Cậu có thể không cho phép bản thân, Judith ạ, nhưng cậu yêu anh ấy, đúng không nào? Mình đã giữ im lặng đủ lâu rồi. Cả đời này anh ấy không cần phải biết chuyện đó.”

Câu nói cuối cùng khiến Judith hoàn toàn chú ý. “Biết cái gì?”

“Chuyện về cha cậu. Không ai cần phải biết chuyện đó. Hãy để bản thân cậu...”

“Không.”

“Cứ nghĩ đến điều mình đang gợi ý đi”, Frances Catherine nói.

Judith ngã người xuống ghế. “Mình ước sao cậu sẽ sinh em bé ngay để mình có thể về nhà. Mỗi ngày ở lại đây càng khiến cho mọi chuyện trở nên khó khăn hơn. Lạy Chúa lòng lành, sẽ thế nào nếu mình yêu anh ấy? Làm thế nào mình tự ngăn bản thân được đây?”

Frances Catherine bước đến đứng đằng sau lưng Judith và đặt tay lên vai bạn. “Liệu luôn nghĩ đến những tính xấu của anh ấy thì có tác dụng không?” Cô hỏi.

Frances Catherine chỉ đang đùa với bạn. Nhưng Judith lại cân nhắc thật nghiêm túc về lời khuyên đó. Cô cố nghĩ ra càng nhiều tính xấu của anh càng tốt, nhưng không tìm được nhiều lắm. Người đàn ông này gần như hoàn hảo. Frances Catherine gợi ý rằng đó cũng có thể là một khuyết điểm. Judith đồng ý.

Hai người bạn quá nhập tâm vào cuộc nói chuyện đến nỗi không nhận ra Patrick đang đứng trên lối vào. Vì lo cho vợ nên anh đã mở cửa rất khẽ. Cô thường ngủ trưa, và anh không muốn quấy rầy nếu lúc này cô đang ngủ.

Những gì Judith nói khiến anh chú ý. Ngay khi nhận ra cô đang nói những quan điểm của mình về Iain, anh không thể ngăn bản thân mỉm cười. Judith hiểu anh trai gần bằng anh, và khi cô nói rằng Iain bướng bỉnh biết bao nhiêu, Patrick nhận thấy mình cũng gật đầu đồng ý.

“Nhưng cậu vẫn bị cuốn hút về phía anh ấy, đúng không?”

Judith thở dài. “Phải, Frances Catherine, giờ mình biết làm gì đây? Mỗi khi nghĩ đến những gì đang xảy ra là mình lại hoảng loạn. Mình không thể yêu anh ấy.”

“Và anh ấy cũng không thể yêu cậu chứ gì”, Frances Catherine hỏi. “Nếu cậu tin thế thì cậu đang tự dối lòng. Người đàn ông đó quan tâm đến cậu. Sao cậu đơn giản không thể công nhận nào?”

Judith lắc đầu. “Cậu cho rằng anh ấy sẽ làm gì nếu có lúc anh ấy phát hiện Lãnh chúa Maclean là cha mình? Cậu có thật lòng tin rằng anh ấy sẽ vẫn quan tâm đến mình không?”

Patrick có thể đứng vững là nhờ nhiều năm trời huấn luyện để kiểm soát bản thân. Thề có Chúa, anh cảm giác như thể mình vừa bị đâm một cú đâm rất mạnh vào bụng. Anh lão đảo lù ra ngoài, rồi vội vàng đóng cửa. Anh tìm thấy Iain trong hội trường lớn. “Chúng ta phải nói chuyện”, anh tuyên bố. “Em vừa phát hiện một điều mà anh cần phải biết.”

Về mặt của em trai cho Iain biết có chuyện gì đó thực sự tồi tệ. “Ra ngoài đi dạo với anh, Patrick”, anh ra lệnh. “Anh muốn nghe thông tin của em ở nơi kín đáo.”

Cả hai anh em không nói thêm một lời nào cho đến khi họ đã đi xa hẳn pháo đài. Rồi Patrick thuật lại những gì mình vừa nghe được. Iain không hề ngạc nhiên. “Đúng là một đống hỗn loạn”, Patrick lầm bầm.

Iain đồng ý. Đúng là một đống hỗn loạn.

Judith phải mất gần một giờ đồng hồ mới tắm rửa xong. Đề tài về Iain vẫn tiếp tục kéo dài. Frances Catherine kiên quyết bắt Judith phải thừa nhận là đã yêu Iain, còn Judith cũng không chịu thừa nhận với vẻ kiên quyết chẳng kém.

“Cậu nên giúp mình vượt qua được sự cuốn hút này”, Judith khẳng định. “Cậu có phát hiện mình sẽ đau đớn ra sao khi rời khỏi đây không? Mình phải quay trở về, Frances Catherine ạ. Dù muốn hay không thì cũng không quan trọng. Điều đó làm mình đau lòng vô cùng. Vì thế mình không muốn nói thêm nữa đâu.”

Ngay lập tức Frances Catherine cảm thấy áy náy. Cô có thể khẳng định cô bạn thân sắp khóc đến nơi rồi. Cô vỗ lên vai Judith. “Được rồi”, cô nói bằng giọng thì thầm xoa dịu. “Bọn mình sẽ không nói đến chuyện đó nữa. Giờ hãy giúp mình thay váy áo nào. Mình sẽ đến pháo đài cùng cậu. Chỉ có Chúa mới biết Hội đồng muốn gì. Hẳn đang có rắc rối chờ ở đó.”

Judith đứng dậy. “Cậu sẽ ở nhà. Mình sẽ đi một mình. Mình hứa sẽ kể cho cậu nghe tất cả mọi chuyện.”

Frances Catherine không chịu nghe theo. Cô quyết tâm sát cánh Judith trong rắc rối này.

Nhưng Judith cũng cương quyết bắt bạn phải ở yên trong nhà. Patrick bước vào khi họ đang còn giằng co. Anh cố làm họ chú ý bằng cách lên tiếng chào, và khi điều đó không có tác dụng, anh liền hùng hổ giơ một tay lên yêu cầu yên lặng.

Họ phớt lờ anh. “Cậu lúc nào cũng cứng đầu như một con la ấy”, Frances Catherine bảo bạn.

Patrick hoảng hồn. “Em không được nói với khách như thế”, anh ra lệnh.

“Sao không chứ? Cô ấy còn nói em tệ hơn kia.”

Judith mỉm cười. “Đúng là thế thật”, cô bẽn lèn thừa nhận.

“Đứng ngoài đi, Patrick”, Frances Catherine cảnh cáo. “Em chỉ mới khởi động cho cuộc chiến này thôi. Và em sẽ thắng. Lần này là đến lượt em.”

Judith lắc đầu. “Không, cậu sẽ không thắng được”, cô phản đối. “Patrick, làm ơn giữ cô ấy ở lại đây. Tôi phải đến pháo đài. Tôi sẽ không đi lâu đâu.”

Cô vội vàng ra khỏi nhà trước khi bạn cô có thể tiếp tục tranh cãi. Giữ cô ấy ở nhà là nhiệm vụ của Patrick.

Judith biết có lẽ là đã muộn và Iain chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng tính khí của anh thực sự không khiến cô lo lắng. Trên quãng đường lên đỉnh đồi cô cứ nghĩ đến thực tế đáng ngạc nhiên đó. Iain là một chiến binh lực lưỡng, có vẻ ngoài dữ dội, và chỉ riêng kích thích khổng lồ của anh thôi lẽ ra phải khiến cô trắng tóc vì sợ rồi. Cô nhớ lại mình đã cảm thấy hơi lo lắng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh băng qua cây cầu dẫn đến nhà bác Tekel. Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất, và cô chưa từng một lần cảm thấy tù túng hay đơn độc mỗi khi ở bên anh. Iain cộc cằn như một con gấu, nhưng mỗi lần chạm vào cô, anh lại rất nhẹ nhàng.

Bác Tekel khiến cô hoảng sợ. Nhận thức đó đột nhiên nảy ra trong đầu cô. Cô không hiểu vì sao mình lại sợ ông. Bác cô là một người tàn phế và phải di chuyển trên cáng từ nơi này sang nơi khác. Chừng nào cô còn đứng ngoài tầm tấn công thì ông không thể làm đau cô. Nhưng mỗi khi bị buộc phải ngồi cạnh ông, cô luôn cảm thấy sợ hãi.

Cô thừa nhận những lời độc ác của ông vẫn có sức mạnh khiến cho cô bị tổn thương. Cô ước gì mình mạnh mẽ hơn và không yếu đuối như thế. Được vậy thì ông sẽ không thể làm cô tổn thương. Nếu cô có thể học được cách bảo vệ cảm xúc của mình, nếu cô có thể học cách tách đầu óc ra khỏi trái tim thì những gì bác Tekel nói sẽ không còn khiến cô bận tâm nữa. Cả chuyện mình có còn gặp lại Iain hay không cũng thế... nếu cô mạnh mẽ hơn.

Ôi, điều đó thì quan trọng gì chứ? Cô sẽ phải quay về nhà, và Iain chắc chắn sẽ cưới một ai đó khác. Chắc anh rồi cũng sẽ hạnh phúc, chừng nào anh còn có thể ra lệnh với vợ mình trong suốt phần đời còn lại.

Cô rên lên đầy ghê tởm. Nghĩ đến chuyện Iain hôn một người phụ nữ khác khiến bụng cô quặn thắt.

Chúa cứu giúp cô, cô cư xử như một cô gái đang yêu vậy. Judith lắc đầu thật mạnh. Cô quá thông minh để cho phép trái tim mình nghiêng ngả. Cô đâu có ngu ngốc đến thế, đúng không?

Cô òa khóc, thoáng cái đã bị cuốn đi theo những tiếng nước nở đau đớn. Không thể bắt mình ngừng lại, cô liền đổ tội cho Frances Catherine, bởi cô bạn thân cứ liên tục thúc giục mãi cho đến khi cô buộc phải đối mặt với thực tế.

Judith tránh khỏi con đường mòn để phòng ai đó đi qua và thấy cô đang đau khổ thế này, thậm chí cô còn giấu mình sau một cây thông to.

“Lạy Chúa, Judith, có chuyện gì thế?”

Giọng Patrick khiến cô rên lên và lùi lại một bước.

Anh bước theo cô. “Cô bị thương à?” Anh hỏi, thể hiện rõ ràng vẻ quan tâm.

Cô lắc đầu. “Lẽ ra anh không được thấy tôi”, cô thì thào, lấy lưng bàn tay lau mặt và hít vào vài hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

“Tôi đâu có nhìn thấy cô”, Patrick giải thích. “Tôi nghe thấy đấy chứ.”

“Tôi xin lỗi”, cô lí nhí.

“Xin lỗi vì chuyện gì?”

“Vì đã ồn ào”, cô trả lời. “Tôi chỉ muốn có vài phút riêng tư, nhưng ở đây điều đó là không thể, đúng không?”

Giọng cô nghe vô cùng đáng thương. Patrick muốn an ủi cô. Cô là người bạn thân nhất của vợ anh, và anh cảm thấy mình có bổn phận phải giúp cô dễ chịu hơn. Anh quàng tay qua vai cô và nhẹ nhàng dẫn cô quay lại con đường mòn.

“Cho tôi biết có chuyện gì không ổn đi, Judith. Dù vấn đề này có tồi tệ đến đâu thì chắc tôi cũng có thể giải quyết cho cô.”

Nói vậy quả thực có cao ngạo thái quá, nhưng suy cho cùng thì anh là em trai của Iain, vì thế cô nghĩ một chút cao ngạo ấy chắc chắn được thừa hưởng từ người anh ruột của mình. Anh đang cố tỏ ra tốt bụng, và chỉ vì lý do đó mà cô mới không cáu tiết.

“Anh không thể giải quyết chuyện này”, cô nói với anh. “Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh vì đã có ý giúp.”

“Cô không thể biết tôi có thể làm được gì nếu không nói ra.”

“Được rồi”, cô đồng ý. “Tôi chỉ vừa phát hiện mình thật ngu ngốc nhường nào thôi. Anh có thể xử lý chuyện đó được không?”

Nụ cười của anh rất dịu dàng. “Cô không ngốc, Judith ạ.”

“Ôi có đấy”, cô kêu lên. “Lẽ ra tôi nên tự bảo vệ bản thân.” Rồi cô không nói tiếp nữa.

“Judith này?”

“Thôi bỏ đi. Tôi không muốn nói đến nó nữa.”

“Cô không nên khóc, nhất là trong ngày hôm nay”, Patrick bảo cô.

Cô lại lau khóe mắt. “Phải, hôm nay trời thật đẹp, và tôi không nên khóc mới phải.” Cô hít vào một hơi thật sâu. “Anh có thể bỏ tôi ra được rồi. Tôi bình tĩnh lại rồi.”

Anh bỏ tay khỏi vai cô và đi cạnh cô lên đỉnh đồi, sau đó băng qua mảnh sân trong. Patrick còn một việc cần phải hoàn thành trước khi vào trong. Anh cúi đầu chào Judith và dợm quay đi.

“Trông tôi có giống vừa mới khóc xong không?” Cô hỏi anh bằng giọng lo lắng.

“Không đâu”, anh nói dối.

Cô mỉm cười. “Cảm ơn anh đã giúp tôi thu xếp vấn đề này.”

“Nhưng tôi không...”

Anh thôi phản đối khi cô quay người và chạy lên các bậc thềm dẫn vào pháo đài. Anh lắc đầu khó hiểu rồi quay trở xuống đồi.

Judith không gõ cửa. Cô hít vào một hơi thật sâu trước khi mở rộng cánh cửa và bước nhanh vào trong.

Bên trong pháo đài cũng lạnh lẽo và xấu xí như bên ngoài. Lối vào rộng, với sàn đá xám xịt và cầu thang được xây áp vào tường ở bên phải ô cửa đôi. Hội trường lớn nằm bên phía tay trái, vô cùng đồ sộ và thông thoáng như một đồng cỏ mở rộng. Một chiếc lò sưởi đá choán phần lớn diện tích của bức tường đối diện với cửa vào. Lửa vẫn đang cháy trong lò, nhưng không đủ làm ấm căn phòng. Nơi rộng lớn này có nhiều khối bay lờng vòng hơn là hơi ấm.

Không có hương vị nào thường có trong một ngôi nhà, như mùi bánh mỳ nướng hay miếng thịt xèo xèo trên lửa, cũng không hề có bất kỳ đồ đạc cá nhân nào cho thấy có người thực sự sống ở đây. Hội trường lớn ảm đạm như một tu viện.

Có năm bậc thang dẫn xuống hội trường, Judith đứng ở bậc trên cùng chờ Iain nhìn thấy mình. Anh đang ngồi quay lưng lại với cô ở đầu một chiếc bàn hẹp và dài. Năm ông già mà Judith đoán là thành viên của Hội đồng bộ lão đang ngồi tụm lại với nhau ở đầu đối diện.

Bầu không khí như muốn rạn nứt vì căng thẳng. Hẳn đã xảy ra chuyện gì tồi tệ. Về mặt các vị bộ lão thể hiện rõ ràng là vừa nhận được thông tin nào đấy rất khó chịu. Judith không nghĩ mình nên dính dáng vào tình trạng buồn bực của họ lúc này. Cô sẽ quay lại sau, khi tất cả mọi người đã vượt qua được cơn phiền muộn. Cô lùi lại một chút và quay người định bước ra.

Alex và Gowrie chặn mất đường ra của cô. Cô ngạc nhiên khi thấy họ đến nổi trợn tròn mắt nhìn. Hai chiến binh lẳng lặng bước vào. Judith định vòng qua bọn họ thì cánh cửa mở bung và Brodick nghênh ngang đi vào. Patrick ở ngay sau lưng anh ta. Anh chụp lấy một cánh cửa trước khi nó sập lại và ra hiệu cho vị linh mục vào trong. Cha Laggan trông chẳng có vẻ gì vui mừng. Ông cố nặn ra một nụ cười chào Judith, rồi vội vã bước xuống mấy bậc thang dẫn vào hội trường.

Alex và Gowrie chặn mất đường ra của cô. Cô ngạc nhiên khi thấy họ đến nổi trợn tròn mắt nhìn. Hai chiến binh lẳng lặng bước vào. Judith định vòng qua bọn họ thì cánh cửa mở bung và Brodick nghênh ngang đi vào. Patrick ở ngay sau lưng anh ta. Anh chụp lấy một cánh cửa trước khi nó sập lại và ra hiệu cho vị linh mục vào trong. Cha Laggan trông chẳng có vẻ gì vui mừng. Ông cố nặn ra một nụ cười chào Judith, rồi vội vã bước xuống mấy bậc thang dẫn vào hội trường.

Cô nhìn theo vị linh mục cho đến khi ông đến cạnh Iain. Phải, có điều gì đó tồi tệ đã xảy ra, không thì họ đã chẳng cần đến linh mục. Cô thầm cầu nguyện cho ai đó đang cần được cầu nguyện, rồi quay người lại định bước ra ngoài.

Các chiến binh đã xếp thành một hàng phía sau cô. Alex, Gowrie, Brodick và Patrick đang cố tình chặn đường ra của cô.

Patrick đứng ở cuối hàng gần với cánh cửa. Cô nhích người qua chỗ anh. “Có ai chết à?” Cô thì thào hỏi nhỏ.

Brodick thấy câu hỏi của cô buồn cười vô cùng. Những người khác vẫn tiếp tục cau có. Không ai trong bọn họ chịu để cô đi. Thế nào họ cũng không trả lời câu hỏi của cô cho mà xem. Cô đang định bảo đảm đàn ông khiêm nhã đó tránh đường thì cánh cửa một lần nữa lại bị bật tung và Winslow bước vào.

Chồng Isabelle trông như thể sẵn sàng ra chiến trường. Anh ta hầu như chẳng hề lịch sự, chỉ gật đầu cộc lốc chào cô, rồi xếp vào hàng các chiến binh.

“Judith, vào đây.”

Iain là người đã gầm mệnh lệnh khiến cô sợ bắn cả hơi thở ra ngoài. Cô quay người lại cau mày nhìn anh, nhưng đó là một nỗ lực thừa thãi vì lúc này anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn về phía cô.

Cô không biết có nên tuân theo lời triệu tập khiêm nhã đó của anh không. Brodick quyết định hộ cô. Anh ta đẩy vào vai cô, không nhẹ nhàng một chút nào. Cô quay đầu trừng mắt nhìn anh ta vì đã thô lỗ đến thế.

Anh ta nháy mắt với cô.

Alex vẫy tay giục cô tiến về trước theo lời kêu gọi của Lãnh chúa, và cô cũng trừng mắt với anh ta luôn. Cô kết luận là phải có ai đó dành thời gian dạy mấy gã chiến binh này vài bài học xử sự đơn thuần mới được. Nhưng giờ chưa phải lúc, Judith nhắc chân vấy, vươn thẳng vai và bước xuống các bậc thang.

Cô nhận thấy vị linh mục đang bị kích động mạnh. Ông cứ đi đi lại lại trước lò sưởi. Vì ông, cô cố nặn một bộ mặt bình thản và băng nhanh qua căn phòng. Khi đã đến cạnh Iain, cô đặt tay lên vai anh để làm anh chú ý, rồi cúi xuống.

“Nếu anh còn quát vào mặt em thêm lần nào nữa, em tin là mình sẽ siết cổ anh.”

Sau khi thốt lên lời đe dọa suông đó, cô đứng thẳng người dậy. Mặt Iain thể hiện vẻ kinh ngạc. Cô gật đầu khẳng định với anh là mình không hề nói chơi.

Nụ cười của anh cho cô biết anh nghĩ cô đã bị mất trí.

Graham nhìn cặp đôi trẻ tuổi và nhanh chóng kết luận là tiểu thư Judith khiến ông tò mò. Ông có thể dễ dàng nhận ra vì sao cánh đàn ông lại bị cô cuốn hút, vì sao bọn họ thậm chí còn có thể quên mất cô là người Anh. Phải, nhìn cô rất thú vị với mái tóc vàng tuyệt đẹp và đôi mắt to màu xanh dương. Thế nhưng, không phải vẻ bề ngoài của cô làm Graham có hứng thú. Không, chính những điều ông được biết về con người của cô mới khiến ông tò mò muốn hiểu rõ về cô hơn.

Winslow đã kể chuyện tiểu thư Judith giúp đỡ đứa con đầu lòng của cậu ta, và ngay tiếp theo đó là lời khen ngợi của Cha Laggan về những gì đã xảy ra vào ngày hôm sau. Judith không muốn nhận trách nhiệm đó.

Winslow nói rằng cô đã hoảng sợ. Nhưng nỗi sợ hãi không ngăn được cô làm những gì cấp thiết. Ông nghe kể cô đã giúp đỡ đẻ thêm ba đứa bé nữa trong lúc Iain vắng nhà, và mỗi lần như thế cô lại bị nỗi sợ hãi và lo lắng cho những bà mẹ trẻ nhấn chìm.

Graham không biết nên nghĩ thế nào khi nghe những tin ấy. Dĩ nhiên ông biết đó là sự thật, nhưng sự tốt bụng và can đảm đến từ một cô gái người Anh khiến ông bối rối. Chuyện đó thật sự quá ngược đời.

Sau này sẽ còn cả đồng thời gian để suy nghĩ cặn kẽ vấn đề khó hiểu này. Nhìn vẻ mặt của Judith ông có thể khẳng định Iain chưa cho cô biết về quyết định vừa được tuyên bố trước Hội đồng. Graham nhìn những người bạn già để phán đoán phản ứng của họ. Duncan trông như thể vừa tu một thùng dấm. Vincent, Gelfrid và Owen cũng trong tình trạng tương tự.

Có vẻ ông là người duy nhất không tiếp tục bị lời tuyên bố gây sốc đó làm quay cuồng. Dĩ nhiên Iain đã kéo ông sang một bên trước khi bắt đầu cuộc họp và cho ông biết trước dự định của mình. Patrick đứng cạnh anh. Lúc đó, trước khi Iain kịp thốt một lời, Graham đã biết vấn đề này mang tính chất cực kỳ quan trọng. Hai anh em họ luôn đứng bên nhau, đồng lòng như một trong tất cả các vấn đề thiết yếu. Phải, ông đã biết chuyện này là quan trọng, thế nhưng ông vẫn bị rơi vào tình trạng á khẩu.

Cuối cùng Graham cũng đứng dậy. Trong ông ngập tràn những cảm xúc mâu thuẫn. Là người đứng đầu Hội đồng, ông biết nghĩa vụ đầu tiên của mình là phải cố gắng khiến Iain hiểu ra phần nào, và nếu điều đó không làm thay đổi quyết tâm của anh thì ông sẽ phải bỏ phiếu chống lại anh.

Nhưng Graham cũng cảm thấy mình còn một nghĩa vụ khác nữa, đó là phải tìm ra cách ủng hộ quyết định của Iain. Lý do của ông rất đơn giản. Ông muốn Iain được hạnh phúc. Chỉ có Chúa mới biết vị Lãnh chúa này xứng đáng tìm thấy tình yêu và hạnh phúc của riêng mình.

Ông cảm thấy một trách nhiệm vô bờ bến đối với vị Lãnh chúa này. Trong suốt những năm họ làm việc cùng với nhau, Graham đã đảm nhận vai trò là người cha đối với Iain. Ngay từ đầu ông đã quyết tâm huấn luyện anh thành người giỏi nhất. Iain không phụ lòng ông. Anh đáp ứng mọi kỳ vọng, vượt qua mọi mục tiêu mà Graham đặt ra, và ngay cả khi còn là một cậu bé, sức mạnh và quyết tâm của anh đã hoàn toàn vượt trội nỗ lực của tất cả đám trẻ cùng tuổi hoặc lớn hơn.

Ở độ tuổi mười hai nhạy cảm, Iain đã trở thành phụ huynh duy nhất của em trai lúc đó mới lên năm. Cuộc đời Iain lúc nào cũng đầy những trách nhiệm, và dường như càng nhiều trách nhiệm chất lên vai cũng chẳng thành vấn đề, vì anh đều dễ dàng gánh vác. Khi cần thiết anh có thể làm việc từ bình minh đến tối mịt. Dĩ nhiên sự cần cù của anh đã được tưởng thưởng. Iain trở thành chiến binh trẻ nhất từ trước đến giờ được ban đặc quyền lãnh đạo toàn bộ thị tộc.

Nhưng cũng phải trả giá. Trong suốt những năm làm việc và đấu tranh không ngừng nghỉ, Iain chưa bao giờ có thời gian vui cười, hay sung sướng, hay hạnh phúc.

Graham chấp hai tay sau lưng và hắng giọng yêu cầu mọi người chú ý. Ông quyết định phải tranh luận chống lại Iain trước theo đúng bốn phạm. Một khi những bô lão khác thỏa mãn trước vai trò thủ lĩnh của ông, ông sẽ công khai tuyên bố sự ủng hộ của mình đối với Lãnh chúa.

“Iain, vẫn còn thời gian để cậu thay đổi ý định”, Graham cứng rắn tuyên bố.

Những thành viên trong Hội đồng ngay lập tức gạt đầu. Iain đứng bật dậy thật nhanh, chiếc ghế bay ngược về phía sau. Judith quá kinh ngạc, liền lùi lại và tông vào Brodick. Vụ va chạm càng làm cô giật mình hơn. Cô quay lại và thấy tất cả các chiến binh đã lại xếp thành hàng đứng ngay sau mình.

“Sao các anh lại theo tôi?” Cô bực tức gặng hỏi.

Iain quay lại. Câu hỏi kỳ quặc của cô đã thổi bùng lên cơn giận đang kìm nén trong anh. Anh lắc đầu nhìn cô. “Họ đâu có theo em, Judith. Họ đang thể hiện sự ủng hộ với anh đấy chứ.”

Lời giải thích đó không làm cô thỏa mãn. “Vậy hãy bảo họ thể hiện sự ủng hộ từ đằng kia đi”, cô vẫy tay gọi ý. “Em đang muốn ra thì họ cứ chắn đường của em.”

“Nhưng anh muốn em ở lại”, anh bảo cô.

“Iain, em không thuộc về nơi này.”

“Đúng vậy, cô ấy không thuộc về chỗ này.”

Gelfrid quát lên đồng ý. Iain quay lại đối đầu với ông.

Thế rồi tất cả tuột khỏi sự kiểm soát. Judith cảm giác như thể đang đứng giữa một trận mưa đá. Tiếng quát tháo nhanh chóng khiến đầu cô ong ong. Iain không hề cất cao giọng, nhưng mấy ông già thì gầm lên từng lời một.

Cuộc cãi vã dường như tập trung quanh một dạng liên minh nào đó. Ít nhất đó là cụm từ xuất hiện hết lần này đến lần khác và khiến các thành viên của Hội đồng hoàn toàn điên tiết. Iain ủng hộ còn Hội đồng thì cực lực phản đối.

Đột nhiên một cơn bão tự khiến mình rơi vào trạng thái bị kích động. Sau khi hét lên quan điểm của mình xong, ông bị một cơn ho rũ rượi tấn công. Ông già tội nghiệp vừa nghẹt thở vừa há hốc miệng hớp lấy không khí. Judith dường như là người duy nhất trong phòng nhận thấy sự đau đớn của ông. Cô dừng lại chiếc ghế mà Iain đã lật đổ, rồi nhanh bước về phía bàn phục vụ để rót nước vào một chiếc ly viền bạc. Chẳng ai cố ngăn cô lại. Cuộc chiến bằng mồm đã leo thang chóng mặt. Judith đưa ly nước cho ông già nọ, và sau khi ông đã uống một ngụm thật lớn, cô bắt đầu đâm thùm thụp lên lưng ông.

Ông phẩy tay ra hiệu cô không cần tiếp tục giúp đỡ ông nữa, rồi quay lại nhìn cô với vẻ cảm kích. Ông đang định thốt lên lời cảm ơn thì đột nhiên dừng lại. Đôi mắt nhoe nhoẹt của ông trợn tròn sững sờ. Judith đoán ông già vừa mới nhận ra ai đang giúp mình. Ông thở hắt ra và lại bắt đầu ho sù sụ.

“Ông thực sự không nên để mình quá khích như thế”, cô bảo ông và lại tiếp tục đâm vào giữa hai vai ông. “Và ông cũng thực sự không nên ghét tôi. Cầm ghét là tội lỗi đấy. Cứ hỏi Cha Laggan mà xem nếu ông không tin tôi. Hơn nữa, tôi có làm tổn thương đến ông đâu.”

Vì cô quá quan tâm đến việc khuyên nhủ chân thành ông già nên không nhận ra là cuộc chiến la hét đã dừng lại.

“Judith, đừng đánh Gelfrid nữa.”

Iain là người ra lệnh. Cô ngẩng lên và ngạc nhiên khi thấy anh đang cười.

“Ngừng ra lệnh cho em ngay”, cô trả lời. “Em đang giúp đỡ ông già này. Ông uống thêm một ngụm nữa đi”, cô khuyên Gelfrid. “Tôi đảm bảo sẽ có tác dụng.”

“Nếu tôi uống thì cô sẽ để yên cho tôi chứ?”

“Ông không cần phải nói với tôi bằng giọng điệu như thế”, cô nói. “Tôi rất vui lòng để yên cho ông.”

Cô quay người bước về cạnh Iain, rồi thì thào hỏi, “Sao em lại phải ở đây?”

“Cô gái này xứng đáng được biết chuyện gì đang diễn ra”, Cha Laggan kêu lên. “Cô ấy phải nói đồng ý, Iain ạ.”

“Cô ấy sẽ đồng ý”, Iain đáp lại.

“Thế thì tốt nhất là con nên bắt đầu đi”, linh mục gợi ý. “Ta phải đến địa phận của người Dunbar trước khi đêm xuống. Merlin không cầm cự được đâu. Dĩ nhiên ta có thể quay lại sau, nếu con cần thêm thời gian để thuyết phục cô ấy...”

“Sẽ không có chuyện đó.”

“Em phải đồng ý chuyện gì ư?” Judith hỏi.

Anh không trả lời cô ngay mà quay sang nhìn các chiến binh, quắc mắt buộc họ phải lui lại. Họ cố tình phớt lờ mệnh lệnh ngầm đó. Iain nhận ra bọn họ đang khoái chí trước trạng thái bồn chồn của anh, và từng tên một trong lũ khốn đó đang toe toét cười.

“Graham?” Iain cất giọng hỏi.

“Tôi ủng hộ quyết định của cậu.”

Iain gật đầu. “Gelfrid?”

“Không.”

“Duncan?”

“Không.”

“Owen?”

“Không.”

“Vincent?”

Ông già không trả lời. “Ai đó dựng ông ấy dậy đi”, Graham ra lệnh.

“Tôi vẫn thức. Chỉ có cái này tôi chưa xem xét xong thôi.”

Tất cả mọi người kiên nhẫn chờ. Năm phút trôi qua trong im lặng. Sự căng thẳng trong hội trường như tăng lên gấp mười lần. Judith xích lại gần Iain cho đến khi tay cô chạm vào tay anh. Người anh căng ra vì tức giận và cô muốn anh biết cô ủng hộ anh. Cô suýt mỉm cười vì thái độ của chính mình. Cô thậm chí còn không rõ vấn đề họ đang nói đến là gì, nhưng cô sẵn sàng đứng về phía Iain.

Vì không thích thấy anh buồn bực nên cô liền nắm tay anh. Anh không nhìn xuống, nhưng lại khẽ siết mấy ngón tay của cô.

Vì tất cả mọi người đều đang nhìn Vincent chằm chằm nên cô cũng bắt chước theo. Cô nghĩ ông già này dễ mà lại ngủ mất rồi. Khó mà khẳng định được. Hàng lông mày rậm rạp đã che khuất đôi mắt trước những khán giả, còn ông thì đang gập người trên bàn, đầu cúi xuống.

Cuối cùng ông cũng ngẩng lên. “Tôi ủng hộ cậu, Iain.”

“Tôi thấy có ba người chống, và thêm cả Lãnh chúa là ba người ủng hộ”, Graham tuyên bố.

“Giờ chúng ta sẽ làm cái quỷ gì đây?” Giọng Owen cất lên the thé.

“Trước đây chúng ta chưa từng phải đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế này”, Gelfrid xen vào. “Nhưng hòa là hòa.”

“Chúng ta sẽ chờ quyết định việc liên minh này sau”, Graham tuyên bố. Ông dừng lại cho đến khi tất cả các thành viên trong Hội đồng đều gật đầu chấp thuận, rồi quay sang Iain. “Cậu có thể bắt đầu chuyện kia rồi, con trai.”

Iain ngay lập tức quay sang Judith, đột nhiên anh cảm thấy muốn bệnh.

Cuộc họp này đã không diễn ra như dự tính của anh. Anh hoàn toàn cho rằng tất cả mọi người trừ Graham sẽ bỏ phiếu chống lại việc thành lập liên minh. Lẽ ra cuộc thảo luận không nên chiếm quá nhiều thời gian như thế, và anh tính toán sẽ có khoảng năm phút riêng tư với Judith trước khi linh mục đến. Chắc chắn anh không cần nhiều hơn chừng ấy thời gian để nói những dự định của mình với cô.

Anh không thích có cả đoàn khán giả theo dõi. Brodick, đúng với bản tính thiếu kiên nhẫn, kêu toáng lên, “Judith, cô sẽ không quay lại Anh. Không phải bây giờ. Mà về sau này cũng không nốt. Iain sẽ không đưa cô về nhà đâu.”

Gã chiến binh có vẻ khá vui sướng khi báo cho cô biết tin đó. Cô ngậy người quay sang nhìn anh ta. “Anh ấy không đưa tôi về ư? Thế ai sẽ đưa tôi về?”

“Không ai cả”, Brodick trả lời.

Iain nắm lấy cả hai tay cô và siết nhẹ để cô tập trung vào anh. Thế rồi anh hít vào một hơi thật sâu. Ngay cả khi cấp dưới đang đứng nhìn, anh vẫn muốn lời mình nói phải đầu ra đầy, lời tuyên bố của anh phải là điều mà cô sẽ ghi nhớ mãi. Đúng là một nhiệm vụ rầy rà chết đi được, phải cố nghĩ ra những lời yêu thương, mà anh thì tuyệt đối chẳng có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, nhưng anh vẫn quyết tâm không làm chuyện rối tinh lên. Khoảnh khắc này đối với cô phải vô cùng hoàn hảo. “Judith”, anh mở lời.

“Gi thế, Iain?”

“Anh sẽ giữ em lại.”

10. Chương 10

“Anh không thể chỉ... giữ em lại.”

“Chà chà, anh ấy có thể đấy, cô gái”, Alex vui vẻ giải thích.

“Cậu ta là Lãnh chúa”, Graham nhắc cô. “Cậu ta có thể làm bất kỳ điều gì mình muốn.”

“Anh ấy có là Lãnh chúa hay không chẳng thành vấn đề”, Brodick xen vào. “Franklen giữ Marrian mà cậu ta đâu phải là Lãnh chúa. Robert thì giữ Meagan.”

“Tôi thì giữ Isabelle”, Winslow thêm vào.

“Đó là cách của chúng tôi, cô gái ạ”, Gowrie giải thích.

“Anh đâu chỉ giữ Isabelle thôi”, Brodick bảo anh trai, kiên quyết chấn chỉnh quan niệm sai lầm đó. “Anh hỏi cưới cô ấy. Có sự khác biệt đấy.”

“Anh sẽ cướp cô ấy đi nếu cha cô ấy gây khó dễ”, Winslow tranh luận.

Judith không tin nổi những điều mình đang nghe thấy. Bọn họ mất trí cả rồi. Cô rút tay ra khỏi tay Iain và lùi lại, tránh xa đám đông điên khùng này. Thế rồi cô giẫm lên chân Graham, liền vội vàng quay lại xin ông.

“Tôi xin lỗi, Graham. Tôi không định giẫm lên... Anh ấy không thể chỉ giữ tôi lại, đúng không?”

Graham gật đầu. “Gowrie đã đúng khi nói đó là cách của chúng tôi”, ông giải thích. “Dĩ nhiên, cô sẽ phải đồng ý nữa.”

Giọng ông chan chứa niềm cảm thông. Iain đã đặt cô gái xinh đẹp này vào tình huống quá bất ngờ. Có vẻ cô hơi quá choáng ngợp, nhưng chắc là đang sướng run trước lời tuyên bố này. Được chọn làm vợ của Lãnh chúa là điều vinh dự cao quý nhất. Phải, cô gái này quá hài lòng đến mức không thốt nổi một lời cảm kích rành rọt.

Graham đã sai. Trong khoảng một đến hai phút, Judith đã hoàn hồn lại. Cô lắc đầu. Lẽ ra cô đã có thể kiểm soát được cơn giận nếu đám người ủng hộ Iain không tiếp tục nhất loạt gật đầu.

Thề có Chúa, cô muốn đá bay từng người trong bọn họ. Nhưng trước hết cô phải thôi lấp ba lấp bấp đi đã. Cô hít vào một hơi thật sâu cố lấy lại sự tự chủ, rồi lên tiếng bằng giọng khàn đặc, “Iain, em nói chuyện riêng với anh vài câu được không?”

“Thực sự lúc này không có thời gian tán gẫu nữa đâu, cô gái”, Cha Laggan kêu lên. “Merlin sẽ không giữ được lâu đâu.”

“Merlin ư?” Cô bối rối hỏi lại.

“Hắn ta là người Dunbar”, Graham giải thích, rồi mỉm cười thêm vào. “Hắn ta đang cần một linh mục.”

Judith quay sang Cha Laggan. “Vậy thì Cha phải đến chỗ anh ta đi”, cô nói. “Anh ta sắp chết ư?”

Linh mục lắc đầu. “Cậu ấy chết rồi, Judith. Gia đình cậu ấy đang chờ ta đến để chôn cất cậu ấy. Là do trời nóng, con biết đấy. Merlin không thể giữ lâu hơn được nữa.”

“Chà chà, hắn ta sẽ chờ Cha Laggan trong lòng đất thôi”, Brodick giải thích. “Cha sẽ làm lễ cho hai người trước. Người Maitland ưu tiên hơn người Dunbar.”

“Merlin sẽ không giữ được ư?” Judith lặp lại lời của linh mục và đặt tay lên trán.

“Trời nóng”, Brodick nhắc cô.

Iain cảm thấy cô thật tội nghiệp khi cô bắt đầu run rẩy. Phải tốn nhiều ngày cật lực suy nghĩ thì anh mới kết luận được là mình không thể để Judith ra đi. Giờ anh mới nhận ra nên cho cô thêm chút thời gian để nghĩ về lời cầu hôn của mình.

Xui xẻo thay, không còn chút thời gian nào nữa. Sau khi nói chuyện với Patrick và xác nhận những nghi ngờ của bản thân, anh biết mình phải kết hôn với Judith càng sớm càng tốt. Anh không định mạo hiểm để ai đó khác có thể phát hiện bí mật về cha cô. Không, anh phải cưới cô ngay bây giờ. Đó là cách duy nhất anh có thể bảo vệ cô khỏi bọn khốn Maclean.

Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô đến góc hội trường. Cô loạng choạng suýt ngã và thế là anh gần như phải kéo cô đi. Cô đứng dựa lưng vào tường. Anh đứng trước mặt cô, hoàn toàn che hết tầm nhìn của cô với phần còn lại của căn phòng.

Anh nâng cằm cô lên để cô có thể nhìn thẳng vào anh. “Anh muốn em đồng ý lấy anh.”

“Không.”

“Có đấy.”

“Em không thể.”

“Em có thể.”

“Iain à, anh lý trí chút được không? Dù có muốn đi chẳng nữa thì em cũng không thể lấy anh.”

“Em thực sự muốn lấy anh”, anh phản đối. “Đúng không?”

Khả năng cô không muốn anh khiến anh dao động, và phải lắc đầu thật mạnh. “Tuyệt đối là em muốn điều đó.”

“Ồ? Vì sao thế nhỉ?”

“Em tin tưởng anh.”

Cơn giận dữ của cô như xịu xuống. Trong tất cả những lý do mà anh đã có thể đưa ra, anh lại tập trung vào điều cô khó lòng tranh cãi. Cô thực sự tin tưởng anh, bằng cả trái tim mình.

Cô cũng không thể tranh cãi điều đó. “Em biết anh sẽ bảo vệ em khỏi những thương tổn”, anh khẽ gật đầu thêm vào.

Mắt cô rơm rớm nước. Chúa ơi, cô ước gì chuyện này khả thi. “Anh có yêu em không, Iain?” Cô hỏi.

Anh cúi xuống và hôn cô. “Anh chưa bao giờ muốn một người phụ nữ nào như cái cách anh muốn em”, anh trả lời. “Em cũng muốn anh. Đừng phủ nhận điều đó.”

Vai cô sụm xuống. “Em không phủ nhận”, cô khẽ nói. “Nhưng muốn và yêu là hai vấn đề khác nhau. Có thể em không yêu anh.”

Ngay khi lời nói buột miệng cô đã biết là dối trá.

Anh cũng biết điều đó. “Không đâu, em thực sự yêu anh.”

Nước mắt lăn dài trên má cô. “Anh đang áp đặt những ý nghĩ không thể vào đầu em”, cô thì thầm.

Anh dịu dàng lau nước mắt cho cô, hai bàn tay ôm lấy mặt cô. “Chẳng có gì là không thể. Lấy anh nhé, Judith. Hãy để anh bảo vệ em.”

Cô phải cho anh biết sự thật ngay bây giờ. Chỉ có thể anh mới chịu đối ý về quyết định vội vàng này. “Có một điều anh vẫn chưa biết về em”, cô mở lời. “Cha em...”

Miệng anh phủ lên miệng cô, hoàn toàn chặn đứng lời thú nhận. Nụ hôn thật dài và đam mê, và khi anh lùi lại, cô hầu như chẳng còn biết mình đang nghĩ gì nữa.

Cô cố gắng thú nhận với anh lần nữa, nhưng anh lại ngăn cô bằng một nụ hôn khác.

“Judith, em sẽ không nói với anh bất kỳ chuyện gì về gia đình em”, anh ra lệnh. “Anh chẳng quan tâm liệu cha em có phải là vua của nước Anh không. Em sẽ không nói thêm lời nào nữa về chủ đề này. Hiểu rồi chứ?”

“Nhưng Iain...”

“Quá khứ của em không quan trọng”, anh nắm lấy hai vai cô và siết nhẹ. Giọng anh thật thấp, tha thiết. “Quên chuyện đó đi, Judith. Em sẽ thuộc về anh. Anh sẽ là gia đình của em. Anh sẽ chăm sóc em.”

Những gì anh nói nghe thật cảm động. Judith không biết phải làm sao. “Em phải suy nghĩ về chuyện này”, cô quyết định. “Trong vài ngày...”

“Lạy Chúa lòng lành!” Cha Laggan kêu lên. “Chúng ta không thể trông chờ Merlin có thể giữ được lâu như thế, cô gái. Hãy nghĩ đến trời nóng.”

“Sao phải chờ chứ?” Patrick cũng kêu lên.

“Ôi dào, anh ấy đã nói là sẽ giữ cô lại. Hãy làm đám cưới đi”, Brodick nói.

Mãi cho đến lúc này Judith mới nhận ra tất cả bọn họ đều đang lắng nghe cuộc nói chuyện riêng tư của cô với Iain. Cô cảm thấy muốn hét lên, và rồi thực sự đã làm thế. “Tôi sẽ không vội vàng”, cô hét lên với họ. Rồi bằng một giọng nhẹ nhàng hơn, cô thêm vào, “Có cả nghìn lý do vì sao tôi không nên kết hôn với Lãnh chúa của các người, và tôi cần thời gian để cân nhắc...”

“Những lý do đó là gì?” Graham hỏi.

Iain quay sang vị thủ lĩnh của Hội đồng bò lão. “Ông ủng hộ hay phản đối chúng tôi?”

“Dĩ nhiên tôi không hoàn toàn hài lòng, nhưng cậu biết tôi sẽ đứng về phía cậu. Cậu có sự ủng hộ của tôi. Gelfrid, ông thì sao?”

Gelfrid cau mày nhìn Judith rồi trả lời. “Tôi đồng ý.”

Các thành viên còn lại trong Hội đồng, như hiệu ứng domino, đều lên tiếng chấp thuận theo Gelfrid.

Judith đã nghe đủ. “Làm sao các ông có thể vừa nói chấp thuận vừa trừng mắt nhìn tôi như thế chứ?” Cô gắng hời, rồi quay lại và xĩa ngón tay vào ngực Iain. “Em không thích sống ở đây. Em đã quyết định là sẽ sống với bác Millicent và bác Herbert rồi. Và anh biết vì sao không?” Cô không cho anh có thời gian để trả lời. “Họ không coi em là đồ kém cỏi, đó là lý do. Sao nào?” Giọng cô có vẻ thách thức.

“Sao cái gì?” Iain hỏi lại, cổ không cười trước cơn giận mà cô đang trút lên anh. Cô gái này đều trở nên rất hung hăng mỗi khi bị chọc giận.

“Họ rất yêu quý em”, cô lấp bắp.

“Chúng tôi cũng yêu quý cô, Judith”, Alex bảo cô.

“Mọi người đều thích cô”, Patrick gật đầu thêm vào.

Cô sẽ không tin chuyện vớ vẩn đó dù chỉ một giây. Brodick cũng vậy. Anh ta ném cho Patrick ánh mắt như muốn nói anh đã mất trí rồi.

“Nhưng tôi không đặc biệt yêu quý ai trong đám thô lỗ các anh”, cô tuyên bố. “Chỉ riêng ý nghĩ sống ở đây đã không thể chấp nhận được rồi. Tôi sẽ không dạy dỗ con cái... Ôi, Lạy Chúa, Iain, em sẽ không có đứa con nào, nhớ không?”

“Judith, bình tĩnh lại nào”, Iain ra lệnh. Anh kéo cô vào mình và ôm thật chặt.

“Cô ta không muốn có con ư?” Graham hỏi, giọng có vẻ phát hoảng. “Iain, cậu không thể cho phép kiểu ăn nói như thế. Cậu cần có con nối dõi.”

“Cô ta bị vô sinh ư?” Gelfrid kêu lên.

“Cô ta đâu có nói thế”, Vincent lẩm bẩm.

“Đây là lỗi của tôi”, Winslow xen vào.

“Cô ta bị vô sinh là lỗi của cậu à?” Gelfrid hỏi để cố hiểu ra vấn đề. “Sao lại thế được, hả Winslow?”

Patrick phá lên cười. Brodick thúc khuỷu tay để bắt anh dừng lại. “Cô ấy đã phải giúp Isabelle sinh đứa bé”, Brodick nói với Gelfrid. “Chuyện đó khiến cô ấy hoảng sợ. Chỉ có thể thôi. Cô ấy không bị vô sinh.”

Các thành viên trong Hội đồng bô lão lâu bầu với vẻ nhẹ nhõm. Lúc này Iain chẳng còn chú ý đến bất kỳ ai ngoài Judith. Anh cúi xuống và thì thầm, “Em nói đúng, em cần thêm thời gian để cân nhắc về lời cầu hôn này. Cứ suy nghĩ bao lâu cũng được theo ý em.”

Có gì đó trong giọng nói của anh làm cô thấy nghi ngờ. Cô nhận ra gần như tức khắc. Iain trông có vẻ vô cùng khoái chí. “Em phải cân nhắc về lời cầu hôn này trong bao lâu?”

“Tôi nay em sẽ ngủ trên giường của anh. Anh nghĩ có lẽ em sẽ muốn tổ chức lễ cưới trước.”

Cô đẩy mình ra khỏi vòng tay anh và ngẩng lên nhìn. Anh đang cười. Cô sẽ chẳng bao giờ có cơ hội. Lúc này cô đã nhận ra điều đó. Chúa ơi, cô thực sự yêu anh. Và ngay lúc này cô không thể nghĩ ra một lý do hợp lý nào cả.

Tất cả bọn họ sẽ làm cô điên mất. “Vì lý do quái quỷ gì mà em lại yêu anh cơ chứ?”

Cô không nhận ra mình đã hét lên cho đến Patrick bắt đầu cười vang.

“Chà chà, chuyện thế là đã xong. Cô ấy đã đồng ý”, Cha Laggan kêu lên. Ông vội vã băng qua phòng. “Giờ thì bắt đầu cho xong thôi. Patrick, con đứng bên phải Iain, và Graham, ông đứng cạnh Judith. Ông có thể dẫn cô ấy. Nhân danh Cha, Con...”

“Chúng tôi cũng sẽ cùng dẫn cô ấy”, Gelfrid tuyên bố, nhất định không chịu đứng ngoài nghi lễ quan trọng này.

“Phải phải, chúng tôi sẽ cùng làm”, Duncan lầm bầm.

Tiếng ghế xê dịch cắt ngang sự tập trung của vị linh mục. Ông đợi đến khi những bô lão còn lại đều đã chen chúc vây quanh Judith rồi mới bắt đầu trở lại. “Nhân danh Cha...”

“Anh chỉ muốn cưới em để thoải mái ra lệnh cho em”, Judith bảo Iain.

“Đó là một lợi ích”, Iain dài giọng.

“Em tưởng người Dunbar là kẻ thù của bọn anh chứ”, cô nói tiếp. “Thế nhưng linh mục của anh lại...”

“Cô nghĩ Merlin đã chết thế nào?” Brodick hỏi.

“Nào, con trai, cậu không thể liệt cái chết đó vào công trạng của mình”, Graham quở trách. “Là do cú ngã qua vách núi đã giết hấn ta đó chứ.”

“Winslow, không phải anh đã đẩy khi hấn ta cầm dao xông vào anh ư?” Brodick hỏi.

Winslow lắc đầu. “Hấn trượt chân trước khi bị anh tóm được.”

Câu chuyện của họ khiến Judith hoảng hồn. Vì hình như chẳng có ai quan tâm nên Patrick quyết định trả lời câu hỏi ban đầu của cô về vị linh mục. “Ở đây không có đủ mục sư”, anh nói. “Cha Laggan được phép đến rồi đi theo ý mình.”

“Cha phục vụ trong một khu vực rộng”, Alex xen vào. “Và phục vụ tất cả các thị tộc mà chúng tôi coi là kẻ thù. Có người Dunbar, người Macpherson, người Maclean, và dĩ nhiên còn những thị tộc khác nữa.”

Cô kinh ngạc khi nghe đến danh sách kẻ thù. Cô đề cập chuyện đó với Graham. Dĩ nhiên cô muốn tìm hiểu mọi điều có thể về người Maitland, nhưng cô cũng có một động cơ khác nữa. Judith cần thời gian để bình tâm lại. Cô mù cả người và run rẩy như một đứa bé phải tắm bằng nước lạnh.

“Alex mới chỉ liệt kê ra một phần danh sách thôi”, Graham bảo cô.

“Các ông chẳng yêu quý ai hết hay sao?” Cô hỏi lại với vẻ ngờ vực.

Graham nhún vai.

“Chúng ta có thể bắt đầu được chưa?” Cha Laggan kêu lên. “Nhân danh Cha...”

“Em sẽ mời bác Millicent và bác Herbert đến thăm chúng ta, Iain ạ, và em sẽ không thông qua Hội đồng để được chấp thuận điều đó trước đâu.”

“... Con”, vị linh mục vẫn tiếp tục bằng một giọng to hơn nhiều.

“Tiếp theo cô ta sẽ muốn vua John đến thăm cho xem”, Duncan dự đoán.

“Chúng tôi không thể cho phép điều đó, cô gái”, Owen lẩm bẩm.

“Làm ơn nắm lấy tay nhau và tập trung vào nghi lễ”, Cha Laggan hét lên, cố bắt mọi người để tâm đến buổi lễ.

“Tôi không muốn vua John đến đây làm gì”, Judith phản đối. Cô quay lại cau mày nhìn Owen vì đã nói một câu đáng hổ thẹn như thế. “Tôi muốn gặp hai bác tôi. Tôi cũng sẽ mời họ đến.” Cô quay lại và phải nhìn qua Graham để thấy được Iain. “Được không, Iain?”

“Chúng ta sẽ xem xét. Graham, tôi sẽ cưới Judith chứ không phải ông. Bỏ tay cô ấy ra. Judith, bước qua đây.”

Cha Laggan thôi không cố duy trì trật tự nữa. Ông tiếp tục làm lễ. Iain có chút tập trung. Anh ngay lập tức đồng ý lấy Judith làm vợ.

Judith không hợp tác như thế. Cha Laggan cảm thấy hơi tội nghiệp cô gái đáng yêu này. Trông cô hoàn toàn hoang mang.

“Judith, con có đồng ý lấy Iain làm chồng không?”

Cô ngẩng lên nhìn Iain trước khi trả lời. “Chúng ta sẽ xem xét.”

“Thế không được, cô gái. Con phải nói là con đồng ý”, ông gợi ý.

“Con phải làm thế thật ư?”

Iain mỉm cười. “Hai bác em sẽ được chào đón ở đây.”

Cô mỉm cười đáp lại. “Cảm ơn anh.”

“Con vẫn phải trả lời ta, Judith”, Cha Laggan nhắc cô.

“Thế anh ấy có đồng ý yêu thương và trân trọng con không?” Cô hỏi.

“Vì Chúa, anh ấy vừa đồng ý rồi”, Brodick sốt ruột kêu lên.

“Iain, nếu ở lại đây, em định sẽ cố thay đổi một số thứ.”

“Nào, Judith, chúng tôi thích mọi chuyện ở đây vẫn y nguyên như trước”, Graham bảo cô.

“Tôi không thích những chuyện ở đây”, Judith nói. “Iain, trước khi chúng ta bắt đầu, em muốn có thêm một lời hứa nữa.”

“Trước khi chúng ta bắt đầu ư? Chúng ta đã tiến hành được một nửa...” Vị linh mục cố giải thích.

“Lời hứa gì?” Graham hỏi. “Có thể Hội đồng sẽ phải suy ngẫm về chuyện đó.”

“Các ông sẽ không suy nghĩ gì cả”, cô phản đối. “Đây là chuyện riêng tư Iain?”

“Gì thế, Judith?”

Chúa ơi, cô yêu nụ cười của anh biết bao. Cô thở nhẹ ra và ra hiệu cho anh ghé lại để cô có thể thì thầm vào tai anh. Graham phải lùi lại một chút nhường chỗ cho cô. Ngay khi Iain cúi xuống, tất cả mọi người đều ghé đầu vào theo để nghe cô nói.

Họ vẫn phải đoán mò. Dù có là chuyện gì thì yêu cầu của cô với Iain rõ ràng đã làm anh ngạc nhiên, nếu vẻ mặt của anh có thể hiện.

Phát hiện đó đương nhiên đã kích thích trí tò mò của tất cả mọi người.

“Chuyện này có quan trọng đối với em không?”

“Có.”

“Được rồi”, anh trả lời. “Anh hứa.”

Judith không nhận ra mình đã nín thở cho đến khi lời hứa được anh thốt lên. Cô thở hắt ra thật mạnh.

Mắt cô rơm rớm. Cô quá hài lòng với người đàn ông này. Anh đã không hề cười hay cảm thấy bị sỉ nhục. Anh thậm chí còn chẳng yêu cầu cô giải thích. Anh chỉ hỏi cô điều đó có quan trọng không, và khi cô bảo rằng nó quan trọng thì anh ngay lập tức đồng ý.

“Ông có tình cờ nghe được tí gì không, Graham?” Alex hỏi bằng một giọng thì thào mà ai cũng nghe thấy.

“Chuyện gì đó về uống”, Graham thì thào đáp lại.

“Cô ta muốn uống ư?” Gelfrid gầm lên.

“Không, tôi nghe được từ say xỉn”, Owen tuyên bố.

“Sao cô ta lại muốn say xỉn?” Vincent tò mò.

Judith cố để không phá lên cười. Cô quay lại với Cha Laggan. “Con sẽ nói đồng ý”, cô bảo ông. “Chúng ta sẽ bắt đầu chứ?”

“Cô gái này có vấn đề với khả năng bắt mạch chuyện”, Vincent nhận xét.

Cha Laggan đọc lời chúc phúc cuối cùng trong khi Judith tranh luận với ông già về lời nhận xét khiếm nhã đó. Khả năng tập trung của cô rất là tốt, cô bảo ông như vậy với vẻ khá kịch liệt.

Cô đòi cho bằng được lời xin lỗi của Vincent trước khi quay lại với linh mục. “Patrick này, anh có thể về đón Frances Catherine được không? Tôi muốn cô ấy đứng cạnh tôi trong suốt buổi lễ.”

“Con có thể hôn cô dâu”, Cha Laggan tuyên bố.

Frances Catherine đang đi đi lại lại trong nhà thì Judith mở cửa và bước vào.

“Ôn Chúa cậu đã về. Mình lo quá. Judith, có chuyện gì mà lâu thế? Cho mình biết đã xảy ra chuyện gì đi. Cậu ổn cả chứ? Trông cậu nhợt nhạt quá. Họ đã làm cậu buồn bực đúng không?” Cô dừng lại để thở hắt ra đầy giận dữ. “Họ không dám ra lệnh cho cậu quay về Anh, đúng không?”

Judith ngồi xuống bên bàn. “Họ đi rồi”, cô thì thào.

“Ai đi cơ?”

“Tất cả mọi người. Họ chỉ... bỏ đi. Cả Iain cũng thế. Đầu tiên anh ấy hôn mình. Rồi anh ấy cũng bỏ đi. Mình không biết mọi người đi đâu nữa.”

“Tất cả mọi người. Họ chỉ... bỏ đi. Cả Iain cũng thế. Đầu tiên anh ấy hôn mình. Rồi anh ấy cũng bỏ đi. Mình không biết mọi người đi đâu nữa.”

Frances Catherine chưa bao giờ thấy bạn như thế này. Judith trông giống như mộng du vậy. “Cậu đang làm mình sợ đấy, Judith. Làm ơn hãy nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Mình đã kết hôn.”

Frances Catherine phải ngồi xuống. “Cậu đã kết hôn ư?”

Judith gật đầu. Cô tiếp tục nhìn vào hư không, đầu óc vẫn tập trung nghĩ đến lễ cưới kỳ quái vừa diễn ra.

Frances Catherine kinh ngạc đến nỗi không thể thốt một lời suốt một lúc lâu. Cô ngồi đối diện với Judith qua bàn và chỉ trở mắt nhìn bạn.

“Cậu đã kết hôn với Iain ư?”

“Mình nghĩ thế.”

“Ý cậu là gì, cậu nghĩ thế ư?”

“Graham đứng giữa mình và anh ấy. Có khi mình đã kết hôn với ông ấy cũng nên. Không, mình chắc chắn đó là Iain. Anh ấy hôn mình sau đó... Graham thì không.”

Frances Catherine không biết phải nghĩ thế nào về mẩu tin này. Dĩ nhiên cô thấy sướng điên lên được, vì bạn cô sẽ chẳng bao giờ phải quay lại Anh nữa, nhưng cô cũng cảm thấy tức giận. Tâm trí cô tập trung vào cảm xúc này trước.

“Sao lại vội vàng như thế? Không có hoa hòe gì, đúng không? Cậu còn không thể tổ chức lễ cưới trong nhà thờ nữa. Bọn mình chẳng có nhà thờ nào cả. Chết tiệt, Judith, lẽ ra cậu phải đòi Iain làm mọi thứ thật chuẩn chứ.”

“Mình không biết vì sao lại vội vàng như thế”, Judith thừa nhận. “Nhưng chắc chắn Iain có lý do của anh ấy. Cậu đừng bực bội nữa nhé.”

“Lẽ ra mình phải có mặt ở đó”, Frances Catherine than thở.

“Phải, lẽ ra phải như vậy”, Judith đồng ý.

Một phút nữa trôi qua trong yên lặng rồi Frances Catherine lại lên tiếng. “Bọn mình có hạnh phúc với cuộc hôn nhân này không nhỉ?”

Judith nhún vai. “Mình cho là có.”

Mắt Frances Catherine rưng rưng. “Cậu xứng đáng được biến ước mơ thành hiện thực.”

Dĩ nhiên Judith biết cô bạn đang nói đến chuyện gì. Cô lắc đầu và cố an ủi Frances Catherine. “Ước mơ là để cho các bé gái thì thảo vào tai nhau. Chúng sẽ không thực sự trở thành hiện thực. Giờ mình đã là một người phụ nữ trưởng thành rồi, Frances Catherine ạ. Mình không còn mơ tưởng đến những điều không thể xảy ra nữa.”

Frances Catherine chưa sẵn sàng từ bỏ. “Cậu quên mất đang nói chuyện với ai rồi đấy, Judith. Mình hiểu cậu hơn bất kỳ ai trên thế gian này. Mình biết hết về cuộc sống tồi tệ của cậu với bà mẹ phù thủy và ông bác sâu rọu. Mình biết về nỗi đau khổ và cô độc của cậu. Những ước mơ giống như tấm khiên che chắn cho cậu khỏi những nỗi đau. Cậu có thể nói những ước mơ cậu đang giả vờ chẳng hề quan trọng ấy chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng phong phú của cậu, nhưng mình hiểu cậu hơn thế nhiều.”

Giọng Frances Catherine vỡ òa thành tiếng nấc. Cô hít vào một hơi thật sâu rồi tiếp tục. “Những ước mơ đã cứu cậu khỏi cơn tuyệt vọng. Làm sao cậu dám vờ như chúng chẳng là gì chứ. Mình sẽ không tin cậu đâu.”

“Frances Catherine à, suy nghĩ lý trí mà xem”, Judith nghiêm giọng nói. “Đâu phải lúc nào mọi chuyện cũng tồi tệ. Bác Millicent và bác Herbert đã giúp mình cân bằng được cuộc sống. Hơn nữa, lúc có những mơ ước ấy mình còn rất nhỏ. Mình chỉ tưởng tượng ra những gì mình muốn về đám cưới của mình. Cha sẽ có mặt ở đó, cậu nhớ không? Lúc đó mình nghĩ rằng cha đã chết, nhưng mình vẫn tưởng tượng có ông đứng cạnh mình trong nhà thờ. Chồng mình sẽ rất hạnh phúc, anh ấy sẽ khóc. Giờ mình hỏi cậu nhé, cậu có thể hình dung cảnh Iain khóc sụt sùi khi nhìn thấy mình không?”

Frances Catherine không thể không cười. “Mình cũng tưởng chồng mình sẽ khóc vì cảm kích. Nhưng Patrick không làm thế. Anh ấy rất hả hê.”

“Mình sẽ không bao giờ phải gặp lại mẹ nữa.”

Judith nói thành lời ý nghĩ đó. Frances Catherine gật đầu. “Cậu cũng sẽ chẳng bao giờ phải rời xa mình.”

“Nên mình muốn cậu hãy vui lên.”

“Được rồi. Mình rất vui. Giờ kể mình nghe chính xác chuyện gì đã xảy ra đi. Mình muốn nghe mọi chuyện.”

Judith làm theo yêu cầu của bạn. Khi cô đã kể xong, Frances Catherine đang rũ ra vì cười. Judith nhớ lại rất khó khăn, và cô cứ lấy lý do mọi chuyện lúc đó cứ nặng nề hết cả lên để bào chữa cho trí nhớ nghèo nàn của mình.

“Mình hỏi Iain anh ấy có yêu mình không”, cô bảo bạn. “Anh ấy không trả lời mình. Mình không nhận ra điều đó cho tới mọi việc đã xong xuôi và anh ấy đang hôn mình. Anh ấy bảo anh ấy muốn mình. Mình cũng đã cố kể với anh ấy về cha mình, nhưng anh ấy không để mình nói. Anh ấy bảo chuyện đó không quan trọng. Mình phải bỏ qua chuyện đó đi. Anh ấy đã nói chính xác thế đấy. Mình thực sự đã cố, nhưng đáng nhẽ mình nên cố gắng nhiều hơn.”

Frances Catherine khịt mũi rất thiếu ý tứ. “Đừng lo nghĩ về cha cậu nữa. Bọn mình sẽ không bao giờ nhắc đến ông ta. Sẽ chẳng ai biết chuyện đó hết.”

Judith gật đầu. “Mình đã bắt Iain hứa với mình hai điều. Thứ nhất là bác Millicent và bác Herbert có thể đến đây thăm mình.”

“Thế còn lời hứa còn lại?”

“Iain sẽ không bao giờ được say xỉn trước mặt mình.”

Mắt Frances Catherine rưng rưng. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu cầu chồng mình một điều như thế, nhưng cô hoàn toàn thấu hiểu lý do vì sao Judith lại quan tâm đến vậy. “Kể từ khi đến sống ở đây, mình chưa từng thấy Iain say rượu.”

“Anh ấy sẽ giữ lời”, Judith thì thầm, rồi thở dài. “Mình tự hỏi tối nay mình sẽ ngủ ở đâu.”

“Iain sẽ đến đây đón cậu.”

“Mình vừa lao đầu vào chuyện gì thế này?”

“Cậu yêu anh ấy.”

“Phải.”

“Anh ấy hẳn cũng yêu cậu.”

“Mình hy vọng thế”, Judith nói. “Mình chẳng mang lợi lộc gì cho anh ấy cả. Anh ấy hẳn cũng yêu mình.”

“Cậu có lo lắng về tối nay không?”

“Một chút. Lần đầu tiên cậu có lo không?”

“Mình đã khóc.”

Vì lý do nào đó, hai người bạn cảm thấy lời thú nhận đó buồn cười chết đi được. Patrick và Iain bước vào trong, cả hai cùng mỉm cười khi thấy Frances Catherine và Judith đang cười ngặt nghẽo.

Patrick muốn biết chuyện gì làm họ thấy thú vị đến thế. Câu hỏi của anh chỉ khiến hai người phụ nữ càng cười nhiều hơn. Cuối cùng anh đành chịu thua. Đàn bà, anh kết luận, thường rất hay vô lý.

Ánh mắt Iain tập trung vào Judith. “Sao em lại ở đây?” Anh hỏi.

“Em muốn kể cho Frances Catherine nghe chuyện gì đã xảy ra. Chúng ta đã cưới nhau thật rồi, đúng không anh?”

“Cô ấy tưởng có khi đã kết hôn với Graham”, Frances Catherine bảo Patrick.

Iain lắc đầu. Anh bước về phía cô dâu của mình và kéo cô đứng dậy. Cô đã không hề nhìn anh lấy một lần kể từ khi anh bước vào nhà, và điều đó khiến anh buồn bực. “Đến lúc về nhà rồi.”

Judith chìm ngập trong rối loạn. “Em sẽ chỉ lấy ít đồ đạc thôi”, cô nói, vắn cúi đầu và bước ra sau tấm bình phong. “Nhà ở đâu?” Cô hỏi.

“Nơi hai người vừa mới tổ chức lễ cưới ấy”, Patrick bảo cô.

Giờ cô có thể thoải mái nhả nhó. Không ai có thể nhìn thấy cô cả. Thế rồi cô thở dài. Cô mừng tượng cảnh mình sắp phải đến sống trong một pháo đài xấu khủng khiếp, nhưng điều đó sẽ không khiến cô bận tâm. Đây là nơi Iain sống và thế là đủ rồi.

Judith có thể nghe tiếng hai anh em nói chuyện với nhau trong lúc cô thu váy ngủ, áo choàng và những vật dụng cần thiết khác cho đêm nay. Mai cô sẽ lấy các thứ các còn lại.

Cô gấp váy ngủ lại một cách khó khăn và ngạc nhiên khi nhận thấy tay mình đang run rẩy lấy bầy.

Cô đã gói ghém xong túi đồ nhỏ, nhưng vẫn không rời khỏi nơi ẩn nấu bé nhỏ của mình. Tầm quan trọng của chuyện xảy ra ngày hôm nay cuối cùng đã rõ ràng trong tâm trí cô.

Cô ngồi xuống mép giường và nhắm mắt lại. Cô đã là người có chồng. Trái tim cô đột nhiên nện theo một nhịp điên cuồng và cô hầu như không thể thở được một hơi cho tử tế. Cô biết mình đang trở nên hoảng loạn và cố lấy lại bình tĩnh.

Chúa ơi, sẽ thế nào nếu cô đã phạm phải sai lầm? Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Iain thực sự yêu cô, đúng không? Anh không nói ra điều đó thành lời cũng chẳng quan trọng. Anh muốn cưới cô và tuyệt đối chẳng có được gì từ cô ngoài một người vợ. Có thể có động cơ gì khác đây?

Sẽ thế nào nếu cô không hòa hợp được với những người ở đây? Sẽ thế nào nếu họ chẳng bao giờ chấp nhận cô? Cuối cùng Judith tập trung vào mối quan tâm chính của mình. Sẽ thế nào nếu cô không thể là một người vợ tốt? Chắc chắn là cô không biết cách thỏa mãn một người đàn ông trên giường. Iain sẽ biết rằng cô chẳng có kinh nghiệm. Bồn phận của anh là phải dạy cô, nhưng sẽ thế nào nếu cô là loại người không thể dạy dỗ?

Cô không muốn anh nghĩ cô kém cỏi. Cô thà chết còn hơn.

“Judith?”

Giọng anh còn nhẹ hơn cả tiếng thì thầm. Anh nhận thấy cô vẫn còn do dự, nhận thấy cô dẫu của mình đã sẵn sàng ngắt xỉu rồi. Judith đang hoảng sợ, và anh nghĩ mình hiểu lý do vì sao.

“Em sẵn sàng đi rồi”, cô bảo anh bằng một giọng run rẩy.

Cô vẫn không động đậy sau khi đã nói ra câu đó. Vali của cô vẫn nằm trong lòng và dường như cô đang bầu chặt lấy tay cầm của nó. Iain cố nín cười. Anh bước về phía giường và ngồi xuống cạnh cô.

“Sao em lại ngồi đây?” Anh hỏi.

“Em chỉ đang suy nghĩ.”

“Về chuyện gì?”

Cô không trả lời anh, cũng không nhìn anh mà cứ dán mắt vào lòng.

Anh sẽ không thúc giục cô, mà quyết định phải cư xử như thể họ có vô khối thời gian trên đời. Họ ngồi vai kề vai một lúc lâu. Judith có thể nghe thấy tiếng Frances Catherine đang thì thầm với chồng. Cô nghe thấy từ ‘hoa’ và nghĩ cô bạn có lẽ đang phàn nàn về lễ cưới sơ sài.

“Tối nay em có thể tắm rửa được không?”

“Có chứ.”

Cô gật đầu. “Mình đi được chưa?”

“Em suy nghĩ xong rồi chứ?”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Anh đứng dậy. Cô cũng thế, rồi đưa vali cho anh. Anh nắm lấy tay cô và hướng về phía cửa.

Frances Catherine chặn lối ra của họ. Cô nhất quyết bắt họ ở lại dùng bữa tối. Và vì mọi thứ đã sẵn sàng nên Iain đồng ý. Judith căng thẳng quá đỗi nên chẳng ăn được gì, còn Iain thì không gặp rắc rối gì. Cả anh và Patrick đều ăn như những gã đàn ông vừa mới kết thúc bốn mươi ngày ăn chay đạm bạc.

Nhưng Iain không muốn lưu lại lâu sau bữa ăn. Judith cũng vậy. Họ tay trong tay đi bộ lên pháo đài. Bên trong nhà rất tối. Iain dẫn cô lên tầng hai. Phòng ngủ của anh nằm bên trái cầu thang, phòng đầu tiên trong số ba căn phòng trên khu hành lang chật hẹp.

Phòng ngủ rực rỡ ánh lửa và hơi ấm. Lò sưởi đối diện với cửa ra vào. Một ngọn lửa đang cháy sáng, sưởi ấm đầy hiệu quả cả căn phòng. Chiếc giường nằm bên trái cửa ra vào, chiếm một khoảng không đáng kể của bức tường. Một chiếc chăn bông mang màu của thị tộc Maitland phủ lên trên giường, và một chiếc tủ nhỏ với hai ngăn đặt trên nóc kê cạnh bức tường.

Chỉ có một chiếc ghế tựa trong phòng, đặt gần lò sưởi. Một chiếc tủ khác, to và cao hơn nhiều chiếc cạnh giường, đặt ở bức tường đối diện. Một chiếc hộp hình vuông mạ vàng được trang trí công phu đặt trên nóc tủ.

Cô kết luận Iain là người không thích bữa bột. Căn phòng thật thiết thực, hiệu quả, và rất giống người đàn ông vẫn ngủ trong đây.

Có một thùng gỗ lớn đặt ngay trước lò sưởi. Hơi nước bốc lên nghi ngút. Thậm chí cô chưa nói thì Iain đã chu đáo nghĩ đến nhu cầu tắm rửa của cô.

Anh quăng chiếc vali của cô lên giường. “Em còn cần gì nữa không?”

Điều cô cần lúc này là thôi sợ hãi, nhưng cô không nói với anh điều đó. “Không, cảm ơn anh.”

Cô vẫn đứng chính giữa căn phòng, hai tay xếp lên nhau, chờ đợi và cầu nguyện anh sẽ ra ngoài để cô có thể một mình tắm rửa.

Anh tự hỏi vì sao cô còn chưa tắm nhanh cho xong. “Em có cần anh giúp cởi đồ ra không?” Anh hỏi.

“Không”, cô kêu lên, kinh hoàng trước ý nghĩ đó, rồi thêm vào bằng giọng bình tĩnh hơn. “Em nhớ cách mà.”

Anh gật đầu, rồi ngoắc ngón tay ra hiệu cho cô đến gần mình. Cô không do dự, chỉ dừng lại khi còn cách anh một bàn chân.

Anh hài lòng vì cô không hề ngần ngại khi anh chạm vào cô. Anh vén mái tóc của cô ra sau vai, rồi lùa mấy ngón tay quanh viền cổ của chiếc váy mà cô đang mặc để cầm lấy sợi dây chuyền của cô.

Anh không nói lời nào cho đến khi tháo sợi dây cùng chiếc nhẫn ra khỏi cổ cô.

“Em có nhớ những lời hứa mà anh đã trao cho em trong ngày hôm nay không?”

Cô gật đầu. Lạy Chúa lòng lành, không phải anh sẽ nói với cô rằng mình đã đổi ý đấy chứ?

Anh nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô và lắc đầu. “Trước giờ anh chưa từng phá vỡ lời hứa của mình, Judith ạ, và lúc này cũng sẽ vậy.” Suy đoán của anh là chính xác. Vẻ sợ hãi ngay lập tức biến mất khỏi cô. “Nếu hiểu anh hơn, em sẽ chẳng bao giờ phải lo lắng về điều đó.”

“Nhưng em không hiểu anh nhiều lắm”, cô khê khàng bào chữa cho thái độ của mình.

“Anh muốn em hứa với anh một chuyện”, anh nói và thả sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn vào tay cô. “Anh không muốn em đeo thứ này lên giường.”

Với cô, đây không giống như một yêu cầu, mà là mệnh lệnh. Anh cũng không giải thích lý do vì sao. Judith định hỏi anh vì sao lại muốn cô hứa như thế, nhưng rồi lại đổi ý. Anh không bắt cô phải giải thích vì sao cô muốn anh hứa không bao giờ say xỉn khi có mặt cô, và anh xứng đáng được nhận được sự tôn trọng giống thế.

“Em đồng ý.”

Anh gật đầu, trông có vẻ thỏa mãn.

“Anh có muốn em quăng nó đi không?”

“Không”, anh trả lời. “Cất nó vào kia”, anh sẽ bảo cô, tay ra hiệu về phía chiếc hộp nhỏ trên nóc tủ. “Sẽ chẳng ai bận tâm đến nó đâu.”

Cô nhanh chóng làm theo lời anh. “Em có thể cất chiếc trâm mà bác Millicent tặng vào đây luôn được không?” Cô hỏi. “Em không muốn làm mất nó.”

Không có tiếng anh trả lời. Cô quay người lại và đến lúc đó mới hay anh đã rời khỏi phòng. Anh đã không hề gây ra một tiếng động nào.

Cô lắc đầu, quyết định sẽ phải nói chuyện tử tế với anh về thói quen biến mất một cách bất lịch sự như thế.

Vì không hề biết anh sẽ ra ngoài bao lâu nên cô vội vàng tắm rửa. Ban đầu cô không định gội đầu, nhưng rồi lại đổi ý.

Iain mở cửa trong lúc cô đang xả lớp xà phòng có mùi hoa hồng trên tóc. Anh thoáng thấy làn sa óng ánh vàng trước khi đóng cửa lại. Anh tựa người vào tường và chờ cô dâu của mình xong việc.

Anh không muốn làm cô ngượng. Nhưng cô gái này đang kéo dài thời gian. Anh đã đi một đoạn xa đến chỗ bồn nước, rửa ráy, rồi quay lại, tràn trề hy vọng là cô dâu đang nằm chờ mình trên giường rồi.

Anh chờ thêm mười lăm phút nữa rồi mới vào phòng. Judith đang ngồi trên một chiếc khăn trải trên sàn nhà ngay trước lò sưởi, chú tâm lau khô tóc. Cô mặc một chiếc váy ngủ đoan trang màu trắng và một chiếc áo khoác cùng màu.

Anh thấy cô xinh đẹp tuyệt trần. Mặt cô bị kỳ cọ đến ửng hồng và mái tóc mang màu vàng nhạt.

Iain tựa vào khung cửa một lúc, ngay người ra ngắm cô. Ngực anh thắt chặt lại. Cô là vợ anh. Đúng vậy, giờ cô đã thuộc về anh. Một cảm giác hài lòng quét qua người khiến anh thấy ngạc nhiên. Với anh chuyện này dường như khó mà tránh khỏi. Sao anh lại phải tự dày ải mình khi cố gắng tránh xa cô chứ? Lẽ ra anh phải chấp nhận sự thật ngay khoảnh khắc đầu tiên hôn cô mới phải. Trái tim anh luôn biết mình sẽ chẳng bao giờ để một người đàn ông khác có được cô. Sao lý trí của anh lại phải mất quá nhiều thời gian mới chịu chấp nhận chứ?

Vấn đề về con tim rắc rối hết sức, anh kết luận. Anh nhớ mình từng khoắc lác với Patrick rằng đàn bà ai cũng như nhau mà thôi. Giờ anh đã hiểu được sự báng bổ trong lời nói ngạo mạn đó. Trên đời chỉ có độc nhất một Judith mà thôi.

Iain lắc đầu xua đi những ý nghĩ ngốc nghếch. Anh là một chiến binh. Anh không nên nghĩ đến những điều vụn vặt như thế.

Iain xoay người quay ra hành lang rồi huýt lên một tiếng. Âm thanh ấy vọng xuống cầu thang. Rồi quay lại phòng ngủ và tựa người vào lò sưởi, chỉ cách cô không đầy hai bàn chân, rồi tháo ủng ra.

Cô đang định hỏi sao anh vẫn để cửa mở thì ba người đàn ông nhanh chóng bước vào phòng. Họ gật đầu với Lãnh chúa, băng qua phòng và bê thùng nước lên. Họ cố tình không nhìn về phía Judith trong lúc khênh thùng nước nặng trĩch ra khỏi phòng.

Iain đi theo họ và đang định đóng cửa thì có người hét lên gọi tên anh. Anh thở dài, rồi một lần nữa lại rời khỏi căn phòng.

Gần một giờ sau anh mới quay trở lại. Hơi nóng từ ngọn lửa trong lò làm Judith thấy buồn ngủ. Tóc cô lúc này chỉ còn hơi ẩm và hầu hết các lọn quăn đã trở về nguyên dạng. Cô đứng dậy, đặt chiếc lược lên mặt lò và bước về phía giường. Cô đang cởi bỏ áo khoác thì Iain quay vào phòng.

Anh đóng cửa lại, cài chốt, rồi cởi áo choàng len. Anh không mặc bất kỳ thứ gì bên trong.

Cô tưởng mình sẽ chết vì xấu hổ ngay lúc đó. Cô ngược nhìn lên thanh xà ở giữa trần, nhưng đã kịp thoáng nhìn hết toàn bộ cơ thể anh. Chẳng trách Frances Catherine đã khóc trong đêm tân hôn. Nếu Patrick ăn vận giống Iain, và cô đoán khả năng đó rất cao, thì cô hoàn toàn có thể thấu hiểu. Thẻ có Chúa, mắt cô cũng đã mở đi rồi. Ôi Chúa ơi, cô thực sự chưa sẵn sàng cho chuyện này. Cuối cùng cô đã phạm phải sai lầm thật rồi. Không, không, cô chưa sẵn sàng cho kiểu gần gũi như thế này. Cô chưa biết đủ nhiều về anh... lẽ ra cô không bao giờ nên...

“Sẽ ổn cả thôi, Judith.”

Anh đang đứng ngay trước mặt cô. Cô vẫn không nhìn anh. Anh đặt hai tay lên vai cô và siết nhẹ đầy triu mến. “Thực sự sẽ ổn thôi. Em tin anh, đúng không?”

Giọng anh chan chứa vẻ dịu dàng. Như thế cũng vô ích.

Và rồi anh kéo cô vào lòng và ôm cô thật chặt. Cô khẽ thở ra và bắt đầu an tâm. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Iain sẽ không làm cô đau. Anh yêu cô.

Cô ngả người ra một chút để có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Trong đó ánh lên vẻ ấm áp, và cả chút buồn cười nữa.

“Em đừng sợ”, anh nói với cô, giọng khẽ xoa dịu.

“Sao anh biết là em sợ?”

Anh mỉm cười. “Sợ” không hẳn là từ đúng trong hoàn cảnh này, “khiếp vía” có vẻ miêu tả chính xác hơn nhiều. “Em mang về mặt y hết cái đêm anh bảo Isabelle muốn em giúp cô ấy sinh con ấy.”

Ánh mắt cô di chuyển xuống ngực anh. “Em không muốn giúp vì sợ là mình không biết cách... Iain à, em cũng không tin là mình muốn làm chuyện này. Em biết rồi sẽ ổn cả thôi, nhưng em thà không...”

Judith không kết thúc lời thú nhận của mình. Cô quay lại trong vòng tay anh và ngả đầu dựa vào anh.

Iain thấy hài lòng vì cô có thể thành thật với anh, nhưng anh cũng nản chí nữa. Anh chưa bao giờ đưa một trinh nữ lên giường, và cho đến tận giây phút này anh mới nhận ra làm thế nào để chuyện này trở nên dễ dàng nhất cho cô mới là quan trọng. Sẽ cần phải có thời gian, cần kiên nhẫn và một sức chịu đựng vô cùng tốt.

Iain thấy hài lòng vì cô có thể thành thật với anh, nhưng anh cũng nản chí nữa. Anh chưa bao giờ đưa một trinh nữ lên giường, và cho đến tận giây phút này anh mới nhận ra làm thế nào để chuyện này trở nên dễ dàng nhất cho cô mới là quan trọng. Sẽ cần phải có thời gian, cần kiên nhẫn và một sức chịu đựng vô cùng tốt.

“Chính xác là em thấy sợ điều gì?” Anh hỏi. Cô không trả lời anh. Lúc này cô đang run rẩy và anh biết không phải vì lạnh. “Dĩ nhiên sẽ bị đau, nhưng nếu anh...”

“Em không sợ đau.” Cô thốt lên. Giờ thì anh trở nên hoàn toàn hoang mang.

“Thế thì em sẽ sợ điều gì?” Anh bắt đầu xoa nhẹ lên lưng cô trong lúc chờ câu trả lời.

“Đàn ông thì luôn có thể... anh biết đấy”, cô lắp bắp. “Nhưng một số phụ nữ thì không, và nếu em là một trong số đó thì em sẽ làm anh thất vọng mất.”

“Em sẽ không làm anh thất vọng đâu.”

“Em thực sự tin là vậy đấy”, cô thì thào. “Em nghĩ mình là một trong những kẻ bất lực, Iain ạ.”

“Em có thể”, anh bảo cô với một vẻ quyền uy ghê gớm. Thực ra anh không biết chính xác điều cô đang nói là gì, nhưng điều đó có vẻ quan trọng đối với cô, và chắc chắn lúc này đây cô cần sự tin tưởng của anh. Suy cho cùng anh là người có kinh nghiệm, và anh biết cô sẽ tin bất kỳ điều gì anh nói với cô. Anh tiếp tục vuốt ve lưng cô. Judith nhắm mắt lại và để anh xoa dịu mình. Anh chắc chắn là người đàn ông biết quan tâm nhất trên đời này, và khi anh trở nên nhẹ nhàng như vậy, cô không thể nào không yêu anh.

Cô không mất nhiều thời gian để vượt qua nỗi sợ hãi của bản thân. Dĩ nhiên vẫn còn đôi chút căng thẳng, nhưng cô không cho rằng như thế là khác thường. Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi rời khỏi Iain. Cô không thể biết mình đổ mặt mà vẫn cứ nhìn anh được, nhưng điều đó cũng không ngăn cô lại. Cô từ từ kéo chiếc váy ngủ qua đầu, rồi quăng nó lên trên giường. Cô cũng không cho anh có thời gian nhìn mình. Ngay lúc chiếc váy ngủ bị quăng đi, cô liền lao trở lại vào vòng tay anh.

Cơn rung mình của anh rõ ràng. “Cảm giác em chạm vào anh thật tuyệt”, anh thì thầm, giọng khàn đi vì cảm xúc.

Với cô cảm giác còn hơn cả tuyệt, mà là kỳ diệu. Bằng một giọng bên lên, ngập ngừng, cô nói với anh như vậy.

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô. “Em làm anh rất hài lòng, Judith ạ.”

“Em đã làm gì đâu”, cô đáp lại.

“Em không cần phải làm gì cả”, anh nói.

Cô có nghe thấy tiếng cười trong giọng anh, liền mỉm cười. Bằng cách không thúc giục, Iain thực sự đang giúp cô vượt qua được cảm giác xấu hổ. Cô biết đó là kế hoạch của anh, và dù là cố ý thì cũng không quan trọng. Việc anh quan tâm đến cảm xúc của cô đã khiến cô xúc động vô cùng. Thậm chí cô chẳng nghĩ là mình còn đỏ mặt nữa.

Hơi nóng từ phần rắn chắc đang áp sát bụng dưới của cô vẫn còn khiến cô lo lắng, nhưng Iain không hề đòi hỏi mà chỉ nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng khi từ từ vuốt ve xua đuổi nỗi lo sợ trong cô. Và chẳng mấy chốc, nỗi lo ấy dường như đã chẳng còn quan trọng.

Cô muốn chạm vào anh, liền buông lỏng vòng tay siết chặt quanh eo anh rồi ngáp ngừng vuốt ve bờ vai rộng, rồi đến lưng, và cuối cùng là hai đùi anh. Làn da anh có cảm giác như thép nóng dưới các ngón tay của cô, và hoàn toàn khác biệt về cả vẻ ngoài lẫn sự rắn chắc bên trong so với da cô. Và cô thấy mình mê đắm trước khác biệt kỳ diệu đó. Cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay, và nếu so sánh thì cô chỉ là một kẻ vô cùng yếu đuối.

“Anh thật cường tráng, Iain ạ, còn em lại quá yếu đuối. Em mà làm anh hài lòng thì thật lạ.”

Anh bật cười. “Em không yếu đuối. Em mềm mại, mịn màng và rất, rất lôi cuốn.”

Cô đỏ mặt sung sướng trước lời khen của anh, liền dụi mặt vào ngực anh, mỉm cười khi lớp lông xoắn tít chọc vào mũi cô nhồn nhột. Cô kiễng người hôn lên những mạch máu rần rần trên cổ anh.

“Em thực sự thích chạm vào anh”, cô thừa nhận.

Cô có vẻ ngạc nhiên trước lời thú nhận của chính mình. Iain thì không. Anh đã biết là cô thích chạm vào anh, và anh cũng vậy. Một trong những nét lôi cuốn anh nhiều nhất ở cô chính là khao khát muốn được chạm vào anh, được vuốt ve anh và ôm anh bất cứ lúc nào cô có cơ hội. Anh nhớ đến tất cả những lần cô nắm tay anh, ve vuốt cánh tay anh theo bản năng trong lúc hùng hồn phản đối một quan điểm nào đó anh đã đưa ra.

Cô rất ít kiềm chế bản thân những lúc ở bên anh... nhưng chỉ với mình anh thôi. Đúng vậy, anh đã nhận thấy cô kín đáo, dè dặt thế nào với người của anh trong suốt cuộc hành trình đến đây. Dĩ nhiên cô vẫn rất thân thiện với bọn họ, nhưng cô luôn cố tránh đụng chạm vào bọn họ. Cô chưa bao giờ thả lỏng trong vòng tay Alex khi bị buộc phải đi cùng cậu ta, thế nhưng cô lại ngủ thiếp đi trong vòng tay anh. Cô tuyệt đối tin tưởng anh, và điều đó quan trọng với anh chẳng kém gì tình yêu của cô.

Và ơn Chúa, cô thực lòng yêu anh.

“Judith này?”

“Vâng?”

“Em đã sẵn sàng ngừng trốn anh rồi chứ?”

Cô suýt bật cười. Đúng là cô đang trốn anh, và ngay từ đầu anh đã biết đó là kế hoạch của cô. Cô buông anh ra để lùi lại một bước, rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh và chậm rãi gật đầu.

Nụ cười của anh mê hồn nhất thế gian. Cô nghĩ vậy trong lúc ngậy người ngắm anh. Còn cô có thân hình tuyệt mỹ nhất mà anh từng thấy trên đời. Anh nghĩ vậy trong lúc ngắm nhìn cô. Cô có dáng người thanh thoát từ đỉnh đầu xuống đến tận gót chân, và Chúa ơi, nếu anh không nhanh chóng chạm vào cô, không nhanh chóng biến cô hoàn toàn trở thành của anh thì anh mất trí mất.

Họ đồng thời gơ tay chạm vào nhau. Cô vòng tay quanh cổ anh còn hai bàn anh áp lên hông cô và kéo cô nép vào người mình.

Anh cúi xuống hôn cô, một nụ hôn thật sâu và ngấu ngiến khiến cả hai không thở nổi. Lưỡi anh di chuyển vào trong để nếm mùi vị ngọt ngào mà cô dâng hiến. Một tiếng gầm sung sướng khê thoát ra từ cổ họng anh khi cô bắt chước theo trò yêu đương gợi cảm đó và cọ lưỡi mình vào lưỡi anh.

Cô sụm người vào anh. Iain vẫn vòng một tay ôm người cô để cô đứng vững khi anh quay người và cúi xuống kéo chăn ra. Không muốn anh dừng hôn mình, cô liền giật tóc sau gáy anh để bắt anh chú ý và kiễng chân lên hôn anh khi anh chưa kịp đáp trả đủ nhanh.

Anh thích sự táo bạo ở cô, và cũng thích cả những tiếng rên rỉ khe khẽ mà cô tạo ra nữa. Iain bế bồng cô lên và đặt xuống giữa giường. Không để cho cô có thời gian lo lắng, anh ngã lên trên cô, dùng chân tách hai đùi cô ra. Anh chống người trên hai khuỷu tay và để cơ thể mình che phủ cô hoàn toàn. Và Chúa ơi, trong đời mình anh chưa từng lúc nào có cảm giác tuyệt diệu đến thế.

Sự hưởng ứng của cô đã cuốn trôi mong muốn phải từ tốn, phải chậm rãi chuẩn bị cho cô sẵn sàng trước sự xâm nhập của anh. Anh cần phải tập trung vào những gì mình đang làm, phải chủ động chạm vào cô cho đến khi cô không thể suy nghĩ mà chỉ còn cảm thấy sung sướng. Judith đang khiến cho kế hoạch chu đáo và có tính toán của anh trở nên bất khả thi. Cô cứ không ngừng cựa quậy dưới anh, đẩy anh vào trạng thái khó lòng tập trung. Anh lại hôn cô, một nụ hôn dài, nóng bỏng, ướt át khiến anh càng ham muốn hơn nữa. Cuối cùng anh dứt ra khỏi miệng cô và di chuyển xuống thấp hơn để thưởng thức thung lũng ngát hương giữa hai bầu ngực mềm mại của cô. Bàn tay anh cứ vuốt ve, mơn trớn, chòe ghẹo và cuối cùng, khi không thể chờ thêm một giây nào nữa, anh liền ngậm lấy một nụ hoa của cô và hút mạnh.

Cô suýt bắn ra khỏi giường. Những cơn rung mình vì khoái lạc nguyên sơ chạy rần rần trong cơ thể cô. Cô không nghĩ mình có thể nhận thêm sự tra tấn ngọt ngào này nữa. Cô nín lấy vai anh và nhắm mắt lại đầu hàng trước cảm giác mê ly mà anh đang đem đến cho mình.

Iain đang run rẩy trước nỗi khao khát muốn chiếm lấy cô. Anh có thể cảm thấy khả năng kiểm soát của mình đang trôi tuột đi. Nỗi khát khao được nếm toàn bộ cơ thể cô lấn át mọi mối quan tâm khác. Bàn tay anh vuốt ve thành một đường xuống vùng bụng phẳng lý của cô, rồi thấp hơn nữa cho đến khi anh mơn trớn phía trong hai đùi và nhẹ nhàng tách chúng ra. Anh cúi xuống và hôn lên đỉnh vùng tam giác loan xoăn mềm mại bao phủ sự trong trắng của cô.

“Iain, dừng...”

“Có đấy.”

Cô cố gắng đẩy anh khỏi mình, nhưng rồi miệng anh bao phủ hết thảy và lưỡi anh, Chúa ơi, lưỡi anh đang cọ vào cô, và cô bị nuốt chửng trong cảm giác khoái lạc cháy sáng mãnh liệt, và thế là cô quên hoàn toàn chuyện kháng cự lại anh.

Hông cô theo bản năng ưỡn lên để được chạm vào anh nhiều hơn. Móng tay cô cắm vào bả vai anh. Cô chưa từng biết đàn ông có thể làm tình với đàn bà theo cái cách thân mật thế này, nhưng giờ đây cô không hề hoảng sợ hay xấu hổ gì nữa. Cô muốn chạm vào anh như anh đang chạm vào cô, muốn học cách nếm của anh nữa, nhưng mỗi lần cô cố di chuyển là anh lại siết tay và giữ cô ở nguyên tại chỗ.

Iain nghiêng người sang bên và từ từ lách ngón tay vào trong cô, và phản ứng của Judith suýt nữa đã xé tan khả năng tự chủ trong anh. Chưa từng có người phụ nữ nào đáp trả anh với sự chân thành và phóng túng đến thế. Cô tin tưởng anh trọn vẹn, và đã hoàn toàn thoát khỏi những giới hạn. Cô âu yếm hiến dâng cơ thể cho anh, và anh thà chết còn hơn để mình tìm thấy sự giải thoát trước. Nhu cầu của cô phải được ưu tiên hàng đầu... ngay cả nếu điều đó có giết chết anh đi chăng nữa.

Yêu anh chắc chắn sẽ giết chết cô. Đó là suy nghĩ mạch lạc cuối cùng của Judith. Cô cũng hét to, nhưng lại quá bận tâm đến việc cố nín lấy kiểm soát trong mình nên chẳng rõ mình đang nói gì hay làm gì cả.

Dường như bên trong cô đang tan ra thành từng mảnh. Cô hét lên tên anh, và rồi sự kiểm soát trong anh biến mất. Cảm thấy cô rung mình dữ dội, anh liền mở rộng hai đùi cô ra. Anh quỳ giữa hai chân cô. “Ôm lấy anh đi, em yêu”, anh lảo đảo thốt lên đôi hồi, rồi trườn lên trên, miệng bao phủ miệng cô và giữ chặt lấy hông cô buộc phải nằm im.

Anh lưỡng lự trước ngưỡng cửa chỉ một hay hai giây, rồi từ từ lách vào trong cô cho đến khi cảm thấy bức tường trinh tiết của cô.

Anh làm cô đau, nhưng Judith nghĩ nỗi đau cũng không đến nỗi quá khủng khiếp. Cách anh đang hôn cô khiến mọi thứ khác dường như không còn quan trọng nữa. Những đợt sóng đang hình thành bên trong cô

trở nên nhức nhối, và cô thậm chí còn nôn nóng muốn tìm cách giải tỏa nỗi tra tấn ngọt ngào này hơn nữa. Iain nghiêng chặt răng trước cảm giác sung sướng khó tin và cơn đau mà chắc chắn anh sẽ gây ra cho cô, rồi lao thẳng tới trước.

Cô hét lên vì ngạc nhiên và đau đớn, tưởng anh đã xé tan cô thành từng mảnh. Cảm giác đúng là như vậy. Nỗi đam mê mù mịt biến mất. Cô bắt đầu khóc, yêu cầu anh để cô lại một mình.

“Em không thích chuyện này”, cô nức nở.

“Suyt, tình yêu của anh”, anh thì thầm, cố xoa dịu cô. “Rồi sẽ ổn thôi. Đừng vội cử động. Cơn đau sẽ dịu đi thôi. Ôi Chúa ơi, Judith, đừng cố cử động.”

Giọng anh đầy giận dữ và yêu thương, và cô không hiểu nổi bất kỳ điều gì anh đang nói với mình. Cơn đau nhức nhối nhưng một cảm giác khác, thật quá khác với bất kỳ cảm giác nào cô từng trải qua trước đây, bắt đầu hòa lẫn với nỗi đau đớn, khiến cô thậm chí còn hoang mang nhiều hơn nữa.

Trọng lượng cơ thể anh ghì chặt cô xuống giường. Anh hít vào thật sâu, thật bình tĩnh để bầu vú khả năng kiểm soát trong mình. Cô quá nóng và quá chặt, và tất cả những gì anh muốn nghĩ đến là lao thật mạnh vào trong cô hết lần này đến lần khác đến khi tìm thấy sự giải thoát cho mình.

Iain chống tay ngẩng lên và lại hôn cô lần nữa. Anh tuyệt vọng muốn cho cô đủ thời gian để quen dần với anh, và cảm giác mình như một con thú hạ đẳng nhất khi thấy nước mắt tuôn trào trên má cô.

“Chúa ơi, Judith, anh xin lỗi. Anh buộc phải làm em đau, nhưng anh...”

Vẻ lo lắng trong mắt anh xoa dịu hơn lời xin lỗi dở dang của anh nhiều. Cô giơ bàn tay run rẩy vuốt ve gương mặt anh. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”, cô thì thào nhắc lại lời hứa mà anh đã trao cô vào phút trước. “Giờ cơn đau đã hết rồi.” Anh biết cô không nói thật. Anh hôn lên trán cô, rồi đến sống mũi, và cuối cùng phủ lên miệng cô một nụ hôn dài và đam mê. Bàn tay anh di chuyển đến phần gắn kết hai cơ thể để vuốt ve nơi nóng nhất của cô.

Chẳng mất nhiều thời gian để anh nhen nhóm lại ngọn lửa khao khát trong cô. Anh bắt đầu chuyển động, đầu tiên là chậm rãi, cho đến khi anh nghe thấy tiếng cô rên rỉ vì sung sướng, và đến lúc này anh vẫn giữ lại được sợi dây kiểm soát mong manh vốn luôn tồn tại khi ở bên những người phụ nữ khác, nhưng Judith đã giật phăng nó khỏi anh chỉ với lời thú nhận giản dị. “Em yêu anh, Iain.”

Nỗi đam mê đã chế ngự toàn bộ trí óc và cơ thể anh. Anh đẩy mạnh vào trong cô, hết lần này đến lần khác. Cô ưỡn hông lên đón chào. Cô sẽ không để anh nhẹ nhàng lâu hơn nữa, không, móng tay cô cắm vào bả vai anh, đòi hỏi cảm giác sung sướng đến không ngờ này.

Iain vùi mặt vào hõm cổ của cô, nghiêng chặt răng trước cơn hoan lạc nóng bỏng đang thiêu đốt mình.

Cơn dâng tràn trong cô đang trở nên không tài nào chịu nổi. Ngay khi cô cảm thấy chắc chắn mình sắp chết vì các cảm xúc mãnh liệt đang nhấn chìm mọi giác quan thì anh lại trở nên càng mạnh mẽ, càng đòi hỏi hơn nữa.

Judith cố tìm hiểu xem điều gì đang xảy đến với mình, nhưng Iain không cho phép. Đột nhiên cô thấy hoảng sợ. Cô cảm giác như thể tâm trí đang bị tách ra khỏi cơ thể và linh hồn mình. “Iain, đừng...”

“Suyt, tình yêu của anh”, anh thì thầm. “Cứ ôm anh thôi. Anh sẽ chăm sóc em.”

Tâm trí cô chấp nhận điều mà trái tim luôn tin tưởng. Judith đầu hàng. Đây là trải nghiệm kỳ diệu nhất trong đời cô. Niềm vui sướng mà cô chưa từng biết tới ngập tràn. Cô ưỡn lưng níu lấy chồng và để nỗi đam mê thiêu cháy bản thân.

Ngay khi cảm thấy cô lên đỉnh, anh cũng tìm được sự giải thoát cho riêng mình. Với một tiếng rên khe khẽ, anh phun hạt giống vào trong cô. Toàn cơ thể anh rung lên trước sự đầu hàng của chính mình.

Anh đổ ập xuống cô cùng một tiếng làu bàu thỏa mãn. Dư vị của cuộc mây mưa tràn ngập khoảng không giữa họ, như còn lưu luyến nhắc lại với họ về điều kỳ diệu mà họ vừa cùng nhau trải qua. Tim Iain nện thình thịch như tiếng trống, và anh quá bàng hoàng trước sự đầu hàng tuyệt đối trước cô đến nỗi không thể

cử động được. Anh muốn ở trong cô mãi mãi. Cô đang ve vuốt vai anh và thi thoảng thở ra nhẹ nhẹ, và anh muốn chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc.

Chúa ơi, anh cảm thấy thỏa mãn.

Judith mất nhiều thời gian hồi phục hơn. Cô dường như không thể thôi chạm vào anh. Cô có ít nhất là hàng trăm câu hỏi cho anh. Điều đầu tiên, và chắc chắn là điều quan trọng nhất, là phải biết cô có làm anh thỏa mãn hay không.

Cô chọc vào vai anh để làm chú ý. Anh tưởng cô muốn ra hiệu rằng anh quá nặng, liền lập tức lặn xuống. Cô lặn theo anh.

Mắt anh vẫn nhắm. “Iain, em có làm anh thỏa mãn không?”

Anh cười toe toét.

Thế vẫn chưa đủ. Cô muốn nghe anh thừa nhận bằng lời.

Anh mở mắt ra, thấy cô đang lo lắng nhìn mình không chớp. “Sao em có thể nghi ngờ chuyện em làm anh thỏa mãn nhỉ?” Anh hỏi.

Anh không cho cô thời gian để nghĩ ra lý do mà vòng tay ôm lấy cô, nhắc cô nằm lên người mình và hôn cô thật nồng nàn.

“Nếu còn làm anh thỏa mãn hơn nữa thì em hẳn đã giết chết anh rồi. Hài lòng rồi chứ?”

Cô nhắm mắt lại và rúc đầu dưới cằm anh.

Phải, cô cảm thấy vô cùng hài lòng.

11. Chương 11

Đêm hôm đó Judith không ngủ được nhiều, Iain cứ làm cô tỉnh suốt. Tất nhiên anh không cố ý, nhưng mỗi lần anh trở người là cô lại giật mình thức giấc. Cô cứ dịch ra xa là ngay lập tức anh lại rút ngắn khoảng cách cho đến khi anh chiếm toàn bộ chiếc giường và cô lơ lửng theo đúng nghĩa đen trên thành giường.

Cuối cùng cô cũng thiếp ngủ ngay trước bình minh, vài phút sau Iain chạm vào tay cô. Cô bật dậy và hét lên kinh hoàng, làm anh cũng sợ chết khiếp. Anh đã tuốt gươm và nhảy ra khỏi giường để bảo vệ cô trước khi nhận ra chẳng hề có kẻ xâm nhập nào.

Có gì đó khiến Judith sợ hãi. Trông cô vẫn còn ngái ngủ hơn là tỉnh táo, và cuối cùng anh cho rằng cô sợ anh. Mắt cô ánh lên vẻ liêu linh, và khi anh đặt thanh gươm xuống để bước đến gần cô, cô liền lùi lại.

Iain không cho phép mình bị khước từ. anh túm lấy eo cô, nằm xoài lên giường và kéo cô lên người mình. Anh khóa chân cô giữa hai chân anh, và bắt đầu vỗ về cô bằng cách xoa nhẹ lên lưng.

Ngay lập tức cô thả lỏng người. Anh ngoác miệng ngáp rồi hỏi cô, “Em gặp ác mộng à?”

Giọng anh vẫn còn lơ đãng vì ngái ngủ. Cô áy náy khùng khiếp vì đã khiến anh lo lắng. “Không”, cô lí nhí trả lời. “Anh ngủ tiếp đi. Anh cần nghỉ ngơi.”

“Cho anh biết chuyện gì đã xảy ra đi? Sao em lại hét?”

“Em quên mất”, cô nói, mặt cọ vào bộ ngực ấm áp của anh và nhắm mắt lại.

“Em quên mất vì sao mình hét lên ư?”

“Không”, cô trả lời. “Em quên mất là mình đã có chồng. Khi anh tình cờ chạm vào em, em chỉ... phản ứng lại. Em chưa quen với việc ngủ cùng đàn ông.”

Anh mỉm cười trong bóng tối. “Anh không nghĩ là em sẽ quen”, anh bảo cô. “Giờ em không còn sợ nữa đúng không?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi”, cô thì thầm. “Cảm ơn anh quan tâm đến vậy.”

Chúa ơi, cô thật lịch sự quá đỗi. Anh là chồng cô và cô đang đối xử với anh như một người lạ. Judith cảm thấy vụng về và... yếu đuối. Cô kết luận là mình chỉ quá mệt mỏi. Cô không ngủ nhiều kể từ khi đến vùng Cao nguyên này, và tất cả những chuyện rối tinh này cũng chẳng giúp gì hơn.

Cô không hề có ý định khóc, thế nên những giọt nước mắt khiến cô ngạc nhiên. Cô biết mình đang xử sự như trẻ con, rằng mình ngốc nghếch và nhạy cảm khủng khiếp, nhưng cô không biết làm sao để ngăn bản thân lại cả.

“Judith?” Anh dùng ngón tay cái gạt nước mắt trên má cô. “Cho anh biết sao em lại khóc.”

“Chẳng có bông hoa nào. Iain ạ, lẽ ra phải có thật nhiều hoa.”

Giọng cô quá khê khàng, anh không chắc có hiểu được cô không. “Hoa ư?” Anh hỏi. “Ở đâu chẳng có bông hoa nào?”

Anh chờ nghe cô giải thích, nhưng cô vẫn bướng bỉnh im lặng. Anh siết nhẹ cô.

“Ở trong nhà thờ.”

“Nhà thờ nào?”

“Nhà thờ chỗ anh không có ấy”, cô trả lời, thừa biết mình có vẻ nghe rất nhỏ mọn. Anh cũng không thể nào hiểu những gì cô đang nói. “Em mệt quá”, cô thêm vào như thể bào chữa cho thái độ khó hiểu của mình. “Anh đừng bực mình em nhé.”

“Anh không bực mình”, anh trả lời, tay vẫn tiếp tục xoa lưng cô trong lúc nghĩ về những điều kỳ lạ cô vừa mới nói. Ý cô khi nói đến hoa trong cái nhà thờ chỗ anh không có là sao? Anh chẳng hiểu gì cả, nhưng quyết định sẽ chờ đến mai mới tìm hiểu nguyên nhân thực sự khiến cô buồn phiền.

Cơ thể ngọt ngào, ấm áp của cô chẳng mấy chốc lại chuyển hướng suy nghĩ của anh. Anh không thể tiếp tục chạm vào cô, không phải tối nay. Thế sẽ là quá sớm đối với cô, và cô cần thời gian để cảm giác đau rất dịu bớt.

Nhưng anh không ngăn nổi mình nghĩ về điều đó. Chỉ trong chốc lát anh đã cương cứng và nhức nhối. Nhưng không vấn đề. Anh thà chết chứ không thể cố tình làm cô đau thêm lần nữa.

Iain ôm chặt cô đầu bé nhỏ dịu dàng của mình rồi nhắm mắt lại. Patrick đã bảo mình có thể bước qua lửa địa ngục vì Frances Catherine, và Iain nhớ anh đã cười quan điểm kỳ khôi đó.

Em trai anh đã gỡ sạch phòng bị, cho phép bản thân trở nên yếu đuối. Iain cứ tưởng Patrick là đứa ngốc. Quan tâm đến vợ là chuyện hoàn toàn hợp lý, nhưng để một người đàn bà điều khiển mọi hành động của một chiến binh, muốn làm cô ta hài lòng mọi nơi mọi lúc như cách chiều chuộng vợ của Patrick đơn giản rất khó chấp nhận với lý trí của Iain. Sẽ không có người phụ nữ nào có thể điều khiển anh như một con rối. Anh biết mình sẽ không bao giờ cho phép bản thân trở nên đa cảm như thế.Ồ, đúng là anh quan tâm đến Judith, hơn anh tưởng rất nhiều, và giờ cô là vợ anh, anh sẽ tự cho phép bản thân cảm thấy hài lòng.

Nhưng anh sẽ chết nếu để mình trở nên yếu đuối.

Dĩ nhiên anh cực kỳ hài lòng vì cô yêu anh. Chuyện đó sẽ giúp cô điều chỉnh bản thân dễ dàng hơn nhiều.

Một lúc lâu sau Iain vẫn không ngủ lại được. Anh tiếp tục nghĩ đến những lý do hợp lý để mình sẽ không bao giờ để bản thân biến thành một gã si tình yếu đuối như Patrick, và cuối cùng khi đã buồn ngủ, anh tự thuyết phục sẽ tách trái tim ra khỏi đầu óc.

Và anh mơ về cô.

Judith ngủ gần hết buổi sáng hôm sau. Lúc cô vươn vai thức giấc thì Iain đã rời khỏi phòng rồi. Cảm thấy người cứng đờ và hơi đau rất, cô liền rên rỉ thành tiếng trước khi ra khỏi giường.

Cô không biết lúc này khi đã là vợ của Lãnh chúa thì mình sẽ phải làm gì. Cô quyết định trước hết phải mặc quần áo vào, rồi sau đó sẽ lùng tìm anh về để hỏi.

Cô đã gấp một chiếc váy dài màu hồng nhạt cùng đồ lót sạch để trong túi nhỏ. Cô nhẩn nha làm vệ sinh cá nhân, và khi đã xong, cô dọn dẹp giường chiếu và gấp lại chiếc áo choàng mà Iain đã để lại bên trên chân bông.

Hội trường lớn vắng tanh. Chính giữa bàn là một đĩa đầy táo. Một ổ bánh mỳ đen to bự chống một bên chiếc đĩa. Judith tự rót cho mình một cốc nước đầy và ăn một quả táo. Cô cứ đợi người hầu nào đó xuất hiện, nhưng sau khi chờ một lúc lâu, cô kết luận hẳn họ đã ra ngoài làm việc khác hết rồi.

Thấy Graham đi xuống cầu thang, cô định lên tiếng gọi ông nhưng rồi tự ngăn mình lại. Thủ lĩnh của Hội đồng bộ lão không biết có người đang quan sát mình. Về mặt ông hoàn toàn thất thần. Trông ông buồn vô cùng, và mệt mỏi nữa. Ông liếc ra sau một lần, lắc đầu rồi lại tiếp tục xuống cầu thang. Judith cảm thấy thương ông già. Cô không biết vì sao ông lại buồn phiền như thế, và thậm chí còn không chắc là mình có nên xen vào hay không.

Tay ông bê theo một cái rương nhỏ. Đến giữa cầu thang, ông dừng lại một lần nữa để điều chỉnh lại tay cầm, rồi ông nhìn thấy cô.

Ngay lập tức cô mỉm cười chào ông. “Chúc ông một ngày tốt lành, Graham.”

Ông gật đầu. Cô nghĩ ông đã phải nặn nụ cười đáp lại, liền vội vàng bước tới cửa.

“Tôi bê hộ ông thứ đó nhé?”

“Không đâu, cô gái”, ông trả lời. “Tôi vẫn xách tốt. Brodick và Alex sẽ đến lấy những thứ còn lại của tôi và Gelfrid sau. Chúng tôi sẽ biến khuất mất cô nhanh thôi.”

“Tôi không hiểu”, cô nói. “Các ông có gây phiền phức gì cho tôi đâu. Ý ông là gì?”

“Chúng tôi sẽ chuyển ra khỏi pháo đài”, Graham giải thích. “Giờ Iain đã có vợ, Gelfrid và tôi sẽ chuyển đến sống trong một ngôi nhà dưới con đường mòn.”

“Vì sao?”

Graham dừng lại khi đã xuống khỏi cầu thang. “Vì Iain đã lập gia đình”, ông kiên nhẫn giải thích.

Judith bước tới chắn ngay trước mặt ông. “Các ông chuyển đi vì Iain đã kết hôn với tôi ư?”

“Tôi vừa nói thế, không phải sao? Hẳn hai người đều muốn có cuộc sống riêng tư, Judith ạ.”

“Graham, trước khi Iain lấy tôi, tôi đặc biệt nhớ ông đã nói ông ủng hộ anh ấy, rằng ông đồng ý với cuộc hôn nhân này.”

Graham gật đầu. “Chuyện đó đúng.”

“Thế thì ông không thể rời khỏi đây.”

Ông nhướng mày lên trước câu nói đó. “Hai chuyện đó thì liên quan gì đến nhau?”

“Nếu ông đi, tôi sẽ cho là ông không thực sự chấp thuận cuộc hôn nhân này. Nhưng nếu ông ở lại...”

“Nào, Judith, chuyện này không phải là như thế. Hai người mới cưới và xứng đáng không bị ai làm phiền. Thêm hai ông già vào nữa sẽ chỉ tổ làm vướng chân thôi.”

“Nghĩa là các ông bỏ đi không phải vì không muốn sống chung dưới một mái nhà với một phụ nữ người Anh?”

Về mặt cô hiện rõ sự lo lắng, Graham kịch liệt lắc đầu. “Nếu đó là suy nghĩ của tôi thì tôi sẽ nói ra ngay.”

Cô tin ông, và thở ra nhẹ nhõm. Rồi cô hỏi. “Vincent, Owen và Duncan sống ở đâu?”

“Với vợ của họ.”

Ông cố đi vòng qua nhưng cô chặn đường ông. Ông không muốn chuyển đi, và cô không muốn chịu trách nhiệm trong việc ép ông phải ra đi. Vấn đề bây giờ dĩ nhiên là lòng kiêu hãnh của ông. Cô phải tìm ra một cách để vừa bảo toàn lòng kiêu hãnh đó lại vừa làm được theo ý mình.

“Ông sống ở đây bao lâu rồi?” Cô hỏi nhằm khiến ông bận rộn trả lời cho đến khi cô có thể nghĩ ra một kế hoạch hay ho.

“Đến giờ là gần mười năm rồi. Khi tôi trở thành Lãnh chúa, tôi đã chuyển đến đây sống cùng vợ tôi, Annie. Bà ấy qua đời năm năm trước. Cách đây sáu tháng tôi chuyển giao bốn phần Lãnh chúa cho Iain, và lẽ ra tôi phải chuyển đi từ khi đó rồi, nhưng tôi cứ nán lại. Tôi đã ở lại đây quá thời gian được chào đón rồi, tôi chắc chắn thế.”

“Còn Gelfrid?” Cô hỏi khi ông cố vòng qua cô lần nữa. “Ông ấy sống ở đây bao lâu rồi?”

Graham nhìn cô đầy khó hiểu. “Đến giờ là ba năm”, ông trả lời. “Ông ấy chuyển đến sau khi vợ mất. Judith, cái rương này đang nặng hơn rồi đấy. Để tôi đi qua nào.”

Lại một lần nữa ông cố bước về phía cửa. Judith vội chạy lên trước ông. Cô dựa lưng vào cánh cửa và giang rộng hai cánh tay. “Tôi sẽ không để các ông đi đâu, Graham.”

Ông kinh ngạc trước sự liều lĩnh của cô. “Tại sao không?” Ông gắng hỏi.

Graham có vẻ cau kính, nhưng cô không nghĩ ông thực sự cau. “Thế tại sao lại có?” Cô hỏi lại.

“Ừ, tại sao chứ?” Ông gắng hỏi lần nữa.

Chúa giúp cô, cô không nghĩ nổi một lý do hợp lý. Thế rồi cô suýt mỉm cười, đoán rằng như thế có nghĩa chỉ còn những lý do vô lý mà thôi.

“Vì nếu thế các ông gây tổn thương đến tôi”, Judith có thể cảm thấy mặt mình nóng rẫy. Cô cảm giác như một con ngốc vậy. “Đúng là thế đấy”, cô gật đầu thêm vào.

“Cô đang làm cái quái gì thế, Judith?” Brodick quát lên từ trên chiếu nghỉ cầu thang, Judith không dám rời khỏi cửa mà chỉ nhìn lên. Cô nhận thấy Gelfrid đang đứng cạnh Brodick.

“Tôi sẽ không để Graham và Gelfrid chuyển đi đâu”, cô nói với lên.

“Vì sao?” Brodick hỏi.

“Tôi sẽ giữ họ lại”, cô quát trả. “Iain đã giữ tôi còn tôi sẽ giữ họ.”

Đó là một lời khoát lác vớ vẩn và báng bổ, và bị hủy hoại hoàn toàn khi Iain mở cửa. Judith ngã ngược ra sau. Iain đỡ lấy cô. Graham buông chiếc rương và cũng lao tới đỡ cô, thế rồi đột nhiên cô nhận thấy mình bị rơi vào một cuộc kéo co giữa hai người đàn ông. Cô đổ bừa mặt mũi trước sự vụng về của mình.

“Judith? Em đang làm gì thế?” Iain hỏi.

Cô đang tự biến mình thành con ngốc, nhưng cô sẽ không nói với Iain về điều đó. Hơn nữa, cô khá chắc anh đã biết rồi.

“Em đang cố lý luận với Graham”, cô giải thích. “Cả ông ấy và Gelfrid đều muốn chuyển đi.”

“Cô ấy không chịu cho họ đi”, Brodick nói vọng xuống.

Iain siết tay Judith. “Nếu họ muốn chuyển đi thì em không nên xen vào”, anh bảo cô.

“Anh có muốn họ chuyển đi không?” Cô hỏi.

Cô quay lại nhìn lên anh, chờ anh trả lời. Anh lắc đầu.

Cô mỉm cười, rồi quay lại đối mặt với Graham lần nữa. “Ông đang bắt lịch sự đấy, Graham.”

Ông mỉm cười, còn Iain hoảng hốt. “Em không được nói với các bô lão bằng giọng điệu như thế”, anh ra lệnh.

“Còn tôi không được làm cô ấy tổn thương”, Graham gật đầu xen vào. “Nếu chuyện này đối với cô là quan trọng, cô gái ạ, thì tôi cho là tôi và Gelfrid có thể ở lại.”

“Cảm ơn ông.”

Gelfrid đã lao xuống cầu thang. Judith có thể khẳng định ông nhẹ nhõm hẳn đi. Ông cố trừng mắt nhìn cô nhưng thất bại thảm hại. “Chúng ta rồi sẽ phải tranh cãi”, ông thông báo.

Judith gật đầu. “Phải”, cô đáp lại.

“Cô không được đắm vào lưng tôi mỗi khi tôi thấy ngứa họng.”

“Được thôi.”

Ông lau bầu. “Vậy thì thỏa thuận thế. Brodick, cắt đồ đạc của tôi đi. Tôi sẽ ở lại.”

Gelfrid lại lao lên cầu thang. “Xem cậu đang làm gì kìa, cậu bé. Tôi sẽ không cho phép cậu làm sứt sẹo cái rương của tôi như thế đâu.”

Iain cố nhấc rương của Graham lên cho ông, nhưng ông già gạt tay ra. “Tôi vẫn chưa quá già để làm không nổi”, ông tuyên bố rồi thêm vào bằng một giọng nhẹ nhàng hơn, “Con trai, cô dâu của cậu hơi dễ kích động. Cô ta quăng người vào cửa và dán dính vào đó, Gelfrid và tôi đành phải chịu thua thôi.”

Cuối cùng Iain đã hiểu chính xác chuyện gì đang xảy ra. “Tôi rất cảm kích vì hai ông đã nhượng bộ”, anh đáp lại bằng một giọng nghiêm túc. “Sẽ cần thời gian để Judith quen dần, và chắc chắn tôi sẽ cần sự giúp đỡ.”

Graham gật đầu. “Cô ta thích ra lệnh.”

“Đúng là như vậy.”

“Gelfrid và tôi có thể xử lý khuyết điểm đó.”

“Cả tôi cũng có thể”, Iain nói.

Graham bắt đầu lùi ngược lên cầu thang. “Nhưng không biết cậu sẽ làm gì với những cảm xúc yếu đuối của cô ta. Tôi không nghĩ có ai trong chúng ta có thể thay đổi khuyết điểm đó.”

Judith đứng cạnh Iain nhìn theo cho đến khi Graham biến mất sau góc rẽ. Cô biết Iain đang nhìn mình chăm chăm, và đoán cô thực sự nên giải thích đôi chút về thái độ của mình.

Cô nắm lấy tay anh và ngẩng lên nhìn anh. “Đây là nhà của họ cũng như nhà của anh”, cô nói. “Em không tin là họ thực sự muốn chuyển đi, và thế là em...”

“Em làm sao?” Anh hỏi khi cô không nói tiếp.

Cô thở dài nhìn xuống sàn nhà. “Em đã biến mình thành một con ốc thực sự để giữ họ ở lại. Đó là tất cả những gì em có thể nghĩ ra mà không đụng chạm đến lòng kiêu hãnh của họ.” Cô buông tay ra và cố bước đi. “Chắc họ sẽ bàn tán về chuyện này hàng tuần cho mà xem.”

Anh bắt kịp cô ở chính giữa hành lang, đặt tay lên vai cô và xoay cô lại đối diện với mình.

“Em kịp suy nghĩ thấu đáo hơn anh nhiều”, anh bảo cô.

“Thật thế ư?”

Anh gật đầu. “Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Graham và Gelfrid sẽ muốn ở lại.”

“Ở đây có rất nhiều phòng mà.”

“Sao em lại đổ mắt?”

“Em đang đổ mắt ư?”

“Hôm nay em có thấy khá hơn không?”

Cô nhìn sâu vào mắt anh trong lúc nghĩ về câu hỏi đó. “Tối qua em đâu có thấy ốm đau gì.”

“Anh đã làm em đau.”

“Phải”, cô có thể cảm thấy mặt mình bừng bừng vì xấu hổ. Ánh mắt cô chuyển xuống cầm anh. “Hôm nay em thấy khá hơn rồi. Cảm ơn anh rất nhiều vì đã quan tâm.”

Anh phải vận dụng toàn bộ khả năng tự chủ của mình để không cười phá lên. Cứ mỗi khi xấu hổ, Judith lại trở nên cực kỳ lịch sự. Anh đã phát hiện ra đặc điểm đó trong chuyến hành trình về nhà, và thấy rất đáng yêu. Sau một đêm đầy đam mê mà họ đã cùng nhau trải qua thì chuyện này trở nên vô cùng hài hước.

“Anh rất vinh dự”, anh dài giọng.

Anh nâng cầm cô lên rồi cúi xuống. Miệng anh cọ lên miệng cô một lần, rồi một lần nữa. Như thế vẫn chưa đủ với anh. Anh hôn cô sâu hơn và kéo cô lên người mình.

Cô quên mất chuyện xấu hổ và tập trung vào việc hôn lại anh. Cuối cùng anh ngẩng đầu lên, còn cô sụm vào người anh.

“Judith, anh có để lại một chiếc áo choàng trên giường. Em sẽ phải mặc nó.”

“Vâng, Iain.”

Anh hôn cô lần nữa vì câu đồng ý quá nhanh. Tiếng Brodick gọi Iain đã phá ngang họ. Anh ta rất khoái chí trước phản ứng của đôi vợ chồng trẻ. Judith nhảy dựng lên, còn Iain trừng mắt.

“Erin đang chờ anh để báo cáo”, Brodick thông báo từ ngay sau lưng họ. “Nếu anh đã hành hạ vợ xong, tôi sẽ bảo cậu ta vào gặp anh.”

“Em cũng ra ngoài đây”, Judith nói.

Iain lắc đầu. “Em không được cứ thế bảo anh mình sắp làm gì, Judith ạ. Em phải xin phép anh.”

Anh nói như thể đang dạy dỗ một đứa trẻ con. Cô thấy cực kỳ cáu kỉnh, nhưng vẫn giấu phản ứng của mình vì Brodick đang đứng nhìn. “Em biết rồi”, cô lầm bầm.

“Em định sẽ đi đâu?”

“Đi lấy nốt đồ đạc của em từ nhà Frances Catherine.”

Cô quyết định không cho anh có đủ thời gian để cho phép cô. Cô kiễng chân, hôn anh rồi nhanh chóng ra cửa. “Em sẽ không đi lâu đâu.”

“Đúng đấy”, Iain kêu lên. “Em sẽ quay lại trong vòng mười phút nữa, Judith. Anh cần nói chuyện với em về một số vấn đề quan trọng.”

“Vâng, Iain.”

Iain nhìn cô bỏ đi. Ngay khi cửa đóng lại sau lưng cô, Brodick bắt đầu cười phá lên.

Iain nhìn cô bỏ đi. Ngay khi cửa đóng lại sau lưng cô, Brodick bắt đầu cười phá lên.

“Cái quái gì buồn cười thế?”

“Tôi rất ngưỡng mộ ngọn lửa trong mắt vợ anh lúc anh bảo cô ấy phải xin phép anh, Iain ạ.”

Iain cười toe. Bản thân cũng ngưỡng mộ phản ứng của cô. Người phụ nữ này chắc chắn mang một linh hồn dữ dội chưa được thuần hóa bên trong.

Sau đó Erin tiến vào hội trường. Những suy nghĩ của Iain quay sang tập trung vào những vấn đề cấp bách hơn. Anh bảo Brodick lên tầng gọi Graham xuống để Erin báo cáo.

Ban đầu Judith vội vã xuống đồi, rồi sau đó bước chậm lại. Hôm nay là ngày đẹp tuyệt vời. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ và cơn gió nhẹ thực sự ấm áp. Cô cố tập trung vào vẻ đẹp xung quanh thay vì thái độ hống hách của Iain khi anh nói trước khi làm gì cô cũng phải xin phép anh. Anh không thực sự nghĩ nếu muốn đi thăm bạn mình thì cô phải được anh tán thành đấy chứ? Cô đoán là anh nghĩ thế thật.

Judith biết bổn phận của mình là phải quen dần với chồng. Cô sẽ phải phục tùng anh như lời thề trong lễ kết hôn. Ngoài ra còn có một thực tế đáng chú ý nữa là chồng cô tình cờ lại là Lãnh chúa. Hôn nhân, cô kết luận, sẽ làm cô phải điều chỉnh đôi chút trong cách suy nghĩ của mình.

Cô dừng lại giữa đường xuống đồi và tựa lưng vào một thân cây to trong lúc suy nghĩ về cương vị mới của mình. Cô yêu Iain; cô tuyệt đối tin tưởng anh. Sẽ là không đúng nếu cô công khai thách thức anh. Cô cho là mình sẽ phải kiên nhẫn cho đến khi anh tự hiểu ra rằng không cần thiết phải kiểm soát cô từng giờ từng phút nữa.

Có thể Frances Catherine sẽ cho cô một vài gợi ý. Judith muốn làm cho Iain hạnh phúc, nhưng cũng không muốn anh biến cô thành một con rối. Bạn cô đã kết hôn một thời gian dài và chắc chắn đã gặp phải vấn đề tương tự với Patrick. Cô tự hỏi không biết Frances Catherine đã làm thế nào để Patrick chịu lắng nghe quan điểm của mình.

Judith rời khỏi gốc cây và tiếp tục bước xuôi theo đường mòn.

Cục đá đầu tiên ném trúng giữa lưng cô. Cô cúi người về trước và khụy gối xuống. Cô quá ngạc nhiên, liền theo bản năng quay đầu lại xem cục đá đó bay từ đâu tới.

Cô thấy mặt cậu bé ngay trước khi cục đá thứ hai đập vào mình. Viên đá lờm chờm đã xé rách làn da mềm mại của cô ngay dưới mắt phải, máu túa ra đầy má.

Cô không có thời gian để hét lên. Cục đá thứ ba tìm thấy mục tiêu ngay bên trái đầu cô. Judith ngã lộn ra đất. Nếu còn có thêm viên đá nào khác thì cô cũng không còn cảm giác. Cú ném vào thái dương đã làm cô ngất xỉu ngay tại chỗ.

Iain trở nên thiếu kiên nhẫn khi Judith không ngay lập tức quay lại pháo đài. Tại anh đang nghe bản báo cáo của Erin về khả năng liên minh giữa người Dunbar và người Maclean, nhưng tâm trí không tập trung vào đó. Những điều Erin nói anh đều đã biết, và bản báo cáo đó chỉ được thuật lại cho Graham nghe mà thôi. Thủ lĩnh của Hội đồng bộ lão không tin một liên minh như thế khả thi vì cả hai Lãnh chúa của Dunbar và Maclean đều đã quá già và lối suy nghĩ cũng quá cứng nhắc nên khó lòng từ bỏ dù chỉ một chút quyền lực vì lợi ích của thị tộc khác. Giờ đây, khi lắng nghe những ghi chép của Erin về cuộc họp mà cậu ta đã thực sự quan sát, Graham mới hoàn toàn bị thuyết phục.

Thế nhưng Judith vẫn chưa quay lại. Mãi bứt rứt không yên, bản năng của Iain mách bảo có gì đó không ổn. Anh tự nhủ có thể cô chỉ quên mất thời gian thôi. Lúc này chắc cô vẫn đang ngồi bên bàn nhà Frances Catherine, mãi mê bàn luận và không nhận thức gì về thời gian. Nhưng lý do đó không giúp nỗi lo lắng của anh dịu đi chút nào.

Không ngồi yên lâu hơn được nữa, anh đứng dậy và bước về phía cửa mà không nói lý do.

“Cậu đi đâu đấy, Iain?” Graham kêu lên. “Giờ chúng ta cần phải lên kế hoạch.”

“Tôi đi không lâu đâu”, Iain trả lời. “Tôi đi tìm Judith. Lẽ ra giờ này cô ấy phải về rồi mới phải.”

“Chắc cô ấy chỉ không để ý thời gian thôi”, Brodick gợi ý.

“Không.”

“Vậy thì cô ấy đang thử anh chăng?” Brodick mỉm cười trước khả năng đó. “Cô nàng này rất bướng, Iain ạ. Có thể cô ấy muốn trở thành ngoại lệ trước những mệnh lệnh của anh.”

Iain lắc đầu, kịch liệt phản đối. “Cô ấy sẽ không thách thức tôi.”

Đột nhiên Brodick đứng dậy. Anh ta cúi đầu chào Graham rồi vội bước theo Lãnh chúa. Iain men theo con đường dẫn xuống nhà em trai anh. Brodick lên ngựa và chạy theo con đường dài vòng quanh rừng cây.

Iain tìm thấy cô trước. Cô ngã gục trên đất, nằm nghiêng một bên, và phần khuôn mặt hướng về phía anh bê bết máu.

Anh không biết cô còn sống hay đã chết. Và trong mấy giây lao đến chỗ cô, anh bị nỗi kinh hoàng nuốt chửng. Anh không còn khả năng suy luận nữa. Chỉ có một ý nghĩ xuyên qua đầu anh. Anh không thể mất cô. Không phải bây giờ, không phải lúc cô chỉ vừa bước vào cuộc đời trống vắng của anh.

Tiếng gầm đầy thống thiết của anh vang vọng khắp sườn đồi. Đám đàn ông học tốc chạy đến, gươm tuốt trong tay trong thế sẵn sàng. Patrick vừa đỡ vợ ra khỏi cửa thì nghe thấy âm thanh lạnh sống lưng đó. Anh đẩy Frances Catherine vào trong nhà, ra lệnh cho cô cài then cửa, rồi quay người và lao vội lên đồi.

Iain không biết là mình đã hét lên. Anh quỳ gối cạnh Judith và nhẹ nhàng xoay cô lại để cô nằm ngửa ra. Cô khe khẽ rên. Đó là âm thanh ngọt ngào nhất mà anh từng nghe thấy. Cô không bị cướp khỏi tay anh. Iain bắt đầu thở trở lại.

Các chiến binh tập trung thành nửa vòng tròn xung quanh anh. Họ nhìn Lãnh chúa từ từ kiểm tra xem Judith có bị gãy chiếc xương nào không.

Brodict phá vỡ sự im lặng. “Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với cô ấy thế?”

“Sao cô ấy không mở mắt ra?” Gowrie lên tiếng cùng lúc đó.

Patrick rẽ đám đông bước tới và quỳ gối xuống cạnh anh trai. “Cô ấy sẽ ổn chứ?”

Iain gật đầu. Anh vẫn chưa đủ tự tin để lên tiếng. Sự chú ý của anh dồn vào cục u trên thái dương của Judith. Anh nhẹ nhàng vén tóc cô ra để nhìn kỹ hơn.

“Chúa ơi”, Patrick thì thào khi nhìn thấy vết thương. “Cô ấy đã có thể chết vì cú ngã này.”

“Cô ấy không ngã.” Iain khẳng định bằng một giọng run lên vì giận dữ.

Patrick choáng váng. Nếu không phải cô bị ngã, thế thì chuyện gì đã xảy đến với cô?

Brodict trả lời thắc mắc đó trước khi Patrick kịp lên tiếng. “Ai đó đã gây ra chuyện này.” Anh ta quỳ xuống bên kia người Judith và nhẹ nhàng dùng mép áo choàng lau vết máu trên má cô. “Nhìn những viên đá này xem, Patrick. Có một viên bị dính máu. Đây không phải là tai nạn.”

Iain phải vận dụng đến từng tế bào tự chủ trong mình để ngăn không cho cơn thịnh nộ bùng nổ. Phải lo cho Judith trước đã. Chuyện trả thù để sau. Sau khi kiểm tra để chắc chắn xương bắp chân và cổ chân vẫn còn nguyên vẹn, anh bế cô lên tay với sự giúp đỡ của Patrick.

Hai anh em đứng dậy cùng lúc. Mắt Iain chiếu thẳng vào Brodict. Về thống khổ mà anh ta nhìn thấy trong đó là rất rõ ràng.

Iain không chỉ muốn có Judith trên giường. Anh yêu cô.

Iain bế cô vào lòng và bắt đầu bước lên đồi, rồi đột nhiên dừng lại. Anh quay sang Brodict.

“Đi tìm thằng khốn đó”, anh không chờ nghe lời xác nhận trước mệnh lệnh đó. “Patrick, về đón Frances Catherine. Khi tỉnh lại Judith sẽ muốn có con bé bên cạnh.”

Sự chấn động trong giọng nói của anh khiến cô tỉnh lại. Judith mở mắt và cố nhận ra xem mình đang ở đâu. Tất cả mọi thứ đều quay mòng mòng làm bụng cô nôn nao và đầu óc như búa bổ. Cô lại nhắm mắt và để mặc Iain lo cho mình.

Mãi đến lúc Iain đặt cô xuống giữa chiếc giường của họ thì cô mới tỉnh lại. Khi anh vừa thả ra, cô liền cố ngồi dậy. Ngay lập tức căn phòng bắt đầu chao đảo. Cô túm lấy cánh tay chồng và níu thật chặt cho đến khi mọi thứ ổn định trở lại.

Cô đau nhức ở khắp nơi. Lưng có cảm giác như bị nung trên lửa. Khi cô phàn nàn là Iain cứ ép cô phải nằm xuống, anh liền dừng ngay. Graham lao vào phòng với một thau đầy nước, nước bắn ra xung quanh theo mỗi bước chân ông. Gelfrid bước theo sau, tay cầm một chồng khăn len.

“Đứng sang một bên, Iain. Để cô ấy cho tôi”, Graham ra lệnh.

“Cô gái tội nghiệp ngã khá đau phải không?” Gelfrid hỏi. “Cô ta có thường vụng về thế này không?”

“Không có đâu”, Judith trả lời.

Gelfrid mỉm cười. Iain không chịu rời xa vợ. “Tôi sẽ chăm sóc cô ấy”, anh bảo Graham. “Cô ấy là của tôi, mẹ kiếp.”

“Dĩ nhiên cô ấy là của cậu”, Graham đồng ý, cố xoa dịu Iain.

Judith liếc nhìn chồng. Trông anh cực kỳ giận dữ, tay siết lấy cô đầy nhứt nhối.

“Vết thương của em không nghiêm trọng đâu”, cô tuyên bố, thực lòng hy vọng điều đó là đúng. “Iain, làm ơn bỏ tay em ra đi. Em có đủ vết thâm tím rồi.”

Anh làm theo lời cô. Graham đặt chiếc thau lên tủ. Gelfrid nhúng ướt một chiếc khăn rồi đưa cho Iain. Anh không nói gì trong lúc lau sạch vết máu trên mặt cô, vô cùng nhẹ nhàng. Vết cắt rất sâu, nhưng Iain không nghĩ cần phải khâu lại cho đến khi nó tự liền da.

Cô nhẹ cả người khi nghe thấy quyết định đó. Cô không thích ý tưởng bất kỳ ai, kể cả chồng cô, xiên một mũi kim qua da mình.

Iain có vẻ đã bình tĩnh trở lại. Thế rồi Gelfrid lại vô tình khiến anh nổi điên lên. “Thật kỳ diệu là cô ta không bị mù. Mắt cô ta đã có thể lờ mờ rồi ấy chứ. Đúng đúng, có khả năng đó lắm.”

“Nhưng chuyện đó đâu có xảy ra”, Judith vội nói khi thấy ánh mắt lạnh người quay lại với Iain. Cô vỗ nhẹ vào tay anh, khẽ khàng xoa dịu. “Em ổn mà, giờ em cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

Cô đang cố an ủi anh đây mà. Iain nổi cáu với cô. “Em sẽ thấy khá hơn sau khi anh bôi ít thuốc mỡ lên vết thương của em. Cởi quần áo ra đi, anh muốn kiểm tra xem lưng em thế nào.”

Iain ra lệnh cho cô đúng lúc Graham chồm tới và áp một chiếc khăn lạnh lên vết sưng trên thái dương cô. “Áp nó thật chặt vào vết bầm, Judith. Đỡ nhứt hơn đấy.”

“Cảm ơn ông, Graham. Iain, em sẽ không cởi quần áo ra đâu.”

“Cú ném vào đầu có thể hạ gục cô ta”, Gelfrid nhận xét. “Đúng đúng, cô ta thật may vì không bị nó giết chết.”

“Có đấy, em sẽ phải cởi quần áo ra”, Iain bảo cô.

“Gelfrid, ông có thôi làm Iain bức mình đi không? Tôi biết ông không cố ý, nhưng những khả năng đó không xảy ra. Tôi ổn mà, thật đấy.”

“Dĩ nhiên là cô ổn”, Gelfrid đồng ý. “Tốt nhất chúng ta phải để ý đến cô ta, Graham ạ. Cô ta có thể bầm dập trong vài ngày đấy.”

“Gelfrid, làm ơn đi”, Judith rên lên. “Và em thực sự sẽ không cởi quần áo ra đâu”, cô tuyên bố thêm một lần nữa.

“Có đấy, em sẽ phải cởi ra.”

Cô ra hiệu cho anh ghé lại gần. Gelfrid chồm tới cùng anh. “Iain, chúng ta có... khách.”

Đến lúc này Iain mới thấy mình cười được. Sự đoan trang từ cô làm anh thấy khoan khoái, và anh muốn cười vang khi thấy vẻ cau có cô dành cho anh. Cô thực sự sẽ ổn thôi. Nếu vết thương trên đầu nghiêm trọng thì cô đã không cúi kính thế rồi.

“Chúng tôi không phải khách”, Graham bảo cô. “Chúng tôi sống ở đây, nhớ chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, nhưng...”

“Cô có nhìn thứ gì ra thành nhiều hình ảnh không, hả Judith?” Gelfrid hỏi. “Nhớ Lewis không, Graham? Ông ta thấy cái gì cũng gấp đôi ngay trước khi vật ra chết.”

“Vì Chúa...” Judith kêu lên.

“Ra ngoài thôi, Gelfrid. Cô gái này sắp nổ tung vì đỏ mặt rồi. Cô ta sẽ không cởi quần áo ra nếu chúng ta còn ở lại.”

Judith chờ đến khi cửa đã đóng lại sau lưng hai ông già rồi mới quay sang Iain. “Em không tin nổi anh lại trông chờ em cởi quần áo trước mặt Graham và Gelfrid. Giờ anh đang làm gì thế?”

“Anh đang cởi quần áo cho em”, anh kiên nhẫn giải thích.

Cơ cấu kính của cô biến mất. Là do nụ cười toe toét của anh, dĩ nhiên. Mất một lúc cô mới phát hiện nụ cười ấy khiến anh đẹp trai hơn đến chừng nào, và rồi đã quá muộn để có thể cãi vã. Anh tuột áo sơ mi của cô xuống và chồm người qua cô, ấn vào vết tím bầm chính giữa lưng cô trước khi cô có thời gian bắt anh dừng lại.

“Lưng em ổn cả”, anh bảo cô. “Không bị rách da.”

Ngón tay anh lần thành một đường theo sống lưng cô. Anh mỉm cười trước cơn rùng mình do sự đụng chạm của mình đã gây ra cho cô. “Em thật quá mềm mại và mịn màng”, anh thì thầm.

Rồi anh cúi xuống hôn lên vai cô. “Chắc Frances Catherine đang chờ gặp em ở dưới nhà. Anh sẽ bảo Patrick đưa cô ấy lên đây.”

“Iain, em đã hoàn thành hồi phục rồi. Em không cần...”

“Đừng cãi lời anh.”

Quai hàm anh siết lại và giọng nói cho cô biết tranh cãi với anh sẽ chẳng có ích gì. Cô thay sang chiếc váy ngủ vì anh cứ khẳng khái yêu cầu. Cô cảm thấy thật ngu ngốc khi mặc đồ ngủ vào ban ngày, nhưng lúc này Iain đang cần được xoa dịu. Trông anh vẫn vô cùng lo lắng.

Frances Catherine xuất hiện vài phút sau đó. Cô trừng mắt đuổi Patrick ra khỏi phòng vì anh can tội rên rỉ âm ỉ than cô nặng lúc bế cô lên cầu thang.

Gelfrid và Graham phục vụ Judith bữa tối. Cô không quen với việc được nuông chiều như thế, nhưng cũng chẳng nề hà gì khi tận hưởng tất cả những quan tâm. Thế rồi Isabelle đến thăm cô, và đến khi Iain quay về, Judith đã kiệt sức vì tiếp khách.

Anh ra lệnh cho mọi người ra về. Judith phản đối lại một cách miễn cưỡng. Rồi cô ngủ thiếp đi chỉ sau đó vài phút.

Cô tỉnh dậy ngay trước bình minh. Iain đang nằm sấp. Cô vắt một chân qua thành giường, cố ra khỏi giường nhẹ nhàng nhất có thể.

“Đầu em còn đau không?”

Cô quay lại. Iain đã nhồm dậy tỳ trên khuỷu tay, đang nhìn cô. Mắt anh nửa nhắm nửa mở, tóc rối tung, và anh trông bèm xồm nhưng đẹp trai kinh khủng.

Cô quay lại giường, đẩy anh nằm xuống để có thể nhào người trên anh. Cô hôn lên cái trán cau có của anh, rồi gặm tai anh.

Anh không có tâm trạng trêu đùa mà găm gừ trong cổ họng, choàng tay ôm cô rồi chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn đúng nghĩa.

Phản ứng của cô khiến anh trở nên hoang dã. Nụ hôn biến thành nóng bỏng, ướt át, say mê. Lưỡi anh luồn vào trong khuôn miệng ngọt ngào của cô và kết đôi với lưỡi cô, và khi anh đã kết thúc trò chơi gợi tình nóng bỏng đó, cô liền đổ ập lên ngực anh.

“Tình yêu của anh, trả lời anh đi. Đầu em còn đau không?”

Sự lo lắng vẫn còn đó trong giọng nói của anh, và dù vẫn còn hơi chút nhứt nhối nhưng cô không muốn anh thôi hôn mình. “Cái trò hôn này thực sự làm em cảm thấy khá hơn”, cô thì thầm.

Anh mỉm cười. Dĩ nhiên câu nói của cô chẳng hợp lý chút nào nhưng anh vẫn thấy hài lòng. Anh duỗi thẳng người và hít hà cổ cô. “Trò đó làm anh nổi hứng”, anh bảo cô.

Cô thở ra sung sướng.

“Em có muốn anh không, Judith?”

Cô không biết mình nên xử sự rụt rè hay bạo dạn. Những ông chồng thường thích vợ mình e thẹn hay chủ động nhỉ? Cô quyết định không lo lắng về điều đó. Cô đã khởi đầu bạo dạn rồi, và dường như Iain chẳng thấy phiền hà chút nào.

“Em có muốn anh... đôi chút.”

Đó là tất cả những gì anh cần nghe. Anh rời khỏi cô, đứng dậy và kéo cô lên người mình. Anh nâng mặt cô lên để cô có thể nhìn anh, rồi nói. “Anh sẽ khiến em muốn anh nhiều như anh muốn em.”

“Thật thế ư? Iain, lúc này anh đã... muốn em rồi sao?”

Cô không hiểu. Chúa ơi, cô thực sự quá ngây thơ. Tất cả những gì cô phải làm là nhìn anh thôi và cô sẽ không còn chút nghi ngờ nào về nỗi khao khát mà anh dành cho cô nữa. Nhưng cô không nhìn. Cảm giác xấu hổ không cho phép cô làm thế. Anh quyết định sẽ chỉ cho cô thấy. Anh cầm lấy tay cô và đặt lên phần khuấy động của mình. Cô giật bắn, phản ứng như phải bỏng còn mặt thì đỏ bừng. Anh thở dài. Cô vợ bé nhỏ dịu dàng của anh vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ nỗi e thẹn của mình. Anh sẽ không nài ép cô.

Anh là người kiên nhẫn và có thể chờ đợi. Anh hôn lên đỉnh đầu cô, rồi giúp cô gỡ chiếc váy ngủ khỏi người. Cô cứ cúi đầu mãi cho đến khi anh kéo cô vào vòng tay.

Rồi anh bắt đầu thực hiện nhiệm vụ quyến rũ để giúp cô thôi không còn bẽn lèn nữa. Dù cô không đáp trả đúng ý anh khi anh vuốt ve vai, cánh tay và lưng cô, nhưng khi anh nhẹ nhàng mơn trớn phần mông ngọt ngào thì cô bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn, thông báo không lời cho anh biết nơi đó của cô rất nhạy cảm trước đụng chạm của anh.

Cuối cùng cô cũng bắt đầu dùng đầu ngón tay để khám phá cơ thể anh. Phải mất khá nhiều thời gian dạo chơi rồi cô mới tiến đến phía trước người anh. Iain đang nghiêng chặt rằng chờ đợi. Nỗi thống khổ thật xứng đáng. Tay cô tiến đến phần bụng dưới của anh. Cô ngập ngừng, rồi di chuyển xuống thấp hơn, cho đến khi chạm vào nơi nóng bỏng nhất ấy.

Phản ứng của anh làm cô bạo dạn hơn. Anh găm gờ trong cổ họng và siết chặt vai cô. Cô hôn lên ngực anh và cố di chuyển xuống thấp hơn. Người đàn ông này chẳng thừa một gam mỡ nào. Toàn bộ người anh được tạo từ những cơ bắp rắn chắc. Anh co người lại khi cô hôn lên rốn. Cô phải hôn chỗ này của anh lần nữa, chỉ để khiến cho anh mất trí.

Iain để cô làm theo ý mình cho đến khi cô tiến đến nơi giao nhau giữa hai chân anh. Anh kéo cô lên và hôn đôi môi ngọt ngào của cô. Một nụ hôn dài, mãnh liệt và đầy đam mê. Nhưng cô vẫn chưa thôi ý định. “Iain, em muốn...”

“Không.” Giọng anh khàn đi. Anh không thể ngăn được mình. Chỉ nghĩ đến chuyện cô muốn làm với anh thôi cũng đủ để khiến anh nhức nhối muốn được hòa làm một với cô. Nhưng anh sẽ không tìm kiếm sự giải thoát cho mình trước, và anh chắc như đinh đóng cột rằng điều đó sẽ xảy ra nếu cô dùng miệng để chơi đùa với mình.

“Có đấy”, cô thì thầm.

“Judith, em không hiểu đâu”, anh kêu lên bằng giọng rời rạc.

Mất cô mờ đi vì đam mê. Phát hiện điều đó khiến anh chấn động. Chỉ chạm vào anh thôi mà cô đã bị khuấy động đến thế sao? Anh không có thời gian để thắc mắc về điều đó. “Em hiểu lần này đến lượt em”, cô thì thào, rướn người lên hôn anh để anh phải im lặng. Lưỡi cô tiến vào trong miệng anh trước khi anh có thể lên tiếng ra lệnh. “Để em nhé”, cô nài nỉ.

Và cô được làm theo ý mình. Tay Iain siết thành nắm đấm hai bên hông. Anh hít vào một hơi thật sâu và run rẩy rồi quên mất không thở ra. Judith ngây thơ vụng về, thiếu kinh nghiệm vô cùng và đầy đáng hiến làm anh có cảm giác như mình đã chết và được cập bến thiên đường.

Anh không thể chịu sự tra tấn ngọt ngào đó được lâu. Anh cũng không nhớ họ đã lên giường bằng cách nào. Có thể anh đã ném cô lên đó. Anh mất kiểm soát hoàn toàn và không thể nghĩ gì ngoài làm cô sung sướng cho đến khi cô sẵn sàng cho anh.

Anh không thể chịu sự tra tấn ngọt ngào đó được lâu. Anh cũng không nhớ họ đã lên giường bằng cách nào. Có thể anh đã ném cô lên đó. Anh mất kiểm soát hoàn toàn và không thể nghĩ gì ngoài làm cô sung sướng cho đến khi cô sẵn sàng cho anh.

Ngón tay anh tấn công bên trong cô, và khi anh cảm thấy sự nóng bỏng ẩm ướt của cô, sức kiềm chế của anh suýt nữa biến mất. Anh di chuyển vào giữa hai đùi cô và thốt lên một tiếng gầm đòi hỏi đầy bản năng.

Thế nhưng, trước khi biến cô trở thành của mình hoàn toàn, anh lưỡng lự.

“Tình yêu của anh?”

Anh đang xin phép cô. Ý nghĩ đó xuyên qua tâm trí tràn ngập đam mê của cô và làm nước mắt cô dâng lên. Chúa ơi, cô yêu người đàn ông này biết bao. “Ồ vâng”, cô thốt, biết chắc mình sẽ chết nếu anh không đến với cô ngay lúc này.

Anh vẫn cố nhẹ nhàng, nhưng tâm trạng cô không cho phép. Lúc đầu anh tiến vào thật chậm, cho đến khi cô rướn hông lên đòi tiếp xúc với anh. Cô kẹp lấy đùi anh và kéo lại gần hơn nữa, móng tay xuyên vào da anh.

Miệng anh không hề rời khỏi miệng cô trong khi nhịp điệu ái ân nắm quyền kiểm soát. Chiếc giường kêu lên kêu kệt trước sự mãnh liệt của anh. Tiếng rên rỉ của anh hòa lẫn với tiếng thút thít vì hoan lạc của cô. Lúc này chẳng ai có thể suy nghĩ mạch lạc được nữa, và khi Iain biết mình sắp sửa phun trào vào trong cô, bàn tay anh liền di chuyển vào giữa phần hai cơ thể gắn kết của họ và giúp cô giải thoát trước.

Ngọn lửa đam mê như thiêu cháy anh. Sự giải thoát của chính mình khiến anh cảm thấy vừa chiến thắng lại vừa chiến bại. Anh đổ sập xuống người cô và thốt lên một tiếng lâu bầu đầy thỏa mãn. Chúa ơi, anh yêu mùi vị của cô. Anh hít vào mùi hương đàn bà thoang thoảng ấy và nghĩ rằng chắc chắn mình vừa viếng thăm thiên đường. Trái tim anh vẫn như sắp sửa vỡ tung, và anh không cho mình sẽ bận tâm nếu điều đó xảy ra. Lúc này anh quá thỏa mãn nên không thể tâm đến bất cứ chuyện gì.

Judith cũng chưa hoàn toàn hồi phục. Phát hiện đó khiến anh cảm thấy vô cùng kiêu hãnh. Anh muốn mình có thể khiến cô tháo dỡ hết thảy hạn chế và hoàn toàn mất kiểm soát. Anh hôn lên cổ cô, nơi mạch của cô đang đập dồn dập, và mỉm cười vì sự đụng chạm đó khiến cô nín thở.

Anh cố dồn sức rời khỏi cô vì biết chắc mình đang đề nghị lên cô, nhưng chết tiệt, anh chẳng bao giờ muốn kết thúc cảm giác sung sướng này. Anh chưa từng trải qua cảm giác thỏa mãn kiểu này với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Phải, anh đã luôn có thể giữ mình phần nào. Nhưng anh lại không thể bảo vệ bản thân trước Judith. Phát hiện đó khiến anh chấn động, và đột nhiên anh cảm thấy mình vô cùng yếu đuối. “Em yêu anh, Iain.”

Chỉ một lời tuyên bố đơn giản đó và thế là tất cả được giải thoát. Cô đã xua đi nỗi lo lắng trong anh trước khi anh kịp để nó tiếm quyền kiểm soát. Iain ngáp dài bên tai cô rồi chống người nhô dậy trên khuỷu tay để hôn cô. Ý định đó biến mất khi anh nhìn thấy đường rách nham nhở và vết sưng quanh mắt cô.

Judith vẫn mỉm cười cho đến khi anh cau mày. “Có chuyện gì thế, Iain? Em không làm anh thỏa mãn ư?”

“Dĩ nhiên là em làm anh thỏa mãn”, anh trả lời.

“Thế thì tại sao...”

“Em đã có thể bị mù mắt.”

“Ôi Chúa ơi, anh bắt đầu nói giống Gelfrid rồi đấy”, cô cần nhằn.

Cô đang cố gắng trêu chọc để anh thôi không nhăn nhó nữa. Nỗ lực đó không thành công. “Em vô cùng may mắn, Judith. Em đã có thể...”

Cô chặn tay lên môi anh, miệng thì thầm, “Anh cũng làm em thỏa mãn”.

Anh không bị cuốn theo, mà làm cô phân tâm khi hỏi, “Khi em ngã xuống, em có tình cờ nhìn thấy người đàn ông... hay người phụ nữ nào đứng gần đó không?”

Judith nghĩ về câu hỏi đó một lúc lâu trước khi quyết định sẽ không kể cho anh nghe về cậu bé mình đã thấy. Thằng bé còn quá nhỏ để bị lôi cổ ra trước mặt Lãnh chúa. Nó sẽ rất hoảng sợ, đó là còn chưa nói đến nỗi xấu hổ và nhục nhã mà gia đình thằng bé phải hứng chịu. Không, cô không thể để điều đó xảy ra. Hơn nữa, cô chắc chắn rằng mình có thể xử lý vấn đề này. Dĩ nhiên cô sẽ phải tìm ra đứa trẻ ngỗ ngược này trước, và sau khi tìm được, cô sẽ có một cuộc nói chuyện thật nghiêm khắc với nó. Nếu nó hoàn toàn

không ăn năn thì có thể cô sẽ phải nhờ Iain hỗ trợ. Hay ít ra cũng dọa thẳng bé là sẽ nói với anh. Nhưng đó sẽ là phương án cuối cùng. Và nếu đứa trẻ đó đủ lớn - dù trên thực tế cô tin nó chưa thể đến bảy tuổi - thì cô sẽ lôi cổ nó đến trước Cha Laggan và bắt nó phải xưng tội.

“Judith?” Iain thúc cô trả lời.

“Không, Iain. Em không nhìn thấy người nào đứng gần đó cả.”

Anh gật đầu. Anh thực sự không tin cô đã thấy ai, vì trên thực tế anh thậm chí còn không nghĩ cô có nhận thức mình đang bị tấn công. Chắc ngay viên đá đầu tiên đã làm cô ngất xỉu rồi, và đầu óc cô thì quá ngây thơ để có thể nghĩ đến khả năng lừa dối anh.

Anh cúi xuống hôn cô trước khi ra khỏi giường. “Đã qua bình minh rồi. Anh có các bồn phải làm”, anh nói.

“Em có bồn phải gì không?” Cô hỏi và kéo chăn phủ lên người.

“Dĩ nhiên là có”, anh trả lời. “Judith, sao em lại che người trước mặt anh?”

Cô đỏ bừng mặt mũi, còn anh thì bật cười. Cô đá tung chăn đứng dậy đối đầu với anh. Anh nhún nhả ngắm nhìn cô, còn cô nhìn trân trân mặt lò sưởi.

“Em nhìn anh cũng chẳng vấn đề gì đâu”, anh dài giọng.

Vẻ thích thú trong giọng anh khiến cô mỉm cười. “Anh đang khoái chí khi thấy em xấu hổ, đúng không chồng?”

Không thấy anh nói gì, cô liền ngẩng lên nhìn anh. Trông Iain có vẻ... choáng váng. Cơ thể cô khiến anh không hài lòng ư? Cô với lấy tấm chăn để che người lại.

Câu nói tiếp theo của anh đã ngăn cô lại. “Em mới gọi anh là chồng. Anh thích như thế.”

Cô thả rơi chăn xuống giường. “Thế anh có thích em không?”

Anh cười toe toét. “Đôi khi.”

Cô cười vang lao vào vòng tay anh. Anh liền nhấc cô lên khỏi sàn nhà và hôn cô.

“Em làm anh quên mất bồn phải của mình.”

Cô không quan tâm. Cô thấy hài lòng vì nụ hôn của mình có thể khiến anh mất tập trung. Sau đó cô quay lại giường và ngồi xuống để có thể ngắm nhìn anh mặc quần áo.

Đối với cô, dường như cứ với mỗi một thứ mặc lên người, anh lại thay đổi một chút, và trở nên càng giống thủ lĩnh của thị tộc, và càng ít giống người tình dịu dàng mà cô đã biết vài phút trước đây. Đến lúc giải xong thắt lưng, anh đã hoàn toàn là một Lãnh chúa, và đối xử với cô như người dân của mình.

Anh giải thích bồn phải của cô là chỉ đạo công việc cho những người làm. Họ không nấu nướng toàn thời gian ở pháo đài. Những người phụ nữ trong thị tộc sẽ luân phiên cung cấp thức ăn. Nếu muốn thì cô có thể tiếp quản công việc đó.

Cô chịu trách nhiệm bảo quản những thứ bên trong pháo đài. Vì Graham và Gelfrid sẽ tiếp tục sống ở đó nên cô cũng sẽ phải chăm lo đến những nhu cầu của họ.

Judith không lo lắng. Từ khi còn rất nhỏ cô đã chỉ đạo những người làm trong địa phận của bác Tekel rồi. Cô không nghĩ sẽ có rắc rối nào mà mình không thể giải quyết được.

Iain có vẻ lo lắng. Cô còn quá trẻ với biết bao bồn phải chất lên vai. Anh nói thể với cô và ra lệnh cho cô phải nói với anh nếu cần thêm giúp đỡ.

Thấy anh thiếu tin tưởng mình nhưng cô không hề có cảm giác bị xúc phạm. Vì anh nào có biết cô có năng lực xử lý việc này. Cô sẽ phải thể hiện mình có thể cáng đáng những nghĩa vụ trên cương vị là vợ của Lãnh chúa. Chỉ đến khi đó anh mới thôi không lo lắng nữa.

Cô háo hức muốn bắt tay ngay vào việc. “Em sẽ xuống nhà và bắt đầu luôn đây”, cô thông báo.

Anh lắc đầu. “Em vẫn chưa hồi phục sau chấn thương, em phải nghỉ ngơi.”

Trước khi cô có thể tranh cãi với anh, anh đã kéo cô đứng dậy, hôn lên trán cô rồi bước về phía cửa.

“Nhớ mặc áo choàng vào đấy vợ.”

Cô quên mất tình trạng trần truồng của mình và vội chạy theo anh. “Em có một yêu cầu.”

“Là gì thế?”

“Anh có thể triệu tập toàn bộ phụ nữ và trẻ em lại được không? Em muốn anh giới thiệu em với họ.”

“Vì sao?”

Cô không giải thích. “Anh giúp em nhé?”

Anh thở dài. “Em muốn làm chuyện này lúc nào?”

“Chiều nay là ổn.”

“Anh định tập trung các chiến binh lại và thông báo với họ về đám cưới của chúng ta, và họ sẽ báo lại với vợ con, nhưng nếu em đã quyết...”

“Ồ, đúng thế đấy.”

“Thôi được”, anh nhượng bộ.

Cuối cùng cô cũng để anh rời khỏi phòng. Cô không vội vàng mặc quần áo, lần yêu Iain ban nãy đã khiến cô mệt lử. Cô quay lại giường, quần người trong chăn ở phía anh đã nằm để cảm thấy gần gũi với anh hơn, rồi nhắm mắt lại.

Giấc ngủ ngắn của cô kéo dài ba giờ liền, và cô vẫn chưa sẵn sàng rời khỏi phòng cho đến tận đầu giờ chiều. Cô thấy áy náy vì đã lãng phí thời gian, nhưng như thế cũng chẳng giúp cô làm nhanh chóng hơn. Cô mặc lại bộ váy trắng ngày hôm trước vì vẫn chưa lấy được đồ đạc ở nhà Frances Catherine về. Cô thử mặc chiếc áo choàng của Iain và làm nó rối tinh cả lên, cuối cùng đành phải đi tìm các bô lão để nhờ giúp đỡ.

Gelfrid đến giúp cô, rồi ông hộ tống cô xuống dưới nhà.

Iain đang đợi trong hội trường lớn cùng với Graham. Cả hai cùng mỉm cười khi nhìn thấy cô.

Cô chú ý thấy Brodick đang thông dong đi vào hội trường liền quay sang mỉm cười chào anh ta.

Anh ta cúi đầu chào cô. “Họ đang đợi anh đấy, Iain”, anh ta lên tiếng. “Judith, cô đã có thể bị mù đấy. Cô thật quá sức may mắn.”

“Phải phải, cô ta quá may mắn”, Gelfrid xen vào, rồi nói thêm, “Tôi không hiểu sao Lãnh chúa lại muốn nói chuyện trực tiếp với đám phụ nữ.”

Dĩ nhiên ông muốn có câu giải thích, nhưng Judith sẽ không cho ông biết. Cô mỉm cười với ông già và quay sang chồng. Anh nắm lấy tay cô và bước về phía cửa.

“Iain, anh tin em phải không?” Cô hỏi.

Anh bất ngờ trước câu hỏi của cô. “Phải”, anh trả lời. “Sao lúc này em lại hỏi anh như thế, Judith?”

“Bởi vì có một trường hợp... đặc biệt, và trước khi hành động em muốn chắc chắn là anh tin em đủ để không xen vào.”

“Tối nay chúng ta sẽ bàn về chuyện đó”, anh bảo cô.

“Ồ, đến lúc đó thì mọi chuyện đã phải xong xuôi rồi.”

Anh giữ cửa mở cho cô rồi theo ra ngoài. Cô dợm bước xuống các bậc thang. Anh ngăn cô lại bằng cách quàng tay quanh vai và kéo cô sát vào mình.

Thế rồi anh lên tiếng chào đám đông. Phụ nữ, quá nhiều người đến nỗi cô không thể đếm được, đứng ở phía trước cùng con cái. Cả khoảng sân lẫn khu vực sườn đồi phía dưới chập kín người.

Judith hầu như không chú ý chút nào đến những gì mà chồng cô đang nói với đám đông. Cô mất hy vọng có thể tìm ra cậu bé trong biển người đông đúc lúc này, nhưng vẫn quyết tâm thử. Cô nhìn thấy Frances Catherine và hài lòng khi nhận ra Isabelle đang đứng cạnh bạn mình.

Iain dừng lại. “Anh nói tiếp đi”, cô thì thào.

Anh cúi xuống. “Anh nói xong rồi.”

“Iain, giúp em đi. Em vẫn chưa tìm thấy thằng bé. Và đừng nhìn em như thế. Họ sẽ cho rằng anh đang nghĩ em bị mất trí.”

“Anh thực sự nghĩ em mất trí”, anh lẩm bẩm.

Cô thúc vào sườn anh để yêu cầu anh hợp tác.

Anh lại bắt đầu nói. Judith đang định bỏ cuộc thì bỗng nhiên chú ý thấy một trong hai bà đỡ; cô nhớ người này tên là Helen. Chị ta trông có vẻ nhợt nhạt và hoảng sợ. Judith chú ý đến chị ta lâu hơn cần thiết và tự hỏi vì sao chị ta lại không vui rõ ràng đến thế trước thông tin về cuộc hôn nhân này. Trong lúc cô đang quan sát, Helen hơi quay người lại và nhìn ra phía sau. Thế rồi Judith nhìn thấy thằng bé. Nó đang luống cuống cố núp sau chiếc váy của người mẹ.

Cô thúc Iain lần nữa. “Anh có thể dừng được rồi.”

Iain lập tức làm theo. Phải mất một lúc thì toàn bộ thị tộc mới nhận ra là anh đã nói xong rồi. Họ tung hô lời tuyên bố của anh. Những chiến binh đang đứng bên đầu hồi pháo đài bước về trước và chúc mừng Lãnh chúa.

“Đây là bài phát biểu dài nhất của anh mà tôi từng nghe thấy”, một người nhận xét.

“Là bài phát biểu duy nhất của anh ấy mà cậu từng nghe chứ”, Patrick xen vào.

Judith không chú ý một chút nào đến đám đàn ông. Cô muốn giữ thằng bé lại trước khi người mẹ đưa nó về.

“Em xin phép”, cô nói.

Cô đi mất trước khi Iain kịp đồng ý. Cô vẫy Frances Catherine lúc đi ngang qua, và bước nhanh xuyên qua đám đông. Vài phụ nữ trẻ chặn cô lại để nói câu chúc mừng. Họ có vẻ chân thành. Cô đáp trả lại bằng lời mời họ đến chơi ở pháo đài.

Helen đã nắm lấy tay cậu con trai. Judith càng đến gần, chị ta trông càng hoảng hốt hơn.

Thằng bé rõ ràng là đã thú tội với mẹ. Judith tiếp tục bước tới trước mặt chị ta. “Chào chị, Helen”, cô lên tiếng.

“Chúng tôi định đến nói chuyện với Lãnh chúa”, chị ta òa lên. “Thế rồi chúng tôi nhận được thông báo yêu cầu đến tập hợp ở sân pháo đài và tôi...”

Giọng chị ta vỡ ra nức nở. Vài phụ nữ khác đang nhìn và Judith không muốn họ biết chuyện gì đang xảy ra. “Helen”, cô hạ giọng nói nhỏ. “Tôi có một vấn đề quan trọng muốn nói chuyện với con trai chị. Tôi có thể mượn nó một lát được không?”

Helen giàn dụa nước mắt. “Andrew và tôi đã định đến gặp Lãnh chúa...”

Judith lắc đầu cắt ngang. “Vấn đề này là giữa con trai chị và tôi”, cô khẳng khái. “Lãnh chúa không cần can thiệp. Chồng tôi là người bận rộn, Helen ạ. Nếu vấn đề chị muốn thảo luận liên quan đến việc ném đá thì tôi nghĩ nên giữ kín chuyện đó giữa ba người chúng ta mà thôi.”

Cuối cùng Helen cũng hiểu ra. Chị ta nhẹ nhõm hẳn đi, trông như sẵn sàng sụp đổ. Rồi chị ta gật đầu kiên quyết. “Tôi sẽ chờ ở đây chứ?”

“Sao chị không về nhà đi? Tôi sẽ trả Andrew về ngay khi chúng tôi đã nói chuyện xong.”

Helen chớp chớp kìm lại nước mắt. “Cảm ơn cô”, chị ta khẽ nói.

Iain không hề rời ánh mắt khỏi vợ. Anh tự hỏi cô đang nói chuyện gì với Helen. Trông Helen có vẻ khổ sở, nhưng khuôn mặt của Judith không quay về phía anh nên anh không biết cô có buồn phiền gì không.

Brodick và Patrick đang cố làm anh chú ý. Anh vừa định quay sang với các chiến binh thì Judith lại làm anh chú ý. Anh thấy cô với tay ra sau Helen và nắm lấy cậu con trai của chị ta. Thằng bé không chịu hợp tác, nhưng Judith cũng không nản lòng. Cô kéo nó tới trước, rồi quay người bước về phía sườn dốc, kéo theo đứa bé vùng vằng đằng sau.

“Judith đang đi đâu thế?” Patrick hỏi.

Iain chưa kịp trả lời thì Brodick đã lên tiếng. “Tôi có nên đi theo cô ấy không? Judith không nên ở một mình cho tới khi tìm ra thủ phạm. Như thế không an toàn.”

Không phải mãi đến khi đó Iain mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Anh trai tôi có thể tự lo cho vợ, Brodick ạ. Anh không cần phải nổi điên lên thay cô ấy”, Patrick bảo Brodick.

Cuối cùng Iain cũng quay sang phía em trai và người bạn. “Không cần thiết phải đi theo Judith đâu. Tôi biết ai ném những viên đá đó rồi. Judith sẽ ổn cả thôi.”

“Tên khốn nào đã làm chuyện đó?” Brodick gặng hỏi.

“Con trai của Helen.”

Cả hai chiến binh cùng sững sốt. “Nhưng giờ Judith đang đi cùng thằng bé đó”, Patrick nói.

Iain gật đầu. “Hắn là cô ấy đã nhìn thấy nó. Em có nhìn thấy cái cách cô ấy lôi nó đi không? Ồ, cô ấy biết đấy. Chắc lúc này cô ấy đang cho nó một trận rồi.”

Iain đã đúng, Judith đúng là đã cho thằng bé một trận. Bài thuyết giảng đó không kéo dài, Andrew vô cùng hối lỗi và sợ cô khủng khiếp, cuối cùng thành ra lại phải dỗ dành nó. Thằng bé chỉ vừa mới lên bảy. Nó phổng phao và khỏe mạnh so với cái tuổi nhỏ bé của mình, nhưng vẫn chỉ là một cậu bé.

Lúc này nó đang khóc ướt đầm cả vạt áo choàng của Judith, cầu xin cô tha thứ. Nó không định làm cô đau. Không, nó chỉ định dọa để cô hoảng sợ rồi bỏ về Anh thôi.

Judith đã sẵn sàng để cầu xin nó tha thứ vì không rời vùng Cao nguyên được thì thằng bé nức nở nói ra lý do của mình.

“Cô làm mẹ cháu khóc.”

Judith không hiểu vì sao mình lại làm Helen khóc, và những gì Andrew nói thì không đủ cho một lời giải thích hoàn chỉnh. Cô quyết định sẽ phải nói chuyện với Helen để giải quyết tận gốc vấn đề.

Judith không hiểu vì sao mình lại làm Helen khóc, và những gì Andrew nói thì không đủ cho một lời giải thích hoàn chỉnh. Cô quyết định sẽ phải nói chuyện với Helen để giải quyết tận gốc vấn đề.

Cô ngồi trên một tảng đá thấp với một thằng bé con khóc sụt sùi trong lòng. Cô hài lòng vì nó thực sự cảm thấy hối lỗi. Và vì nó đã thú nhận tội lỗi với mẹ rồi nên cô bảo mình không nghĩ nó phải làm phiền Lãnh chúa về vấn đề này nữa.

“Cha cháu nghĩ thế nào về hành vi của cháu?” Judith hỏi.

“Cha mất hồn hè năm ngoái”, Andrew nói với cô. “Giờ cháu phải chăm sóc mẹ.”

Judith thấy thương thằng bé vô cùng. “Andrew, cháu đã hứa sẽ không bao giờ dính vào bất kỳ trò quái quỷ nào nữa và cô tin cháu sẽ giữ lời. Chuyện này thế là giải quyết xong.”

“Nhưng cháu phải đến xin lỗi Lãnh chúa.”

Cô nghĩ với một cậu bé thì tính cách thế này thật cao quý, và cả can đảm nữa. “Cháu có lo lắng về việc nói chuyện với Lãnh chúa không?”

Andrew gật đầu.

“Cháu có muốn cô nói điều gì với chú ấy hộ cháu không?” Cô hỏi.

Thằng bé giấu mặt vào vai Judith. “Cô sẽ nói với Lãnh chúa bây giờ chứ?” Nó thì thào hỏi.

“Được rồi”, cô đồng ý. “Chúng ta sẽ quay về và...”

“Chú ấy đang ở đây này”, Andrew thì thào bằng giọng run rẩy vì sợ hãi.

Judith quay lại và thấy chồng mình đang đứng ngay sau lưng. Anh đang đứng tựa vào một thân cây, hai tay khoanh trên ngực.

Chẳng trách gì Andrew cứ cố trốn sau chiếc áo choàng của cô.

Cô có thể cảm thấy thằng bé đang run lẩy bẩy và quyết định không kéo dài nỗi đau khổ này của nó nữa. Cô phải kéo nó ra khỏi người mình và bắt nó đứng dậy. Rồi cô nắm lấy tay nó dắt đến trước mặt Iain.

Andrew cúi gầm mặt. Hẳn Iain trông như một người khổng lồ đối với nó. Judith nhìn chồng mỉm cười, rồi siết nhẹ bàn tay của thằng bé.

“Lãnh chúa đang chờ nghe cháu nói đấy”, cô gợi ý.

Andrew lén nhìn lên, trông nó cực kỳ hoảng sợ. Những nốt tàn nhang bao phủ trên mặt nó mang màu trắng bệch hơn là nâu, và đôi mắt nâu của nó rưng rưng nước mắt.

“Cháu là người đã ném mấy viên đá”, Andrew thốt lên. “Cháu không định làm đau vợ ngài mà chỉ muốn dọa cho cô ấy quay về nhà thôi. Khi đó mẹ cháu sẽ không khóc nữa.” Sau khi nói xong, nó lại cúi gầm mặt xuống cho đến khi cảm chạm vào ngực. “Cháu xin lỗi”, nó lẩm bẩm thêm vào.

Iain không nói gì trong một lúc lâu. Judith không thể chịu được khi thấy thằng bé phải khổ sở như thế. Cô đang định lên tiếng bảo chữa cho thái độ của thằng bé thì thấy anh giơ tay lên và lắc đầu với cô.

Anh không muốn cô xen vào, mà chậm rãi rời khỏi thân cây mình đang tựa và đến đứng ngay trước mặt thằng bé. “Cháu không xin lỗi bàn chân của mình”, anh lên tiếng. “Mà là xin lỗi ta.”

Judith không đồng ý với lời tuyên bố của chồng. Cô là người bị đau và Andrew đã xin lỗi cô rồi. Sao nó lại phải xin lỗi Lãnh chúa nữa chứ?

Nhưng cô không nghĩ tranh cãi với Iain lúc này là hợp lý. Anh có thể sẽ tưởng cô đang cố gắng hạ thấp quyền lực của mình.

Andrew lại ngẩng đầu lên nhìn Lãnh chúa. Nó nắm chặt tay Judith. Chẳng lẽ Iain không thấy anh đang làm thằng bé hoảng sợ hay sao?

“Cháu xin lỗi vì đã làm vợ ngài đau.”

Iain gật đầu. Anh chấp hai tay sau lưng và nhìn chăm chăm xuống Andrew một lúc lâu. Judith nghĩ anh đang cố tình kéo dài sự tra tấn với thằng bé.

“Cháu sẽ đi dạo với ta”, anh ra lệnh. “Judith, em chờ ở đây.”

Anh không cho cô thời gian để tranh cãi mà ngay lập tức bước xuống đường mòn. Andrew thả tay cô ra và lùn cùn chạy theo Lãnh chúa.

Họ đi một lúc rất lâu. Khi họ quay trở lại, Iain vẫn chấp hai tay sau lưng. Andrew bước cạnh anh. Judith mỉm cười khi thấy thằng bé bắt chước điệu bộ của Lãnh chúa. Nó cũng chấp hai tay sau lưng và dáng vẻ nghênh ngang của nó trông ngạo mạn giống hệt Iain. Nó đang huyền thuyên gì đó, và thì thoảng Iain lại gật đầu.

Andrew cư xử như thể nó vừa trút được gánh nặng khỏi hai vai. Iain đuổi nó về rồi chờ cho đến khi nó ra khỏi tầm nghe mới lên tiếng. “Anh đã hỏi em có nhìn thấy ai không, Judith. Em có buồn giải thích cho anh biết vì sao em lại không trả lời thật với anh không?”

“Thực ra anh đã hỏi em có thấy người đàn ông hay phụ nữ nào đứng gần đó không”, cô nhắc lại cho anh nhớ. “Em không nói dối anh. Em nhìn thấy một thằng bé, không phải đàn ông hay phụ nữ gì cả.”

“Đừng cãi chày cãi cối”, anh phản đối. “Em biết ý hỏi của anh. Giờ nói anh nghe vì sao em lại không cho anh biết.”

Cô thở dài. “Vì vấn đề này là giữa thằng bé và em”, cô giải thích. “Em thấy không cần thiết phải làm phiền anh.”

“Anh là chồng em”, anh nhắc cô. “Em có ý tưởng quái quỷ gì vậy? Em không thấy cần thiết phải làm phiền anh ư?”

“Iain à, tại em chắc mình có thể giải quyết được chuyện này mà.”

“Đó không phải là sự lựa chọn của em.”

Anh không nổi giận. Anh chỉ đang hướng dẫn Judith cách xử lý đúng đắn đối với những vấn đề của mình mà thôi.

Cô đang cố để không kích động, và thất bại thảm hại. Cô chống hai tay lên hông rồi cau mày. “Có bao giờ em có cơ hội lựa chọn không?”

“Bổn phận của anh là chăm sóc em.”

“Và giải quyết luôn các vấn đề của em ư?”

“Dĩ nhiên.”

“Như thế khiến em cảm thấy mình chẳng hơn gì một đứa trẻ con. Thề có Chúa, em không tin mình thích hôn nhân cho lắm. Hồi còn sống ở Anh em được tự do hơn nhiều.”

Anh thở dài. Cô đang phát biểu những điều báng bổ nhất và hành động như thể chỉ vừa mới nhận ra số phận của mình - là một người phụ nữ. “Judith, chẳng ai được hoàn toàn tự do cả.”

“Anh đẩy thôi.”

Anh lắc đầu. “Là một Lãnh chúa, anh phải chịu nhiều hạn chế hơn bất kỳ người chiến binh nào đang phục vụ cho mình. Mọi hành động của anh đều phải chịu sự đánh giá của Hội đồng. Tất cả mọi người ở đây đều có vị trí và cả nghĩa vụ riêng. Vợ à, anh không thích nghe em bảo không thích kết hôn với anh.”

“Em đâu có nói là không thích kết hôn với anh hả chồng. Em chỉ nói là không thích kết hôn cho lắm thôi. Hôn nhân là thứ hạn chế nhất trên đời. Hai điều đó khác nhau đấy.”

Về mặt anh cho thấy anh không đồng ý với cô. Anh kéo cô vào lòng và hôn cô. “Em sẽ thích cuộc hôn nhân với anh, Judith. Anh ra lệnh cho em đấy.”

Đó là một mệnh lệnh kỳ cục. Cô lùi lại và ngẩng lên nhìn anh, chắc chắn là anh đang đùa và vẻ buồn cười sẽ thể hiện rõ trên nét mặt của anh.

Nhưng Iain không hề đùa. Chúa ơi, trông anh có vẻ lo lắng, và cả yếu đuối nữa. Cô rất ngạc nhiên trước phát hiện đó, và rất, rất hài lòng. Cô lại ngã vào vòng tay anh. “Em yêu anh”, cô thì thầm. “Dĩ nhiên là em thích kết hôn với anh rồi.”

Anh siết cô thật chặt. “Và vì thế, em cũng sẽ muốn để anh giải quyết rắc rối cho em”, anh tuyên bố.

“Thì thoảng em sẽ làm thế”, cô nói, nhất quyết không chịu đồng ý hoàn toàn. “Và đôi khi em sẽ tự giải quyết lấy.”

“Judith...”

Cô cắt ngang. “Frances Catherine bảo anh giống cha của Patrick hơn là một người anh trai. Anh đã lớn lên cùng với việc giải quyết tất cả rắc rối cho anh ấy, đúng không?”

“Có thể, khi bọn anh còn trẻ”, anh thừa nhận. “Giờ khi đã trưởng thành, bọn anh cùng quyết định sẽ phải làm gì khi khó khăn xuất hiện. Anh cũng dựa vào nó như nó dựa vào anh. Mà em trai anh thì liên quan gì đến cuộc nói chuyện này? Em thực sự muốn anh chăm sóc cho em, đúng không?”

“Vâng, dĩ nhiên là em muốn thế rồi”, cô trả lời. “Em chỉ không muốn trở thành gánh nặng thôi. Em muốn có thể chia sẻ chứ không chỉ đẩy hết khó khăn sang cho anh. Anh có hiểu ý em không? Em muốn thuộc về anh, muốn mình đủ quan trọng với anh để chia sẻ những điều anh lo nghĩ. Anh có thể học cách không đối xử với em giống như với Patrick không?”

Iain không biết phải trả lời cô thế nào. “Anh phải suy nghĩ đã”, anh nói.

Cô dựa vào anh để anh không thấy cô cười. “Đó là tất cả những gì em yêu cầu.”

“Anh cố gắng cởi mở với tư tưởng mới, Judith ạ.”

“Phải, dĩ nhiên rồi.”

Cô hôn lên cằm anh. Anh cúi xuống và phủ lên miệng cô một nụ hôn thật dài. Anh miễn cưỡng bắt buộc mình thôi chạm vào cô, nhưng cuối cùng cũng ép được mình lùi lại.

Judith thấy Andrew đang đứng cách họ một khoảng xa.

Iain không hề quay lại mà chỉ cất cao giọng, “Cháu sẵn sàng chưa, Andrew?”

“Sẵn sàng, thưa Lãnh chúa”, thằng bé hô lên trả lời.

“Sao anh biết thằng bé đang đứng đó?”

“Anh nghe thấy nó.”

“Em chẳng nghe thấy gì cả.”

Anh mỉm cười. “Em không cần phải nghe gì cả”, anh giải thích.

Câu nói của anh thật vô lý, còn giọng thì ngọt mận khủng khiếp.

“Anh định đưa nó đi đâu?” Cô hạ giọng hỏi nhỏ để thằng bé không nghe thấy.

“Đến chuồng ngựa”, Iain trả lời. “Nó sẽ giúp người huấn luyện ngựa.”

“Đây là sự trừng phạt sao? Iain, anh không nghĩ là...”

“Tối nay chúng ta sẽ nói về chuyện đó”, anh cắt ngang.

Cô gật đầu, cảm thấy rất hài lòng vì anh không ra lệnh cho cô phải hoàn toàn đứng ngoài chuyện này. cô thấy muốn mỉm cười. “Theo ý anh vậy”, cô nói.

“Anh muốn em quay lại pháo đài.”

Cô gật đầu rồi cúi đầu chào anh và bắt đầu quay lên đồi.

“Chiều nay em sẽ nghỉ ngơi”, anh gọi với theo sau cô.

“Vâng, Iain.”

“Anh nói nghiêm túc đấy, Judith.”

Lúc này cô mới nhận ra anh đang chờ cô cãi lại. Và vì cô không làm thế nên anh cho rằng cô sẽ không nghe theo lời mình. Cô cố không cười phá lên. Chồng cô đã bắt đầu hiểu cô rồi.

Nhưng cô đã giữ lời hứa. Đầu tiên Frances ghé qua thăm cô một lát, và sau khi Patrick đưa vợ quay về ngôi nhà dưới đồi để nghỉ trưa, Judith liền lên tầng về phòng mình. Tâm trí cô tập trung vào mối lo trước mắt về việc sinh nở của Frances Catherine, và cô tin là cuối cùng mình đã nghĩ ra một giải pháp. Judith không nghĩ mình có đủ kiến thức để biết phải làm gì nếu ca sinh đẻ trở nên phức tạp, nhưng Helen chắc chắn là có đủ kinh nghiệm để biết phải làm gì, đúng không? Lúc này hân thái độ của mẹ Andrew với cô đã nhẹ nhàng đi rồi, Judith nghĩ, và có lẽ nếu cô dùng đúng cách tiếp cận thì có thể nhận được sự hợp tác của chị ta mà không cần dính đến Agnes.

Frances Catherine chắc rồi sẽ nổi xung lên. Judith sẽ phải thuyết phục bạn mình rằng Helen là người giúp đỡ chứ không phải là kẻ cản đường.

Cô chìm vào giấc ngủ với lời cầu nguyện rằng điều đó sẽ trở thành hiện thực.

12. Chương 12

Judith ngủ say suốt cả đêm. Khi cô tỉnh dậy thì Iain đã rời khỏi phòng. Cô nhớ mình phải khẩn trương để bắt đầu ngày mới. Cô nhìn thấy mấy túi đồ được xếp gọn gàng ở góc phòng và cho là Iain đã đem chúng về từ nhà của Frances Catherine.

Sau khi cất đồ đạc vào chiếc tủ nhỏ và dọn dẹp căn phòng, cô đi xuống tầng dưới.

Gelfrid đang ngồi ăn sáng với Duncan ở bàn. Cả hai bộ lão đều định đứng dậy khi cô bước vào phòng, nhưng cô vẫy tay bảo họ ngồi xuống.

“Cô không định ăn sáng cùng chúng tôi sao, cô gái?” Gelfrid hỏi.

“Tôi sẽ chỉ lấy quả táo này thôi, cảm ơn ông. Tôi có việc quan trọng cần hoàn thành.”

“Cô mặc áo choàng của chúng tôi trông ổn lắm.”, Duncan lẩm bẩm, hơi cau mày khi đưa ra lời khen, như thể khen ngợi cô làm ông đau đốn lắm không bằng.

Cô không cười to, nhưng có mím cười. Cô kết luận Duncan rất giống Gelfrid. Bề ngoài lúc nào cũng quát tháo âm ỉ nhưng bên trong lại là người giàu tình cảm.

“Mặt cô ta trông vẫn sợ kinh lên được”, Gelfrid nhận xét, rồi gật đầu thêm vào, “Cô ta đã có thể bị rách mắt con mắt đó rồi, Duncan ạ”.

“Đúng, đúng, có thể như thế lắm”, Duncan đồng ý.

Judith cố kìm cơn cáu kỉnh. “Gelfrid, có chuyện gì ông muốn tôi làm trước khi tôi ra ngoài không?”

Ông lắc đầu.

“Sáng đến giờ ông có thấy Graham không?” Cô hỏi. “Có thể ông ấy bận, và tôi muốn sắp xếp qua công việc một chút trước khi bắt đầu một ngày mới.”

“Graham đi sẵn với Patrick và vài người nữa.”, Gelfrid giải thích. “Ông ấy sẽ về đúng giờ để dùng bữa trưa. Họ đi từ lúc bình minh rồi.”

“Iain có đi với họ không?”

Duncan là người trả lời. “Cậu ta và người của mình đi theo hướng ngược lại để có vài lời với người Macpherson. Họ chung biên giới với chúng ta ở phía tây.”

Cô nhận thấy vẻ do dự trong giọng nói của ông. “Tôi sẽ không tin cái gọi là ‘có vài lời’ này, Duncan ạ. Chúng ta cũng có thù hằn với người Macpherson đúng không?”

Ông già gật đầu. “Cô không cần phải lo lắng đâu. Chỉ là mối hận thù nửa vời thôi. Lãnh chúa Macpherson quá kém cỏi, đánh nhau với họ không đáng. Sẽ không có đổ máu gì đâu.”

“Ông chắc chắn điều đó chứ, Duncan?”

“Chắc chắn”, ông trả lời. “Sẽ không có chiến tranh.”

“Phải, chuyện đó sẽ khiến Iain buồn bực hơn là thích thú”, Gelfrid giải thích.

“Chồng cô sẽ không về nhà trước khi đêm xuống”, Duncan thêm vào.

“Cảm ơn ông đã cho tôi biết”, Judith trả lời. Cô nhún gối chào, rồi quay người nhanh chóng ra khỏi hội trường.

Judith đi được nửa đường xuống đồi mới nhận ra mình không biết Helen sống ở đâu. Cô không định nhờ Frances Catherine chỉ đường. Bạn cô sẽ lập tức yêu cầu giải thích vì sao cô muốn nói chuyện với bà đỡ này. Judith quyết tâm phải nói chuyện với Helen trước rồi mới cho cô bạn biết về chủ đề này.

Cô quay về phía nhà Isabelle. Nhớ lại Agnes đã khoe khoang trong buổi chất vấn kinh hoàng hôm nọ rằng cả bà ta và Helen đều sống gần đó đủ để có thể nghe thấy tiếng hét trong lúc sinh đẻ, Judith biết chắc Isabelle sẽ có thể chỉ đường cho mình.

Thấy Cha Laggan đang đi lên dốc, cô liền vẫy linh mục và nhanh chóng bước tới chào ông.

“Cha đã chôn cất Merlin xong rồi chứ?” Cô hỏi.

Ông mỉm cười trả lời, “Xong rồi. Giờ ta quay lại để làm lễ ban phước chính thức cho con trai của Isabelle.”

“Lúc nào Cha cũng vội vàng thế này ư, thưa Cha?”

“Sự thật đúng là thế”, ông trả lời, nắm lấy tay Judith bằng cả hai tay và nói, “Con có vẻ mặt rất hạnh phúc của một người mới kết hôn. Iain đối xử rất tốt với con, đúng không?”

“Vâng, thưa Cha”, cô trả lời. “Tối nay Cha sẽ đến ăn tối với chúng con chứ?”

“Ta rất vui lòng”, ông đáp lại. “Còn giờ con có thời gian ghé qua chào Isabelle với ta không?”

“Dĩ nhiên rồi, thưa Cha”, cô trả lời. “Nhưng trước hết con muốn nói chuyện với một trong hai bà đỡ đã”, cô giải thích. “Cha có tình cờ biết Helen sống ở đâu không?”

Linh mục gật đầu. Ông rất tử tế khi hộ tống cô đến đó, rồi còn gõ cửa hộ cô. Helen khá giật mình khi thấy cả linh mục lẫn vợ của Lãnh chúa trên ngưỡng cửa nhà mình. Tay chị ta vội chận lên ngực.

Thấy chị ta có vẻ lo lắng quá mức, Judith liền ngay lập tức cố xoa dịu tình thế.

“Một ngày tốt lành, Helen”, cô mở lời. “Cha Laggan đã tốt bụng chỉ cho tôi đường đến nhà chị. Cha đang đến ban phước cho con trai của Isabelle. Còn tôi thì muốn nói chuyện riêng này với chị... nếu chị có thời gian. Tôi có thể quay lại sau nếu chị muốn.”

Helen lùi lại nhường lối và ân cần mời hai vị khách vào nhà.

Mùi thơm của bánh mỳ mới nướng tràn ngập không trung. Cha Laggan ra hiệu cho Judith vào nhà trước rồi mới bước theo sau.

Ngôi nhà nhỏ không hề có một vết bẩn nào. Sàn gỗ được lau chùi cực kỳ sạch sẽ; những thanh gỗ bóng loáng như thể được mặt trời chiếu vào.

Judith ngồi bên bàn, còn vị linh mục bước về phía lò sưởi và cúi người bên cái nồi sắt đang treo trên thanh xà trên ngọn lửa.

“Chúng ta có gì ở đây?” Ông hỏi.

“Thịt cừu hầm”, Helen trả lời, giọng chị nhỏ như tiếng thì thầm, hai tay chị bấu chặt tạp dề khiến các khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

“Có thể nêm được chưa, Helen?” Cha Laggan hỏi.

Ý định của ông vô cùng dễ đoán. Mời linh mục ăn uống sẽ giúp Helen cảm thấy dễ chịu hơn. Chị ta hướng ông ra bàn rồi múc cho ông một suất thịt cừu cực lớn. Judith ngạc nhiên trước khả năng ăn uống của vị linh mục. Ông gầy nhom nhưng lại ăn hết phần ăn đủ cho hai người đàn ông khỏe mạnh.

Vẻ lo lắng của Helen hầu như đã biến mất trong lúc chị phục vụ đồ ăn cho linh mục. Judith phát hiện chị đang lấy làm sung sướng trước những lời khen của Cha Laggan. Cô cũng thêm vào vài lời khen của mình sau khi ăn hai miếng bánh mỳ đen dày cộp phủ mỡ bên ngoài.

Nhưng Helen không ngồi xuống. Cha Laggan đã dùng bữa xong xuôi, cảm ơn chị vì lòng hiếu khách, rồi rời khỏi đó để sang nhà Isabelle. Judith ở lại. Cô chờ cho đến khi cửa đóng lại sau lưng linh mục rồi mới gọi Helen ngồi xuống cùng mình.

“Tôi muốn cảm ơn cô lần nữa...” Helen mở lời.

Judith cắt ngang. “Tôi đến đây không phải để nghe chị xin lỗi. Vấn đề đó đã giải ổn thỏa và Andrew cũng đã có được một bài học.”

“Kể từ khi cha nó qua đời, thằng bé trở nên... bị ám ảnh. Nó nghĩ phải luôn ở bên để bảo vệ tôi.”

“Có thể bản thân nó lo lắng chị cũng sẽ ra đi và nó sẽ chỉ còn lại một mình”, Judith gợi ý.

Helen gật đầu. “Giờ chỉ còn lại hai mẹ con chúng tôi. Mọi chuyện thật khó khăn đối với nó.”

“Có chú bác hay anh chị em họ gì...”

Cô dừng lại khi thấy Helen lắc đầu. “Chúng tôi hoàn toàn chỉ có một mình, thưa cô Judith.”

“Không phải thế đâu”, Judith phản đối. “Mẹ con chị là một phần của thị tộc này. Con trai chị sẽ lớn lên và trở thành một chiến binh Maitland. Nếu không có họ hàng chỉ dẫn cho Andrew thì chị nên đề cập chuyện này với Iain. Helen ạ, chị biết việc một đứa trẻ tin mình là người quan trọng có ý nghĩa thế nào rồi đấy.” Cô ngừng lại mỉm cười rồi nói tiếp, “Chuyện đó cũng có ý nghĩa đối với phụ nữ chúng ta nữa, đúng không?”

“Phải”, Helen đồng ý. “Sinh sống ở đây thật khó khăn. Tôi đến từ một gia đình MacDougall. Tôi có tám chị em gái và hai anh em trai. Không cần nói chắc cô cũng biết lúc nào cũng có ai đó nói chuyện cùng tôi, và tôi luôn có thời gian thăm viếng bạn bè. Nhưng ở đây thì khác. Phụ nữ làm việc từ bình minh đến chạng vạng. Chủ nhật cũng như vậy. Và còn nữa, tôi thấy ghen tỵ với bọn họ. Họ còn có chồng để chăm sóc.”

Trước sự thúc giục của Judith, Helen tiếp tục kể về cuộc đời của mình trong suốt hơn một giờ đồng hồ. Chị kết hôn muộn và vô cùng biết ơn Harold, người chồng đã mất của mình, vì cứu chị thoát khỏi thân phận bà cô không chồng, thế nên chị đã dành từng giây từng phút những khi không ngủ cố gắng làm cho ngôi nhà của anh ta trở nên thật hoàn hảo.

Chị thừa nhận sau khi chồng mình qua đời, chị thực sự tận hưởng khi không phải lau chùi sàn nhà hằng ngày, nhưng nỗi buồn chán nhanh chóng trùm lên chị. Chị cười lớn và thừa nhận giờ đây chị vẫn lau chùi thường xuyên như thời chồng mình còn sống.

Judith ngạc nhiên khi Helen thừa nhận chị nhớ công việc chuẩn bị những bữa ăn đặc biệt cho chồng mình. Chị thích tạo ra các món ăn mới và thề rằng mình biết ít nhất một trăm cách chế biến thức ăn từ thịt cừu.

“Chị có thích làm bà đỡ không?” Judith hỏi.

“Không”, chị ta trả lời nhanh và dứt khoát. “Tôi đã hỗ trợ ít nhất hai mươi ca sinh nở trước khi tới đây”, chị giải thích. “Và sau khi Harold qua đời, tôi cứ tưởng với kinh nghiệm của mình tôi có thể... thích hợp với cái nghề đó. Nhưng tôi sẽ không làm việc này nữa. Sau cuộc đối chất ở nhà Isabelle, tôi quyết định mình thà tìm cách nào đó khác để...”

Chị không nói hết. “Helen này, chị có tin một người phụ nữ phải chịu đau đớn khủng khiếp để làm vừa lòng Chúa không?”

“Nhà thờ...”

“Tôi đang hỏi về niềm tin của chị”, Judith cắt ngang.

“Tất cả các ca sinh để đều đau đớn”, Helen trả lời. “Nhưng tôi không thể tin là Chúa sẽ trừng phạt tất cả phụ nữ vì tội lỗi của Eva.”

Chị trông có vẻ lo lắng sau khi thì thầm thừa nhận điều đó. Judith nhanh chóng xoa dịu nỗi sợ hãi của chị. “Tôi sẽ không nói lại với Cha Laggan đâu. Tôi cũng tin Chúa từ bi hơn những quan niệm của Nhà thờ. Tôi cố không thắc mắc về sự thông thái của những người dẫn dắt, Helen ạ, nhưng thi thoảng tôi không thể không lắc đầu trước một số luật lệ vô cùng khó hiểu.”

“Cô nói đúng”, Helen đồng ý. “Nhưng chúng ta không thể thay đổi, nếu không sẽ bị đuổi khỏi Nhà thờ”, chị thêm vào.

“Tôi đã đi quá xa mục đích của mình rồi”, Judith nói. “Tôi muốn nói với chị về người bạn của tôi, Frances Catherine, và muốn nhờ chị giúp.”

“Cô muốn tôi làm gì?”

Judith giải thích. “Tôi biết chị vừa mới nói chị đã quyết định sẽ không hỗ trợ một ca sinh đẻ nào nữa, Helen ạ, nhưng tôi chẳng còn biết trông cậy vào ai nữa và tôi rất lo lắng cho bạn tôi. Nếu tình hình trở nên phức tạp, tôi sẽ không biết phải làm sao hết.”

Helen không thể từ chối yêu cầu của cô, nhất là khi cô đã giải quyết vấn đề của Andrew một cách tinh tế như thế.

“Frances Catherine sợ chị”, Judith giải thích. “Chúng ta sẽ phải thuyết phục cô ấy rằng chị không tin vào những điều dã man. Chúng ta cũng sẽ phải giữ kín chuyện này. Tôi không muốn Agnes xen vào.”

“Bà ta sẽ cố làm điều đó”, Helen cảnh báo, rồi lại gật đầu nhấn mạnh, “Bà ta chắc chắn sẽ làm điều đó. Nói chuyện với bà ta là vô ích. Agnes rất cứng đầu. Bà ta vẫn còn nổi điên với cô vì đã cướp mất tấm chồng của con gái bà ta nữa.”

Judith lắc đầu. “Iain sẽ không lấy Cecilia”, cô nói. “Và Frances Catherine bảo tôi là anh ấy không hề có ý định hỏi cưới cô ấy.”

Helen nhún vai. “Agnes đang reo rắc những tin đồn”, chị thì thào, “Bà ta nói là Lãnh chúa phải cưới cô là vì muốn bảo vệ thanh danh cho cô.”

Judith trợn tròn mắt. “Ý chị là bà ta nói rằng Iain và tôi... rằng tôi...”

Cô không thể nói tiếp. Helen gật đầu. “Bà ta nói thế đấy. Bà ta ám chỉ cô đã có thai. Chỉ có Chúa mới giúp được bà ta nếu Lãnh chúa nghe được câu chuyện ngồi lê đôi mách bẩn thỉu đó.”

“Tôi hy vọng là anh ấy sẽ không nghe được”, Judith trả lời. “Chuyện đó sẽ khiến anh ấy bức mình.”

Helen đồng ý. Thế rồi Judith định ra về, nhưng Helen tâm sự cô là người khách đầu tiên đến nhà chị trong vòng ba tháng vừa qua. Ngay lập tức Judith lại ngồi xuống.

Họ nói chuyện thêm một giờ nữa rồi Judith mới đứng dậy để ra về.

“Tôi rất thích cuộc thảo luận hôm nay, Helen ạ”, cô nói. “Tối nay tôi sẽ nói chuyện với Frances Catherine, và tôi sẽ rất cảm kích nếu mai chị có thể đến thăm cô ấy. Cùng nhau, tôi đảm bảo chúng ta có thể xua tan nỗi lo lắng của cô ấy.”

Judith sắp ra khỏi cửa thì đột nhiên dừng lại. Cô quay lại nhìn Helen. “Chị có biết toàn bộ phụ nữ luân phiên nhau chuẩn bị bữa ăn cho Iain và hai bô lão trong pháo đài không?”

“Có chứ”, Helen trả lời. “Đó là cách mọi chuyện vẫn diễn ra ở nơi này. Tôi đã từng xung phong giúp đỡ, nhưng ngay lúc đó Harold lâm bệnh và thế là tôi không có thời gian nữa.”

“Với bọn họ, đó là công việc phải làm sao?”

“Ôi trời, đúng vậy”, chị trả lời. “Đặc biệt là trong những tháng mùa đông. Có bảy người, mỗi người phụ trách một ngày trong tuần, cô biết đấy, và công việc càng trở nên khó khăn khi phải cáng đáng cả chuyện chăm sóc gia đình họ nữa.”

“Nhưng chị lại thích nấu ăn”, Judith nhắc lại.

“Phải”

“Chị lấy thực phẩm ở đâu để nấu ăn?”

“Các chiến binh cung cấp cho tôi”, chị giải thích. “Và cũng có mấy người phụ nữ cho tôi đồ thừa.”

Judith cau mày. Những gì Helen vừa nói đối với cô giống như một kiểu cứu tế vậy. “Tôi không biết nấu ăn”, cô nói.

“Cô là vợ của Lãnh chúa. Cô không cần phải biết nấu ăn.”

“Andrew cần được cả đàn ông lẫn phụ nữ dạy dỗ, không phải sao?”

“Phải”, Helen đồng ý, trong lòng thắc mắc không hiểu sao Judith cứ nhảy từ chủ đề này sang chủ đề khác như vậy.

“Và chị thì thích nấu ăn. Phải, đó là giải pháp. Tất cả thế là đã được giải quyết, Helen ạ, dĩ nhiên trừ khi chị không muốn”, Judith vội vàng nói thêm. “Không phải tôi đang cầu xin hay cố ra lệnh cho chị, và tôi sẽ suy nghĩ về điều này thật cẩn thận trước khi chị quyết định. Tôi sẽ thông cảm nếu chị không đồng ý với gợi ý của tôi.”

“Lời gợi ý gì thế, thưa cô Judith?”

“Về việc trở thành một quản gia”, Judith giải thích. “Chị có thể chỉ đạo mấy người hầu gái và nấu nướng các bữa ăn. Dĩ nhiên chị sẽ có tất cả những hỗ trợ cần thiết, nhưng chị sẽ phải chịu trách nhiệm. Tôi nghĩ đó là một kế hoạch ổn thỏa. Chị và Andrew sẽ ăn uống tại pháo đài, thằng bé sẽ có nhiều thời gian ở bên Gelfrid và Graham, dĩ nhiên là cả Iain nữa nhưng chắc sẽ không thường xuyên lắm đâu. Hai bà lão cần có người chăm sóc, và theo như tôi thấy thì chị cũng đang cần chăm sóc ai đó khác ngoài Andrew.”

“Cô sẽ làm việc này vì tôi ư?”

“Chị không hiểu rồi”, Judith phản đối. “Chúng tôi cần chị nhiều hơn nhiều ấy chứ. Nhưng tôi tin chị có thể thu xếp để ở lại pháo đài. Như thế sẽ thuận tiện hơn. Tôi sẽ không hối thúc chị quyết định chuyện này. Chúng ta sẽ để Andrew quen dần với việc mẹ nó sẽ làm việc ở pháo đài cả ngày, rồi sau đó mới bàn đến chuyện chuyển tới đó. Có một căn phòng rộng rãi đằng sau kho chứa rượu có một ô cửa sổ rất đẹp.”

Judith nhận thấy mình đã đi hơi quá xa và ngay lập tức dừng lại. “Chị sẽ suy nghĩ về lời đề nghị này chứ?”

“Tôi sẽ rất lấy làm vinh dự được làm việc đó”, Helen thốt lên.

Chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Judith rời khỏi nhà Helen trong niềm hưng phấn tột độ. Cô có cảm giác như thể mình vừa mới tạo nên một sự thay đổi quan trọng, một sự thay đổi tích cực sẽ có lợi cho Helen và con trai chị cũng như có lợi cho chính ngôi nhà của mình.

Chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Judith rời khỏi nhà Helen trong niềm hưng phấn tột độ. Cô có cảm giác như thể mình vừa mới tạo nên một sự thay đổi quan trọng, một sự thay đổi tích cực sẽ có lợi cho Helen và con trai chị cũng như có lợi cho chính ngôi nhà của mình.

Tại bữa tối hôm đó cô nêu lời đề nghị của mình và giải thích lý do. Cô cứ tưởng Gelfrid sẽ cần nhằn đôi chút vì cô đã tự ý quyết định. Trong mấy bà lão, ông là người ghét thay đổi nhất, nhưng ông lại chẳng hề tranh cãi gì với cô.

Iain bước vào hội trường giữa cuộc bàn luận. Anh ngồi xuống đầu bàn, gật đầu chào Graham và Gelfrid, rồi với tay kéo Judith lại gần và trao cho cô một nụ hôn chớp nhoáng, không hề qua loa chút nào.

Graham thông báo với Lãnh chúa về quyết định của Judith. Iain không nói gì sau khi vị bà lão đã nói xong, anh chỉ gật đầu.

“Anh nghĩ gì về ý tưởng đó?” Cô hỏi.

Anh với lấy cốc nước lạnh mà Judith đã để trước mặt anh và uống một ngụm thật lớn. “Đối với anh thì ổn”, anh nói.

“Tôi nghĩ đó sẽ là một sự thay đổi tốt”, Graham tuyên bố. “Chúng ta sẽ không phải chịu đựng bữa tối của Millie thêm nữa. Chúa ơi, sao tôi ghét ngày thứ Tư thế chứ.”

“Helen nấu nướng khá không?” Gelfrid hỏi.

“Chị ấy là thiên tài”, Judith trả lời, rồi quay sang Graham. “Nói về sự thay đổi, tôi muốn thực hiện một thay đổi nữa, nhưng tôi sẽ cần đến sự hợp tác của các ông... và cả Iain nữa.”

Graham cau mày. “Có phải vấn đề của Hội đồng không?”

“Không”, cô trả lời rồi quay lại phía chồng. “Em chắc chắn anh sẽ nghĩ đây là một thay đổi nhỏ nhất và không đáng để Hội đồng phải lưu tâm.”

“Cô đang ám chỉ việc thay đổi cái gì thế?” Gelfrid hỏi.

Cô hít vào thật sâu. “Tôi muốn có ngày Chủ nhật.”

Patrick bước vào hội trường lớn ngay khi Judith vừa thốt lên lời đề nghị của mình. “Anh cũng có thể cho cô ấy điều đó đấy, Iain”, anh kêu lên.

“Ý cô gái này là gì, cô ta muốn có ngày Chủ nhật ư?” Gelfrid hỏi Graham.

“Tôi không tin chúng ta đã nghe chính xác”, Graham trả lời. “Cô ta không thể nào nói là...”

Gelfrid ngắt lời Graham. “Nếu cô gái đó học được cách nối các từ lại với nhau, giống như chúng ta ấy, thì cô ta nói sẽ dễ hiểu hơn.”

Thế rồi Duncan khệnh khạng bước vào hội trường, theo sau là Vincent và Owen. Judith nghiêng tới gần Iain. “Tôi nay sẽ có hợp hành ư?”

Anh gật đầu. “Nhưng bọn anh sẽ chưa bắt đầu cho đến khi em giải thích xong lời đề nghị kỳ quặc về ngày Chủ nhật”, anh nói.

Cô lắc đầu. Anh nhướn mày lên. Cô nhích lại gần hơn cho đến khi chỉ còn ngồi trên mép ghế. “Em không mong bàn về vấn đề này trước toàn thể Hội đồng”, cô hạ giọng thì thào với anh.

“Vì sao lại không?” Anh hỏi và với tay vén một lọn tóc ra sau vai cho cô.

Cô đặt tay lên tay anh. “Bởi vì đây là một vấn đề riêng mà anh phải đồng ý ủng hộ em trước đã”, cô giải thích.

“Graham và Gelfrid đều có mặt lúc em...”

Cô ngắt lời anh. “Giờ họ đã là một phần của gia đình rồi, Iain. Vấn đề riêng tư này chắc chắn là phải bàn với họ.”

“Ông nghe thấy gì không, Graham?” Gelfrid gầm lên. “Cô ta gọi chúng ta là gia đình đấy.”

Judith quay lại và ném cho ông già một ánh nhìn căm giận vì đã cố tình nghe lén mẩu đối thoại riêng tư của mình. Ông cười toe toét đáp lại.

Cô quay lại với Iain. “Em sẽ rất vui lòng giải thích chuyện này với anh trong phòng ngủ nếu anh có thể cho em vài phút.”

Iain muốn cười vang, nhưng dĩ nhiên anh không dám vì sợ vợ anh sẽ cảm thấy bị tổn thương. Cô trông có vẻ rất lo lắng và bồn chồn, mặt còn hơi đỏ ửng. Có phải vấn đề cô đang muốn thảo luận lại là một vấn đề xấu hổ nào đó không? Anh thở dài, biết rằng nếu anh đưa cô lên phòng để bàn bạc thì sẽ chẳng có thời gian để nói chuyện. Thay vào đó anh sẽ lôi cô lên giường, và trong lúc tìm được cảm giác thỏa mãn tuyệt vời cùng vợ thì anh cũng sẽ bỏ lỡ mất cuộc họp tối nay. Và vì anh đã triệu tập Hội đồng để một lần nữa thảo luận về khả năng thành lập liên minh nên không thể bỏ rơi họ như thế được.

Các vị bô lão đã ngồi kín chỗ quanh bàn. Một chiến binh trẻ tuổi mà Judith chưa từng gặp trước đó bê vào một bình rượu và rót đầy mấy chiếc ly của các bô lão. Iain gạt tay anh chàng đó ra khi cậu ta với lấy chiếc ly của anh. Judith không phát hiện là mình đang nín thở. Cô chỉ thở ra nhẹ nhõm khi chồng mình từ chối uống rượu.

Owen nhìn thấy hành động khước từ của Iain. “Gì thế? Cậu phải nâng cốc chúc mừng cuộc hôn nhân của mình đi chứ, con trai”, ông tuyên bố. “Đây là cuộc gặp mặt đầu tiên của chúng tôi với cậu, cố vấn của chúng tôi, một người đàn ông có vợ.”

“Tại sao anh ấy lại là cố vấn của các ông?”

Judith không nhận ra mình đã thốt lên suy nghĩ trong đầu cho đến khi đã quá muộn. Dĩ nhiên cô bị tất cả mọi người chú ý. Các bô lão trở mắt nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu.

“Câu hỏi ấy là kiểu gì thế?” Owen hỏi.

“Cậu ta là Lãnh chúa”, Vincent nhắc cô. “Bổn phận của cậu ta là cố vấn cho chúng tôi.”

“Ở đây cái gì cũng ngược đời cả”, Judith gật đầu nhận xét.

“Giải thích xem ý cô là gì nào, cô gái”, Graham đề nghị.

Cô ước sao mình đã không khơi mào cuộc nói chuyện này, và Chúa ơi, sao mà cô ghét bị mọi người chú ý thế cơ chứ. Cô có thể cảm giác mặt mình nóng bừng lên. Cô siết chặt lấy tay Iain, rồi nói, “Lãnh chúa của các ông còn trẻ và không có được sự khôn ngoan của các ông. Theo suy nghĩ của tôi thì các ông, các bô lão, nên là người cố vấn. Ý tôi chỉ là vậy thôi”.

“Ở đây mọi chuyện luôn diễn ra như thế”, Gelfrid phản đối.

Tất cả các bô lão khác đều gật đầu đồng ý. Judith phát hiện cậu bé người hầu bị Owen thúc giục đã bước tới trước và rót đầy vào chiếc ly của Iain một thứ rượu màu đỏ sậm. Nhưng tâm trí cô lúc đó đang tập trung vào việc hỏi Gelfrid một vấn đề khác, và cô buộc mình không được phản ứng thái quá khi thấy chồng uống một hoặc hai ly rượu.

“Gelfrid, làm ơn đừng nghĩ tôi hỗn xược khi hỏi ông câu này”, cô mở lời. “Nhưng tôi cứ thắc mắc không biết các ông có quá cứng nhắc hay không, các ông không thể cân nhắc đến chuyện thay đổi, ngay cả khi sự thay đổi đó là có lợi cho toàn bộ thị tộc.”

Đó là một câu hỏi táo bạo, Judith lo lắng về phản ứng của ông già. Gelfrid xoa xoa cằm trong lúc suy nghĩ về câu hỏi đó, rồi nhún vai.

“Tôi đang sống chung một mái nhà với một cô gái người Anh”, ông nói. “Và tôi nghĩ đó là một sự thay đổi, Judith, tôi đâu có quá cứng nhắc đâu.”

Iain đoán cô thấy hài lòng khi nghe được câu trả lời đó vì cô đã nói lỏng nắm tay trên tay anh.

“Nào giờ nâng cốc chúc mừng, rồi sau đó phu nhân của Lãnh chúa sẽ cho chúng ta biết lý do về việc muốn có ngày Chủ nhật”, Graham tuyên bố.

“Ông nghe thấy gì không, Owen? Cô gái của chúng ta muốn có ngày Chủ nhật”, Gelfrid giả vờ thì thầm rất to với ông bạn già.

“Cô ta không thể có điều đó, đúng không?” Vincent hỏi. “Người ta không thể có một ngày riêng cho mình được. Nó thuộc về tất cả mọi người.”

“Thật là khác thường”, Duncan lẩm bẩm.

“Cô ta là người Anh đấy”, Vincent chu đáo nhắc nhở mấy người bạn.

“Ông đang nói là cô ta lạc hậu ư?” Owen hỏi.

“Cô ta không lạc hậu”, Gelfrid phản đối.

Cuộc tranh cãi đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Iain cố để không mỉm cười, còn Judith thì đang cố để không nổi điên lên. Cô mỉm cười với Gelfrid vì đã bảo vệ cô, hài lòng vì ít nhất ông cũng nhận ra cô không lạc hậu chút nào.

Nhưng ông đã hủy hoại sự cảm kích của cô khi nói, “Cô ta chỉ vô lý thôi. Không nghĩ cô ta có thể tránh được chuyện đó, đúng không Owen?”

Judith trừng mắt nhìn Iain, một thông điệp ngầm nói rằng giờ là lúc anh thực sự nên lên tiếng bảo vệ cô. Anh nháy mắt với cô.

“Nào nào”, Graham kêu lên yêu cầu mọi người chú ý. Ông đứng dậy, giơ ly rượu lên cao, rồi uống một hơi cạn sạch để chúc mừng cô dâu và chú rể.

Tất cả mọi người, kể cả Iain, đều uống cạn ly rượu của mình. Cậu bé người hầu ngay lập tức bước nhanh tới trước để rót thêm rượu vào ly.

Cô dịch ghế ra sau, tránh xa chiếc bàn. Đó là một thói quen bản năng, đã hình thành từ nhiều năm về trước, và cô hầu như không nhận thấy mình đang làm gì.

Nhưng Iain thì có. Anh cũng nhận thấy là cứ mỗi lần anh uống một ngụm rượu, Judith lại nhích ra xa thêm một chút.

Cô tập trung chú ý vào Graham. Lúc này thủ lĩnh của Hội đồng bộ lão đang chính thức chào đón Judith gia nhập vào thị tộc Maitland.

Rồi Frances Catherine, tay bám vào cánh tay khỏe mạnh của Alex, bước vào hội trường. Patrick có vẻ vừa ngạc nhiên vừa bực bội khi nhìn thấy vợ.

Frances Catherine chặn đầu trước khi Patrick kịp lên tiếng thuyết giảng. “Em cần hít thở không khí trong lành và muốn đi thăm cô bạn yêu quý. Cô ấy cũng sống ở đây, Patrick ạ, thế nên anh có thể thôi cau có được rồi đây. Alex không để em bị ngã đâu.”

“Tôi định cho cô ấy cười ngựa, nhưng...”

“Anh ấy không biết đỡ ở đâu cả”, Frances Catherine giải thích, tay vỗ vào cái bụng căng phồng rồi nhìn lên mỉm cười với chồng.

“Vào đây cùng mọi người đi”, Judith gọi với ra. “Graham vừa mới nâng cốc chào đón mình vào gia đình xong đấy.”

Frances Catherine gật đầu. Cô nhìn lên Alex. “Anh thấy chưa? Tôi đã bảo sẽ chẳng có cuộc họp nào đang diễn ra đâu, không thì Judith đã không ở đây.”

“Tại sao mình lại không ở đây?” Judith hỏi.

Frances Catherine bước về phía bàn, ngồi xuống cạnh chồng và nắm lấy tay anh để anh thôi không cau có với mình nữa. Cô vừa mỉm cười với Judith vừa véo chồng một cái.

Cô đang bảo anh phải cư xử cho phải phép đây, Patrick thầm nghĩ. Anh thấy mình đang cười toe toét trước hành động báng bổ của vợ. Ngay khi họ chỉ còn lại với nhau, anh quyết tâm sẽ nhắc nhở cô một khi anh đã ra lệnh cho cô nghĩa là anh muốn mệnh lệnh đó phải được thực hiện. Anh đặc biệt nhớ đã bảo cô tối nay phải ở nhà. Ý nghĩ về chuyện người vợ yêu của mình bị ngã khiến anh hoảng sợ. Anh tự nhủ là mình chỉ muốn cô được an toàn. Nếu có chuyện gì xảy đến với cô, anh không biết mình sẽ làm sao nữa.

Chỉ nghĩ đến khả năng xấu đó thôi cũng đã khiến cho anh nổi điên lên rồi. Thế rồi vợ anh làm anh chú ý. Cô siết nhẹ tay anh và ngả người dựa vào anh. Patrick thở dài, anh chẳng quan tâm thế này có đúng mực hay không. Anh ôm vợ và kéo cô sát vào mình.

Frances Catherine bẽn lẽn yêu cầu Graham lặp lại lời chúc mừng để cô có thể được nghe. Ông già vui vẻ chiều theo ý cô. Ngay lập tức tất cả mọi người lại uống hết một ly rượu đầy.

Một lần nữa Judith lại nhích ghế ra sau thêm một chút. Cô có thể cảm thấy nút thắt quen thuộc lại xuất hiện trong dạ dày. Iain đã hứa với cô sẽ không say xỉn khi có mặt cô, nhưng sẽ thế nào nếu chẳng may anh hơi chén choáng một chút? Liệu anh có trở nên độc ác và cáu kỉnh như bác Tekel của cô không?

Cô buộc mình gạt bỏ nỗi sợ hãi. Gelfrid lại đang bắt cô chú ý. “Cho chúng tôi biết vì sao cô lại muốn có ngày Chủ nhật đi”, ông gợi ý.

“Cô đang làm cái quái gì ở trong góc thế, Judith?” Graham hỏi khi đột nhiên phát hiện ra cô đã nhích ra xa khỏi đám đông thế nào.

“Cô ta định lĩnh đi chắc”, Owen nói.

Judith có thể cảm thấy mình đang đỏ mặt. Cô hít vào một hơi thật sâu và đứng dậy. “Chủ nhật lẽ ra phải là ngày nghỉ”, cô tuyên bố. “Nhà thờ nói vậy. Ở Anh, chúng tôi tuân thủ quy định này.”

“Chúng tôi cũng thế”, Graham nói. “Chúng ta cũng nghỉ, phải không Gelfrid?”

“Phải phải, chúng ta cũng nghỉ”, Gelfrid đồng ý.

“Tất cả đàn ông đều nghỉ.”

Frances Catherine là người lên tiếng, ánh mắt cô tập trung vào Judith. “Đó là những gì cậu đang muốn nói đúng không?”

Judith gật đầu. “Tôi thấy phụ nữ không hề có một ngày nghỉ nào”, cô giải thích. “Với họ Chủ nhật cũng như những ngày khác trong tuần.”

“Cô đang định chỉ trích những người phụ nữ của chúng tôi đấy à?” Duncan hỏi.

“Không”, Judith trả lời. “Tôi đang chỉ trích đám đàn ông.”

Iain ngả người ra ghế và mỉm cười. Judith đã cảnh báo anh là cô muốn thực hiện một số thay đổi, và anh cho rằng đây là một trong số đó. Quý tha ma bắt, chính anh là người đã gợi ý cô nên thay đổi những gì mình không thích. Anh nhớ lại lần họ nói chuyện trước nghĩa trang hôm nào. Đúng vậy, chính anh đã gợi ý với cô như thế.

“Cô muốn chúng tôi ra lệnh cho phụ nữ không được làm việc trong ngày Chủ nhật ư?” Graham hỏi.

“Không, dĩ nhiên là không. Nếu các ông ra lệnh cho họ thì chuyện đó lại trở thành một bốn phận khác nữa.”

“Cô nghĩ chúng tôi đối xử tệ bạc với những người phụ nữ ư?” Duncan hỏi.

Judith lại lắc đầu. “Ồ không”, cô nói. “Là những chiến binh tốt bụng, các ông đã chu cấp đầy đủ cho vợ con mình. Các ông yêu thương và bảo vệ họ. Đổi lại, họ làm cho cuộc sống gia đình của các ông được thoải mái và đáp ứng nhu cầu cho các ông.”

“Đó chính là những điều mà hôn nhân mang lại”, Graham tuyên bố.

“Vậy là cô ta đang chống lại hôn nhân sao?” Owen hỏi, cố giải tỏa mối thắc mắc.

Gelfrid lắc đầu. “Là do mấy viên đá. Chúng đã làm cô ta lú lẫn”, ông kết luận. “Là viên tí nữa đã chọc lòi mắt cô ta đấy.”

Judith cảm thấy muốn hét lên vì tức giận. Nhưng dĩ nhiên cô không làm thế mà cố dùng lý lẽ thêm lần nữa để làm cho đám đàn ông hiểu ra. Cô quay sang Iain. “Phụ nữ ở đây dành thời gian để vui chơi vào lúc nào?” Cô hỏi. “Thị tộc của các anh chưa từng tham gia các lễ hội, đúng không? Đã bao giờ anh nhìn thấy người phụ nữ nào ở đây dùng bữa trưa ngoài trời để có thể vừa thưởng thức ánh nắng vừa nói chuyện với nhau chưa? Em thì chưa”, cô gật đầu nhấn mạnh.

Tiếp theo cô quay sang Graham. “Có người phụ nữ nào ở đây sở hữu ngựa không? Ông đã từng nhìn thấy ai cưỡi ngựa trong trò săn bắn chưa?” Cô không cho ông có thời gian trả lời. “Tôi chỉ đề nghị các người nghĩ đến việc dành các ngày Chủ nhật cho vui chơi hay đại loại thế. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói.”

Judith ngồi lại xuống ghế. Cô quyết tâm sẽ im lặng kể từ lúc này. Cô sẽ cho họ có thời gian để nghĩ về vấn đề này trước khi đề cập thêm lần nữa.

“Chúng tôi coi trọng mọi thành viên trong thị tộc”, Gelfrid lên tiếng.

“Tôi nghĩ đã đến lúc bắt đầu cuộc họp rồi”, Duncan xen vào. “Nếu hai cô gái rời khỏi đây, chúng ta có thể bắt đầu.”

Judith lại bật dậy. “Phụ nữ không phải là một phần của thị tộc này, vì nếu là như vậy thì họ sẽ được phép đưa những vấn đề của mình ra trước Hội đồng chứ.”

“Nào Judith, chuyện đó không đúng”, Owen phản đối. “Chỉ vài tháng trước, chúng tôi đã cho phép Frances Catherine lên tiếng trước Hội đồng còn gì.”

“Đúng thế”, Frances Catherine đồng ý. “Họ muốn thuyết phục mình không mời cậu đến đây.”

“Uống thêm một ly chúc mừng nữa và gạt câu chuyện này sang một bên nào”, Vincent gợi ý. “Iain, tốt nhất cậu nên nói chuyện với vợ cậu về những suy nghĩ vô lý của cô ta đi. Cô ta sẽ làm chúng ta phục tùng toán phụ nữ nếu chúng ta để cô gái ấy được làm theo ý mình.”

Vai Judith sụm xuống. Rốt cuộc cô sẽ không được Hội đồng ủng hộ.

Rồi Iain làm cô chú ý. Anh lắc đầu với Vincent. “Tôi không thể gây hấn với vợ tôi”, anh tuyên bố. “Bởi vì tôi ủng hộ những gì cô ấy nói với các ông.”

Judith quá hài lòng trước câu nói của anh đến nỗi muốn lao vào lòng anh. Thay vì thế cô ngồi trở lại xuống ghế khi thấy anh với tay lấy ly rượu và uống một ngụm lớn.

Judith quá hài lòng trước câu nói của anh đến nỗi muốn lao vào lòng anh. Thay vì thế cô ngồi trở lại xuống ghế khi thấy anh với tay lấy ly rượu và uống một ngụm lớn.

“Cậu đang nói gì thế, Iain?” Graham hỏi.

“Khi đến với chúng ta, Judith là một người ngoài”, Iain giải thích. “Cách sống của chúng ta quá mới lạ với cô ấy và vì thế cô ấy có thể nhìn thấy những điều chúng ta đã bỏ qua... hoặc chấp nhận mà không thắc mắc trong nhiều năm qua. Tôi không thấy có lý do gì mà chúng ta không thể để cho phụ nữ được nghỉ ngơi vào ngày Chủ nhật cả.”

Các bô lão gật đầu. Graham muốn Lãnh chúa phải giải thích chi tiết hơn. “Cậu khuyên chúng tôi nên ra lệnh cho phụ nữ dùng ngày này để vui chơi à?”

“Không”, Iain trả lời. “Như Judith vừa mới nói, mệnh lệnh sẽ dẫn đến bốn phận. Chúng ta chỉ gợi ý thôi, Graham, và khuyến khích. Ông thấy sự khác biệt chứ?”

Graham mỉm cười, ông quay sang Judith. “Giờ cô đã hiểu vì sao cậu ấy là Lãnh chúa rồi chứ? Cậu ấy cho chúng tôi những lời khuyên hợp lý. Judith ạ.”

Chuyện này vẫn cứ ngược đời trong suy nghĩ của cô, nhưng cô quá hạnh phúc vì được chồng ủng hộ ý kiến nên không tranh cãi gì nữa.

“Và giờ có lẽ các vị đã hiểu vì sao tôi lại lấy anh ấy”, cô trả lời. “Tôi sẽ chẳng bao giờ lấy một người không biết điều.”

“Cô ta định đem chiếc ghế lên vào trong kho để rượu thì phải”, Gelfrid thì thào nhận xét. “Và tôi chẳng hiểu gì hết.”

“Judith”, Iain kêu lên. “Anh đã ra lệnh cho Brodick và Gowrie đứng chờ ở ngoài cho đến khi cuộc họp bắt đầu. Em có thể ra bảo họ vào đây được không?”

Đó là một yêu cầu kỳ quặc nếu xét đến cậu bé người hầu vẫn đang đứng ngay cạnh anh. Cậu bé chiến binh trông như thể sốt sắng lắm, nhưng khi cậu ta vừa mở miệng ra định đề nghị, Iain liền giơ tay lên ngăn lại.

“Em rất vui lòng ra gọi họ vào”, Judith trả lời. Cô quá hài lòng trước cái cách Iain ra lệnh với mình nên không thể thôi mỉm cười.

Iain nhìn cô ra ngoài. Ngay khi cửa đóng lại sau lưng cô, anh liền quay sang Frances Catherine. “Anh chỉ giao việc giả cho Judith thôi”, anh hạ giọng giải thích. “Anh muốn hỏi cô một chuyện.”

“Vâng?” Frances Catherine đáp lời, cố không tỏ ra lo lắng trước vẻ mặt cau có của ông anh chồng.

Iain ra hiệu về phía chiếc ghế của Judith ở phía góc phòng, rồi hỏi, “Vì sao thế?”

Anh đang hỏi vì sao Judith lại tránh xa khỏi bàn. “Vì rượu”, cô trả lời bằng giọng lí nhí.

Anh lắc đầu, vẫn không hiểu. Frances Catherine hít vào một hơi thật sâu. “Cô ấy luôn làm như thế kể từ khi còn rất nhỏ... đó là bài học để cô ấy tự bảo vệ bản thân. Chuyện đó vốn vẫn hay làm cha em phát điên lên, và cuối cùng ông quyết định sẽ không uống rượu trước mặt Judith nữa. Em không nghĩ bây giờ cô ấy có nhận ra rằng... anh không phải là một ngoại lệ.”

“Anh muốn hiểu rõ hơn”, Iain phản đối. “Và anh sẽ không thấy xúc phạm đâu. Hãy cho anh biết sao cô ấy lại cứ nhích ra xa mỗi lần anh uống một ngụm rượu. Bài học cô ấy rút ra đó là gì?”

“Judith lùi ra là để tránh...” Iain kiên nhẫn chờ đợi. Frances Catherine không thể chịu được ánh mắt của anh, liền nhìn xuống mặt bàn, “... khỏi tầm tấn công”.

Iain không ngờ đến câu trả lời đó. Anh ngả người ra sau ghế và suy nghĩ về lời giải thích của Frances Catherine.

Một phút dài trôi qua trong im lặng. Rồi Iain hỏi. “Có những lần cô ấy không thể thoát được ư?”

“Ồ vâng”, Frances Catherine trả lời. “Nhiều, nhiều lần lắm.”

Dĩ nhiên các cô lão cũng nghe hết từng lời một. Gelfrid thở dài thườn thượt, còn Graham lắc đầu.

“Sao cô ta lại tin sẽ bị chúng ta tấn công?” Owen hỏi.

Mãi đến tận lúc này Iain mới nhận ra là mình ghét không được riêng tư biết bao. “Đây là vấn đề gia đình”, anh tuyên bố.

Anh muốn dừng cuộc nói chuyện này lại trước khi nó dẫn đi xa hơn. Nhưng Frances Catherine không nhận ra ẩn ý của anh. Cô quay sang phía Owen để trả lời câu hỏi của ông.

“Cô ấy không tin Iain sẽ tấn công mình”, cô giải thích. “Cô ấy sẽ không cưới anh ấy nếu nghĩ anh ấy có thể làm mình tổn thương.”

“Thế thì vì sao...” Owen lại hỏi.

“Nếu Judith muốn ông biết đến quá khứ của mình thì cô ấy sẽ tự nói với ông”, Iain nói bằng giọng nghiêm khắc, quyết tâm. Rồi anh đứng dậy tuyên bố, “Cuộc họp sẽ dời lại ngày mai”.

Anh không cho ai có thời gian tranh cãi mà quay người bước ra khỏi hội trường.

Judith đang đứng ở giữa sân. Cô quay lại khi nghe thấy tiếng cửa đóng ở sau lưng, thậm chí nở được một nụ cười với chồng.

“Họ vẫn chưa đến, Iain ạ”, cô gọi với lên. “Em chắc chắn sẽ bảo họ vào trong ngay khi họ đến đây.”

Anh bước xuống các bậc thềm và đi thẳng đến chỗ cô. Cô lùi lại, dù chắc chắn có nhận thấy chồng mình chẳng có vẻ gì là chệnh choáng. Anh cũng không hề quá mất với cô. Nhưng cô đã đếm, và anh đã uống hết ba ly rượu đầy ắp... hay anh chỉ nhắm nháp chút men thôi? Cô không thể chắc chắn được. Trông anh không có vẻ say xỉn. Thế nhưng cô sẽ không mạo hiểm. Cô lùi lại một bước nữa.

Anh dừng lại. Cô cũng thế. “Judith?”

“Vâng?”

“Anh đã từng say mềm lúc lên mười lăm tuổi. Anh nhớ rõ như thể chuyện đó vừa xảy ra hôm qua.”

Mắt cô mở lớn. Anh bước một bước nữa về phía cô. “Đó là một bài học đau đớn”, anh lại thêm một bước nữa. “Anh sẽ chẳng bao giờ quên được cảm giác ra sao vào ngày sau đó.”

“Anh bị ốm ư?”

Anh bật cười. “Ồm khủng khiếp”, lúc này anh chỉ còn cách cô vài bước chân. Nếu với tay ra, anh có thể tóm được cô. Nhưng anh không làm thế. Anh muốn cô tự đến với anh. Anh chấp hai tay sau lưng và nhìn cô không chớp mắt. “Graham đã cho anh uống rượu và rồi chăm sóc anh cả ngày hôm sau. Ông ấy đã dạy anh một bài học quan trọng, nhưng lúc đó anh quá kiêu căng nên không nhận ra điều đó.”

Sự tò mò đã lấn át nỗi lo sợ trong cô. Khi anh bước thêm một bước nữa về phía cô, cô không lùi lại. “Bài học đó là gì?” Cô hỏi.

“Một chiến binh vì rượu bia mà từ bỏ khả năng kiểm soát là một thằng ngu. Rượu bia làm người ta yếu đuối và còn gây nguy hiểm cho người khác nữa.”

Cô gật đầu đồng ý. “Sự thật đúng là thế”, cô nói. “Một số người thậm chí còn làm những chuyện họ không nhớ nổi vào ngày hôm sau. Họ có thể gây thương tích cho người khác và quên hết. Những người khác luôn phải ở trong tư thế đề phòng để không bị tấn công. Không thể tin được những người say.”

Những gì cô đang vô tình nói với anh khiến trái tim anh nhức nhối. Anh phải cẩn thận không để lộ gì ra ngoài. “Và ai đã cho em bài học đó?” Anh hỏi bằng giọng êm ái, nhẹ nhàng.

“Bác Tekel”, cô trả lời, tự xoa lên cánh tay trong lúc kể về vết thương của ông và việc ông đã dùng rượu để quên đi nỗi đau đớn như thế nào. Cô run lấy bầy khi nhớ lại. “Sau một thời gian... rượu đã khiến cho tâm trí ông trở nên mù mẫm. Và rồi em không bao giờ có thể tiếp tục tin tưởng ông.”

“Em có tin anh không?”

“Ồ, có chứ.”

“Vậy thì đến với anh đi.”

Anh giang rộng vòng tay chờ cô. Cô chỉ do dự trong tích tắc, rồi lao về phía trước. Anh quàng tay ôm cô thật chặt vào lòng.

“Anh đã hứa là sẽ không bao giờ uống say, Judith, và thực sự em đã xúc phạm anh khi nghĩ anh sẽ không giữ lời hứa đó.”

“Em không có ý xúc phạm anh”, cô thì thầm trên ngực anh. “Em biết anh sẽ không cố tình thất hứa. Nhưng sẽ có những lần, ví dụ như tối nay, khi anh phải uống cùng những người khác, và nếu cuộc vui đó yêu cầu...”

“Lý do là gì đều không thành vấn đề”, anh cắt ngang, cọ cảm lên đỉnh đầu cô, yêu thích cảm giác mái tóc mềm mại của cô trên da mình. Anh hít vào mùi hương nhẹ nhàng nữ tính của cô và thấy mình đang mỉm cười sung sướng.

“Chồng ơi, anh sẽ lỡ mất buổi họp quan trọng đấy”, cô thì thầm.

“Phải”, anh đồng ý rồi thả cô ra, chờ cô ngẩng lên nhìn mình, và khi cô làm thế, anh liền cúi xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô vào trong. Nhưng anh không rẽ sang hội trường lớn mà đi về phía cầu thang, kéo theo cô sau lưng.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô thì thào hỏi anh.

“Về phòng chúng ta.”

“Nhưng cuộc họp...”

“Vợ chồng mình có cuộc họp riêng.”

Cô không hiểu. Anh mở cửa phòng ngủ, nháy mắt với vợ, rồi nhẹ nhàng đẩy cô vào trong.

“Mục đích của cuộc họp này là gì?”

Anh đóng cửa lại, cài then rồi quay lại với Judith. “Sự thỏa mãn”, anh nói. “Cởi quần áo ra rồi anh sẽ giải thích chi tiết cho em.”

Vẻ mặt đột nhiên đỏ bừng của cô cho anh biết cô đã nhận ra trò chơi của mình. Cô bật cười, một âm thanh đầy đặn khiến tim anh đập nhanh hơn. Anh tựa người vào cửa và ngắm nhìn cô tranh đấu với nỗi xấu hổ của bản thân.

Thậm chí còn chưa chạm vào cô, thế mà anh đã có một cảm giác hài lòng đến không tưởng. Trước khi cô bước vào cuộc đời anh, anh không nhận ra sự tồn tại của mình mới lạnh lẽo và trống vắng đến nhường nào. Giống như thể anh đã quanh quẩn trong một màn sương mù của những bồn phẫn và trách nhiệm trong suốt cả đời, chẳng bao giờ cho bản thân có chút thời gian để nghĩ đến những gì mình đã bỏ lỡ.

Dĩ nhiên Judith đã thay đổi cuộc đời anh hoàn toàn. Chỉ cần được ở bên cô là anh đã vui sướng rồi. Lúc này anh đã biết dành thời gian làm những chuyện vụn vặt, như trêu chọc cô để luôn được thấy những phản ứng dễ chịu từ cô. Anh cũng thích chạm vào cô nữa. Ôi Chúa ơi, anh thích cảm giác cơ thể mềm mại của cô áp vào người mình biết bao nhiêu. Anh thích nhìn cô đỏ mặt vì những thứ nhỏ nhặt nhất, thích cái cách cô bẽn lèn cố ra lệnh cho anh làm chuyện này chuyện kia.

Cô là một sự hỗn loạn đầy thú vị đối với anh. Anh biết đứng ra xin xỏ cho những người phụ nữ trong thị tộc là một chuyện khó khăn đối với cô, nhưng cô đã không để sự e thẹn ngăn cản mình tranh đấu để họ nhận được sự đối xử tốt đẹp hơn.

Judith thật cứng cỏi, can đảm và vô cùng tốt bụng.

Và anh đã yêu cô.

Giờ chỉ có Chúa mới giúp được anh, anh tự nhủ. Cô đã đánh cắp trái tim anh. Anh không biết mình nên cười hay nên hét to. Judith dừng công việc cởi bỏ quần áo lại và nhìn anh. Cô chỉ còn mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng và đang với tay tháo sợi dây chuyền trên cổ có chứa chiếc nhẫn của cha cô thì bất gặp vẻ mặt tối sầm của Iain.

“Có chuyện gì thế anh?” Cô hỏi anh.

“Anh đã yêu cầu em không đeo chiếc nhẫn đó nữa”, anh nhắc cô.

“Anh yêu cầu em không đeo nó lên giường vào ban đêm”, cô phản đối. “Và em chưa từng làm thế, đúng không?”

Anh càng cau có hơn. “Tại sao em lại đeo nó vào ban ngày? Em có sự gắn bó đặc biệt nào với nó ư?”

“Không.”

“Thế thì vì lý do quái quỷ gì mà em lại đeo nó?”

Cô không hiểu vì sao anh lại trở nên bức tức thái quá như thế với cô. “Vì Janet và Bridget chuẩn bị vào dọn dẹp căn phòng này, và em không muốn ai trong số họ nhìn thấy chiếc nhẫn và thắc mắc về nó.” Cô khẽ nhún vai. “Chiếc nhẫn đã trở thành một mối phiền toái. Em tin là mình muốn được giải thoát khỏi nó.”

Lúc này có lẽ là thời điểm tốt nhất để cho anh biết chiếc nhẫn này thuộc về ai và vì sao cô lại quá lo lắng là ai đó có thể sẽ nhận ra biểu tượng khác biệt trên đó và đoán ra nó là của Lãnh chúa Maclean.

Cô đặt trả sợi dây chuyền và chiếc nhẫn vào hộp và đóng nắp lại, rồi quay sang nhìn anh. Cô sẽ cho anh biết ngay bây giờ. “Anh có nhớ ngay trước khi chúng ta làm đám cưới, anh đã nói rằng quá khứ của em không thành vấn đề đối với anh?”

Anh gật đầu. “Anh nhớ.”

“Anh có thật lòng nghĩ như vậy không?”

“Anh chẳng bao giờ nói điều gì không thật lòng cả.”

“Anh không phải quát em như thế”, cô khẽ nói, và bắt đầu xoắn hai tay vào với nhau. Nếu Iain yêu cô thì sự thật mà cô sắp kể với anh sẽ không hủy hoại tình yêu đó... đúng chứ?

“Anh có yêu em không?”

Anh rời khỏi khung cửa. Vẻ cau kỉnh của anh dường như đủ nóng để cháy bùng lên. “Em sẽ không ra lệnh gì cho anh cả, Judith.”

Cô giật mình trước mệnh lệnh đó của anh. “Dĩ nhiên là không”, cô đồng ý. “Nhưng em chỉ hỏi...”

“Anh sẽ không trở nên mềm yếu đâu. Tốt nhất ngay bây giờ em nên hiểu điều đó.”

“Em hiểu”, cô trả lời. “Em không mong sẽ thay đổi bất kỳ điều gì ở anh cả.”

Câu nói của cô vẫn không làm vẻ cau kỉnh ở anh dịu đi. “Anh không phải kẻ yếu mềm, và anh sẽ không để mình bị buộc phải hành động như một kẻ yếu mềm.”

Cuộc đối thoại đã trở thành kỳ quái. Iain đang trở nên bức bối. Tận trong trái tim, cô chắc chắn là anh yêu cô, nhưng phản ứng của anh trước câu hỏi đơn giản đó khiến cô bối rối, và cô bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Cô nhìn anh tuột một chiếc ủng khỏi chân và quăng lên sàn nhà. Chiếc còn lại đi theo.

“Câu hỏi của em khiến anh bức mình ư?” Cô hỏi, trong lòng thấy ray rứt trước khả năng đó.

“Chiến binh không bức mình. Chỉ có phụ nữ thôi.”

Cô vươn thẳng vai lên. “Em không bức mình.”

“Em có đấy”, anh phản đối. “Em đang xoắn hai tay lại với nhau kia.”

Cô ngay lập tức dừng lại. “Anh là người đã tổ ra cau kỉnh um lên”, cô buộc tội.

Anh nhún vai. “Anh đang... suy nghĩ.”

“Về chuyện gì?”

“Lửa địa ngục.”

Cô phải ngồi xuống thôi. Giờ anh là người đang nói lung tung. “Điều đó có nghĩa là gì?” Cô hỏi.

“Patrick đã bảo nếu cần cậu ấy sẽ bước qua lửa địa ngục để làm vừa lòng vợ”

Cô bước về phía giường và ngồi xuống. “Và?” Cô giục khi thấy anh không nói tiếp.

Anh cởi quần áo ra và bước về phía cô, kéo cô đứng dậy và nhìn chăm chăm xuống cô. “Và anh chỉ vừa nhận ra rằng mình cũng sẽ làm điều tương tự vì em.”

13. Chương 13

Judith sống trong trạng thái lâng lâng hạnh phúc suốt hai tuần sau đó. Iain yêu cô.Ồ, anh không nói với cô chính xác, nhưng câu nói anh sẽ bước qua lửa địa ngục chỉ để làm cô vui lòng chắc chắn đủ làm bằng chứng cho thấy anh yêu cô.

Cô không thể thôi cười. Còn Iain không thể thôi quắc mắt. Cô thấy rõ anh đang gặp khó khăn trong việc chấp nhận những cảm giác của mình. Cô nghĩ anh đang chờ cô làm hay nói điều gì đó khẳng định nỗi nghi ngờ rằng lúc này anh thật yếu đuối. Yêu cô đã khiến anh lo lắng. Cô hiểu điều đó. Các chiến binh sinh ra là để chiến đấu và bảo vệ. Họ trải qua nhiều năm trời huấn luyện để cơ thể lẫn tâm trí trở nên bất khả chiến bại. Họ không có thời gian cho phương diện mềm yếu của cuộc sống. Cô kết luận lúc này Iain đang cảm thấy bị mắc bẫy. Đến lúc rồi anh sẽ học được cách tin tưởng vào tình yêu, học được cách cảm thấy niềm vui sướng như cô lúc này.

Cô hay bắt được anh đang ngắm nhìn mình những khi anh không nghĩ là cô sẽ nhận ra. Anh dường như vô cùng rối trí. Cô không thúc giục anh phải vượt qua cảm giác yếu đuối ngốc nghếch đó, đoán rằng anh sẽ nổi điên lên nếu cô dám dùng từ đó với anh. Cô kiên nhẫn trong lúc anh sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu.

Gelfrid phát hiện ra cô có năng khiếu với cây kim và mảnh vải, và ngay lập tức đưa cô một rổ đầy quần áo cần được may vá. Graham cũng không để mình bị gạt sang bên. Ông cũng đưa quần áo của mình cho cô.

Cô cho người chuyển ba chiếc ghế tựa lưng cao có đệm mềm vào trong hội trường và xếp thành nửa vòng cung trước lò sưởi. Những chiếc đệm dĩ nhiên đều có vỏ bọc bằng vải len của người Maitland. Sau bữa tối cô thường đem đồ khâu và đặt lên một chiếc ghế và làm việc ở đó trong lúc lắng nghe những cuộc thảo luận diễn ra tại bàn. Thường thì Graham sẽ gọi với ra hỏi ý kiến cô, và ông thường xuyên gật đầu đồng ý sau khi nghe cô nói lên quan điểm của mình. Cô luôn rời khỏi hội trường khi diễn ra các cuộc họp chính thức, và cô biết Iain rất cảm kích sự chu đáo của cô vì anh không cần lên tiếng yêu cầu cô lánh mặt.

Judith hiểu bằng cách làm hài lòng các vị bô lão, tình cờ cô cũng đã dạy họ cách làm cô hài lòng. Một sáng nọ cô nhận xét thật là đáng tiếc khi không có những tấm vải sặc sỡ treo lên mấy bức tường để giảm bớt sự khắc khổ do các phiến đá xám đem lại. Graham ngay lập tức lên phòng mình, Gelfrid cũng vậy, rồi cả hai cùng quay lại mang theo những tấm vải lụa rất đẹp. Họ bảo cô cảm lấy mà treo lên pháo đài.

Helen giúp treo số vải đó lên. Chị đã trở thành thành viên rất được hoan nghênh tại pháo đài. Với sự khuyến khích và giúp đỡ của Judith, chị đã quán xuyến công việc bếp núc và biến pháo đài trở thành một ngôi nhà hấp dẫn với tất cả bọn họ. Hương thơm các loại gia vị hòa lẫn với mùi thơm của bánh mỳ nướng hằng ngày cứ thoang thoảng tràn ngập không trung, đã luôn chiếm được những nụ cười và những tiếng thở dài mãn nguyện từ Graham và Gelfrid.

Ngày Chủ nhật đầu tiên được tuyên bố là ngày nghỉ đã không diễn ra theo cái cách mà Judith mong đợi. Hầu hết cánh phụ nữ đã phớt lờ lời khuyên nên bỏ công việc sang một bên. Tuy vậy Judith không nản lòng.

Cô kết luận cách tốt nhất khiến những người phụ nữ ra ngoài và vui chơi với nhau là thông qua con cái của họ. Cô tổ chức các trò chơi cho bọn trẻ và cử Andrew đi tới từng nhà một để thông báo rằng Chủ nhật tiếp theo sẽ là ngày hội của Maitland dành cho toàn bộ trẻ em.

Kế hoạch đó thành công rực rỡ. Những người mẹ quăng hết mọi thứ sang bên để có thể chứng kiến con mình tham gia các trò chơi. Judith đã trông chờ chính điều đó. Nhưng cô lại không mong cánh đàn ông cũng dính vào chuyện này. Một số ghé qua vì tò mò. Những người khác đến để xem con cái mình thi đấu. Helen chịu trách nhiệm chuẩn bị đồ ăn thức uống. Những người mẹ khác thấy thế liền sốt sắng giúp đỡ. Những chiếc bàn được đưa ra ngoài trời và phủ lên đầy những khay bánh nhân hoa quả, bánh mỳ và mứt, và còn nhiều đồ ăn đáng kể khác như cá hồi muối, thịt cừu hun khói và thịt chim.

Chỉ có duy nhất một khoảnh khắc lúng túng trong cả ngày hôm đó. Một cô bé mười một tuổi tên là Elizabeth đã thắng trong cuộc thi bắn cung. Cô bé đã đánh bại tất cả mọi người, bao gồm vài cậu bé mười ba tuổi.

Không ai biết phải làm gì lúc đó. Nếu họ tung hô cô bé thì không phải đó sẽ là một sự sỉ nhục đối với mấy cậu con trai sao? Judith không biết chắc phải làm sao để giải quyết tình huống nhạy cảm này. May mắn thay, Iain vừa ra ngoài khi cuộc thi tài kết thúc. Judith liền chạy đến chỗ anh, đưa cho anh một dải băng nhỏ xinh xắn mà cô đã làm cho bọn trẻ và yêu cầu anh đến trao giải cho người thắng cuộc. Cô không nói với anh ai là người chiến thắng.

Chồng cô không hề hay biết cho đến khi anh nhìn vào bảng kết quả và thấy một cô bé đã đánh bại toàn bộ đám con trai. Nhưng chuyện đó đối với anh chẳng thành vấn đề. Anh tán dương khả năng của Elizabeth trong khi gắn mảnh vải nhỏ lên áo choàng của cô bé. Cha mẹ cô bé vội vàng bước tới trước. Người cha kể với tất cả mọi người rằng chính ông đã dạy con gái cách sử dụng cung tên và rằng cô bé có đôi mắt tinh tường từ khi còn rất nhỏ.

Judith dành hầu hết thời gian trong ngày để gặp gỡ phần lớn thành viên trong thị tộc. Cô nhìn thấy Agnes hai lần, nhưng mỗi lần cô cố tiếp cận bà ta để lên tiếng chào hỏi thì bà đỡ ấy đều quay lưng lại với cô và đi về hướng ngược lại. Sau ba lần cố gắng, Judith đành từ bỏ.

Frances Catherine ngồi trên một cái chần trải ở gần trung tâm ngọn đồi, theo dõi các trò chơi diễn ra, Judith đến ăn trưa cùng bạn. Andrew theo cô trèo lên đồi, và không phải đến tận lúc quay người lại và ngồi xuống cạnh Frances Catherine thì cô mới phát hiện ra tất cả những đứa trẻ khác cũng đã kéo theo.

Những đứa còn nhỏ cực kỳ tò mò về cô. Mặc dù lúc này đã là phu nhân của Lãnh chúa, nhưng cô vẫn là người Anh và bọn chúng có vô số những thắc mắc muốn hỏi cô. Cô trả lời từng đứa một, cố không cảm thấy bị xúc phạm về một số thứ báng bổ mà bọn trẻ đã tin về người Anh.

Frances Catherine thì kể lại câu chuyện cô và Judith gặp nhau như thế nào. Dĩ nhiên bọn trẻ muốn nghe nhiều hơn về lễ hội ở vùng biên giới, và Judith kể cho chúng nghe về các trò chơi. Chúng như bám lấy từng lời một. Một số đứa thì bám lấy cô. Một cậu bé con – không thể nào hơn ba tuổi – rất kiên nhẫn ngồi cạnh Judith. Cô không biết nó muốn gì cho đến khi cô bỏ đám băng rôn còn thừa ra khỏi chiếc váy của mình. Ngay lập tức cậu bé khệnh khạng bước tới trước, xoay người, rồi ngồi lọt thỏm vào lòng cô. Judith tiếp tục kể câu chuyện của mình, và chỉ trong chốc lát bọn trẻ đã mơ màng buồn ngủ.

Bọn trẻ không muốn ngày hôm đó kết thúc. Chúng muốn nghe thêm một câu chuyện nữa, rồi lại một chuyện nữa... Cuối cùng Judith phải hứa là chiều hôm sau cô sẽ đem đồ may vá ra ngoài và ngồi đúng chỗ này. Bất kỳ ai muốn ra ngồi cùng với cô đều được hoan nghênh, và lúc đó cô sẽ kể thêm những câu chuyện khác nữa.

Tổng kết lại, Judith cảm thấy mọi việc diễn ra khá tốt đẹp. Dĩ nhiên chuyện về Frances Catherine vẫn là một mối lo, và cô biết phải đến sau khi đứa bé được sinh ra an toàn và bạn cô hoàn toàn hồi phục thì cô mới hết lo lắng được. Bạn cô vẫn cứ bướng bỉnh không chịu đặt lòng tin vào Helen, nhưng thái độ của cô ấy cũng đang dịu đi dần. Frances Catherine bảo lòng tin của cô đặt hết vào Judith, và nếu Judith cho rằng Helen sẽ là người giúp đỡ thì chuyện đó cũng chẳng sao... miễn sao Judith vẫn là người đảm nhiệm công việc chính.

Frances Catherine chỉ còn một tuần nữa là đến ngày sinh nếu ước lượng của cô ấy là chính xác. Judith nghĩ cô bạn trông to như thể sinh ra được đến ba đứa ấy. Cô đã phạm sai lầm khi nói với Patrick điều đó. Anh

trở nên trắng bệch, và cô phải vội giải thích là mình chỉ đùa thôi. Anh liền ra lệnh cho cô không bao giờ được đùa với anh thêm một lần nào nữa.

Iain vẫn giữ khoảng cách với Judith vào ban ngày. Nhưng đêm đến anh trở nên khác hẳn. Hầu như tối nào anh cũng say mê làm tình với cô, và luôn ôm cô trong lòng khi trôi vào giấc ngủ.

Chồng cô chưa lần nào thực sự đánh mất bình tĩnh và lòng kiêu hãnh trước mặt cô cho đến buổi tối cô gặp Ramsey.

Frances Catherine vừa mới bước vào trong hội trường, định ở lại với Judith khoảng một giờ đồng hồ. Patrick giúp cô ngồi xuống một chiếc ghế tựa gần lò sưởi, ra lệnh cho cô ngồi yên ở đó cho đến khi anh hoàn thành một công việc quan trọng, rồi băng qua hội trường và nhập hội cùng với Iain và Brodick.

“Chồng mình đã trở thành một gã ngốc xoắn xít rồi”, Frances Catherine thì thầm.

Judith bật cười. Frances Catherine ngồi quay mặt về phía Iain và phát hiện ra anh mỉm cười. Vài phút sau đó cô nói gì đó mà Judith cảm thấy khá buồn cười, và một lần nữa cô phát hiện ra khi Judith cười vang thì Iain lại mỉm cười.

Cô nghĩ chuyện đó thật ngọt ngào làm sao và nói với Judith như vậy. Thế rồi Ramsey bước vào hội trường cùng với hai chiến binh khác.

Judith không nhìn thấy bọn họ, nhưng Frances Catherine thì có. “Cậu có nhớ mình đã từng kể về một anh chàng chiến binh tên là Ramsey và anh ta đẹp trai đến ngất ngây không?”

Judith không nhớ. “Thử nhìn xem”, Frances Catherine thì thào. “Cậu sẽ biết ngay mình đang nói về chuyện gì.”

Dĩ nhiên tính tò mò của Judith trỗi dậy. Cô liếc qua chiếc ghế tựa để có thể nhìn thấy anh chàng kia. Rồi cô hít vào một hơi thật sâu. Cô nghĩ có lẽ là miệng mình đã há hốc ra, nhưng cũng không chắc lắm. Ôi, Chúa ơi, anh ta đẹp tuyệt trần. Đó là từ duy nhất xuất hiện trong đầu mà cô thấy xứng đáng với gã chiến binh này. Cô nghĩ chuyện miêu tả về bề ngoài của anh ta cho ai đó chưa từng nhìn thấy anh ta dường như là một chuyện rất bình thường, và Ramsey thì không có một chút bình thường nào. Anh ta quá hoàn hảo, với mái tóc màu đen, đôi mắt nâu và một nụ cười sinh ra là để khiến trái tim các quý cô thổn thức. Và lúc này anh ta đang cười.

“Cậu có thấy anh ta có má lúm đồng tiền không?” Frances Catherine thì thào. “Chúa ơi, Judith, anh ta không phải quá tuyệt vời sao?”

Làm sao cô lại không thấy được cơ chứ? Cái má lúm đồng tiền ấy thật quá sức lôi cuốn. Nhưng cô sẽ không thừa nhận điều đó với cô bạn, thay vào đó lại quyết định phải trêu đùa. “Ramsey là ai trong số ba người đó?” Cô hỏi với vẻ ngây thơ.

Frances Catherine phá lên cười ngặt nghẽo. Tiếng cười khiến đám đàn ông chú ý. Ramsey mỉm cười với vợ Patrick, rồi ánh mắt anh ta chuyển sang Judith.

Họ nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu, cô tự hỏi làm thế nào lại có người đẹp trai đến thế, và anh ta chắc là đang tự hỏi cô là kẻ quái quỷ nào.

Iain đứng bật dậy làm cô chú ý. Trông anh chẳng vui vẻ gì lắm mà lúc này đang trừng mắt nhìn cô.

Cô tự hỏi không biết mình đã làm gì khiến anh bực bội, và định ngay khi có thể dừng cái việc trố mắt nhìn Ramsey lại, cô sẽ phải tìm hiểu điều đó.

Nhưng anh không ở trong tâm trạng có thể chờ. “Judith, lại đây”, anh ra lệnh bằng một giọng gần như rống lên.

Cô cau mày nhìn chồng cho anh biết là mình không đánh giá cao cái kiểu hống hách khi muốn thu hút sự chú ý của vợ từ anh chút nào. Anh phớt lờ thông điệp ngầm đó và ngoắc ngón tay ra hiệu cho cô đến gần.

Cô nhả nha đáp lại lời triệu tập của anh. Sau khi đã cẩn thận gấp lại đôi vớ dài mà cô đang vá cho Gelfrid, cô đặt nó vào trong rổ và từ từ đứng dậy.

“Mình tin là chồng cậu hơi ghen rồi”, Frances Catherine thì thào.

“Chuyện đó thật buồn cười”, Judith thì thào đáp lại.

Bạn cô khịt mũi. Judith buộc mình không được phá lên cười lần nữa. Cô băng qua phòng, chọn con đường điếu qua trước mặt ba người khách, rồi dừng lại trước mặt ông chồng đang cau có của mình.

“Anh đang muốn gì ư?” Cô hỏi.

Anh gật đầu, rồi nắm lấy cô. Cô không thể hình dung ra có chuyện gì đã xảy đến với anh. Anh kéo cô vào mình rồi quàng tay quanh vai cô, neo cô lại ở đó.

Anh đang cư xử vô cùng sở hữu. Judith phải bặm chặt môi để không phá lên cười. Frances Catherine đã nói đúng, Iain đang ghen. Cô không biết mình nên cảm thấy hài lòng hay bị xúc phạm nữa.

Anh giới thiệu cô với những người mới đến. Cô cẩn thận tỏ ra chú ý đến từng người một. Cô muốn trở mắt ngấm nhìn Ramsey nhưng không dám. Iain sẽ phát hiện ra ngay.

Ngay sau khi hoàn thành xong các thủ tục, Judith cố quay lại với bạn nhưng Iain không để cô đi. Cô ngẩng lên nhìn anh. Anh vẫn đang cau có.

“Em có thể nói chuyện riêng với anh một chút được không?” Cô yêu cầu.

Anh trả lời bằng cách kéo cô vào trong kho để rượu.

“Em muốn nói gì với anh?”

“Ramsey cực kỳ đẹp trai.”

Anh không thích nghe điều đó. Judith mỉm cười. “Nhưng mà anh cũng thế, chồng ạ. Tuy nhiên, em sẽ không bước qua lửa địa ngục vì anh ta, cho dù anh ta có trung thành với anh đến đâu đi chăng nữa. Em không yêu anh ta. Em yêu anh. Em chỉ nghĩ có lẽ anh muốn nghe em nói điều đó. Em sẽ bước qua lửa địa ngục vì anh... nhưng chỉ mình anh thôi.”

Anh nắm lỏng tay trên người cô. “Anh thể hiện rõ đến thế ư?”

Cô gật đầu. Anh cười toe toét, rồi cúi xuống hôn cô. Đó là một nụ hôn dịu dàng, không đòi hỏi làm cho cả hai càng muốn nhiều hơn.

“Anh là một người rất ích kỷ, Judith ạ. Có lẽ em cũng đã nhận ra điều đó rồi.”

Nụ cười của cô khiến anh vô cùng vui sướng. “Em đã biết là anh ích kỷ rồi”, cô thì thầm. “Thế nhưng em vẫn yêu anh.”

Anh bật cười. “Người của anh đang chờ”, anh nói. “Còn điều gì khác em muốn nói với anh không?”

Vẻ ngạo mạn đã quay lại với anh. Cô lắc đầu. “Không, chồng ạ.”

Cô không phá lên cười cho đến khi cùng Frances Catherine bước ra ngoài để có chút riêng tư.

Judith không hề khoắc lác với Iain. Cô sẽ bước qua lửa địa ngục vì sự an toàn của anh, nhưng cô chẳng bao giờ nghĩ rằng có lúc nào đó mình thực sự phải làm cái điều không tưởng đó.

Địa ngục hóa lại là lãnh địa của người Maclean.

Judith bị rơi vào thử thách vào buổi chiều ngày hôm sau. Iain một lần nữa lại đi cùng với Ramsey và Brodick để giải quyết vụ bất đồng với người Macpherson ở vùng biên giới phía tây, còn Patrick và Graham thì đang sẵn sàng đi sẵn. Graham bảo cô ông cũng có dự định đi câu một lúc.

“Dĩ nhiên nếu còn đủ thời gian”, ông giải thích. “Patrick sẽ không rời vợ lâu hơn bốn giờ đồng hồ vì tình trạng khẩn trương của cô ấy.” Ông dừng lại cười khùng khục. “Cậu chàng cứ kéo tôi sang một bên để thì thào là vợ cậu ta trở nên lo sợ quá đáng mỗi khi không nhìn thấy chồng, rồi một lát sau cô vợ lại kéo tôi sang một bên và yêu cầu tôi phải đưa chồng cô ta đi săn nguyên cả ngày để cô ta có thể có chút thời gian yên bình.”

“Patrick đang khiến vợ mình phát điên lên”, Judith nói với Graham. “Anh ấy cứ canh gác Frances Catherine từng giây từng phút. Cô ấy thế là cứ mỗi lần thức dậy giữa đêm là cô ấy lại thấy chồng mình vẫn còn thức và đang trừng trừng nhìn mình.”

Graham lắc đầu. “Cậu ta đang làm cho tất cả mọi người phát điên”, ông thừa nhận. “Patrick sẽ không chịu nghe lý lẽ đâu. Tất cả chúng ta sẽ đều vui sướng sau khi Frances Catherine hạ sinh đứa bé.”

Judith hoàn toàn nhất trí, rồi cô quyết định đổi đề tài. “Ông sẽ đi săn gần thác nước ư?”

“Phải”, ông trả lời. “Ồ đó câu cá là ngon nhất.”

“Frances Catherine bảo tôi nơi đó rất đẹp.”

Vẻ thèm muốn trong giọng nói của cô không qua mắt được ông già. “Sao hôm nay cô không đi cùng chúng tôi luôn? Cô có thể tự mình xem nơi đó đẹp đến mức nào.”

Cô thấy sướng run lên, liền hỏi ý kiến Helen. “Nếu hôm nay chị cần hỗ trợ gì thì tôi rất sẵn lòng ở nhà.”

Helen thấy cảm động vì bà chủ đã quan tâm đến mình như thế. “Giờ khi Janet và Bridget đã làm những việc nặng nhọc thì không còn nhiều thứ để tôi phải làm ngoài việc bếp núc, thưa cô Judith.”

“Thế là quyết định rồi nhé”, Graham tuyên bố. “Chúng ta sẽ lên đường trong vài phút nữa. Nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng đi, cô gái. Helen này, có thể tôi sẽ có ít cá tươi cho bữa tối đấy.”

Judith lao lên cầu thang. Cô thay bộ váy cưới ngựa, buộc tóc lại sau gáy bằng một sợi dây rồi nhanh chóng chạy xuống tầng dưới.

Patrick không vui chút nào khi biết là cô sẽ đi cùng. Cô hiểu lý do của anh và vì thế không cảm thấy bị tổn thương.

“Frances Catherine sẽ ổn cho đến khi chúng ta quay lại”, cô hứa. “Helen sẽ trông chừng cô ấy, đúng không Helen?”

Chị quản gia nhanh chóng gật đầu. Patrick vẫn chưa thấy yên tâm. Graham phải thúc vào người anh mấy lần anh mới chịu đi về phía chuồng ngựa.

Thật là một buổi sáng đẹp tuyệt vời. Judith đem theo áo khoác dày, nhưng thực sự không cần thiết lắm. Cơn gió nhẹ nhàng, mặt trời chiếu rực rỡ, và phong cảnh thì ngoạn mục y như những gì Frances Catherine đã miêu tả.

Nhưng họ không đến được chân thác. Người Dunbar đã tấn công trước khi họ có thể đến đó.

Không hề có sự cảnh báo nào. Graham dẫn đường xuyên qua cánh rừng rậm rạp, mù sương. Judith đi ngay phía sau ông còn Patrick chặn hậu. Họ mất cảnh giác vì một lý do đơn giản, họ vẫn đang còn ở trên địa phận của người Maitland.

Đột nhiên cả ba bị vây quanh bởi ít nhất hai mươi chiến binh gươm tuốt sáng loáng, tư thế sẵn sàng. Họ không mặc áo của người Maitland, nhưng Judith quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của họ nên không kịp hoảng sợ.

“Các người đang ở trên đất của bọn ta”, Graham gầm lên, cơn thịnh nộ của ông vượt ra khỏi tất cả những gì mà Judith từng chứng kiến trước đây. “Các người sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, Dunbar, trước khi các người phá vỡ thỏa ước ngừng chiến.”

Lũ chiến binh không làm theo lệnh của ông. Lúc này chúng như những bức tượng vậy. Judith thậm chí còn cho là chẳng có tên nào chớp mắt nữa.

Phần đông bọn chúng đang nhìn cô chằm chằm. Cô héch cằm lên và trừng mắt đáp trả. Cô sẽ không để cho kẻ thù đe dọa, cũng sẽ không để bọn chúng biết mình lo lắng thế nào.

Cô nghe thấy tiếng đoàn ngựa đang phi về phía họ ngay lúc Patrick thúc ngựa phi lên. Anh tiến lên bên phải cô, đứng rất gần đến nỗi chân họ cọ vào nhau.

Anh đang cố bảo vệ cô. Cô biết anh sẽ hy sinh tính mạng để cô được an toàn. Và cô thầm cầu nguyện với Đấng tối cao rằng hành động cao quý đó sẽ là không cần thiết.

Không ai di chuyển cho đến khi một đoàn ngựa phi ầm ầm đến từ phía trước họ, xuyên qua những bụi cây. Đến lúc này một số chiến binh Dunbar mới quay lại nhìn.

Thêm năm người nữa xuất hiện. Họ cũng mặc áo choàng len, nhưng không giống màu của người Dunbar. Judith không biết thế có nghĩa là sao, nhưng Patrick thì biết. Anh lầm bầm một câu chửi thề tục tĩu.

Cô quay lại nhìn anh, thì thào hỏi, “Họ là ai?”.

“Chiến binh Maclean.”

Judith trợn tròn mắt ngạc nhiên. Cô quay lại nhìn những người mới đến. Gã chỉ huy thúc ngựa đến gần hơn. Judith chú ý trực tiếp vào hắn ta. Có gì đó thoảng quen thuộc ở hắn ta, nhưng cô chưa hình dung ra. Gã chiến binh đó cao, có bờ vai rộng, mái tóc vàng sậm và đôi mắt xanh dữ dội.

Graham phá vỡ im lặng. “Vậy là các người liên minh với Dunbar.”

Đó là một câu khẳng định chứ không phải câu hỏi, nhưng gã chiến binh Maclean vẫn trả lời.

“Lãnh chúa của các người đã cố ngăn liên minh này. Hắn cũng đã có thể thành công nếu không phải chiến đấu với người, lão già ọ, và những kẻ lãnh đạo khác của thị tộc các người. Người phụ nữ này là ai?”

Cả Graham và Patrick đều không trả lời.

Tên chỉ huy Maclean ra hiệu cho lính của mình vây quanh họ. Patrick và Graham không có thời gian sờ đến vũ khí, kể cả nếu họ đủ ngu ngốc để thử làm điều đó. Gươm của người Dunbar lúc này đã kề vào cổ họ. Những chiến binh chờ tên chỉ huy Maclean đưa ra mệnh lệnh tiếp theo.

Tên chỉ huy Maclean ra hiệu cho lính của mình vây quanh họ. Patrick và Graham không có thời gian sờ đến vũ khí, kể cả nếu họ đủ ngu ngốc để thử làm điều đó. Gươm của người Dunbar lúc này đã kề vào cổ họ. Những chiến binh chờ tên chỉ huy Maclean đưa ra mệnh lệnh tiếp theo.

“Ta hỏi lại lần nữa”, hắn bảo Graham. “Người phụ nữ này là ai? Ta thấy cô ta quen lắm.”

Graham lắc đầu. Tim Judith bắt đầu nện thành thịch. “Tôi sẽ tự mình lên tiếng”, cô kêu lên.

Patrick đặt tay lên đầu gối cô và siết nhẹ. Anh đang cho cô biết là anh không muốn cô nói gì với chúng.

Tên chỉ huy thúc giục ngựa đến sát bên trái cô. Hắn trừng mắt nhìn Patrick một lúc lâu, rồi quay sang Judith. “Vậy thì nói đi”, hắn vênh vác ra lệnh.

“Cho tôi biết anh là ai và tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh”, cô gắng hỏi.

Nắm tay của Patrick trên đầu gối cô trở nên nhúc nhối.

“Ta là Douglas Maclean”, hắn trả lời.

“Anh là kẻ cầm đầu những chiến binh này hay chỉ là người to mồm nhất?”

Hắn phớt lờ lời sỉ nhục của cô. “Ta là con trai Lãnh chúa”, hắn nói. “Giờ cho ta biết cô...”

Hắn dừng lại khi phát hiện ra sự thay đổi rõ rệt ở người phụ nữ xinh đẹp. Mặt cô đã trở nên trắng bệch. Cô thậm chí còn suýt nữa ngã khỏi ngựa mà không hay. Hắn tiến tới và túm lấy cánh tay cô.

Cô còn cả gan lắc đầu với hắn. “Anh không thể là con trai của ông ấy.”

Vẻ dữ dội trong giọng nói của cô khiến hắn thấy khó hiểu. “Không thể cái con khỉ ấy”, hắn nói.

Cô không chịu tin hắn. Một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu cô. Cha cô hẳn là đã từng kết hôn trước đó. Phải, chuyện là như thế, cô tự nhủ. Douglas trông có vẻ hơn cô vài tuổi... “Mẹ anh là ai?” Cô gắng hỏi.

“Sao cô lại hỏi thế?”

“Trả lời tôi đi.”

Giọng nói giận dữ của cô khiến hắn ngạc nhiên. “Và nếu ta trả lời thì cô nói cho ta biết cô là ai chứ?”

“Phải”, cô hứa.

Hắn gật đầu. “Tốt lắm”, giọng hắn lại mượt mà trở lại. “Mẹ ta là một con diêm người Anh. Ngữ điệu của mẹ ta giống cô lắm. Ta chỉ nhớ được chừng đó thôi. Giờ cho ta biết cô là ai”, hắn ra lệnh một lần nữa.

Cô tuyệt vọng cố nín giữ sự sáng suốt trong mình. “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Hắn nói cho cô biết, rồi siết chặt cánh tay cô đến nhức nhối.

Judith tưởng mình sắp nôn ọe đến nơi. Douglas hơn cô năm tuổi và đôi mắt của hắn, Chúa ơi, mắt hắn có màu giống y hệt mắt cô. Có phải tóc hắn cũng có tông màu tương tự? Không, không, cô tự nhủ. Tóc cô màu sáng hơn nhiều.

Cô phải hít vào một hơi thật sâu để không nôn ọe. Cô sụm người xuống trên yên ngựa, gần với phía Patrick.

Chúa ơi, đó là sự thật. Douglas là anh trai của cô.

Patrick cố vòng tay ôm lấy cô. Douglas liền giật mạnh cô về phía hắn, rồi nhấc cô ra khỏi ngựa và đặt cô ngồi trước hắn.

“Cô ta bị cái quái gì thế?” Hắn hỏi.

Không ai trả lời hắn. Douglas gầm lên tức giận. Hắn vẫn chưa biết người phụ nữ này thuộc về ai, nhưng hắn có nhận ra Patrick.

“Lãnh chúa Maitland sẽ đến vì em trai hắn”, hắn nói với người của mình. “Chúng ta sẽ sẵn sàng để đón tiếp hắn chu đáo. Đem chúng về chỗ cha ta”, hắn ra lệnh và gật đầu ra hiệu về phía Graham và Patrick.

Khoảng thời gian cần để về đến pháo đài của người Maclean được rút ngắn đáng kể vì họ có thể cưỡi ngựa đi thẳng đến đó, băng qua địa phận của người Dunbar. Patrick ghi nhớ từng chi tiết trên đường đi.

Judith không hề quan tâm đến nơi mà họ sắp tới. Cô nhắm chặt mắt lại trong lúc cố sắp xếp lại tình huống tồi tệ này trong đầu.

Cô muốn khóc òa lên vì hổ thẹn trước những tội lỗi của mẹ cô. Làm sao bà có thể bỏ rơi con của mình chứ? Judith cảm thấy buồn nôn và gần như không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì để cố giữ cho bụng dạ không cuộn lên.

Trên đường đi, cô tự hỏi không biết Douglas sẽ phản ứng thế nào nếu cô quăng sự thật vào mặt hắn.

Cuối cùng cô cũng mở mắt ra. Hắn nhận thấy điều đó. “Cái tên Maclean làm cô sợ ngất đi à?”

“Tôi không ngất”, cô vặc lại. “Tôi muốn cưỡi ngựa của tôi.”

“Ta muốn cô ngồi ở đây”, hắn trả lời. “Cô rất đẹp”, hắn thêm vào như thể vừa nghĩ ra. “Có thể ta sẽ để cô sưởi ấm giường cho ta.”

“Thật ghê tởm.”

Cô không định thốt lên suy nghĩ đó nhưng không kìm lại được. Douglas chẳng thèm để ý đến vẻ mặt hoảng hốt của cô. Hắn túm lấy cổ cô và buộc cô ngẩng lên.

Chúa ơi, không phải hắn đang định hôn cô đấy chứ? “Tôi sẽ nôn mất”, cô lắp bắp.

Hắn vội vàng thả cô ra.

Cô hít vào vài hơi thật sâu như thể thuyết phục là cô thực sự đang cảm thấy khó chịu, rồi thả lỏng người. “Giờ tôi thấy khá hơn rồi”, cô nói dối.

“Bọn Anh đưa nào cũng yếu đuối”, hắn bảo cô. “Đó là một lý do nữa mà bọn ta coi thường chúng.”

“Đàn bà cũng như đàn ông ư?” Cô hỏi.

“Phải”, hắn trả lời.

“Tôi là người Anh”, cô nói. “Và anh đang tự mâu thuẫn với chính mình. Nếu anh ghét tất cả bọn tôi, tại sao anh lại ám chỉ muốn ngủ với tôi?”

Hắn không trả lời cô. Vài phút trôi qua rồi hắn mới lại lên tiếng. “Cho ta biết tên cô.”

“Judith”, cô trả lời.

“Tại sao cô mặc áo choàng của người Maitland?”

“Bạn tôi tặng cho tôi. Tôi đến đây thăm cô ấy và sẽ quay lại Anh sau khi bạn tôi sinh con.”

Hắn lắc đầu. “Bọn Maitland sẽ không để cô đi. Cô đang nói dối, Judith.”

“Tại sao họ lại không để tôi đi?”

“Cô quá xinh đẹp...”

“Tôi là người Anh”, cô cắt ngang nhắc nhở hắn. “Họ không thích tôi.”

“Đừng nói dối ta”, hắn ra lệnh. “Cho ta biết cô thuộc về ai?”

“Những gì cô ấy nói là sự thật”, Patrick quát lên. “Cô ấy là khách, không hơn.”

Douglas phá lên cười. Hắn không tin câu chuyện vớ vẩn đó. Nắm tay hắn trên eo Judith trở nên đau đớn. Cô cố gỡ tay hắn ra, và rồi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay hắn. Cô thở hắt ra. Tay cô đưa lên ngực áo nơi che giấu chiếc nhẫn giống y hệt của cha mình. “Anh lấy đâu ra chiếc nhẫn xấu xí này?” Cô hỏi.

“Nó là của chú tôi”, hắn trả lời. “Sao cô cứ hỏi những câu riêng tư như thế?”

“Tôi chỉ tò mò”, cô nói.

Bằng một giọng thì thào, hắn hỏi, “Cô thuộc về Iain, đúng không?”

“Tôi không nói chuyện với lũ lợn.”

Hắn bật cười. Douglas quá ngạo mạn đến nỗi không thể nhận ra lúc nào mình bị sỉ nhục. Cô bảo hắn như vậy.

“Ngày hôm nay đẹp đến nỗi không có gì có thể làm ta cảm thấy bị sỉ nhục”, hắn tuyên bố. “Ta đã bắt được Graham cho cha ta, và cô cho bản thân ta. Phải, ngày hôm nay thật đẹp.”

Chúa cứu giúp cô, cô thực sự có quan hệ máu mủ với kẻ man rợ này. Cô không nói thêm lời nào với hắn trong suốt hơn một giờ đồng hồ sau đó. Tuy vậy, sự tò mò đã lấn át ý định phớt lờ hắn trong cô, và vì lúc này họ đã đi trước Graham và Patrick một khoảng xa, sẽ không bị nghe lỏm nên cô quyết định tìm hiểu về cha mình.

“Lãnh chúa Maclean là người thế nào?”

“Độc ác.”

Cô nghe thấy vẻ hài hước trong giọng hắn. “Và?”

“Và gì?”

“Đừng bận tâm.”

“Sao cô lại có hứng thú thế?”

“Biết càng nhiều về kẻ thù của mình càng tốt”, cô giải thích. “Sao cha anh lại hài lòng khi nhìn thấy Graham?”

“Cha có một chuyện muốn giải quyết với lão ta”, Douglas trả lời. “Sự căm ghét từ nhiều năm về trước rồi. Phải, cha ta sẽ rất vui khi được gặp lại Graham.”

Họ không nói chuyện lại cho đến khi đến địa phận của người Maclean. Judith có vài phút riêng tư. Rồi cô quay trở lại từ phía hàng cây, phớt lờ bàn tay đang chìa ra của Douglas và chiếm lại con ngựa của mình trước khi hắn kịp ngăn cô lại.

Patrick cố gắng tiếp cận để nói chuyện với cô, nhưng người Dunbar không để anh làm được điều đó. Những người này rời đi khi có thêm chiến binh Maclean xuất hiện xung quanh, rõ ràng sẽ quay lại lãnh thổ của mình.

Judith biết Patrick muốn cô giữ im lặng. Anh không muốn người Maclean biết họ đã bắt được vợ của Lãnh chúa để có thể làm mờ nhòe Iain xuất hiện. Douglas chỉ thả mỗi câu khi gợi ý đến chuyện cô thuộc về Iain. Hắn sẽ không thể chắc chắn cho đến khi ai đó biết sự thật lên tiếng khẳng định.

Những điều đó cũng chẳng để làm gì, chẳng lẽ Iain cũng sẽ đến. Chắc chắn Patrick có nhận ra điều đó. Hai anh em họ luôn chăm sóc lẫn nhau, và Iain sẽ đến vì Patrick, cô tự nhủ, ngay cả khi cô không dính dáng đến chuyện này.

Có thể sẽ có đổ máu. Judith không hề nghi ngờ về chuyện đó. Iain sẽ không sáng suốt chút nào khi trả thù, và chỉ suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra thôi đã khiến bụng cô quặn lại.

Cô không muốn ai chết cả. Cô không biết mình có thể làm gì để ngăn chặn cuộc chiến, nhưng cô chắc chắn phải thử.

Cô có thể cố tiếp cận cha cô và cho ông biết mình là ai. Rồi cô sẽ cầu xin sự nhân từ của ông. Nếu là người có lòng trắc ẩn, có thể ông sẽ thả Graham và Patrick ra trước khi Iain đuổi theo họ.

Judith chưa từng cầu xin chuyện gì, và chẳng lẽ trong tim mình cô cũng không nghĩ chuyện đó sẽ có tác dụng. Cô không nghĩ sẽ được cha mình chào đón. Ông đã chẳng buồn bận tâm đến chuyện tìm kiếm cô hay mẹ cô... sao giờ ông lại phải thay đổi thái độ chứ?

Và nếu cô cho ông biết mình là ai, chắc chắn cô sẽ mất tất cả. Iain sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cô. Cô không thể trách anh được. Lẽ ra cô phải cho anh biết sự thật, phải nhất quyết bắt anh nghe mình nói.

Cô nghĩ đến những đêm ấm áp khi họ trong vòng tay nhau, thì thầm với nhau về những gì họ nghĩ... ồ phải, lẽ ra lúc đó cô phải nói cho anh biết mới phải.

Dĩ nhiên cô đã quá sợ hãi, và tất cả là vì tận trong thâm tâm cô biết anh sẽ không còn yêu cô nữa.

Đầu óc Judith như bị nỗi sợ hãi nuốt chửng, cô không nhận ra họ đã về đến sân pháo đài của người Maclean. Cô ngẩng lên, thấy công trình kiến trúc bằng đá đồ sộ liền ngay lập tức vươn thẳng vai và... tràn đầy quyết tâm.

Cô đặt cho lãnh địa của người Maclean một cái tên: Địa ngục.

Douglas định giúp cô xuống ngựa, nhưng cô đá bay tay hắn. Hắn cố túm lấy cánh tay cô sau khi cô đã xuống đất, nhưng cô đẩy hắn ra, rồi quay người lại và bước lên các bậc thềm.

Dáng đi của cô cao quý như một nữ hoàng. Graham theo sau cô. Ông quá tự hào trước cách xử sự của cô nên liền mỉm cười. Patrick cũng vậy. Các chiến binh Maclean bị bỏ lại phía sau với thắc mắc sao mấy người Maitland lại phản chấn như thế. Họ lắc đầu rồi nhanh chóng bước vào trong để xem phản ứng của Lãnh chúa trước “món quà” của con trai.

Lãnh chúa Maclean bắt mọi người phải chờ hơn ba giờ đồng hồ. Judith bị giữ ở cuối một hội trường khổng lồ, những tù binh còn lại bị giữ ở đầu đối diện. Patrick và Graham bị trói quặt tay ra sau lưng.

Judith không thể ngồi yên. Cô đi đi lại lại trước chiếc bàn dài. Càng đợi chờ lâu, cô càng trở nên lo lắng. Cô lo nhất là về Frances Catherine. Liệu bạn cô có trở dạ ngay khi cô ấy biết tin Patrick bị bắt làm tù binh không? Chúa ơi, cô sẽ không thể ở đó để giúp cô ấy.

Cô cảm thấy thương Patrick vô cùng. Chắc chắn anh cũng đang lo lắng lắm.

Những bước chân đi lại của cô hắn đã khiến mấy chiến binh Maclean phát điên. Một tên giơ tay ra túm lấy cô. Cô quá ngạc nhiên trước hành động táo bạo của hắn đến nỗi quên không chống cự lại cho đến khi hắn kéo cô vào vòng tay.

Patrick gầm lên một tiếng giận dữ và lao qua hội trường. Douglas xông vào từ cửa. Judith tập trung tinh thần trước khi hai người đó có thể tiếp cận được mình. Cô thúc đầu gối vào háng tên chiến binh đang đẩy

háo hức. Hắn rống lên vì tức giận – và đau đớn, cô hài lòng khi nhận ra điều đó – trước khi gặp đôi người lại và đổ ập ra sàn nhà.

Cô vô cùng thỏa mãn. Thế rồi Douglas làm cô chú ý. Hắn lôi cô khỏi tên lính đang quần quai dưới sàn. Patrick không hề để chuyện bị trói chặt tay ra sau lưng ngăn cản. Anh dùng vai húc bay Douglas ra khỏi Judith.

Douglas bay vèo vào bức tường đá. Judith bay theo hắn. Cô lẽ ra đã bị đập gáy vào tường, nhưng Douglas đã giơ tay che chắn cho cô.

Patrick cố lao vào Douglas lần nữa, nhưng Judith vẫn đang vướng trước mặt hắn. Douglas đẩy cô sang một bên rồi tấn công em chồng của cô.

“Anh dám tấn công anh ấy ư”, Judith hét lên. “Tay anh ấy bị trói, mẹ kiếp. Nếu anh muốn đánh người thì đánh tôi đây này.”

“Tránh sang một bên đi, Judith”, Patrick gầm lên.

“Đủ rồi.”

Tiếng rống phát ra từ phía cửa. Tất cả mọi người đều quay lại xem ai vừa mới phát ra mệnh lệnh đó.

Lãnh chúa Maclean đang đứng giữa cửa. Judith sững người khi nhìn thấy người đàn ông to lớn đó.

Hai tay của vị Lãnh chúa chống lên hông và mắt quắc lại đầy độc ác. “Đưa tên lính kia ra ngoài”, ông ra lệnh.

Douglas gật đầu. Hắn giúp tên lính mà Judith đã đánh ngã đứng dậy và đẩy anh ta ra ngoài cửa.

Lãnh chúa gật đầu hài lòng rồi bước vào trong hội trường. Ông đi ngang qua Judith mà không hề liếc nhìn cô và tiếp tục đến phía bên kia chiếc bàn. Ông ngồi xuống chiếc ghế có lưng cao ở chính giữa.

Một người phụ nữ vội vã bước vào. Ấy trông có vẻ già hơn Judith khoảng mười tuổi, có mái tóc màu đen, đậm người và mang vẻ mặt khinh khỉnh. Ấy dừng lại trừng mắt nhìn Judith trước khi bước nhanh về phía bàn. Judith quyết định ghét ả.

Một người phụ nữ vội vã bước vào. Ấy trông có vẻ già hơn Judith khoảng mười tuổi, có mái tóc màu đen, đậm người và mang vẻ mặt khinh khỉnh. Ấy dừng lại trừng mắt nhìn Judith trước khi bước nhanh về phía bàn. Judith quyết định ghét ả.

Cô chuyển sang chú ý đến cha mình. Cô không muốn ông là một người ưa nhìn. Nhưng thực tế là vậy. Ông trông hơi giống Douglas... và giống cô, cô đoán thế và tim như chùng xuống. Làn da ông dạn dày sương gió hơn con trai rất nhiều, dĩ nhiên là vậy, và ông có những nếp nhăn rất sâu ở khóe mắt và khóe miệng. Mái tóc màu nâu của ông đã điểm bạc, đem lại cho ông một vẻ bề ngoài thật nổi bật.

Rõ ràng ông không biết cô là ai, nhưng khi ánh mắt ông tập trung vào Graham, một nụ cười độc ác, góm ghiếc liền nở trên môi ông.

Douglas bước tới trước. Cô cố ngáng chân khi hắn bước qua cô. Hắn túm lấy cánh tay cô và lôi cô xềnh xệch theo hắn.

“Con có một món quà cưới cho cha đây, thưa cha”, Douglas kêu lên. “Tuy không dám chắc, nhưng con có cảm giác mãnh liệt là con quý cái này thuộc về Iain Maitland.”

Cô đá hắn vì đã gọi cô bằng cái tên lăng mạ đó. Thế rồi toàn bộ câu nói của hắn xâm nhập vào tâm trí cô.

Một món quà cưới cho cha cô... không, không thể nào. Cô không thể hiểu được. “Không phải cha anh sắp làm đám cưới đấy chứ?”

Nghe cô như thể đang bị nghẹt thở vì thứ gì đó. Douglas quay sang nhìn cô. “Đúng vậy, ông ấy sắp làm đám cưới, và Chúa ơi, so với một tù binh cô thực sự có những câu hỏi kỳ lạ nhất đấy.”

Đầu gối cô nhũn ra làm Douglas phải giúp cô đứng vững. Thề có Chúa, cô không nghĩ mình có thể tiếp nhận thêm bất kỳ điều ngạc nhiên nào được nữa. Đầu tiên cô phát hiện ra mình có một người anh trai, và giờ cô lại được biết là cha mình sắp sửa trở thành kẻ hai vợ.

“Ông ta nghĩ mình sẽ cưới người đàn bà đó ư?” Cô hỏi, tay phẩy về phía chiếc bàn.

Douglas gật đầu. Á nhân tình của Lãnh chúa cảm thấy bị xúc phạm. “Đưa nó ra khỏi đây”, ả hét lên. “Nó xúc phạm tôi.”

Judith bước một bước về phía người đàn bà đó. Douglas siết chặt tay cô. Nghĩ hắn có thể làm gãy xương cô mất, cô liền thốt lên một tiếng đau đớn ngoài ý muốn và vùng ra khỏi hắn. Tay áo của cô bị xé rách một khoảng rộng.

Mặt Douglas trở nên hoảng hốt. Bằng một giọng thì thào mà chỉ có mình cô nghe được, hắn nói, “Tôi không định làm cô đau. Làm ơn đứng yên đi. Chống đối chẳng đem lại điều gì tốt cho cô đâu.”

Lãnh chúa Maclean thở dài thườn thượt. “Cô ra ngoài đi”, ông ra lệnh cho ả nhân tình. “Ta không cần sự can thiệp của cô.”

Ả vùng vằng tuân lệnh, trừng mắt với Judith lần nữa khi đi ngang qua cô. Judith phớt lờ ả.

“Lãnh chúa Maitland đã xuất hiện trên đường mòn”, một chiến binh hét lên thông báo từ ngưỡng cửa.

Judith cảm giác như tim mình đã ngừng đập, Iain đã đến đây rồi.

“Có bao nhiêu người đi cùng hắn?” Lãnh chúa Maclean quát lên hỏi.

“Hắn đi một mình”, người lính báo cáo. “Cưỡi ngựa phóng lên đồi ngon lành như ngài mơ ước.”

Lãnh chúa Maclean phá lên cười. “Thằng nhóc thật dũng cảm, ta phải công nhận điều đó”, ông nói. “Nó cũng không mang theo vũ khí, ta cá là thế.”

“Không, hắn không mang theo vũ khí”, tên lính trả lời.

Judith tuyệt vọng muốn được chạy ra ngoài để gặp chồng. Cô đã cố làm điều đó, nhưng Douglas giữ cô lại. Hắn siết chặt cánh tay đã thâm tím của cô và kéo cô lại gần.

“Con không được ngược đãi phụ nữ, Douglas, cho dù cô ta có khiêu khích con thế nào đi chăng nữa. Ta muốn có Iain, chứ không phải người đàn bà của nó.”

“Vì Chúa, tôi cầu xin ông hãy nghe theo lẽ phải, Lãnh chúa Maclean. Hãy dừng việc này lại trước khi có đổ máu.”

Cha Laggan hét lên cầu xin từ ngoài cửa. Judith quay sang đứng lúc vị linh mục bước vào trong hội trường.

Ông khựng ngay lại khi đi ngang qua chỗ Judith. “Con không sao chứ, cô gái?”

Cô gật đầu. “Thưa cha, có phải Cha đến để nghe Lãnh chúa Maclean đọc lời thề hôn ước không?”

“Phải, Judith”, linh mục gật đầu mỗi trả lời. “Và để cố gắng nói lý lẽ với mấy người đàn ông này trước khi trở nên quá muộn.”

Judith lắc đầu. Cô hạ giọng nói với ông. “Con có thể hứa với Cha là sẽ không có đám cưới nào cả.”

“Thả cô ấy ra, Douglas”, linh mục ra lệnh. “Hãy xem con đã làm gì với cánh tay cô ấy. Thâm tím với sưng vù lên rồi đây này. Con đang làm cô ấy đau đấy.”

Douglas vội làm theo mệnh lệnh của linh mục. Judith tận dụng triệt để sự tự do của mình. Cô chạy nhanh về phía cửa ra vào. Douglas túm lấy eo cô và kéo cô quay lại ngay đúng lúc Iain bước vào trong.

Anh thậm chí còn không hề dừng lại để xem xét tình hình hay là số người sẽ chống lại mình. Anh chỉ cứ thế tiến về trước. Judith thoáng nhìn thấy vẻ mặt của anh và nhắm mắt lại. Iain sắp sửa giết ai đó. Cô nghĩ rất có khả năng Douglas sẽ là mục tiêu của anh.

“Thả tôi ra”, cô thì thào. “Anh ấy sẽ giết anh nếu anh không thả tôi ra.”

Anh trai cô đủ thông minh để làm theo lời cô nói. Ngay lập tức cô chạy bỏ về phía Iain và quăng mình vào vòng tay anh. Cô vùi mặt vào ngực anh.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi. “Bọn chúng không làm em đau chứ?”

Cô có thể cảm thấy anh đang run lên. Cô ngẩng lên nhìn anh. Về mặt của anh cho cô thấy không phải nỗi sợ hãi đã dẫn đến phản ứng đó. Không, đó là cơn thịnh nộ.

“Không ai là em đau cả”, cô nói với anh. “Em đã được đối xử tử tế, thật đấy.”

Anh gật đầu, khẽ siết nhẹ cô, rồi nhẹ nhàng đẩy cô ra sau lưng.

Anh bước tới trước đối đầu với kẻ thù. Judith bước theo anh. Graham và Patrick được tự do bước về phía trước. Họ tiến lên đứng hai bên Judith.

Hai Lãnh chúa trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, người này đánh giá người kia. Maclean là người phá vỡ im lặng. “Có vẻ người đã tự dính vào rắc rối, Iain Maitland. Ta đã bắt người đàn bà của người và còn đang chưa biết sẽ muốn làm gì với cô ta. Người dám cố thiết lập liên minh với người Dunbar trong khi cử một sứ giả đến chỗ ta với mục đích tương tự. Người đủ tự tin để chơi trò kích động bọn ta chống lại nhau sao?”

“Ông là đồ ngốc, lão già”, Iain trả lời bằng một giọng run lên vì tức giận. “Chính người Dunbar mới đang chơi trò đó.”

Maclean nắm tay xuống mặt bàn. “Ta đã thành lập liên minh với người Dunbar rồi. Giờ người còn gọi ta là đồ ngốc nữa không?”

Iain không hề do dự. “Vẫn vậy thôi.”

Lãnh chúa Maclean hít vào thật sâu để kiểm soát cơn thịnh nộ đang dâng lên của mình. Ông nghiêng đầu sang một bên trừng mắt nhìn Iain. Rồi ông lắc đầu. “Người đang cố ý khiêu khích ta”, ông nói. “Ta tự hỏi vì sao. Tất cả mọi người đều biết thái độ của ta với những mối quan hệ gia đình. Phải, sự liên minh của ta với người Dunbar thực sự có ý nghĩa đấy. Người hẳn phải biết là em họ đời thứ hai của Lãnh chúa Dunbar, là Eunice, đã được gả cho em trai ta. Phải, đó là một liên minh gia đình, Iain Maitland ạ, và gia đình sẽ được ưu tiên trước tất cả các mối quan tâm khác. Nhưng người vẫn gọi ta là đồ ngốc bởi vì ta trung thành ư? Người quá thông minh nên không thể cố tình chọc tức ta giết người được. Người sẽ mất rất nhiều thứ. Thực ra người định giở trò gì thế?”

Iain không trả lời đủ nhanh để làm ông hài lòng. “Người phụ nữ này là vợ người ư?”

“Quan hệ của cô ấy với tôi không phải là chuyện của ông.”

Maclean cười gằn. “Ta có thể giữ cô ta lại và ban cô ta cho một người của ta”, ông khoác lác nhằm mục đích khiến Lãnh chúa Maitland nổi điên đủ để mất bình tĩnh. “Douglas, con có muốn đưa cô ta lên giường không?”

“Có thưa cha.” Douglas kêu lên.

Sự sỉ nhục đã đi xa quá giới hạn. Hai Lãnh chúa như hai con bò điên đang húc đầu vào nhau. Judith bước lên cạnh chồng mình. “Ông không được giữ tôi lại”, cô kêu lên.

Cha cô nheo mắt lại. “Sự táo bạo của cô khiến ta phật ý”, ông gầm lên.

“Cảm ơn”, cô đáp trả.

Iain suýt mỉm cười ngay tại đó. Anh có thể cảm thấy Judith đang run lẩy bẩy. Nhưng Maclean lại không hề biết cô đang hoảng sợ thế nào, và điều đó làm Iain vô cùng hài lòng.

“Cô có giọng nói của người Anh”, Maclean nhận xét. “Và có vẻ cô cũng ngu ngốc như chồng cô. Hai người không nhận ra mình đang ở trong hoàn cảnh hiểm nghèo ư?” Ông tập trung vào Judith. “Hay là khả năng chồng cô chết hấp dẫn cô đến thế?”

Cả Judith và Iain đều không trả lời. Sự kiên nhẫn của Maclean đã hết. Ông bắt đầu quát vào mặt Iain. Iain không thể hiện một phản ứng nào ra bên ngoài đối với những lời dọa dẫm mà kẻ thù của anh đang vung ra. Về mặt của anh rất điềm tĩnh, như thể được đục ra từ đá vậy. Thực ra, trông anh có vẻ cực kỳ buồn chán.

Lãnh chúa Maclean mặt đỏ gay gắt và gần như hết hơi khi đã kết thúc tràng chửi rủa trả đũa dành cho kẻ thù. “Phải, các người đã gặp rắc rối”, ông lầm bầm. “Vì không ai được gọi ta là đồ ngốc. Không ai cả.” Ông ngã người ra sau ghế, trong đầu quyết định. “Ta sẽ giết người, Iain, vì riêng điều sỉ nhục đó thôi.”

“Không.” Judith hét lên và bước một bước về phía trước.

Iain túm lấy cánh tay cô không cho cô tiến xa hơn.

Cô quay lại nhìn anh. “Em phải nói chuyện với ông ấy”, cô thì thào. “Làm ơn hãy hiểu cho em.”

Anh thả tay cô ra. Cô tháo sợi dây chuyền trên cổ và giữ chiếc nhẫn trong nắm tay, rồi bước tới trước đường đầu với cha mình.

Căn phòng trở nên im lặng vì tất cả mọi người đều chờ nghe những gì cô sắp nói.

“Đúng là ông đã bắt được vợ của Iain”, cô mở lời.

Maclean khịt mũi. Judith xòe bàn tay ra và thả chiếc nhẫn rơi xuống mặt bàn ngay trước mặt ông.

Maclean nhìn trừng trừng vào miếng trang sức một lúc lâu, rất lâu trước khi nhặt nó lên. Về ngạc nhiên của ông thể hiện rõ ràng. Ánh mắt ông chuyển sang nhìn cô. Ông cau mày, vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Judith hít vào một hơi thật sâu. “Phải, ông đã bắt được vợ của Iain”, cô lại lên tiếng. “Nhưng anh ấy đã cưới con gái của ông.”

14. Chương 14

Cha cô phản ứng như thể vừa bị một mũi kiếm đâm lút vào ngực. Ông nhồm dẫy chồm người tới trước, nửa lao ra khỏi ghế, rồi lại rơi xuống đồng nệm. Trông ông có vẻ nổi giận và hoài nghi. Ông lắc đầu phủ nhận, còn cô chậm rãi gạt đầu.

“Sao cô có được chiếc nhẫn này?”

“Từ mẹ tôi. Bà ấy đã lấy cắp của ông.”

“Cho ta biết tên mẹ cô”, ông ra lệnh bằng một giọng khàn đục vì xúc động.

Không có một chút xúc động nào trong giọng nói của Judith khi cô trả lời ông.

Douglas lao tới trước đứng bên phải Judith. Lãnh chúa Maclean nhìn từ người này sang người kia. Lúc này sự giống nhau giữa họ đối với ông rõ ràng đến ngạc nhiên. Cuối cùng ông đành phải tin là có khả năng đó. “Chúa ơi...”

“Thưa cha, cha bị một ư?”

Lãnh chúa không trả lời con trai. Iain bước tới trước đứng bên tay trái Judith. Hai cánh tay họ cọ vào nhau. Cô không biết anh có đang nhìn mình không. Cô sợ nhìn sang anh, biết rằng đến lúc này anh hẳn phải nổi giận với cô lắm rồi.

“Có chuyện quái quỷ gì với cha thế, thưa cha?” Douglas hỏi. “Trông cha như thể vừa mới gặp ma vậy.”

Rõ ràng là Douglas không nghe thấy những gì cô vừa thì thầm thú nhận. Và vì Iain vẫn tiếp tục im lặng, cô tin là anh cũng chưa nghe thấy gì cả.

Judith quyết tâm sẽ làm một cuộc mặc cả với cha mình. Đổi lại việc cô giữ im lặng về người vợ đầu tiên, ông sẽ phải thả Iain và những người còn lại ra. Nếu ông muốn kết hôn lần nữa thì cứ việc. Cô sẽ không xen vào...

“Vì sao ông lại không muốn có tôi?”

Cô nao núng trong lòng. Cô đâu có ý định hỏi ông câu đó. Ông muốn cô hay không cô cũng quan tâm gì đâu chứ? Và Chúa ơi, giọng cô nghe như bé gái nhỏ bị bỏ rơi vậy.

“Ta không hề biết”, ông trả lời, mấy ngón tay thọc vào tóc với vẻ kích động. “Ta đã thề là sẽ không bao giờ quay lại Anh. Bà ta biết ta sẽ không bao giờ phá vỡ lời thề. Sau khi bà ta chết, ta không nghĩ gì đến bà ta nữa. Ta đã để quá khứ ở lại sau lưng.”

Judith tiến về trước cho đến khi chạm vào bàn. Cô chồm người tới và khẽ nói, “Bà ấy chưa chết”.

“Lạy Chúa lòng lành...”

“Nếu ông muốn tái hôn, tôi sẽ không cho Cha Laggan biết là ông đã có vợ. Tôi sẽ chẳng quan tâm”, cô gạt đầu nhấn mạnh. “Nhưng ông phải thả những người Maitland ra.”

Cô không chờ lời hứa từ ông mà ngay lập tức lùi lại cho đến khi tạo được một khoảng cách giữa họ.

Lãnh chúa Maclean không nghĩ là mình có thể tiếp nhận thêm điều ngạc nhiên nào nữa. Ông vẫn còn chệnh choáng trước thực tế mà mình vừa được biết.

“Cha, chuyện gì đang xảy ra thế?”

Vị Lãnh chúa già cố lắc mình thoát khỏi trạng thái sững sờ. Ông quay sang nhìn con trai. “Con có một đứa em gái”, ông nói, giọng khàn đặc vì xúc động.

“Con ư?”

“Phải.”

“Ở đâu?”

“Con bé đang đứng ngay cạnh con.”

Douglas quay sang trở mắt nhìn Judith. Cô trừng mắt đáp trả.

Phải mất một lúc lâu anh trai cô mới chấp nhận được điều đó. Trông anh ta chẳng vui vẻ gì lắm trước thông tin này. Thực ra, anh ta có vẻ hoảng hốt. “Tôi không muốn có cô trên giường nữa”, anh ta lắp bắp, rồi sau đó cũng ngượng cười được. “Chẳng trách cô lại tỏ ra kinh tởm đến thế lúc tôi cố...”

Anh ta không nói tiếp vì chỉ vừa phát hiện ra Iain đang nhìn mình. Giọng Iain êm ái đầy chết chóc, “Chính xác người đã cố làm gì, hả Douglas?”.

Nụ cười biến mất trên gương mặt anh trai Judith. “Ta không biết cô ấy là vợ người, Maitland”, anh ta bào chữa. “Và chắc như đinh đóng cột là lúc cố hôn cô ấy ta không hề biết cô ấy là em gái ta.”

Iain chẳng thêm quan tâm lời bào chữa là gì. Anh với qua vai Judith, túm lấy gáy Douglas và tổng anh ta bay ngược về sau chỉ bằng một cái phẩy tay.

Cha Judith không thể hiện bất kỳ phản ứng nào với tên con trai đang ngã sóng soài trên sàn ngay trước mặt. Ông vẫn tập trung vào cô con gái. “Ta rất hài lòng vì trông con không giống bà ta.”

Cô không đáp lại lời nhận xét đó.

Cha cô thở dài thườn thượt. “Bà ta có làm cho con ghét ta không?” Ông hỏi.

Judith ngạc nhiên trước câu hỏi đó. Cô lắc đầu. “Tôi được kể cha tôi đã chết vì bảo vệ nước Anh khỏi tay những kẻ dị giáo. Theo lời kể ông ta là một nhà quý tộc.”

“Vậy là con sống với bà ta suốt khoảng thời gian lớn lên?”

“Không”, cô trả lời. “Bốn năm đầu tôi sống với bác Millicent và bác Herbert. Bác Millicent là chị gái mẹ tôi.”

“Sao con không sống với mẹ?”

“Bà ấy không chịu đựng được khi nhìn thấy tôi. Trong một thời gian dài tôi đã tin lý do là vì tôi làm bà ấy nhớ đến người chồng mà bà rất yêu. Khi lên mười một tuổi tôi mới tìm ra sự thật. Bà ấy ghét tôi vì tôi là một phần của ông.”

“Và khi con tìm ra sự thật rồi?”

“Tôi được nghe kể ông đã trục xuất mẹ, rằng ông biết bà ấy đang mang thai tôi, và ông chẳng cần cả hai chúng tôi.”

“Dối trá”, ông lắc đầu thì thào. “Ta chưa bao giờ được biết về con. Thề có Chúa chứng giám, ta chưa bao giờ biết.”

Cô không thể hiện một phản ứng nào trước những lời nói cháy bỏng của ông. “Nếu ông thả chúng tôi về nhà”, cô lặp lại. “Tôi sẽ không cho linh mục biết là ông đã có vợ.”

Cha cô lắc đầu. “Không, ta sẽ không cưới vợ nữa. Ta đã quá già để có thể gây nên một tội lỗi như thế trước mặt Chúa. Ta bằng lòng để mọi chuyện y như những gì vốn có.”

Rồi ông quay sang Iain. “Người có biết ta là cha của Judith khi kết hôn với nó không?”

“Có.”

Judith thở hắt ra, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Rõ ràng Iain đang nói dối Lãnh chúa Maclean và cô sẽ tìm hiểu lý do của anh sau, khi họ chỉ còn lại với nhau. Nếu anh chẳng bao giờ nói chuyện với cô nữa, cô cũng cảm thấy cam lòng. Cô vẫn không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, mà chỉ muốn khóc òa vì tủi hổ, bởi mình không tin tưởng anh đủ nhiều để cho anh biết toàn bộ sự thật.

“Vậy tại sao người lại cố kiếm tìm mối liên minh với người Dunbar?” Maclean hỏi. “Hay là thằng khốn đó đã nói dối ta?”

“Người Dunbar tiếp cận bọn tôi trước”, Iain giải thích. “Tôi đã gặp Lãnh chúa của họ trên vùng đất trung lập để bàn luận về khả năng liên minh, nhưng đó là trước khi tôi biết vợ tôi là con gái của ông.”

“Còn khi người đã biết chắc chắn?”

Iain nhún vai. “Đến lúc đó tôi đã biết trò quỷ của bọn Dunbar là gì. Không thể tin tưởng bọn chúng được. Và vì thế tôi đã cử sứ giả của tôi, là Ramsey, đến chỗ ông.”

“Có phải người cưới con gái ta là bởi vì ta là cha của nó?”

“Phải.”

Vị Lãnh chúa già gật đầu, hài lòng trước sự chân thật của Iain. “Người đối xử với nó tốt chứ?”

Iain không trả lời. Judith nghĩ mình nên là người lên tiếng. “Anh ấy đối xử với tôi rất tốt. Nếu không tôi sẽ không sống chung với anh ấy.”

Cha cô mỉm cười. “Con có cá tính đấy. Ta rất hài lòng.”

Cô không cảm ơn ông vì lời khen. Chỉ mới chưa đầy năm phút trước, ông đã bảo tính táo bạo của cô khiến ông khó chịu. Ông đang mâu thuẫn với bản thân, và chẳng có lời khen nào của ông có thể khiến nỗi đau của cô dịu đi được.

Cô nhận thấy mắt cha mình ngân ngấn nước và không thể hình dung ra vì sao.

“Em phát hiện ra anh lúc nào?” Douglas hỏi. “Có phải lúc lên mười một tuổi em cũng biết mình còn có một người anh trai không?”

Ngay lúc này, tại nơi này, vẻ bình tĩnh của Judith suýt nữa đã vỡ nát. Sự phản bội của mẹ cô đột nhiên bao trùm xuống cô. “Tôi không biết gì về anh... cho đến tận hôm nay”, cô thì thào. “Bà ấy không hề nói với ai cả.”

Douglas nhún vai, cố thể hiện như thể thực sự chẳng quan tâm, nhưng Judith có thể thấy được sự tổn thương trong anh ta. Cô chạm nhẹ vào cánh tay anh ta để an ủi. “Nên biết ơn, Douglas ạ, vì bà ấy đã bỏ anh lại đây. Anh may mắn hơn nhiều.”

Douglas xúc động trước sự quan tâm rõ ràng của cô đối với mình. Anh ta háng giọng, rồi nói, “Lẽ ra anh phải chăm sóc em như bao người anh trai khác. Lẽ ra anh phải làm như thế, Judith ạ”.

Cô gật đầu, suýt nữa thì nói rằng cô tin anh ta sẽ bảo vệ cô, nhưng cha cô làm cô chú ý.

“Ta muốn con ở lại đây với ta và Douglas một thời gian.”

“Không”, Iain quát lên cự tuyệt. “Judith, ra ngoài chờ anh. Anh có chuyện muốn thảo luận với cha em.”

Không hề do dự, cô quay người bỏ đi. Lãnh chúa Maclean nhìn theo cô một giây, rồi vội vàng đứng dậy. Mắt ông chiếu thẳng vào lưng cô.

“Ta sẽ không bao giờ phá vỡ lời thề không quay lại nước Anh”, ông kêu lên. “Ta chắc chắn sẽ không quay lại đó vì vợ ta”, ông nói thêm bằng giọng to hơn.

Judith tiếp tục bước đi. Lúc này cô đang run lấy bẫy và sợ rằng chân mình sẽ khuyu xuống mất. Chỉ cần cô ra được bên ngoài...

“Ta sẽ không quay lại đó vì đất đai, vì tước vị, hay tất cả số vàng bạc châu báu mà nước Anh có thể cho ta.”

Cô đã đi được nửa đường thì ông gầm lên, “Judith Maitland!”

Cô dừng chân và từ từ quay người lại. Nước mắt tuôn ra ướt đầm má mà cô không hề nhận ra. Hai bàn tay cô xoắn chặt lại với nhau để không ai có thể phát hiện ra cô đang run rẩy đến mức nào.

“Ta sẽ phá vỡ lời thề ấy vì con gái của ta”, cha cô hét lên. “Ồ, đúng thế, ta hẳn sẽ quay lại Anh vì con.”

Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm chậm gật đầu. Cô muốn liệu tin ông, nhưng cũng biết mình cần có thời gian và khoảng cách để có thể tách rời những dối trá khỏi sự thật.

Graham đứng gần bậc thang dưới cùng dẫn lên cửa ra vào. Hai chiến binh đứng canh gác sau lưng ông. Mắt cô bắt gặp ánh mắt của vị bá lão. Về mặt Graham khiến cô ngừng thở, cơn giận dữ và khinh bỉ mà ông dành cho cô rõ ràng đến nỗi cô cảm giác như thể vừa bị ông tát vào mặt.

Cô chắc chắn mình sắp sửa nôn thốc ra rồi. Cô chạy ra ngoài, băng qua sân và tiếp tục lao về phía rừng cây vắng lặng. Cô cứ chạy mãi cho đến khi không còn thở được nữa. Rồi cô ngã khuyu xuống đất và òa lên khóc nức nở.

Trong lòng Judith cảm thấy vô cùng rối bời. Liệu cha cô có nói thật không? Nếu ông biết sự có mặt của cô, liệu ông có nhận cô không? Liệu ông có thể yêu thương cô không?

Ôi Chúa ơi, những năm đã bị đánh mất, những dối trá, sự cô độc. Và giờ thì đã quá muộn. Cô đã nói ra mình là ai, và Graham đã cho cô biết, chỉ bằng một ánh mắt căm ghét, rằng cô đã đánh mất tất cả. Một lần nữa cô lại trở thành người ngoài.

“Iain!” Cô nức nở.

Cô cũng mất cả anh nữa sao?

Iain biết là lúc này Judith đang cần mình. Anh tin mình đã làm cô tổn thương khi thừa nhận đã cưới cô vì cô là người Maclean. Dĩ nhiên anh muốn đến với cô, nhưng mối quan tâm hàng đầu của anh lúc này là phải nói chuyện với cha cô. Trong đầu anh, sự an toàn chứ không phải cảm xúc của Judith được ưu tiên hàng đầu.

“Người đã sử dụng con gái ta để tiếp cận với ta, đúng không?” Lãnh chúa Maclean hỏi. Ông cố tỏ ra tức giận nhưng không thành công, bèn thở dài. “Thật ra có lẽ ta cũng sẽ làm điều tương tự nếu ở vào vị trí của người.”

Khả năng kiểm soát của Iain biến mất. Anh với tay qua bàn, túm lấy vai của cha Judith và lôi ông nhổm dậy trên ghế. Douglas chạy lên trước để can thiệp thay cho cha. Iain dùng nắm đấm tống anh ta bay ngược ra sau một lần nữa.

“Tôi lấy Judith là để bảo vệ cô ấy khỏi ông, đồ khốn”, anh gầm lên, đẩy Maclean ngồi xuống ghế trở lại. “Giờ ông và tôi sẽ cố gắng hiểu nhau thêm đôi chút, không thì thề có Chúa, tôi sẽ giết ông.”

Lãnh chúa Maclean giơ tay ngăn người của mình không tấn công Iain. “Tất cả ra ngoài”, ông gầm lên ra lệnh. “Chuyện này là chuyện riêng giữa ta và Lãnh chúa Maitland. Douglas, con có thể ở lại.”

“Patrick cũng sẽ ở lại”, Iain ra lệnh.

“Ta sẽ không đi đâu cả”, Graham thét lên.

“Theo ý người”, Lãnh chúa Maclean đồng ý, giọng lúc này đã có vẻ mệt mỏi. Ông đợi đến lúc lính của mình đã ra ngoài hết rồi mới đứng dậy đối mặt với Iain. “Sao người lại tin cần phải bảo vệ nó khỏi ta? Ta là cha nó.”

“Ông thừa biết lý do vì sao”, Iain trả lời. “Hắn ông sẽ gả cô ấy cho một tên Dunbar. Tôi không thể cho phép điều đó.”

Lãnh chúa Maclean không tranh cãi về khả năng đó vì ông biết đó là sự thật. Chắc ông sẽ gả cô cho một gã Dunbar để giúp liên minh càng thêm gắn kết hơn. “Ta sẽ hỏi ý kiến nó trước”, ông lẩm bẩm, rồi ngả người ra ghế. “Lạy Chúa, chuyện này thật khó tiếp nhận. Ta có một đứa con gái.”

“Và một người vợ”, Iain nhắc ông.

Mặt Maclean tối sầm lại. “Phải, một người vợ”, ông đồng ý. “Người đàn bà đã bỏ ta. Ồ, chuyện đó được thực hiện dưới chiêu bài quay lại Anh để thăm viếng gã anh trai bị đau ốm, nhưng ta đã biết bà ta chẳng hề có ý định quay về. Ta sung sướng vì đã thoát khỏi bà ta. Ta muốn mở tiệc ăn mừng khi nghe tin bà ta chết. Nếu đó là tội lỗi thì cũng kệ. Ta chưa từng biết một người đàn bà nào như bà ta. Trước đây và cả sau này. Bà ta không có lương tâm. Bà ta sống chỉ vì sự thỏa mãn của bản thân mình, không gì hơn. Bà ta độc ác với con trai của mình đến nỗi ta đã phải dành toàn bộ thời gian để bảo vệ thằng bé khỏi chính mẹ ruột của nó.”

“Judith chẳng có ai bảo vệ.”

“Ta nhận ra điều đó”, Maclean trả lời. Đột nhiên trông ông già hẳn đi. “Nó nói nó sống với bác gái nó trong bốn năm đầu tiên. Thế chuyện gì đã xảy ra sau đó? Nó có sống với mẹ nó không?”

“Có.”

“Thế ông anh vợ của ta thì sao? Cái lão say xỉn ấy?” Maclean hỏi.

“Ông ta cũng sống cùng với họ. Vợ chồng bà bác đã cố gắng chăm sóc Judith. Cô ấy sống với họ sáu tháng mỗi năm, và sống trong địa ngục phần thời gian còn lại.”

“Một sự sắp xếp kỳ dị”, Maclean lắc đầu nói. “Ta chẳng bao giờ có thể bù đắp được cho nó. Chẳng bao giờ...” Giọng ông vỡ ra. Ông giả vờ ho, rồi nói. “Người sẽ có được liên minh, Iain, nếu người vẫn còn muốn chuyện đó. Người Dunbar sẽ chống đối, dĩ nhiên, nhưng chúng ta có thể giữ được chúng trong tầm kiểm soát vì chúng bị khóa giữa chúng ta. Ta chỉ có một yêu cầu.”

“Là gì?”

“Ta muốn Judith ở lại đây một thời gian ngắn. Ta muốn biết nhiều hơn về nó.”

Iain đã lắc đầu trước khi Maclean nói xong lời thỉnh cầu. “Vợ tôi sẽ ở với tôi.”

“Thì thoảng người có thể cho phép nó đến đây không?”

“Chỉ có Judith mới có thể quyết định điều đó”, Iain phản đối. “Tôi sẽ không ép cô ấy.”

“Nhưng người sẽ không ngăn cản nó chứ?”

“Không”, Iain nhượng bộ. “Nếu cô ấy muốn gặp lại ông, tôi sẽ đem cô ấy đến chỗ ông.”

“Iain Maitland, cậu đã đưa ra những lời hứa vượt thẩm quyền”, Graham gần như hét lên. “Hội đồng sẽ quyết định về chuyện liên minh, không phải cậu.”

Iain quay người nhìn Graham. “Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau”, anh ra lệnh.

“Người nên biết ơn vì con gái ta đã lên tiếng”, Maclean gầm lên. Ông đứng dậy, chống hai tay lên mặt bàn và chồm người về trước. “Nó đã cứu cái mạng khốn khổ của người, Graham. Ta đã rất ngứa ngáy muốn xé người ra thành nhiều mảnh từ rất nhiều năm rồi. Giờ ta vẫn có thể làm thế nếu nghe nói người không đối xử tử tế với Judith.”

Ông dừng lại trừng mắt nhìn kẻ thù. “Ồ, ta đã thấy vẻ mặt của người khi người nghe chuyện con bé là một người Maclean. Chuyện đó thật không dễ chấp nhận, đúng không? Hẳn người đã bị chà đạp đáng kể khi biết Lãnh chúa của các người lại kết hôn với con gái của ta. Dù sao đi chăng nữa”, Maclean tiếp tục rống lên. “Nếu người làm tổn thương Judith, thế có Chúa, ta sẽ dùng chính đôi tay không này giết chết người.”

“Cha, sẽ thế nào nếu Judith muốn ở lại đây với chúng ta?” Douglas hỏi. “Có thể nó không muốn quay về với Iain. Cha nên hỏi nó.”

Iain chẳng bị ấn tượng trước mối quan tâm bùng nổ đầy tình anh em của Douglas. “Cô ấy sẽ đi với tôi.”

Douglas không muốn từ bỏ. “Cha sẽ để hẳn đưa Judith đi dù con bé không muốn đi ư?”

“Để ư?” Maclean thấy mình mỉm cười. “Có vẻ Iain sẽ làm bất kỳ điều gì mà mình muốn”, ông quay sang Iain. “Có thể người đã bắt đầu với một kế hoạch thông minh trong đầu, nhưng dần dần người đã trở nên yêu thương nó thực lòng, đúng không?”

Iain không trả lời ông, nhưng Douglas không chịu bỏ qua. “Người có yêu Judith không?”

Lãnh chúa Maclean bật cười vang. “Chào mừng đến với gia đình, con trai.”

Iain tìm thấy Judith đang dựa người vào một thân cây bên đường cách pháo đài một đoạn khá xa. Ánh trăng đủ sáng để anh có thể thấy cô nhợt nhạt đến mức nào.

“Judith, đã đến lúc về nhà rồi.”

“Vâng, dĩ nhiên.”

Cô không động dậy. Anh bước lại gần. Khi cô ngẩng lên nhìn, anh nhận ra là cô đang khóc. “Em không sao chứ?” Anh hỏi, giọng hiện rõ vẻ quan tâm. “Anh biết chuyện này thật khó cho em.”

Một đợt nước mắt mới lại dâng lên. “Ông ta nói dối hay nói thật với em thế? Trong quá khứ có quá nhiều điều dối trá, dường như em không thể tìm thấy sự thật được nữa. Nhưng điều đó cũng không còn quan trọng, đúng không? Biết rằng cha em chắc hẳn sẽ nhận em không thể bù đắp những năm tháng đã mất.”

“Anh nghĩ chuyện đó quan trọng với em đấy”, Iain phản đối. “Và anh tin là ông ta nói thật. Nếu biết chuyện, hẳn ông ta sẽ đến Anh để đón em về.”

Cô rời khỏi thân cây và đứng thẳng lên. “Em biết anh phải giận em lắm. Lẽ ra em nên nói cho anh biết cha em là ai.”

“Judith...”

Cô cắt ngang anh. “Em sợ anh sẽ không cần em nếu biết sự thật.” Cuối cùng cô cũng nhận ra là Iain không hề giận dữ. “Sao anh không bực bội? Chuyện này phải khiến anh choáng váng mới đúng chứ? Và vì sao anh lại nói dối cha em?”

“Anh nói dối lúc nào?”

“Khi anh bảo ông ấy rằng anh đã biết em là con gái ông ấy.”

“Anh không nói dối. Anh biết điều đó trước khi chúng ta cưới nhau.”

“Anh không thể biết được”, cô kêu lên.

“Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau”, anh tuyên bố. “Sau khi chúng ta về nhà.”

Cô lắc đầu. Cô muốn nói ngay bây giờ. Cô cảm giác như thể toàn bộ thế giới của mình đã bị phá hủy. “Nếu anh đã biết... tại sao anh còn cưới em?”

Anh giơ tay về phía cô, cô liền lùi lại. “Judith, giờ anh sẽ không nói về chuyện này.”

Chúa ơi, anh có vẻ rất bình tĩnh, lý trí đến chết người. “Anh đã lợi dụng em.”

“Anh bảo vệ em.”

“Anh muốn có được liên minh. Đó là lý do duy nhất để anh cưới em. Em cứ tưởng, ôi Chúa ơi, em cứ tưởng vì chẳng có được gì khi cưới em nên anh phải thực sự muốn có em, rằng anh...” Giọng cô òa lên nức nở. Cô thấy buồn nôn trước sự thật đó đến nỗi suýt gập đôi người lại. Cô lùi lại một bước. Sự ngây thơ của bản thân thậm chí còn khiến cô càng tức giận hơn với chính mình. “Em là một con ngốc”, cô kêu lên. “Em đã thực sự nghĩ rằng mình có thể thuộc về nơi này. Em đã tin mình sẽ được chấp nhận và cho dù mẹ em hay cha em có là ai đi chăng nữa...”

Cô hít vào một hơi thật sâu để cố kiểm soát bản thân. “Em không thể trách ai ngoài bản thân vì đã có những ý nghĩ ngu ngốc như thế. Em chẳng bao giờ có thể được chấp nhận ở nơi này. Em sẽ không về nhà với anh, Iain. Bây giờ và cả sau này.”

“Em không được cất cao giọng với anh”, anh ra lệnh bằng một giọng nhẹ nhàng ớn lạnh. “Nhưng em sẽ về nhà với anh. Ngay bây giờ.”

Anh di chuyển nhanh như chớp. Cô thậm chí còn không có thời gian để chạy. Một tay anh khóa chặt hai tay cô và kéo cô quay lại con đường mòn ngay cả trước khi cô bắt đầu vùng vẫy chống lại.

Judith thôi không cố thoát khỏi anh nữa khi nhớ ra Frances Catherine. Bạn cô đang cần cô.

Iain dừng lại ở rìa bãi đất trống. “Đừng khóc nữa”, anh ra lệnh.

“Anh đã làm trái tim em tan nát.”

“Anh sẽ gắn nó lại sau.”

Cô suýt nữa òa lên khóc ngay lúc đó. Nhưng đám đông chiến binh tập trung trong sân đã làm cô đổi ý. Cô vươn thẳng vai và bước nhanh về phía trước bên cạnh chồng, quyết tâm không làm bản thân phải hổ thẹn trước những người Maclean.

Graham và Patrick đã lên ngựa và đang chờ họ để quay về. Iain không để cho Judith cưỡi ngựa một mình. Anh quăng dây cương con ngựa của cô cho em trai, rồi quay lại và nhắc cô lên lưng con ngựa của mình. Anh nhảy lên sau cô, đặt cô vào lòng mình, rồi tiến lên trước dẫn đường.

Họ vượt qua Graham trước. Ngay khi cô bắt gặp ánh mắt của ông, ông liền quay đi. Cô vội cúi đầu nhìn xuống lòng mình, hai tay xếp lên nhau và cố gắng đến tuyệt vọng không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào trên mặt. Cô không muốn bất kỳ ai biết được mình đang bị tổn thương đến nhường nào.

Iain nhận thấy nỗi sỉ nhục mà Graham đã gây ra cho vợ mình. Anh trở nên tức giận đến nỗi gần như không tự kiểm soát. Judith đã trở nên cứng đờ trong vòng tay anh. Anh kéo cô dựa vào ngực mình và cúi xuống thì thầm vào tai cô.

“Em và anh thuộc về nhau, Judith. Không còn gì quan trọng hơn nữa. Hãy nhớ điều đó.”

Anh không nhận ra những lời đó ý nghĩa biết bao cho đến khi đã thốt ra thành lời. Tảng đá đè nặng trong ngực anh như được dỡ bỏ. Yêu Judith khiến anh cảm thấy mình có thể chinh phục được cả thế giới. Chẳng có rắc rối nào mà họ không thể đương đầu chừng nào còn được ở bên nhau. Anh nhớ cô từng nói cô muốn có thể chia sẻ những lo lắng của mình với anh biết bao nhiêu. Anh không để cô làm thế. Và lẽ ra anh cũng phải chia sẻ những lo lắng của mình với cô. Chúa ơi, anh đã chế giễu cái ý tưởng đó, ngạo mạn tin tưởng rằng anh, và chỉ mình anh thôi, phải đưa ra mọi quyết định, giải quyết mọi rắc rối, phát ra mọi mệnh lệnh. Bốn phận của cô là phải cho anh biết có điều gì không ổn, và anh sẽ sắp xếp đầu ra đấy.

Anh không thể hình dung được vì sao cô lại yêu anh. Chuyện đó là một sự thần kỳ. Anh cảm thấy chắc như đinh đóng cột là mình không xứng đáng. Anh suýt mỉm cười, dù xứng hay không thì trái tim cô cũng đã thuộc về anh... và anh sẽ chẳng bao giờ để cô ra đi. Không bao giờ.

Như thể anh đã nói to thành lời ý nghĩ của mình, vì đột nhiên Judith ngẩng lên nhìn anh. “Em sẽ không sống với một người không yêu em”, cô thì thầm.

Cô chờ anh nổi giận, và thầm hy vọng có một chút áy náy. Nhưng cô không nhận được cả hai. “Được thôi”, anh đồng ý.

Cô quay đi khỏi anh. Iain biết rằng lúc này cô không có tâm trạng để nghe những gì anh nói. Ngày mai sẽ là đủ sớm để giải thích tất cả rồi.

“Nhắm mắt lại và nghỉ ngơi đi”, anh ra lệnh. “Em kiệt sức rồi.”

Cô định làm theo lời anh thì chợt nhìn thấy thứ gì đó chuyển động trong bóng tối. Cô cứng người lại và túm lấy cánh tay anh. Rừng cây xung quanh họ dường như trở nên sống động trước mắt cô. Những bóng đen di chuyển về phía trước trong ánh trăng.

Đó là những chiến binh Maitland, rất rất nhiều người, cô thậm chí còn không thể đếm được. Họ mặc trang phục chiến đấu, với Ramsey dẫn đầu. Anh ta tiến lên phía trước và chờ Iain thông báo chuyện gì đã xảy ra.

Rốt cuộc Iain không đến một mình. Người của anh rõ ràng đang đợi lệnh để lâm trận. Lúc này Judith mới cảm thấy may mắn vì mình đã có thể ngăn chặn một cuộc chiến, và tự hỏi không biết sẽ có bao nhiêu mạng người sẽ ngã xuống nếu cô tiếp tục giữ im lặng.

Cô không nói chuyện lại với chồng cho đến khi họ về đến nhà. Cô bảo anh mình không muốn ngủ chung. Anh liền nhắc bổng cô lên và đưa lên phòng. Cô quá mệt mỏi nên không thể chống lại anh. Cô ngủ thiếp đi trước khi anh cởi hết quần áo của cô ra.

Anh không thể để cô một mình. Anh ôm cô trong vòng tay, vuốt ve cô, áp ủ cô, hôn cô, và trong những giờ trước bình minh anh đã làm tình với cô.

Ban đầu cô quá buồn ngủ nên không thể phản kháng, rồi sau đó lại quá bốc cháy trước nỗi đam mê của anh nên không thể bắt anh dừng lại. Môi anh nóng rẫy tuyệt vời trên môi cô. Hai tay anh vuốt ve bên trong đùi cô, nhẹ nhàng tách chúng ra. Ngón tay anh thám hiểm nơi nóng bỏng ẩm ướt của cô trong khi lưỡi anh xâm chiếm miệng cô. Trò chơi tình ái nóng bỏng khiến cô rên lên vì sung sướng. Cô chuyển động không ngừng dưới anh. Đó là tất cả phản ứng mà anh cần. Anh di chuyển vào giữa hai đùi và tiến sâu vào trong cô. Cô uốn lên áp sát vào người anh và quàng hai tay quanh cổ để kéo anh lại gần hơn. Anh chuyển động thật chậm, nhịp nhàng, có tính toán. Sự tra tấn ngọt ngào khiến cô trở nên hoang dã. Cô siết chặt hai chân quanh người anh và nẩy hông lên mạnh hơn nữa bắt anh phải tăng tốc.

Họ cùng nhau tìm thấy sự giải thoát. Anh gằm gừ trong cổ họng và đổ ập xuống người cô. Cô ôm anh thật chặt trong khi những cơn sóng dê mê chảy tràn qua mình, và rồi òa khóc nức nở trên vai anh.

Một khi đã bắt đầu khóc là cô dường như không thể dừng lại. Anh lăn xuống kéo cô theo, thì thầm những lời xoa dịu cho đến khi cô thả lỏng hoàn toàn và anh biết rằng cô đã ngủ trở lại. Anh nhắm mắt, hoàn toàn đầu hàng, rồi cũng trôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Iain rời khỏi phòng cả tiếng đồng hồ trước khi Judith thức dậy. Chị quản gia lên tầng đón cô, nhẹ nhàng gõ cửa và gọi tên cô.

Judith vừa mặc xong quần áo. Cô mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt. Sau tiếng trả lời của cô, Helen vội vàng bước vào phòng. Chị nhìn qua quần áo của Judith và đột nhiên khựng lại. “Cô không mặc áo choàng của chúng tôi”, chị kêu lên.

“Phải”, Judith trả lời mà không giải thích gì thêm. “Chị muốn nói gì với tôi thế?”

“Các bộ lão...”

“Có chuyện gì?” Judith hỏi lại khi thấy Helen không nói tiếp.

“Họ đang chờ nói chuyện với cô trong hội trường. Chuyện đó có đúng không? Có phải cha cô là...”

Helen dường như không thể thốt lên cái tên đó. Judith thấy tội nghiệp chị. “Lãnh chúa Maclean là cha tôi.”

“Đừng xuống dưới nhà”, Helen kêu lên, hai tay bắt đầu xoắn lại với vẻ kích động. “Tôi thấy cô nhợt nhạt khủng khiếp. Hãy quay lại giường đi. Tôi sẽ bảo họ là cô bị ốm.”

Judith lắc đầu. “Tôi không thể trốn ở trên này”, cô nói và bước về phía cửa, rồi dừng lại. “Không phải Hội đồng sẽ phá vỡ một trong các điều luật thiêng liêng khi chính thức nói chuyện trực tiếp với tôi hay sao?”

Helen gật đầu. “Chắc lúc này họ quá giận dữ đến nỗi không thể nghĩ về các điều luật nữa. Hơn nữa, họ đã từng cho phép một người phụ nữ khác lên tiếng trước họ rồi, chính là Frances Catherine của cô đấy. Chuyện đó bị bàn tán quanh đây trong nhiều tuần liền.”

Judith mỉm cười. “Frances Catherine kể họ đã cố bắt cô ấy đổi ý về chuyện mời tôi đến đây. Chắc giờ này họ đang muốn bóp cổ cô ấy lắm. Cứ nhìn tất cả những rắc rối mà tôi đã gây ra mà xem.”

Helen lắc đầu. “Cô chẳng gây ra rắc rối nào cả.”

Judith vỗ lên cánh tay chị. “Chồng tôi có chờ cùng các bô lão không?”

Helen lại lắc đầu. Chị đã phải nỗ lực hết sức mới điều khiển được cảm xúc của mình. Chị trả lời bà chủ bằng một giọng run rẩy. “Lãnh chúa đang trên đường trở về từ nhà Patrick. Graham đã cho người xuống đòi để gọi anh ấy về. Họ sẽ không đuổi cô đi chứ, đúng không?”

“Cha tôi là kẻ thù của họ”, Judith nhắc chị. “Tôi không hình dung nổi họ muốn tôi ở lại đây.”

“Nhưng chồng cô là Lãnh chúa”, Helen thì thào. “Chắc chắn là...”

Judith không muốn nói đến Iain. Helen đã trở nên vô cùng lo lắng, nước mắt đang tuôn trào trên má chị. Judith thấy có lỗi vì mình là nguyên nhân gây ra nỗi đau buồn đó, nhưng cô không biết phải làm thế nào để xoa dịu được chị. Cô không thể nói với Helen rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả, vì đó là lời nói dối lồ bịch nhất.

“Tôi sẽ vượt qua được”, cô nói. “Và chị cũng vậy.” Cô cố gượng cười, véo lên má để mặt mũi thêm hồng hào, rồi bước ra khỏi phòng.

Iain bước vào nhà vừa đúng lúc cô đang xuống cầu thang. Anh có vẻ nhẹ nhõm khi thấy cô. Cô không biết phải nghĩ gì về chuyện đó.

“Em muốn nói chuyện với anh, Iain”, cô lên tiếng. “Có một chuyện em muốn nói với anh.”

“Không phải bây giờ, Judith”, anh bảo cô. “Giờ không có thời gian.”

“Em muốn anh dành chút thời gian”, cô khẳng khái.

“Frances Catherine cần em, vợ ạ.”

Thái độ của cô thay đổi hoàn toàn. Cô chạy bay xuống cầu thang. “Có phải đứa bé không?”

Iain gật đầu. “Helen?” Judith gọi với lên.

“Tôi nghe rồi, thưa cô Judith. Tôi sẽ chuẩn bị ít thứ và theo cô xuống ngay.”

Judith nhận ra mình đã túm chặt lấy tay Iain liền cố thả ra, nhưng anh không để cô làm điều đó. Anh quay người mở cửa cho cô, rồi kéo cô ra ngoài.

Tất cả các bô lão đang đứng túm tụm trước chiếc bàn cạnh lò sưởi. Iain làm như thể họ không có mặt ở đó.

“Cô ấy lên cơn đau bao lâu rồi?” Judith hỏi.

“Patrick không nói. Cậu ấy quá luống cuống, hầu như chẳng nói được câu nào cho rành mạch.”

Iain không hề phóng đại. Chồng Frances Catherine đang đứng trên ngưỡng cửa. “Cô ấy muốn tôi đi đón linh mục”, anh kêu lên ngay khi họ xuất hiện trong tầm mắt. “Chúa ơi, tất cả là lỗi tại tôi.”

Judith không biết phải nói sao về chuyện đó. Iain lắc đầu. “Bình tĩnh lại đi, Patrick”, anh ra lệnh. “Sẽ không tốt cho cô ấy chút nào nếu em gục ngã.”

“Tất cả là lỗi tại em, em đã bảo anh rồi”, Patrick lặp lại bằng giọng thì thào hoảng loạn.

“Quý tha ma bắt”, Iain lầm bầm. “Dĩ nhiên đó là lỗi của em. Em đã lôi cô ấy lên giường...”

“Không phải chuyện đó”, Patrick cắt ngang.

“Thế thì là chuyện gì?” Iain hỏi lại khi thấy em trai không giải thích.

“Em đã làm cô ấy trở dạ. Bọn em nói chuyện về cha Judith, và cô ấy bảo đã biết chuyện đó nhiều năm. Em hơi nổi cáu vì cô ấy giấu em, và em nghĩ mình đã lên giọng với cô ấy.”

Trong lúc thú tội với anh trai, Patrick đã vô tình chặn đường không cho Judith vào nhà. Cuối cùng Judith phải xô anh ra khỏi cửa và chạy vào trong.

Cô khựng ngay lại khi nhìn thấy Frances Catherine. Bạn cô đang ngồi chải tóc bên bàn, trông bình tĩnh khủng khiếp, thậm chí còn đang ngâm nga nữa.

Frances Catherine mỉm cười với cô rồi ra hiệu cho cô đóng cửa lại.

“Đưa cho mình sợi ruy băng đó”, Frances Catherine nói. “Sợi màu hồng cạnh giường ấy, nếu cậu không phiền.”

Judith làm theo yêu cầu của bạn. Cô nhận thấy tay mình đang run bần. “Cậu cảm thấy thế nào, Frances Catherine?” Cô hỏi bằng giọng thì thầm đầy lo lắng.

“Mình ổn, cảm ơn cậu.”

Judith trở mắt nhìn bạn một lúc lâu. “Lúc này cậu đang đau thật hay là chỉ giả vờ thôi đấy?”

“Nếu không đau thì mình cũng sẽ giả vờ”, Frances Catherine trả lời.

Judith bước về phía bàn và thả người lên chiếc ghế tựa đối diện với bạn. Cô hít một hơi thật sâu để làm dịu đi nhịp tim đang chạy đua của mình, rồi hỏi Frances Catherine có ý quái quỷ gì với câu trả lời vô lý như thế.

Frances Catherine rất vui lòng giải thích. “Mình đang đau đấy chứ”, cô nói. “Nhưng nếu không đau, mình cũng sẽ giả vờ chỉ để chọc tức Patrick. Mình sẽ bỏ con người đó, Judith ạ. Không có gã đàn ông nào được quát vào mặt mình, kể cả chồng mình. Cậu có thể giúp mình xếp đồ đạc lại.”

Judith phá lên cười. “Cậu muốn bỏ đi ngay bây giờ hay là sau khi sinh đứa bé?”

Frances Catherine mỉm cười. “Để sau”, cô nói. “Mình chẳng thấy sợ gì cả”, cô thì thào chuyển hướng chủ đề. “Như thế có khác thường không? Mình đã sợ hãi suốt thời gian mang thai, nhưng đến lúc này mình lại không sợ một chút nào.”

“Thế sao cậu lại muốn gọi linh mục?”

“Để Patrick có việc gì đó để làm.”

Judith không thể tin được điều vô lý đó. “Cậu muốn dọa Patrick, đúng không?”

“Cả vì lý do đó nữa”, Frances Catherine thừa nhận.

“Bên trong con người cậu ẩn chứa bản tính dã man đấy, Frances Catherine”, Judith nói. “Cậu đã cố tình làm chồng cậu hoảng vía. Giờ gọi anh ấy vào rồi cầu xin anh ấy tha thứ đi.”

“Mình sẽ làm thế”, bạn cô hứa. “Cậu có thấy tồi tệ lắm không?”

Frances Catherine chuyển đề tài quá nhanh, Judith phải mất một lúc mới kịp phản ứng. “Cha mình là một người rất ưa nhìn”, cô nhận xét.

“Cậu có nhớ vào mặt ông ấy không?”

“Không.”

“Kể mình nghe chuyện gì đã xảy ra”, Frances Catherine yêu cầu.

Judith mỉm cười. “Mình sẽ không kể gì với cậu cả cho đến khi cậu nói chuyện với chồng cậu xong xuôi. Cậu không thấy anh ấy luống cuống ngoài kia ư? Cậu quá đáng lắm đấy, Frances Catherine.”

Một cơn đau bất ngờ ập đến với Frances Catherine. Cô thả chiếc lược xuống và túm lấy tay Judith. Khi cơn co thắt dịu bớt đi, cô liền thở hổn hển. Judith thăm tính thời gian diễn ra cơn đau.

“Lần này có vẻ đau mạnh hơn những lần trước đôi chút”, Frances Catherine thì thào. “Nhưng những cơn đau vẫn cách nhau một lúc lâu. Lau trán hộ mình với, Judith, rồi gọi Patrick vào đi. Mình sẵn sàng nghe anh ấy xin lỗi rồi.”

Judith vội làm theo lời bạn. Cô đợi bên ngoài để hai vợ chồng họ có chút riêng tư. Iain đang ngồi trên gờ đá ngắm nhìn cô.

“Anh chưa từng thấy Patrick mất kiểm soát đến mức đó”, anh nhận xét.

“Anh ấy yêu vợ”, cô trả lời. “Anh ấy rất lo cho Frances Catherine.”

Iain nhún vai. “Anh yêu em, nhưng anh chắc chắn như đinh đóng cột sẽ không luống cuống như Patrick lúc này khi em sinh con cho anh.”

Anh nói ra những lời đó một cách tự nhiên, theo kiểu đương nhiên là vậy. Cô bị rơi vào tình huống bất ngờ. “Anh vừa nói gì?”

Anh để lộ rõ vẻ cáu kỉnh. “Anh nói anh sẽ không đánh mất kiểm soát như kiểu Patrick...”

“Trước đó nữa”, cô cắt ngang. “Anh nói là anh yêu em. Anh nói như thể anh thật lòng nghĩ như thế.”

“Những gì anh nói luôn thật lòng”, anh nói với cô. “Em biết điều đó mà, Judith, em nghĩ ca sinh nở này sẽ diễn ra bao lâu?”

Cô phớt lờ câu hỏi của anh. “Anh không yêu em”, cô tuyên bố bằng giọng nhấn mạnh. “Em chỉ là một sự hy sinh anh phải chọn lựa để có được cái liên minh anh cần.” Cô không cho anh có thời gian trả lời cô. “Cái nhẫn đã làm em lộ thân phận, đúng không? Nó giống hệt cái nhẫn của Douglas và anh đã nhận ra nó.”

“Anh thấy chiếc nhẫn rất quen thuộc, nhưng cũng phải mất một thời gian dài anh mới nhớ ra mình đã thấy nó ở đâu.”

“Chính xác anh nhớ ra vào lúc nào?”

“Lúc chúng ta ở trên nghĩa trang”, anh nói với cô. “Sau đó Patrick nghe em hỏi Frances Catherine rằng cô ấy nghĩ anh sẽ làm gì nếu phát hiện Maclean là cha em. Dĩ nhiên là cậu ấy nói lại với anh, nhưng lúc đó thì anh đã biết rồi.”

Cô lắc đầu, thừa nhận, “Em không hiểu. Nếu Patrick biết rồi thì tại sao anh ấy lại nổi giận với Frances Catherine?”

“Cậu ấy nổi giận vì Frances Catherine không giải bày chuyện đó với mình.”

“Vậy là, ngay khi anh phát hiện ra cha em là ai, anh liền cưới em ngay.”

“Chính xác là vậy”, anh thừa nhận, rồi đứng dậy kéo cô vào lòng. “Mà không có hoa”, anh thì thầm. “Anh xin lỗi. Sự an toàn của em phải được ưu tiên hàng đầu. Anh không có thời gian để tổ chức một lễ cưới tử tế cho em.”

Chúa ơi, sao cô muốn tin anh thế chứ. “Anh không cần phải cưới em chỉ để đảm bảo an toàn cho em.”

“Anh đã làm thế đấy”, anh trả lời. “Sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi một trong các bộ lão phát hiện chiếc nhẫn quý quý đó. Họ hẳn sẽ nhận ra nó.”

“Em đã định quăng nó đi”, cô nói bừa.

Anh thở dài. “Em sẽ không làm thế đâu”, anh nói. “Trái tim em quá mềm yếu nên chẳng thể phá hủy vật kỷ niệm duy nhất có liên quan đến người đã sinh thành ra em.”

Cô quyết định không tranh cãi với anh khả năng đó. “Anh không thích ông ấy, đúng không?”

“Cha em à?”

“Vâng.”

“Quý tha ma bất, không, anh thích ông ta”, anh trả lời. “Ông ta là một tên khốn thực sự. Nhưng ông ta cũng là cha em, và bởi anh biết mình sẽ giữ em lại nên anh đã cử Ramsey đến chỗ ông ta để bàn về việc

thành lập liên minh. Sẽ thực tế hơn nếu liên kết với người Dunbar. Suy cho cùng lãnh địa của họ giáp biên giới với chúng ta, nhưng Lãnh chúa Maclean lại là cha em và sau cùng thì em có quyền nhận ông ấy... nếu em muốn điều đó, Judith ạ.”

“Nhưng anh không tin người Maclean, đúng không?”

“Nhưng anh không tin người Maclean, đúng không?”

“Không”, anh trả lời. “Và nhân tiện thì anh cũng chẳng tin tưởng nhiều vào người Dunbar.”

“Anh có thích Douglas không?”

“Đặc biệt không.”

Cô cảm thấy thoải mái vì sự chân thật của anh. “Anh không thích ai cả, đúng không?”

Nụ cười của anh thật dịu dàng. “Anh thích em.”

Anh luôn khiến cô ngừng thở mỗi khi nhìn cô như thế. Judith phải buộc mình tập trung vào câu chuyện mà họ đang nói. Cô cụp mắt xuống nhìn ngực anh. “Sao lại cần thiết phải lập liên minh với thị tộc khác? Trong quá khứ các anh vẫn luôn tự cô lập mình cơ mà.”

“Lãnh chúa Dunbar đã già và mệt mỏi, nhưng ông ta không muốn chuyển giao bốn phần cho một chiến binh trẻ tuổi hơn. Khi anh nghe được chuyện ông ta đang đàm phán với Maclean, anh đã cố can thiệp trước khi liên minh của họ được thành lập. Dunbar mà kết hợp với Maclean thì họ sẽ trở nên bất khả chiến bại. Lúc đó thì có cả tỷ thứ phải lo lắng.”

“Sao anh không giải thích những chuyện đó với em?”

“Anh vừa mới giải thích xong đấy thôi.”

Anh đang lẩn tránh và cả hai bọn họ cùng biết điều đó. “Tại sao trước đây anh không nói?” Cô gắng hỏi.

“Chuyện đó rất khó cho anh”, cuối cùng anh cũng thừa nhận. “Trước đây anh chưa bao giờ thảo luận những mối quan tâm của mình với bất kỳ ai ngoài Patrick.”

“Ngay cả Graham cũng không?”

“Đúng vậy.”

Cô rời khỏi anh và ngẩng lên nhìn. “Điều gì đã làm anh thay đổi?”

“Em”, anh trả lời. “Và Frances Catherine.”

“Em không hiểu.”

Anh nắm lấy tay cô, đẩy cô ngồi xuống gờ đá rồi ngồi xuống cạnh cô. “Lúc đầu, anh không hiểu mối quan hệ giữa hai người bọn em. Bọn em dường như tin tưởng nhau hoàn toàn.”

“Bọn em thực sự tin tưởng nhau hoàn toàn”, cô khẳng định.

Anh gật đầu. “Cô ấy chưa từng kể với ai về chuyện cha em, và em chưa từng lo lắng là cô ấy sẽ nói ra.”

Trong đầu Iain dường như đang phải xử lý một điều gì đó. Giọng anh thật thấp, đầy do dự. “Thực ra em đã trao cho cô ấy một thứ vũ khí mà cô ấy có thể dùng để chống lại em. Đàn ông sẽ không bao giờ làm thế.”

“Có vài người sẽ làm thế.”

“Anh thì không”, anh thừa nhận. “Và trước khi gặp em, anh không hề tin có tồn tại một niềm tin như vậy.”

Đột nhiên anh đứng dậy, chắp hai tay sau lưng và quay lại đối diện với cô. “Em đã cho anh thấy là em có thể tin tưởng bạn em hoàn toàn. Anh cũng muốn được như thế, Judith. Em từng nói với anh là em tin anh. Nhưng nếu em tin anh bằng cả trái tim, tin tuyệt đối, thì em sẽ chấp nhận mà không hề thắc mắc rằng khi anh nói là anh yêu em, nghĩa là anh hoàn toàn thật lòng. Chỉ khi đó thì nỗi bất an, sợ hãi, tổn thương trong em mới có thể biến mất.”

Đầu cô cúi thật thấp. Cô nhận ra anh đang nói thật. “Em đã không tin tưởng anh đủ để nói cho anh biết cha em là ai”, cô hạ giọng thừa nhận. “Nhưng hẳn em sẽ đề cập đến chuyện đó... một ngày nào đó. Em đã sợ anh sẽ không cần em nữa nếu biết được sự thật.”

“Nếu em tin tưởng anh đủ...”

Cô gật đầu. “Em thực sự đã cố gắng, ngay trước khi diễn ra lễ cưới... Tại sao lúc đó anh không để em nói?”

“Lúc đó anh đang liều mạng để bảo vệ em, và cách duy nhất anh biết là làm sao để em trở thành vợ của anh. Hội đồng sẽ chẳng bao giờ thay đổi suy nghĩ. Nếu họ phát hiện Maclean là cha em, họ sẽ lợi dụng em để cố hủy hoại ông ta.”

“Nếu như em để chiếc nhẫn ở lại Anh, sẽ không có chuyện gì...”

Anh không để cô nói hết. “Bí mật nào cũng có ngày bị phát hiện”, anh nói với cô. “Quá nhiều người biết sự thật. Họ hàng của em ở Anh có thể sẽ tìm đến Maclean nhờ giúp đỡ đòi em về”, anh nhún vai. “Giờ họ vẫn có thể làm thế”. Anh dường như không quá lo lắng về khả năng đó.

“Iain, em không nghĩ mình có thể ở lại đây. Cái cách Graham nhìn em khi ông ấy phát hiện ra cha em là ai... Giờ ông ấy sẽ không bao giờ chấp nhận em là người Maitland nữa. Em sẽ lại trở thành người ngoài. Không, em không thể ở lại đây.”

“Được rồi.”

Anh đồng ý ngay lập tức khiến cô bối rối. Cô tưởng ít ra anh cũng sẽ yêu cầu cô cố gắng, và rồi cô sẽ tỏ ra rất cao thượng và đồng ý với anh. Làm sao anh có thể vừa thú nhận tình yêu với cô xong rồi lại đồng ý để cô ra đi chứ?

Judith không có thời gian để bắt anh giải thích. Patrick mở cửa và hét lên tên cô.

Cô quay vào trong nhà và thấy Frances Catherine đang rạng rỡ vì vui sướng. Judith cho rằng chồng của cô bạn đã tỏ ra ăn năn hối lỗi một cách đích đáng.

Khi đi lại, Frances Catherine không cảm thấy lưng dưới quá đau, thế nên cô cứ chậm rãi đi đi lại lại trước lò sưởi trong lúc Judith chuẩn bị những công việc cần thiết.

Frances Catherine có cả trăm câu hỏi về Maclean. Judith không thể trả lời bất kỳ câu nào. Cuối cùng khi đã có thể nói được một câu hoàn chỉnh mà không bị cắt ngang, cô liền kể cho bạn nghe về Douglas.

“Mình có một người anh trai. Anh ấy hơn mình đúng năm tuổi”, Judith nói. “Mẹ mình đã bỏ rơi anh ấy mà không nói một lời nào với ai.”

Frances Catherine suýt nữa ngã ra sàn. Cô cảm thấy nổi giận thay cho Judith. “Mụ chó cái chết dẫm đó”, cô thốt lên.

Cô đang chuẩn bị găm lên một ý nghĩ tối tăm nữa về mẹ Judith thì nghe thấy tiếng chồng mình đang xin lỗi thay cho vợ ở bên ngoài cửa sổ. Cô liền đưa tay lên bịt miệng để không phá lên cười.

“Mẹ cậu đúng là một con quỷ”, cô thì thào. “Nếu có công lý trên đời, bà ta sẽ phải trả giá cho những gì mình làm.”

Judith không tin điều đó là đúng, nhưng cô cũng sẽ không tranh cãi với bạn lúc này. “Có lẽ vậy”, cô đồng ý.

“Agnes đã phải trả giá cho những gì mụ làm rồi”, Frances Catherine gật đầu thông báo.

“Sao cơ, chuyện gì đã xảy ra với bà ta?” Judith hỏi.

Frances Catherine dường như không nghe thấy bạn hỏi. “Phải, mụ ta đã trả giá. Mụ ta là đồ ngu mới đi loan truyền những tin đồn đầy tội lỗi như thế về cậu và nghĩ rằng Lãnh chúa của chúng ta sẽ không nghe thấy.”

“Iain nghe được ư?” Judith hỏi.

“Phải”, Frances Catherine nói. Cô dừng lại tập trung cho cơn đau đang ập xuống mình, tay túm chặt mép lò sưởi cho đến khi cơn quặn thắt trôi qua. Rồi cô lấy chiếc khăn len lau trán và nói. “Chúa ơi, lần này lại mạnh hơn lần trước một chút.”

“Cũng kéo dài hơn”, Judith bảo bạn.

Frances Catherine gật đầu. “Nào, mình đang nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ đúng rồi, Agnes.”

“Chính xác Iain đã nghe được những gì?”

“Rằng cậu đã mang thai đứa con của anh ấy trước khi anh ấy cưới cậu.”

“Chúa ơi, anh ấy hẳn đã nổi điên lên...”

“Ồ đúng thế đấy, anh ấy đã nổi điên lên”, Frances Catherine đồng ý. “Cậu, Patrick và Graham lúc đó đã lên đường đi câu, Iain làm xong công việc và quay về hai giờ sau đó. Anh ấy xuống thăm mình để chắc chắn mình không cần gì cả. Anh ấy thật chu đáo, đúng không? Iain đã thay đổi khá nhiều kể từ khi cưới cậu, Judith ạ. Anh ấy chưa bao giờ...”

“Frances Catherine, cậu đang lạc đề đấy”, Judith cắt ngang. “Anh ấy đã làm gì với Agnes?”

“Mình đang nói đến chỗ đó đây”, Frances Catherine nói. “Iain quay trở lên pháo đài. Hẳn đã có ai đó chặn anh ấy và kể với anh ấy. Hay có lẽ một bô lão đã nhắc đến...”

“Mình không quan tâm anh ấy đã nghe được chuyện đó như thế nào”, Judith lại xen ngang. “Mình muốn biết anh ấy đã làm gì. Cậu đang làm mình phát điên lên, Frances Catherine ạ, khi cứ rào đón loay quanh như thế.”

Frances Catherine mỉm cười. “Như thế làm cậu không lo đến vụ sinh đẻ nữa, đúng không?”

Judith gật đầu. Rồi cô cầu xin bạn kể nốt câu chuyện.

Frances Catherine sẵn lòng chiều theo ý bạn. “Anh ấy đi thẳng đến nhà Agnes. Brodick kể với mình như thế. Anh ấy cũng ghé qua đây, chỉ để chắc chắn là mình ổn cả. Mình nghĩ Patrick đã lèo nhèo bắt anh ấy phải để mắt đến mình. Dù sao đi nữa, một giờ nữa trôi qua, và lúc đi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành thì mình thấy Agnes và Cecilia, con gái mụ, cả hai đều xách theo hành lý và đi thẳng xuống dưới đồi. Brodick bảo họ đang rời khỏi lãnh thổ Maitland. Họ sẽ không quay trở lại nữa, Judith ạ.”

“Họ sẽ đi đâu?”

“Đến nhà anh họ của Agnes”, Frances Catherine giải thích. “Có vài chiến binh hộ tống họ đi.”

“Iain không hề nói gì với mình”, Judith nghiền ngẫm chuyện đó một lúc trong khi Frances Catherine tiếp tục đi đi lại lại.

Helen gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện riêng tư của họ. “Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau”, Frances Catherine thì thào.

Judith gật đầu. Cô giúp Helen khiêng vào một chồng khăn len ngắt ngưỡng và chất thêm vào với đồng khăn trên bàn. Winslow ở ngay sau lưng chị quản gia. Anh ta bê chiếc ghế để đến. Frances Catherine ngay lập tức mời anh ta ở lại dùng bữa trưa. Winslow quá ngạc nhiên trước lời mời đó nên không thể làm gì khác ngoài lắc đầu.

Patrick không có tâm trạng nào để treo nổi chiếc áo choàng qua xà nhà. Winslow đành giúp làm hộ luôn. Frances Catherine cố mời anh ta chút đồ uống khi đã xong việc.

Anh ta từ chối ly rượu và quay ra cửa, rồi đột nhiên dừng chân và quay người lại. “Vợ tôi đang chờ ở trong sân”, anh ta nói. “Cô ấy muốn giúp. Nếu cô không muốn cô ấy...”

“Làm ơn gọi cô ấy vào đây”, Judith vội đề nghị. “Chúng tôi sẽ rất vui nếu cô ấy cùng bầu bạn, đúng không Frances Catherine?”

Bạn cô rạng rỡ hẳn lên. “Ồ đúng thế”, cô đồng ý. “Cô ấy có thể dùng bữa trưa với chúng tôi.”

Helen dừng công việc gấp các thứ trên giường và nhìn lên. “Cô thực sự đói ư, cô gái? Tôi có thể đem xuống ít súp mà tôi đã làm đêm qua. Nó đã sôi gần như cả đêm.”

“Vâng, cảm ơn chị”, Frances Catherine trả lời. “Nhưng tôi chẳng đói chút nào.”

“Vậy thì vì sao...” Judith lên tiếng.

“Khi đã đến giờ ăn tối, chúng ta sẽ phải ăn tối”, Frances Catherine khẳng định. “Mọi thứ phải diễn ra thật... bình thường. Đúng không Judith?”

“Phải, dĩ nhiên rồi”, Judith trả lời.

Isabelle bước nhanh vào nhà làm mọi người chú ý. Cô đóng cửa lại rồi vội vàng bước về phía Frances Catherine và nắm lấy tay bạn. Trong lúc Judith đứng đó, Isabelle lặp lại tất cả những lời động viên khuyến khích mà Judith đã nói lúc cô bắt đầu trở dạ. Cô nói về điều kỳ diệu của chuyện sinh nở, nhấn mạnh rằng đúng là sẽ rất lộn xộn, nhưng vẫn vô cùng đẹp và dặn Frances Catherine phải nhớ để cảm nhận niềm sung sướng với bốn phận đưa một sự sống mới vào đời đầy quý giá này.

Một cảm giác ấm áp tràn ngập trong người Judith. Cô đã tạo ra một sự khác biệt trong cuộc đời một con người. Cô biết mình sẽ phải rời khỏi nơi này, và sớm thôi nếu như Hội đồng vẫn đang làm theo ý họ, nhưng trong lúc sống ở đây, cô đã tạo được ảnh hưởng đến cuộc sống của một người khác. Ít nhất sẽ có một người phụ nữ khác ngoài Frances Catherine vẫn sẽ nhớ về cô.

Helen nhanh chóng ra khỏi nhà để đi lấy món súp. Isabelle đã để con trai cho dì của Winslow trông, và cô cũng rời khỏi đó để về nói với bà rằng cô sẽ ở lại với Frances Catherine cho đến khi đứa bé được sinh ra.

Frances Catherine chờ cho đến khi cửa đóng sau lưng hai người phụ nữ đó rồi mới quay lại với Judith. “Cậu có thấy lo lắng cho mình không?”

“Có lẽ chỉ một chút”, Judith thừa nhận.

“Sao lúc này cậu có vẻ mặt kỳ lạ thế? Cậu đã nghĩ gì lúc Isabelle nói chuyện với mình?”

Judith mỉm cười, Frances Catherine hiếm khi bỏ qua điều gì. “Mình nhận ra đã tạo nên một chút khác biệt trong cuộc sống của Isabelle. Mình đã giúp con trai cô ấy chào đời. Cô ấy sẽ không quên điều đó. Những người khác sẽ quên mình, nhưng cô ấy thì không.”

“Phải, cô ấy sẽ không quên đâu”, Frances Catherine đồng ý, rồi lại thay đổi chủ đề. “Patrick bảo Iain không cho anh ấy biết dự định của mình. Chồng mình tin Hội đồng sẽ trừng phạt cả hai người. Anh ấy bảo khi anh ấy nói với Iain quan điểm đó, Iain chỉ cười và lắc đầu.”

Judith nhún vai. “Mình sẽ không ở lại đây, cho dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Cậu hiểu vì sao, đúng không? Mình không thể trở thành người ngoài một lần nữa.”

“Judith, tất cả phụ nữ ở đây dường như đều có cảm giác là người ngoài”, Frances Catherine tranh luận.

Cửa bật mở ra. “Thế nào rồi?” Patrick gầm lên từ lối vào.

“Thế nào cái gì hả chồng?”

“Frances Catherine, sao lâu thế?”

“Patrick, anh thực sự phải bình tĩnh lại”, Judith ra lệnh. “Chuyện này không thể nhanh chóng được đâu.”

Frances Catherine vội bước về phía chồng. “Em xin lỗi vì chuyện này khiến anh lo lắng, nhưng không có gì xảy ra cả. Em không thể bảo đứa bé nhanh lên được, Patrick ạ.”

“Judith, cô không thể làm được gì ư?” Patrick gặng hỏi.

“Giờ vợ anh sẽ nghỉ ngơi.”, Judith tuyên bố. “Chúng ta phải kiên nhẫn.”

Patrick thở dài, rồi cau mày nói, “Winslow bảo em to gấp đôi Isabelle.”

Frances Catherine không phản đối lời nhận xét đó. Cô biết chồng mình đang tìm thứ gì đó để lo lắng. “Em ăn nhiều gấp đôi mà”, cô bảo anh. “Iain đi đâu rồi?”

Đến lúc này Patrick mới mỉm cười. “Anh đã khiến anh ấy phát điên lên. Anh ấy đang đi tập luyện với mọi người.”

“Anh nên đến giúp anh ấy”, Frances Catherine gợi ý. “Em sẽ cho ai đó tìm anh khi gần đến lúc.”

Patrick miễn cưỡng đồng ý rời khỏi nhà. Nhưng anh cứ quay lại liên tục, và khi tối đến anh liền cắm trại ngay trên ngưỡng cửa.

Dì của Isabelle đến tìm cô về hai lần trong ngày để cho em bé bú, và Helen cũng rời khỏi đó một lần để chắc chắn các bà lão đã ăn tối tử tế và con trai chị Andrew đã được trông nom cẩn thận.

Những cơn co thắt của Frances Catherine tiếp tục không đều cho đến tận chiều muộn, sau đó chúng trở nên đau khủng khiếp, nhưng Frances Catherine còn hơn là sẵn sàng để tiếp nhận chuyện đó.

Vào khoảng giữa đêm, cô bắt đầu gào thét vì cơn đau quặn quai. Cô đang sử dụng chiếc ghế để và cố rặn bằng hết khả năng của mình trong từng cơn co thắt quặn quai kéo dài. Helen đã dùng lòng bàn tay đẩy mạnh vào bụng Frances Catherine, nhưng nỗ lực của chị chỉ làm tăng thêm sự đau đớn cho cô. Đứa bé không chịu phối hợp.

Có gì đó không ổn và tất cả mọi người đều biết. Những cơn đau lúc này đã nối tiếp nhau, và lẽ ra Frances Catherine phải hạ sinh rồi mới phải. Có gì đó đã chặn mất lối ra. Helen quỳ trên sàn phía trước Frances Catherine để kiểm tra tình hình đứa bé một lần nữa, và sau khi xem xét xong, chị ngồi bệt xuống và ngẩng đầu lên nhìn Judith.

Nỗi sợ hãi trong mắt chị khiến ruột Judith quặn lại. Helen ra hiệu bảo cô đến bên kia căn phòng.

“Không thì thắm gì cả”, Frances Catherine gào lên. “Cho tôi biết chuyện gì không ổn.”

Judith gật đầu đồng ý. “Phải, cứ nói với cả hai chúng tôi”, cô ra lệnh.

“Đứa bé nằm không đúng tư thế. Tôi đã sờ thấy chân nó.”

Một cơn co thắt khác ập đến. Judith bắt Frances Catherine phải rặn thật mạnh. Frances Catherine hét lên phản đối rồi đổ ập về trước, nấc lên không nén lại được.

“Ôi Chúa ơi, Judith, mình không thể cầm cự lâu hơn nữa. Mình muốn chết. Cơn đau...”

“Đừng có mất lòng tin vào mình lúc này”, Judith cắt ngang.

“Tôi không thể thò tay vào trong”, Helen thì thào. “Chúng ta cần dùng móc, Judith ạ.”

“Không!”

Tiếng hét phản đối đầy thống khổ của Frances Catherine đã xé nát khả năng tự chủ của Judith. Bên trong cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cô hầu như không biết mình đang làm gì. Cô gỡ tay mình ra khỏi bàn tay túm chặt của cô bạn, rồi lao về phía chậu nước. Cô rửa tay thật sạch. Những chỉ dẫn của Maude đang dội lại trong đầu cô. Cô không biết và không quan tâm những gì bà đỡ đó đã nói với cô có thể chỉ dựa trên những câu chuyện vớ vẩn. Cô sẽ làm theo quy trình của bà và tin rằng chuyện đó mới là quan trọng.

Helen đứng dậy khi thấy Judith quỳ xuống trước Frances Catherine.

Frances Catherine khàn cả giọng vì đã la hét quá nhiều. Bằng một giọng thì thào rất đáng thương, cô nài nỉ, “Bảo với Patrick là mình xin lỗi.”

“Quý tha ma bắt chuyện vớ vẩn đó đi”, Judith quát lên. Cô trở nên nhẫn tâm trước sự thống khổ của người bạn. “Đó là chuyện của cậu, Frances Catherine, đi mà làm mấy chuyện ngược đời đó ấy.”

“Cô đang định xoay đứa bé lại à?” Helen hỏi. “Nếu cố làm thế cô sẽ xé tan cô ấy ở bên trong.”

Judith lắc đầu. Cô tập trung chú ý vào Frances Catherine. “Cho mình biết lúc nào cơn đau tiếp theo bắt đầu”, cô ra lệnh.

Helen đưa cho Judith chiếc tô đựng mỡ lợn. “Bôi thử mỡ này lên tay cô đi”, chị gợi ý. “Nó sẽ giúp đứa bé chui ra dễ dàng hơn.”

“Không.” Judith trả lời. Cô không rửa tay sạch đến thế để rồi bôi lên đó cái thứ mỡ ghê gớm này.

Isabelle đặt tay lên bụng Frances Catherine. Khoảng một phút sau Frances Catherine kêu lên. “Cơn đau đang bắt đầu. Mình cảm thấy cơn co thắt đang tăng lên.”

Judith bắt đầu cầu nguyện, còn Frances Catherine bắt đầu la hét. Helen và Isabelle giữ cô thật chặt trong khi Judith làm việc.

Tim Judith gần như chìm hẳn xuống khi cô cảm thấy một bàn chân bé xíu thò ra ở lối ra. Lúc này cô đang cầu nguyện thành tiếng, nhưng chẳng ai có thể nghe thấy cô. Tiếng la hét của Frances Catherine nhấn chìm mọi âm thanh khác. Judith nhẹ nhàng đẩy bàn chân đó xuống và tiếp tục tìm bàn chân còn lại.

Chúa đã đáp lại lời cầu nguyện của cô. Cô không phải thò vào quá xa mới tìm thấy bàn chân đó. Cô từ từ kéo nó xuống qua lối ra.

Frances Catherine làm nốt phần còn lại. Cô không thể ngừng rặn được. Đứa bé hẳn đã rơi xuống chân cô nếu Judith không bắt lấy kịp thời.

Đứa bé xinh xắn đã làm cho tất cả bọn họ một phen hoảng kinh hồn vía có hình dáng bé tẹo, trông mũm mĩm đáng yêu, và có mái tóc lơ thơ màu đỏ như lửa. Trông con bé cực kỳ dễ thương... và có tiếng gào rất giống mẹ nó.

Con bé thực sự hoàn hảo.

Và em gái của nó cũng vậy. Cô bé này không gây ra cho họ bất kỳ rắc rối nào, nhưng khiến mọi người ngạc nhiên vô cùng.

Lúc đó Frances Catherine đang khóc lóc vì sung sướng và nhẹ nhõm, sự tra tấn cuối cùng cũng đã qua. Helen đã ra ngoài để hoàn tất nghi lễ chôn nhau cho phù hợp với các luật lệ của Nhà thờ, để ma quỷ không tấn công bà mẹ trẻ hay đứa bé trong lúc họ đang ở trong tình trạng yếu ớt như hiện nay. Còn Isabelle thì đang bận rộn vừa thủ thỉ với đứa bé vừa tắm cho nó lần đầu tiên. Judith đang lau rửa cho Frances Catherine thì đột nhiên thấy cô bận lại rặn tiếp. Judith bảo bạn phải dừng lại. Cô lo sợ đến khả năng bị xuất huyết. Nhưng Frances Catherine không thể dừng lại. Đứa bé gái thứ hai được sinh ra chỉ vài phút sau đó.

Con bé đủ lịch sự để thò đầu ra trước.

Hai đứa trẻ trông bề ngoài giống y hệt nhau. Cả Isabelle và Helen đều không thể phân biệt được. Họ cẩn thận bọc chúng trong những tấm khăn có màu sắc khác nhau, đứa chị là tấm màu trắng, còn đứa em màu hồng trước khi quần bên ngoài bằng áo choàng len của người Maitland.

Frances Catherine không bị chảy máu quá nhiều, nhưng trong đầu Judith sự lo lắng vẫn chưa hết. Cô phải đảm bảo là người mẹ trẻ sẽ ở trên giường ít nhất là hai tuần để phòng ngừa những biến chứng.

Cuối cùng Frances Catherine cũng được đặt lên giường. Cô mặc chiếc váy ngủ xinh xắn mà Judith đã may cho cô.

Cuối cùng Frances Catherine cũng được đặt lên giường. Cô mặc chiếc váy ngủ xinh xắn mà Judith đã may cho cô.

Tóc cô đã được chải ngay ngắn và buộc lại bằng một sợi ruy băng màu hồng. Mặc dù kiệt sức nhưng trông cô vẫn rạng rỡ, nhưng Judith biết bạn mình phải cực kỳ đấu tranh mới có thể tỉnh táo được.

Patrick cũng được thông báo liên tục về tình trạng của vợ. Anh biết cô ổn cả. Nhưng Helen không nói cho anh biết anh có con trai và con gái. Nhiệm vụ vinh quang đó phải để dành cho vợ anh.

Cuối cùng hai đứa bé cũng được đặt vào vòng tay Frances Catherine để chuẩn bị ra mắt bố chúng. Judith vuốt phẳng tấm chăn bao quanh ba người họ, rồi quay ra ngoài đón ông bố trẻ.

“Chờ đã.” Frances Catherine thì thào để không làm hai đứa bé giật mình. Cả hai đều đang ngủ say sưa.

“Gì thế?” Judith thì thào hỏi lại.

“Chúng ta... chúng ta đã làm mọi việc ổn cả, phải không Judith?”

“Phải, chúng ta đã làm được”, cô đồng ý.

“Mình muốn nói là...”

“Cậu không phải nói gì cả”, Judith bảo bạn. “Mình hiểu mà.”

Frances Catherine mỉm cười. “Giờ đến lượt cậu, Judith. Hãy cho hai đứa con của mình một người bạn để chúng có thể chia sẻ những bí mật với nhau”, cô ra lệnh.

“Chúng ta sẽ chờ xem”, Judith trả lời. Cô ra hiệu cho Isabelle và Helen theo cô ra ngoài. Patrick gần như húc bay cô lúc chạy ngang qua. Về hão hức muốn được gặp gia đình của anh làm Judith mỉm cười.

Không khí trong lành có cảm giác thật tuyệt vời. Judith kiệt sức, cảm thấy yếu ớt và nhẹ nhõm vì nhiệm vụ khó khăn cuối cùng cũng đã qua. Cô bước về phía bức tường đá và ngồi xuống. Isabelle đi theo cô.

“Chuyện này thật đáng sợ, đúng không?” Isabelle thì thầm. “Tôi đã quá lo sợ cho Frances Catherine.”

“Tôi cũng thế”, Judith thừa nhận.

“Cô ấy rồi sẽ cần được giúp đỡ”, Helen thông báo. “Cô ấy đã mất quá nhiều thời gian và giờ cô ấy cần nghỉ ngơi rất nhiều. Cô ấy không thể một mình chăm sóc cả hai đứa bé.”

“Di của Winslow sẽ giúp đỡ và tôi cũng vậy”, Isabelle tình nguyện. “Chúng tôi có thể giúp vào buổi sáng.”

“Tôi có thể đến từ giờ từ tối đến hết đêm”, Helen gợi ý.

Cả hai cùng nhìn Judith, hy vọng cô sẽ đồng ý nhận buổi chiều. Cô lắc đầu. “Chúng ta sẽ phải tìm ai đó khác để làm chuyện đó”, cô nói. “Tôi không thể hứa vì tôi không chắc là mình còn ở lại đây bao lâu nữa.”

“Cô đang nói chuyện quái quỷ gì thế?” Isabelle hỏi, rõ ràng là kinh ngạc trước câu nói của Judith.

“Ngày mai tôi sẽ giải thích”, Judith hứa. “Giờ tôi muốn nói về Frances Catherine. Tôi muốn hai người hứa với tôi là sẽ chăm sóc cô ấy. Cô ấy không được phép rời khỏi giường. Cô ấy vẫn chưa hết nguy hiểm đâu.”

Judith có thể nghe thấy vẻ tuyệt vọng trong giọng nói của mình. Cô không thể kiểm soát được điều đó. Sự kiệt sức đang làm cô trở nên dễ xúc động hơn, cô cho là vậy.

Cả Isabelle và Helen đều không tranh cãi với cô, Judith thấy biết ơn vì họ đã im lặng. Helen mệt mỏi trút một hơi. Nỗi buồn mà chị nhận thấy trên gương mặt bà chủ như xé nát tim chị.

Chị quyết định làm cuộc nói chuyện vui vẻ hơn. “Hai người có ai ngạc nhiên như tôi khi Frances Catherine bắt đầu trở dạ lần thứ hai không?”

Cả Isabelle và Judith đều mỉm cười.

“Trông cả hai người như thể sẵn sàng ngã lăn ra rồi ấy”, Helen nói. “Hãy về nhà và nghỉ ngơi một chút đi. Tôi sẽ ở lại hết đêm nay.”

Cả Isabelle và Judith đều không còn sức lực hay minh mẫn để di chuyển được nữa. Không gian quá im lặng, quá yên bình và họ chỉ muốn ngồi đó nhìn chăm chăm vào bóng tối.

Judith nghe tiếng động ở phía sau và quay đầu lại nhìn. Iain và Winslow đang đi xuống đồi. Cô nhanh chóng quay lại và cố gắng chui chu lại về bề ngoài của mình. Cô vuốt tóc ra sau vai, véo lên má để có chút hồng hào, và cố vuốt thẳng những nếp xoắn tít trên chiếc váy.

Isabelle nhìn cô, cười khúc khích và thì thào. “Trông cô vẫn như quỷ ấy.”

Judith kinh ngạc trước lời nhận xét đó. Isabelle vốn là một người ăn nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào. Judith không biết là một người như thế có thể đùa giỡn. Cô phá ra cười, rồi thì thào đáp lại, “Cô cũng thế”.

Họ đứng dậy cùng một lúc để đón các ông chồng, rồi tựa vào nhau, cố bắt đối phương phải chịu toàn bộ trọng lượng của mình.

“Tôi không quan tâm trông mình như thế nào”, Isabelle thú nhận. “Winslow cứ muốn... cô biết đấy, và tôi không nghĩ mình nên làm điều đó sớm thế này. Mới chỉ có bảy tuần trôi qua. Tôi nghĩ bọn tôi sẽ phải chờ thêm khoảng bảy tuần nữa... nhưng cũng có vài đêm, tôi thực sự muốn...”

Judith không chắc là mình hiểu được những gì Isabelle đang lắp bắp. Thế rồi cô thấy mặt Isabelle đỏ bừng và cuối cùng cũng hiểu ra. “Maude bảo tôi là thông thường nên đợi khoảng sáu tuần trước khi... ngủ với chồng mình.”

Isabelle ngay lập tức cố làm cho vẻ ngoài của mình chững chạc hơn. Judith thấy hành động của cô bạn cực kỳ buồn cười. Tiếng cười của cô làm Isabelle cũng cười theo.

Helen lắc đầu trước tình trạng đáng thương của họ.

Iain và Winslow thì nghĩ rằng vợ mình đã bị mất trí. Helen báo cho họ tin tốt lành về Frances Catherine. Cả hai chiến binh dĩ nhiên cũng hài lòng, nhưng sự quan tâm của họ vẫn dành cho những người vợ thiếu kiểm soát của mình.

“Isabelle, bình tĩnh lại đi nào”, Winslow ra lệnh. “Em xử sự như đang bị say khướt ấy.”

Cô bậm môi lại để ngăn mình không cười nữa. “Anh làm gì mà giờ này còn thức thế?” Cô hỏi. “Sao anh không ở nhà với con?”

“Dì đang ở đó rồi”, Winslow trả lời.

“Dì sẽ ở lại hết đêm chứ?”

Winslow nghĩ đó là một câu hỏi kỳ cục. “Dĩ nhiên rồi”, anh ta trả lời. “Anh sẽ ngủ lại ở pháo đài.”

Isabelle cau mày nhìn chồng. Anh ta nhướn mày trước phản ứng của cô, rồi hỏi với vẻ cáu kỉnh, “Isabelle, em bị vấn đề quái quỷ gì thế?”

Isabelle không trả lời, Judith bước về phía chồng mình. “Sao anh chưa đi ngủ?”

“Anh chờ em.”

Cô như bị choáng ngợp vì sự thừa nhận của anh. Ngay lập tức cô rưng rưng nước mắt. Iain vòng tay quanh vai cô và quay người dìu cô đi. Helen chúc mọi người ngủ ngon rồi quay vào trong nhà.

Isabelle vô tình chặn đường từ mảnh sân ra cổng khi cô bước lên trước để đương đầu với chồng mình. Cô không nhận ra Iain và Judith đang đứng ngay sau lưng. “Em không muốn ngủ với dì anh”, cô kêu lên. “Em muốn ngủ với anh. Judith bảo chúng ta chỉ phải chờ sáu tuần thôi, chồng ạ, và giờ đã là bảy tuần rồi.”

Winslow kéo vợ vào trong vòng tay và tránh ra khỏi đường đi để Iain và Judith có thể đi qua họ. Anh ta cúi xuống và thì thầm vào tai vợ.

Alex, Gowrie và Ramsey làm Judith chú ý. Ba chiến binh đang sải bước xuống đồi. Khi họ đến đủ gần để cô có thể thấy được vẻ mặt của họ, hơi thở cô như bị mắc lại ở cổ họng. Trông họ có vẻ vô cùng giận dữ.

Cô đi sát vào Iain. “Sao họ vẫn còn thức thế?” Cô thì thào hỏi.

“Có một cuộc họp”, Anh trả lời “Diễn ra lâu hơn dự định.”

Có vẻ Iain không định giải thích chuyện gì đã xảy ra, còn cô thì quá kiệt sức và hoảng sợ để có thể hỏi anh. Sau khi trở mình trần trọc một hồi lâu, cuối cùng Judith cũng trôi vào giấc ngủ chập chờn.

15. Chương 15

“Judith, dậy thôi. Đến lúc lên đường rồi.”

Iain nhẹ nhàng lay cô tỉnh dậy. Cô mở mắt và thấy chồng mình đang ngồi trên mép giường. Chỉ cần nhìn vào vẻ mặt tối sầm của anh là đầu óc cô ngay lập tức tỉnh táo.

Cô ngồi dậy, kéo chăn lại quanh người và nhìn anh chằm chằm. “Lên đường?” Cô thì thào hỏi, cố hiểu ý anh. “Em sẽ lên đường bây giờ ư?”

“Phải.” Giọng anh chắc nịch, vẻ mặt kiên quyết không kém.

Sao anh lại tỏ ra lạnh lùng như vậy? Judith túm lấy tay anh khi anh đứng dậy. “Sớm thế này ư, Iain?”

“Phải”, anh trả lời. “Trong vòng một giờ nữa, nếu được.” Anh gỡ tay cô ra, cúi xuống hôn lên trán cô, rồi đứng dậy và bước về phía cửa.

Cô gọi với theo anh. “Em muốn nói lời tạm biệt với Frances Catherine.”

“Không có thời gian đâu”, anh bảo cô. “Chỉ xếp một vali thôi. Dem nó ra chuồng ngựa. Anh sẽ gặp em ở đó.”

Cửa đóng lại sau lưng chồng cô. Ngay lập tức cô òa lên khóc. Cô biết lúc này trông mình rất đáng thương, nhưng cô chẳng quan tâm, cũng chẳng thể suy nghĩ mạch lạc được nữa. Cô đã nói với Iain rằng mình không muốn ở lại đây. Anh chỉ đơn giản trao cho cô những gì cô muốn.

Mẹ kiếp, làm sao anh có thể để cô đi được chứ? Anh không nhận ra cô yêu anh nhiều đến nhường nào sao?

Judith làm vệ sinh cá nhân, rồi mặc vào chiếc váy dài màu lam sẫm. Cô chải đầu, xếp đồ vào vali, và cuối cùng khi đã sẵn sàng để lên đường, cô nhìn một lần cuối quanh căn phòng của mình.

Chiếc áo choàng đang treo trên mắc ở gần cửa ra vào. Cô không muốn để nó lại, liền gấp tấm áo và nhét vào trong vali.

Cô thôi không khóc nữa. Cô cũng thôi không cảm thấy thương hại bản thân mình nữa. Chúa ơi, lúc này cô đang đấu tranh với nỗi tức giận. Một người chồng thực sự yêu vợ sẽ không để cô ấy rời xa mình. Cô cần phải nói với Iain như thế. Anh thực lòng yêu cô. Cô không nghi ngờ chút nào về điều đó. Kể cả chuyện hành động của anh làm cô vô cùng khó hiểu cũng chẳng quan trọng. Cô sẽ chỉ bắt anh giải thích mình đang làm gì... và vì sao.

Cô không thể hình dung ra cuộc sống không có anh. Judith chạy qua ngưỡng cửa và lao xuống cầu thang, chiếc vali giữ chặt trong tay.

Graham đang đứng trên cửa ra vào, tay giữ cánh cửa. Judith có thể thấy đám đông rất lớn đang tập trung ở bên kia sân.

Cô cố bước qua ông già mà không liếc nhìn ông. Ông chạm vào vai cô để làm cô chú ý. Cô dừng lại, nhưng bướng bỉnh giữ nguyên ánh mắt nhìn xuống.

“Sao cô không nhìn tôi, cô gái?” Graham hỏi.

Cô ngẩng lên nhìn vào mắt ông. “Tôi không muốn thấy sự khinh bỉ mà ông dành cho tôi, Graham ạ. Ông đã thể hiện vô cùng rõ ràng cảm nghĩ của ông về tôi vào đêm hôm trước rồi.”

“Ôi Judith, tôi rất xin lỗi. Tôi không định làm tổn thương cô. Chỉ là do tôi... quá ngạc nhiên, và lúc đó tôi đang quá tức giận vì chúng ta bị bắt và tôi cứ tưởng là cô đã lừa dối tất cả chúng tôi. Tôi cảm thấy hổ thẹn vì bản thân mình, Judith. Trái tim cô có thể rộng lượng tha thứ cho lão già ngu ngốc này không?”

Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của cô. Cô chậm chậm gật đầu. “Tôi tha thứ cho ông. Giờ tôi phải đến chỗ Iain, Graham ạ. Anh ấy đang chờ tôi.”

“Hãy nói chuyện với cậu ấy, Judith. Đừng để cậu ấy làm thế. Chúng tôi muốn cậu ấy ở lại.”

Về đau đớn trong giọng nói của ông già làm trái tim cô nhức nhối. “Anh ấy định đưa tôi quay lại Anh”, cô giải thích. “Rồi anh ấy sẽ quay về.”

Ông lắc đầu. “Không đâu, cô gái. Cậu ấy sẽ không quay về.”

“Graham, anh ấy phải quay về”, Judith bác bỏ. “Anh ấy là Lãnh chúa của các người, vì Chúa.”

“Cậu ấy không còn là Lãnh chúa nữa.”

Judith quá choáng váng nên không thể nguy trang cho phản ứng của mình. Cô đánh rơi chiếc vali và trở mắt nhìn Graham. Ông cúi xuống nhặt vali của cô lên. Cô cố lấy lại, nhưng Graham giữ thật chặt và nhìn cô lắc đầu.

“Ông đã thuận theo hay chống lại quyết định này?”

Không chờ Graham trả lời, cô vươn thẳng vai và chạy ra ngoài. Đám đông rẽ ra khi cô xuống đến bậc thềm cuối cùng và hướng về phía chuồng ngựa.

Graham theo sau cô. Các bộ lão khác đổ ra ngoài và xếp thành hàng trên bậc thềm cao nhất của pháo đài để chứng kiến cuộc ra đi.

Judith đã bỏ đám đông lại phía sau. Cửa chuồng ngựa mở ra và Iain bước ra ngoài, tay dắt con ngựa chiến của mình. Patrick bước bên cạnh anh trai. Anh đang nói chuyện với Iain nhưng có vẻ không nhận được nhiều hồi đáp. Mặt Iain kín như bưng. Judith không nhận ra mình đã dừng lại cho đến khi chồng ngẩng lên, phát hiện ra cô và ra hiệu cho cô đến với anh.

Cô không động đậy. Tầm quan trọng của những gì cô sắp làm tổng thẳng toàn lực vào cô. Chúa ơi, cô không muốn ra đi. Cô đã đem theo chiếc áo choàng Maitland để có thể có một thứ gì gợi nhớ lại niềm vui sướng ở nơi này.

Cô chắc chắn sẽ quần tất áo len mềm mại ấy quanh mình trong suốt những đêm đông lạnh giá và cố tìm kiếm chút an ủi trong ký ức về một khoảng thời gian hạnh phúc. Thật là rác rưởi, cô tự nhủ. Cô vẫn sẽ khổ sở vì không có Iain và tất cả những người bạn tốt mà cô đã có được trong những tháng vừa qua.

Nỗi lo lắng về việc sẽ trở thành người ngoài bỗng nhiên không còn quan trọng nữa. Cô là một người Maitland và cô thực sự thuộc về nơi này. Phải, cô đã tìm thấy nơi ở của mình, và không ai, kể cả chồng cô, có thể bắt cô bỏ đi được.

Đột nhiên cô thấy cần phải nhanh chóng đến chỗ Iain để có thể giải thích với anh sự thay đổi này trong trái tim cô. Cô cầu nguyện rằng mình có thể nói mạch lạc.

Cô nhấc chân vấy lên và bắt đầu chạy, rồi dừng lại khi nghe thấy Isabelle gọi mình.

“Judith? Liệu tôi có thích sống ở Anh không?”

Judith quay lại nhìn bạn. Cô chắc đã hiểu sai ý của Isabelle. “Cô vừa hỏi tôi cái gì cơ?”

Isabelle tách ra khỏi đám đông và bước lên trước để đứng cạnh Judith. Cô ôm con trai trong lòng. Các dì của Winslow bước theo sau. Judith nhận ra hai phụ nữ tóc bạc đó, cả hai đã ngồi bên bàn trong nhà của Isabelle vào cái ngày mà cô phải trả lời chất vấn của linh mục.

“Liệu chúng tôi có thích sống ở Anh không?” Isabelle hỏi lại.

Judith lắc đầu. “Các người không thể đi cùng tôi. Các người sẽ không thích sống ở đó. Ngay cả tôi còn không thích nước Anh nữa là”, cô lắp bắp. “Mà tôi là người Anh đấy.”

“Chúng tôi sẽ quen dần thôi.”

Helen là người lên tiếng. Chị vội bước về trước và đứng cạnh Isabelle. Andrew đứng phía sau mẹ, tay cầm vali.

Judith không hiểu mấy người phụ nữ này định làm gì. “Nhưng các người không thể chỉ...”

Một người phụ nữ khác bước lên trước. Judith biết chị ta là ai, nhưng không thể nhớ ra tên. Con gái của chị ta, Elizabeth, đã thắng trong cuộc thi bắn cung vào ngày diễn ra lễ hội. Mẹ cô bé đã vui sướng rạng rỡ khi Iain tuyên bố trao thưởng cho con gái mình.

“Chúng tôi cũng sẽ đi cùng”, người mẹ đó tuyên bố.

Rồi người này nối tiếp người kia bước về trước để tuyên bố ý định của mình. Judith quay người lại nhìn Iain xin giúp đỡ. Hơi thở như tắc nghẹn trong cổ họng khi cô thấy đám đông các chiến binh xếp thành hàng sau lưng anh.

Các chiến binh cũng sẽ đi cùng họ sao?

Cô không thể hiểu được những gì đang xảy ra. Bọn trẻ con lúc này đã vây quanh cô, và những người mẹ, tay cầm chặt túi hành lý, đứng ngay phía sau chúng.

“Ồ Anh, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi tất cả các ngày Chủ nhật, đúng không?”

Judith không biết chắc ai là người đã hỏi câu đó. Cô gật đầu và chậm chậm bước về phía chồng mình. Cô biết trông mình rất choáng váng. Iain sẽ phải nói để những người này hiểu ra, cô cho là vậy.

Ánh mắt Iain gắn chặt vào cô, tay để trên lưng ngựa, vẻ mặt vẫn bình thản, nhưng khi đã đến đủ gần, cô có thể thấy sự ngạc nhiên ở đó, trong đôi mắt anh.

Cô dừng lại khi chỉ còn cách anh vài bước chân. Cô thậm chí còn không chắc là mình sẽ nói gì cho đến khi lời nói buột ra khỏi miệng.

“Anh biết là em yêu anh, đúng không Iain?”

Cô hỏi anh câu đó mà gần như quát lên. Iain chẳng để tâm. “Phải, Judith”, anh trả lời. “Anh biết là em yêu anh.”

Cô khẽ thở ra. Anh nghĩ cô đang xử sự như thể cuối cùng tâm trí... và trái tim cô cũng đã thông suốt mọi chuyện. Trông cô cực kỳ hài lòng với bản thân.

Lúc này cô đang mỉm cười với anh, mắt ngân ngấn nước. “Và anh yêu em”, cô nói, nhưng bằng một giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. “Em nhớ đã từng nói với anh rằng em sẽ không sống với một người không yêu em. Anh đồng ý ngay tức khắc. Anh thực sự đã khiến em bối rối, vì khi đó em vẫn chưa nhận ra là anh yêu em nhiều đến nhường nào. Em ước sao anh nói điều đó với em sớm hơn. Như vậy anh đã có thể tránh cho em được bao nhiêu là lo lắng.”

“Em thích lo lắng mà”, anh bảo cô.

Cô không tranh cãi với anh về điều đó. “Giờ anh dự định sẽ làm gì? Đưa em về Anh ư? Cả hai ta chẳng ai thuộc về nơi đó, Iain ạ. Đây là nhà của chúng ta.”

Anh lắc đầu. “Chuyện không đơn giản như thế đâu vợ. Anh không thể đứng sang bên và cho phép Hội đồng đưa ra các quyết định dựa trên cảm tính.”

“Vì họ đã bầu một người khác làm Lãnh chúa ư?”

“Chúng tôi không bầu”, Graham phản đối. Ông thả chiếc vali của Judith xuống và vội bước về trước. “Chồng cô đã từ nhiệm khi các bộ lão khác không đồng ý thành lập liên minh với Maclean.”

Judith quay lại nhìn về phía pháo đài. Bốn bộ lão đang chụm vào nhau nói chuyện. Gelfrid đang vung tay với vẻ kích động rõ ràng.

“Chúng ta sẽ không đến Anh, Judith. Chúng ta sẽ đi về phía bắc. Đã đến giờ lên đường rồi”, anh nói và gật đầu với Graham.

Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi lùi lại một bước, rời xa chồng mình.

Hành động táo bạo của cô chắc chắn khiến anh chú ý. “Em yêu anh bằng cả trái tim mình, Iain Maitland, nhưng em vẫn sẽ phải thách thức anh.”

Anh có vẻ kinh ngạc. Cô xếp hai tay lại trước người và gật đầu khẳng định với anh rằng mình hoàn toàn nghiêm túc.

Tất cả những người phụ nữ xếp hàng sau cô ngay lập tức gật đầu đồng ý.

“Anh không thể cho phép sự thách thức, Judith.”

Các chiến binh đứng phía sau anh cũng ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Cô lùi thêm một bước nữa. “Lẽ ra em phải nêu lên quan điểm của mình trước khi anh quyết định từ nhiệm”, cô tuyên bố. “Suy cho cùng em cũng là vợ anh, và em nên có tiếng nói đối với những kế hoạch có liên quan đến mình mới phải. Em cũng nên có tiếng nói đối với tương lai của chúng ta chứ.”

Iain đang cố để không cười. Mỗi lần Judith nói xong một câu, đám phụ nữ phía sau cô lại gật đầu đồng ý.

Judith tự coi mình là người ngoài. Nhưng nhìn cô lúc này xem, Iain tự nhủ. Vây quanh cô là đại gia đình chị em phụ nữ Maitland. Cô đã chiếm được trái tim của họ, cũng như cô đã chiếm mất trái tim anh.

Iain biết mình sẽ chẳng thể đi đâu mà chỉ có mỗi vợ anh bên cạnh. Chúa ơi, toàn thể thị tộc dường như đều quyết chí đi theo họ. Patrick tuyên bố sẽ cùng với vợ và hai đứa bé theo sau ngay khi Frances Catherine hồi phục sau ca sinh nở. Dĩ nhiên Iain đã lường được chuyện đó. Nhưng anh không hề lường đến sự ủng hộ của các chiến binh khác.

Thật hổ thẹn khi biết những thủ hạ của anh lại trung thành với anh đến thế. Nhưng lòng trung thành đó cũng đặt anh vào một tình thế chết tiệt. Anh đã từ nhiệm không làm Lãnh chúa nữa, và không ai chấp nhận quyết định đó của anh.

Không ai kể cả vợ anh.

Lúc này Iain đang nhìn Graham. Anh biết nỗi đau mà vị bô lão này hẳn đang phải trải qua. Thuộc hạ của ông đã bỏ rơi ông. Họ đang quay lưng lại với những chính sách cũ.

Anh cố nghĩ ra một cách để cứu vãn lòng kiêu hãnh của vị thủ lĩnh già. Sẽ là một nỗi nhục nhã kinh khủng đối với Graham nếu anh bỏ đi cùng toàn thể thị tộc. Graham không khác gì một người cha với anh. Anh không thể sỉ nhục ông bằng cách này.

Nhưng anh cũng không thể nhượng bộ. Vấn đề này quá mức quan trọng.

Nhưng anh cũng không thể nhượng bộ. Vấn đề này quá mức quan trọng.

“Judith, anh không thể thay đổi những gì đã được quyết định”, Iain tuyên bố.

“Đó không phải là điều anh từng nói với em”, cô lý luận.

Anh lắc đầu. Cô tưởng anh không còn nhớ cuộc nói chuyện giữa họ ở khu nghĩa trang ngày nào, liền quyết định nhắc nhở anh.

“Lần đó em đã lên tiếng chống lại những bất công trong cuộc sống, và em đặc biệt nhớ lời khuyên của anh dành cho em khi ấy. Anh bảo rằng nếu không thích điều gì đó thì em phải nỗ lực để thay đổi nó. Một tiếng thì thầm hòa cùng hàng nghìn tiếng thì thầm khác sẽ trở thành một tiếng gầm vang bất bình, anh nhớ không? Phải”, cô gật đầu nhấn mạnh. “Đó là những lời anh đã nói với em. Anh đã thay đổi suy nghĩ rồi sao?”

“Judith, chuyện này rất... phức tạp”, Iain nói.

“Không, không hề phức tạp”, Graham lầm bầm. “Chẳng qua chỉ là chuyện tre già măng mọc thôi. Và đó sự thật.”

Judith thấy thương ông già vô cùng. Trông ông vô cùng thất thế. “Không”, cô phản đối, “Không phải chuyện tre già măng mọc.”

“Judith...”

Phớt lờ giọng cảnh cáo của Iain, cô bước đến cạnh Graham và nắm lấy cánh tay ông. Biểu hiện thân tình của cô đối với vị bô lão dĩ nhiên là có tính toán, vì trong suy nghĩ của Judith, Iain không phải người cần xoa dịu lòng kiêu hãnh. Lúc này toàn bộ các chiến binh đều đang đứng sau lưng anh. Lòng kiêu hãnh của Graham lại là một chuyện khác. Judith quyết tâm tìm ra cách giúp ông nhượng bộ mà không phải hy sinh phẩm giá và danh dự của mình.

“Tôi tin đây là chuyện về kinh nghiệm và sự khôn ngoan dẫn đường cho tuổi trẻ và sức mạnh”, cô nói với ông già. “Chắc chắn ông có thể thấy điều đó, Graham.”

“Điều cô vừa nói có chút sự thật”, ông đồng ý.

Judith hít vào một hơi, rồi buột miệng thốt lên, “Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với Hội đồng”.

Một loạt tiếng rì rào tán thành cất lên sau lưng Judith. Trông Graham như thể vừa bị cô yêu cầu cắt ngang họng mình. Ông đứng im không nói được tiếng nào.

“Và em sẽ nói gì với Hội đồng?” Iain hỏi.

Cô vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn Graham trong lúc trả lời chồng. “Em sẽ bắt đầu bằng cách nói Hội đồng đã tắc trách ra sao khi thực hiện bốn phận của mình đối với những thành viên quan trọng nhất của thị tộc. Họ đã bỏ sót phụ nữ và trẻ em. Phải, đó sẽ là cách em bắt đầu.”

Graham phải chờ đến khi đám phụ nữ phía sau Judith dừng hoan hô mới lên tiếng được. “Những người đó bị bỏ sót như thế nào?”

“Các ông không cho phép bất kỳ ai trong chúng tôi được đến gặp các ông để xin lời khuyên”, Judith trả lời. “Rắc rối của chúng tôi cũng quan trọng chẳng kém gì rắc rối của các chiến binh. Chúng tôi cũng nên được phép đưa ra ý kiến của mình đối với những vấn đề quan trọng.”

“Judith, ở đây mọi người phụ nữ đều quan trọng cả.”

“Vậy tại sao chúng tôi không thể đến gặp Hội đồng?”

Trước đây Graham chưa từng bị ai thách thức như thế này. Ông vừa xoa cằm vừa cân nhắc câu trả lời. “Nếu cô có rắc rối muốn được thảo luận, cô nên nói chuyện với chồng mình”, cuối cùng ông cũng lên tiếng.

Trông ông có vẻ khá hài lòng vì đã nghĩ ra giải pháp đó. Thậm chí ông còn có thể mỉm cười.

“Chuyện đó nghe rất ổn”, Judith phản biện. “Vợ chồng lúc nào cũng nên bàn luận những rắc rối của mình với nhau. Nhưng những phụ nữ không có chồng thì sao? Họ phải biết tìm ai để có những lời khuyên bây giờ? Những phụ nữ này miễn nhiệm với các rắc rối hay sao? Nếu Helen có rắc rối gì với con trai chị ấy, lẽ ra chị ấy phải được phép đến gặp ông hoặc Gelfrid, hoặc bất kỳ bộ lão nào khác để hỏi ý kiến, nhưng chị ấy không có cơ hội đó. Khi chồng chị ấy chết, chị ấy trở thành một người ngoài.”

“Tôi sẽ rất vui lòng được giải quyết các vấn đề của Helen”, Graham bác lại.

Judith cố che giấu nổi tức giận. “Helen không cần ông giải quyết các vấn đề cho chị ấy”, cô cãi lại. “Không ai trong chúng tôi cần điều đó. Chúng tôi chỉ muốn có thể thảo luận những mối quan tâm này, để có được những quan điểm khác nhau... chúng tôi muốn được trở thành một phần trong thị tộc này, Graham ạ. Helen rất mạnh mẽ. Chị ấy có thể tự giải quyết các rắc rối của mình. Giờ ông hiểu rồi chứ?”

“Cả Dorothy nữa”, Helen nhắc Judith. “Hãy nhắc đến cô ấy trong khi nói đến cái cách mà mọi chuyện vẫn diễn ra quanh đây.”

“Phải, Dorothy”, Judith đồng ý. Helen vừa mới nhắc cô về một người mẹ sắp sinh con. “Dorothy sẽ sinh con trong vòng một tháng nữa. Chồng cô ấy qua đời trong một vụ tập kích bất ngờ chỉ vài tuần sau khi họ kết hôn. Giờ Hội đồng nên trở thành gia đình của cô ấy mới phải. Cô ấy không nên bị đơn độc. Chắc chắn là các bộ lão sẽ muốn thực hiện một số thay đổi... vì lợi ích của phụ nữ và trẻ em.”

Graham không thể không bị dao động trước những lý lẽ hợp lý như thế. Các bộ lão đã bỏ qua cánh phụ nữ. “Chúng tôi đã tắc trách”, ông thừa nhận.

Đó là tất cả những gì ông sẵn lòng thừa nhận lúc này. Thế là đủ. Judith quay lại với Iain. Giờ đến lượt anh sẽ phải có chút nhượng bộ. “Mẹ em là người Anh, cha em là Lãnh chúa Maclean, và em không thể thay đổi điều đó. Anh là Lãnh chúa ở đây, Iain ạ, và em cũng không tin là anh có thể thay đổi điều đó.”

Iain cau mày. “Judith, anh không thúc ép thành lập liên minh chỉ vì Maclean là cha em. Thực tế người của anh có thể tuyên chiến với quân Maclean và sẽ giành chiến thắng. Họ thiện chiến hơn bất kỳ đội quân nào trên toàn lãnh thổ Scotland. Tuy nhiên “, anh liếc về phía Graham một cách đầy ẩn ý. “Dunbar mà liên minh với Maclean sẽ làm cho quân số của bọn họ nhấn chìm chúng ta. Là một Lãnh chúa, bốn phận của anh là phải bảo vệ mọi thành viên trong thị tộc. Chỉ là anh không thể hoàn thành bốn phận đó với vai trò là một cố vấn. Cương vị đó là hư danh, chẳng có chút quyền lực nào. Và điều đó, vợ ạ, anh không thể chấp nhận thêm được nữa.”

“Không thể chấp nhận nếu nó như bây giờ thôi”, cô xoa dịu bớt.

“Luôn là như thế”, anh chỉnh lại.

“Cho đến khi anh thay đổi điều đó.”

Iain bước tới và đứng ngay trước mặt Graham. “Tôi sẽ không làm cố vấn nữa. Tôi muốn có quyền lực để hành động.”

Một phút trôi qua trong lúc Graham suy ngẫm về đề nghị của Iain. Ông quay lại nhìn về phía các bô lão rồi sau đó lại tập trung toàn bộ sự chú ý vào Iain.

Nhưng ông vẫn lẩn tránh. “Quyền lực tuyệt đối...”

Judith định xen vào, nhưng rồi cô dừng lại. Làm việc với đàn ông cần phải tinh ý hơn nhiều so với đàn bà, cô tự nhủ. Lòng kiêu hãnh của họ khiến cho những giải pháp hợp lý nhất cũng trở nên khó khăn.

“Cậu phải có trách nhiệm giải trình về những hành động của mình, con trai”, Graham nói. Trông ông có vẻ phờ phạc. Judith đoán ông đã quyết định chống lại sự thay đổi đó và giờ đang phải đấu tranh để chấp nhận điều khó tránh.

Và rồi giải pháp đến với cô. “Đó là một ý kiến hay, Graham”, cô kêu lên, mỉm cười với ông già, gật đầu khi ông ném cho cô ánh mắt khó hiểu, và rồi nhanh chóng bước tới đứng cạnh Iain. Cô thúc vào sườn anh. “Chồng ơi, đó không phải là một kế hoạch hoàn hảo sao?”

Anh không biết cô đang nói đến chuyện gì. “Judith, nếu tất cả mọi quyết định của anh đều bị chất vấn...”

“Có lẽ chỉ một lần trong một năm”, cô cắt ngang. “Hay ông có kế hoạch bày tỏ sự tin tưởng của mình đối với Lãnh chúa thường xuyên hơn?” Cô hỏi ông già.

Về ngạc nhiên hiện lên rõ ràng trên gương mặt Graham. Cuối cùng ông cũng hiểu ra cô đang gợi ý điều gì. Ông nhanh chóng gật đầu, rồi mỉm cười. “Phải phải, một lần một năm là ổn. Lúc đó các hành động của cậu sẽ bị xem xét, vì Chúa. Cậu có thể bị phế truất, Iain ạ.”

Ông để lời đe dọa suông của mình lơ lửng trong không trung. Mọi người ai cũng biết điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Quyền lực vừa mới được chuyển giao cho Lãnh chúa. Mọi người ai cũng hiểu điều đó.

“Đây sẽ là một sự cân bằng quyền lực bền vững”, Graham tuyên bố, lúc này giọng đã mạnh mẽ đầy thuyết phục. “Dĩ nhiên Hội đồng cũng sẽ họp mỗi tháng một lần để nghe những thỉnh cầu của các thành viên. Chúng tôi cũng sẽ cố vấn cho cậu, Iain ạ, bất kỳ lúc nào tâm tính chúng tôi trở nên thất thường.”

“Hội đồng sẽ nghe lời thỉnh cầu của tất cả các thành viên chứ? Cả phụ nữ nữa chứ?” Judith nhấn mạnh.

Graham gật đầu. “Đúng thế, cô gái”, ông đồng ý. “Đặc biệt là phụ nữ. Chúng ta đã bắt họ im lặng quá lâu rồi. Đã đến lúc họ được lên tiếng.”

“Nếu các bô lão khác trong Hội đồng không đồng ý thì những quyết định này sẽ chẳng có ý nghĩa gì”, Iain nhắc Graham.

“Tôi sẽ đến đặt vấn đề với họ ngay bây giờ”, ông nói. “Cậu sẽ nhận được quyết định thuận hay chống trong vòng một giờ nữa.”

Cuối cùng chỉ mất nửa giờ đồng hồ trước khi các bô lão bước ra ngoài và đồng lòng tuyên bố ủng hộ kế hoạch đổi mới của Graham.

Tiếng hoan hô âm ỉ vọng khắp núi đồi. Iain bị những người ủng hộ vây quanh. Vai anh phải hứng chịu bao nhiêu là cú đâm. Một thùng rượu thật lớn được khiêng ra ngoài, ly chén được chuyển quanh và những lời chúc mừng vang lên.

Các bô lão cũng không tự cách ly mình. Họ hòa lẫn cùng với đám đông và tham gia vào buổi lễ ăn mừng tự phát.

Cuối cùng khi đã có thể tách ra khỏi những người chúc tụng, Iain cố đi tìm vợ. Anh muốn đưa cô đến một nơi vắng vẻ và tổ chức ăn mừng riêng với cô.

Anh thấy cô đang bước về phía đường mòn dẫn xuống dưới đồi liền đuổi theo. Vincent và Owen chặn anh lại. Cả hai cùng muốn nói về kế hoạch thông minh của Graham. Nhìn họ đã thấy một cuộc nói chuyện dài lê thê rồi, và Iain không thể nào đuổi theo vợ trong hai mươi phút tiếp theo đó.

Rồi Ramsey và Brodick vớ được anh ngay khi anh vừa định xuống đồi.

“Các cậu có thấy Judith không?”

“Cô ấy đang ở chỗ Frances Catherine và Patrick”, Ramsey trả lời. “Iain, anh không còn giận vì tôi đã không chịu trở thành Lãnh chúa thay anh nữa, đúng không?”

“Không”, Iain trả lời.

“Chúng tôi có chuyện muốn bàn với anh”, Brodick xen vào. “Sẽ không lâu hơn một phút đâu.”

Một phút của Brodick kéo dài thành cả tiếng đồng hồ. Iain đã cười phá lên trước đề nghị kỳ quái của họ. Nhưng cuối cùng anh cũng đồng ý. Anh thậm chí còn chúc họ may mắn nữa.

Khi Iain đến nhà em trai thì Judith đã đi mất rồi. Frances Catherine và hai đứa bé đang ngủ say, còn Patrick trông có vẻ cũng rất cần chợp mắt. Anh cứ ngáp ngáp dài khi chỉ cho anh trai mình hướng mà Judith đã đi.

Iain tìm thấy cô vài phút sau đó. Cô giấu mình sau một lùm cây cạnh con suối cạn.

Trông có vẻ thoải mái, cô đã tháo giày ra và ngồi xuống nền đất, lưng tựa vào thân cây. Mắt cô nhắm lại và hai bàn tay xếp ngay ngắn để trong lòng.

Iain ngồi xuống cạnh cô. “Có phải em trốn khỏi lễ ăn mừng vì rượu không?”

Cô không mở mắt ra nhưng vẫn mỉm cười. “Không, em chỉ muốn có vài phút với Frances Catherine rồi tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi... và suy nghĩ. Tìm được một chỗ kín đáo quanh đây đúng là quá khó khăn, đúng không?”

“Đúng thế thật”, anh bật cười đồng ý. “Em cứ khẳng khẳng đòi ở lại đây còn gì.”

“Phải”, cô đồng ý. “Nhưng chuyện thiếu riêng tư vẫn cứ làm em khó chịu.”

“Em có thể đến nhà thờ khi nào muốn ở mình.”

Đến lúc này thì cô mở mắt ra. “Iain, chúng ta đâu có nhà thờ”, cô nhắc anh.

“Chúng ta sẽ có”, anh giải thích. “Muộn nhất là đến hè sang năm. Nơi đó sẽ phải sẵn sàng vào ngày lễ kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng ta.”

“Vì sao?”

“Để chúng ta có thể có một buổi lễ tử tế để kỷ niệm ngày hai ta trở thành một”, anh giải thích và mỉm cười trước vẻ sững sốt mà lời tuyên bố đã gây ra cho cô. Rồi anh nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi thân cây. Anh chiếm lấy chỗ của cô, và ngay khi đã ngồi thoải mái, anh liền nhắc cô đặt vào lòng mình. Anh cúi xuống hôn lên trán cô. “Với rất nhiều hoa, Judith ạ”, anh thì thầm với cô bằng một giọng khàn khàn. “Hoa sẽ tràn ngập nhà thờ. Anh hứa đấy.”

Cô cười rạng rỡ. “Em đã kết hôn với một người rất chu đáo. Em không cần hoa, Iain ạ. Em đã có mọi thứ mình có thể mơ ước rồi.”

“Sẽ có hoa”, anh lau bầu, cảm thấy hài lòng với lời khen nồng nhiệt của cô.

“Sao anh lại rời khỏi lễ ăn mừng?” Cô hỏi.

“Anh muốn ở một mình với em.”

“Vì sao?”

Anh ôm lấy mặt cô và nghiêng người tới trước. Miệng anh phủ lên miệng cô. Nụ hôn ngọt ngào, không đòi hỏi và chan chứa yêu thương.

Thế rồi anh từ từ rời khỏi cô. Judith thở dài và đổ ập vào người anh. Cô không nghĩ mình từng biết đến cảm giác hài lòng và niềm hạnh phúc như thế này.

Nhiều phút trôi qua trong yên lặng. “Iain này?”

“Gì thế, tình yêu của anh?”

“Anh sẽ làm gì với cha em?”

“Chịu đựng ông ta, anh cho là thế.”

Họ tiếp tục nói chuyện về gia đình cô một lúc lâu. Judith kết luận mình thực sự muốn gặp lại cha, cả anh trai cô nữa, và Iain hứa sẽ đưa cô đến lãnh địa của Maclean vào buổi chiều hôm sau.

Câu chuyện của họ lại chuyển về các sự kiện trong ngày. Đó là một cuộc đối thoại uể oải. Mất Judith nhắm lại và cô hầu như chẳng để ý đến những gì Iain đang nói cho đến khi anh đề cập đến chuyện Brodick và Ramsey đã lên đường đi săn.

Cô nghe thấy vẻ buồn cười trong giọng nói của anh, trí tò mò liền nổi lên. “Tại sao anh lại thấy buồn cười?” Cô hỏi.

“Họ sẽ đi săn ở Anh”, anh cười khùng khục trả lời.

“Vì sao?” Cô hỏi, hoàn toàn không hiểu gì.

“Ở đây họ đã không thể tìm thấy thứ mà mình đang kiếm tìm. Họ đang theo gương anh.”

“Iain, anh đang nói đến chuyện gì thế? Chính xác là họ đang đi săn thứ gì?”

“Cô dâu.”

Judith phá lên cười. Tưởng chồng mình đang nói đùa, cô rúc vào lòng anh và nghĩ về sự hài hước kỳ lạ của anh.

Iain chẳng buồn giải thích cho vợ là mình không hề đùa giỡn. Judith sẽ phát hiện ra anh đã nói thật khi nào Ramsey và Brodick quay trở lại với vợ của họ.

Anh choàng tay ôm người vợ yêu quý của mình và nhắm mắt lại.

Cơn gió, thật ngọt ngào với hương vị mùa hè, thổi lững lờ qua con suối rồi vẩn vút quanh đôi tình nhân.

Judith rúc vào chồng sâu hơn nữa và tự hỏi về may mắn mà Chúa đã ban cho mình. Giờ cô đã là một phần trong một gia đình. Cô được yêu thương, được quý mến, và được tôn trọng.

Cuối cùng cô cũng đã có nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-bi-mat-julie-garwood>